

ADELE PARKS INVITAȚIA

„O poveste captivantă
despre prietenie și trădare.”
Goodreads

„Să te trezești mamă singură pentru prima dată e ca și cum tocmai te-ar arunca cineva dintr-o mașină, care merge cu viteză mare pe o autostradă. Portiera se deschide, simți un vânt aprig și rece, o îmbrâncitură puternică și iată-te cu fața în jos pe asfalt, în mijlocul benzii a doua. Te ridici în patru labe, te agăți de copilul tău. Amândoi sunteți într-un pericol groaznic.“

Adele Parks

INVITAȚIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARKS, ADELE

Invitația / Adele Parks. - București : RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-632-3

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ADELE PARKS

I Invited Her In

© Adele Parks 2018

Publicată pentru prima dată în limba engleză de HarperCollins Publishers Ltd.

cu titlul *I Invited Her In*

Toate drepturile rezervate

Invitația

© RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză

Andra-Elena Agafiței prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-632-3

PROLOG

Să te trezești mamă singură pentru prima dată e ca și cum tocmai te-ar arunca cineva dintr-o mașină, care circulă cu viteză mare pe o autostradă. Portiera se deschide, simți un vânt aprig și rece, o îmbrâncitură puternică și iată-te cu fața-n jos pe asfalt, în mijlocul benzii a doua. Te ridici în patru labe, te agăți de copilul tău. Amândoi sunteți într-un pericol groaznic.

Chestia este că n-ai timp să fii indignată că tocmai ai fost împinsă din mașină, o mașină despre care ai presupus că urma să te ducă, confortabil și cu atenție, în călătoria vieții tale, către o destinație nespecificată, dar cu siguranță minunată. Spre un viitor care includea un cămin frumos și implicarea tatălui..., dar n-ai timp de stat pe gânduri. Ești prea ocupată să te ferești de mașinile care tot vin.

Mașinile merg cu viteză, șuieră, zbârnâie, claxonează, și tu le ocolești, te ascunzi, fugi și te dai la o parte. Un Fiat mic trece pe lângă tine, iar șoferul coboară geamul din dreptul lui ca să-ți strige: „Copiii care cresc fără tată au riscuri mai mari să nu se descurce la școală!” N-ai o sferă de cristal care să-ți arate ziua în care o să-și ridice diploma de absolvent al facultății, așa că intri în panică. Apoi, trece un sedan mare de familie (ceea ce e practic insultător, pentru că e un sedan mare de *familie*). Părinții se apleacă peste geamuri și strigă la unison: „Copiii care cresc fără tată au șanse mai mari să ajungă șomeri, fără adăpost sau închiși, știi?” Îți săruți copilașul

pe creștet și-i promiți că n-ai să permiți să se întâmple așa ceva. Mașinile trec în viteză unele după celelalte. Oamenii îți strigă despre un nou raport de-al guvernului care afirmă că odraslele din familii monoparentale sunt mai expuse riscului de a fi sărace, a avea o sănătate precară și depresie. Alți șoferi adaugă și că sunt mai predispuși să fugă de acasă, să bea și să fumeze peste măsură. Apoi, în cele din urmă, un camion de mare tonaj încearcă să te strivească. Un burtos îngâmfat în maiou și plin de tatuaje claxonează și strigă: „Copiii crescuți de un singur părinte au mai multe șanse să fie abuzați sexual și fizic, să consume droguri, să comită infracțiuni, să aibă relații sexuale timpurii și, în final, să devină chiar ei părinți adolescenți! Târfa proastă!”

Probabil că stâlpul ăsta al societății (care trage vânturi în cabina șoferului) a citit totul într-un tabloid când s-a oprit într-o parcare (imediat după ce s-a masturbat), așa că acum este expert. Toată lumea este. Îi acoperi urechile bebelușului tău. Nu vrei să audă așa ceva.

Bineînțeles, trebuie să spună „părinte singur“, dar de vreme ce mamele reprezintă nouăzeci la sută dintre familiile monoparentale, este clar pe cine se aruncă vina. Nu pe tatăl absent, pentru că ar fi prea logic, ci mai degrabă pe cea care duce singură lupta.

Asta chiar îmi face sângele să fiarbă în vene, la naiba! Scuze pentru limbaj, dar știi, uneori, niciun alt cuvânt nu e mai potrivit.

Parcă toți îți vor capul. Nimeni nu spune că ești o războinică, o curajoasă, o sfântă în toată regula. Nu-și dau seama că bebelușii, copilașii ăștia, sunt niște miracole – niște mici soldăței?

Totuși, n-ai timp să stai pe gânduri. Topăi, sari, ocolești și fugi pentru că viața ta depinde de asta. Încordată, te agăți strâns de copilul tău. Dacă trebuie, ești gata să te-ntinzi în fața uneia dintre mașini pentru el, dar știi că n-ar avea sens să te sacrifici. Ceea ce trebuie să faci cu adevărat este să rămâi în viață și să ai grijă de el, indiferent ce-ți iese în cale.

Pur și simplu trebuie să ai grijă de copilul tău.

Melanie

LUNI, 19 FEBRUARIE

În timp ce fetele se spală pe dinți, încep să aranjez vesela în mașina de spălat vase. Este prea plină ca să mai încapă și bolurile de la micul dejun, ar fi trebuit să le spăl aseară. Acum nu mai pot să fac nimic în această privință, așa că le termin pachetele cu mâncare pentru prânz și, apoi, arunc o privire la telefon. Aștept un e-mail de la directorul meu zonal despre rezultatele unor interviuri pe care le-am organizat săptămâna trecută. Lucrez într-un magazin exclusivist de modă pe care-l știe toată lumea. În fiecare oraș e câte unul. Filiala noastră trebuie să angajeze un alt asistent de vânzări, iar eu, în calitate de asistentă a directorului, am fost rugată să particip la interviuri. Zeci de oameni și-au trimis CV-urile; am interviewat șase. Am o preferată și-i țin pumnii ca să fie aleasă. Din păcate, nu eu am ultimul cuvânt de spus.

Mă uit la nenumăratele oferte de sisteme de protecție a casei sau de pastile care-mi promit un păr mai gros și mai des, ori un penis mai mare și mai vânjos, și caut numele șefului meu. Deodată, zăresc un alt nume, ABIGAIL CURTIZ, și mă opresc imediat. Îmi sare în ochi. Abigail Curtiz. Prima dată cred că este, cel mai probabil, un mod inteligent de răspândire a unui virus; numele este o coincidență, unul

ales pur și simplu din senin de o persoană îndeajuns de stupidă și totuși suficient de inteligentă, încât să facă un efort și să trimită e-mailuri nedorite ca să viruseze dispozitivele altor oameni. Dar Curtiz cu „z”? Ezit înainte să-l deschid, pentru că e posibil să-mi cauzeze doar probleme. Cu toate astea, titlul e-mailului, „A trecut prea mult timp”, pare destul de real, de posibil. *Chiar* a trecut mult timp. Nu mă pot abține. Îl deschid. Inima îmi bate cu putere.

Ca de obicei, citesc totul pe fugă. Am trei copii și un loc de muncă, sunt mereu grăbită, dar sunt atentă când citesc e-mailul ăsta.

– Nu! zic tare și pe nerăsuflăte.

– Vești proaste? mă-ntreabă Ben îngrijorat, din bucătărie, unde caută ceva.

Probabil telefonul lui. Niciodată nu știe unde își lasă telefonul și cheile de la mașină.

– Nu, nu. Nu neapărat. Tocmai am primit un e-mail de la o veche prietenă de-a mea. Divorțează.

– Trist. Cine?

– Abigail Curtiz. Abi.

Mi se pare ciudat să-i rostesc numele. Înainte îl spuneam foarte des și cu o deosebită plăcere. Și, apoi, n-am mai făcut-o. Nu i-am mai vorbit și nu m-am mai gândit la ea. Am fost nevoită s-o fac.

Ben pare mirat. E unul dintre soții buni și încearcă să fie atent când vorbesc despre prietenele mele, dar nu-și aduce aminte să-i fi povestit despre vreo Abigail. Nu mă surprinde. Nu i-am menționat numele niciodată.

– Am fost împreună la facultate, îi explic eu cu grijă.

– A, da?

Întinde mâna după farfuria cu pâine prăjită, răcită acum, din mijlocul mesei din bucătărie și ia o felie. Mușcă și, încă mestecând, mă sărută pe frunte.

– Ei bine, poți să-mi povestești mai târziu despre ea. Da? spune îndreptându-se spre ușă. Liam, dacă vrei să te duc cu mașina până

în stația de autobuz, trebuie să cobori în cinci minute! strigă din dreptul scărilor.

Eu zâmbesc, amuzată de efortul pe care-l face, fără tragere de inimă, să pară un partizan nemilos al disciplinei, hotărât să respecte un anumit orar. Masca asta-i cade cu totul când se întoarce în bucătărie și mă-ntreabă:

– Liam a luat micul dejun, nu-i așa? Nu-mi place să-l știu plecat cu stomacul gol. Dacă e nevoie, aștept.

Ascultăm zgomotul ușor al pașilor pe scări și Liam intră agale în bucătărie, exact la timp. M-a întrecut în înălțime acum patru ani, când avea doar treisprezece, deci n-ar trebui să fie o surpriză că e mai înalt decât mine, dar este. Fizicul lui mă surprinde de fiecare dată când îl văd. Este masiv și se străduiește să meargă la sală și să facă mușchi. Este mai mare decât majoritatea băieților de vârsta lui. Mă-ntreb unde a dispărut băiețelul meu. Se mai ascunde pe undeva, în el? Acum, Liam e mai înalt și decât Ben. Imogen, care are opt ani, și Lily, de doar șase, sunt încă miciute. Aleargă cât le țin picioarele, sar și plutesc prin aer. Abia simt când una din ele îmi sare pe genunchi.

Acum trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să-i fur o îmbrățișare lui Liam. În plus, trebuie să-mi dau seama când se cuvine și e acceptabil să fac așa ceva. Încerc să nimeresc momentul, pentru că este prea dureros să văd că se ferește de afecțiunea mea, lucru pe care-l face uneori. Nu mai este un copilăș. Trebuie să-i respect limitele și intimitatea; mereu sunt atentă la asta, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc cu dor la băiețelul pe care puteam să-l sufoc cu sărutări ori de câte ori îmi doream. Acum, aștept îmbrățișările rare, dar prelungi ale lui Liam, mulțumindu-mă de cele mai multe ori să batem palma. Astăzi pare obosit. Îmi imaginez că azi-noapte a stat treaz mai mult decât se cuvenea, uitându-se la videoclipuri pe YouTube sau jucându-se. Când e ascultător, e adeseori mai deschis la grija și atenția primită. Profit și-i ciufulesc părul. Ba chiar îi dau un pupic pe obraz. El ia două felii de pâine prăjită de pe farfuria pe care i-o

întind și mai că înfulecă una cu totul, fără să-i pese că este rece, acordându-și o clipă să întindă niște gem pe cealaltă. Dintotdeauna i-au plăcut dulciurile.

– Mulțumesc, mamă, ești cea mai grozavă!

Nu stric momentul, spunându-i să nu vorbească cu gura plină; nu pot să-i reamintesc la infinit.

– Ce aștepti? Sunt gata! îi spune vesel tatălui său, întorcându-se către el.

Amândoi ies pe ușă și urcă în mașină înainte să apuc să-l întreb dacă și-a luat echipamentul de fotbal, dacă în seara asta vine singur acasă după antrenament sau speră să-l aducă cineva cu mașina, ori dacă are bani pentru automat. Probabil că e un lucru bun. Faptul că mă agit atât de mult chiar îl enervează. De obicei, în fiecare dimineață încerc să mă limitez doar la una dintre întrebările de genul ăsta. Totuși, fetele sunt încă destul de mici, încât să aibă nevoie să le sâcâi și să le reamintesc diverse lucruri, să se aștepte la asta și chiar să accepte situația. Mă uit la ceasul din bucătărie și constat cu surprindere că timpul a trecut.

– Fetelor, trebuie să coborâți repede! le strig de la parter, după ce-mi termin de băut ceaiul.

Ca de obicei, Imogen reacționează imediat, iar eu o aud coborând scările în grabă și începând să strige „Unde-i peria mea? Mi-ai văzut penarul cu zâna florilor? Cine mi-a mutat cartea din care citeam? Am lăsat-o aici aseară“. Este foarte serioasă în privința școlii și nu suportă gândul de a întârzia.

Pe Lily îmi este mai greu s-o conving să se miște mai repede. Și-a însușit o parte dintre expresiile pe care le folosesc Liam și prietenii lui, din fericire, încă niciuna groznică, dar de multe ori le spune fraților ei mai mari să fie „calmi“, ea fiind într-adevăr întruchiparea calmului.

Le las pe fete la școală cu trei minute înainte să se sune de intrare. Mi se pare un bonus, dar, sincer, nu mă deranjează dacă întârzie câteva minute. Îmi dau silința să respect un orar doar

pentru că știu că, altfel, Imogen se stresează și începe s-o facă pe șefa. Știu foarte bine că e datoria noastră ca părinți să ne învățăm copiii să fie responsabili și conștienți de valoarea pe care o are timpul celorlalți oameni, dar oare chiar s-ar cutremura lumea dacă ar rata începutul adunării?

Nu întotdeauna am fost atât de relaxată. Cu Liam, eram fascistă când venea vorba despre respectarea unui program, dar și în privința multor altor lucruri. Îmi plăcea să termine de mâncat tot din farfurie și insistam ca o nebună să spună „te rog” și „mulțumesc” și să trimită scrisori de mulțumire când primea cadouri. Ei bine, nu chiar scrisori, pentru că mă refer la perioada în care nu știa să scrie. Îl obligam să deseneze imagini prin care să-și exprime recunoștința pentru darurile primite. Pantofii îi străluceau mereu, părul îi era pieptănat și, indiscutabil, avea trusa și echipamentul care-i trebuiau. Nu voiam să fie judecat și să se ajungă la concluzia că-i lipseau diverse. Totul e diferit când ești o mamă singură, ca perioada în care l-am crescut pe Liam. Pe Ben l-am cunoscut când Liam avea aproape șase ani. Căsnicia cu Ben îmi oferă o încredere care-mi permite să cred că pot să întârzii două minute când las copiii la școală, fără să-și dea careva ochii peste cap sau să țâțâie de nervi. Nu m-am bucurat de același lux cât Liam a fost mic.

Brusc, mă gândesc la e-mailul lui Abigail Curtiz și mă simt copleșită de sentimente contradictorii.

Când îți crești copilul de una singură, te confrunți cu multe lucruri dure. Efortul emoțional, fizic și financiar de a fi singura responsabilă pentru absolut tot, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte, se resimte. Și singurătatea? Singurătatea brutală, zdrobitoare și tipătoare? Ei bine, este îngrozitoare. Ca și epuizarea nemiloasă care-ți obosește oasele și-ți șterge gândurile. Uneori, când îl țineam în brațe, mă dureau mâinile, spatele sau picioarele. Alteori, eram atât de obosită, că nu mai știam ce mă durea, simțeam doar durerea. Însă am trăit și momente liniștite, când nu m-am simțit

judecată, singură sau responsabilă. Au fost momente în care am simțit bunătatea altora. Și clipele alea sunt inimaginabil de importante și de neuitat. Îmi sunt întipărite în minte și-n suflet. Toate.

Abigail Curtiz e una dintre persoanele datorită cărora am trăit asemenea momente.

Când i-am zis lui Abi că sunt însărcinată, evident c-a făcut ochii mari și s-a îngrijorat. A fost șocată. Da, recunosc, toată drama a cam agitat-o. Nu era vina ei, aveam doar nouăsprezece ani, iar *eu* nu am știut cum să reacționez corespunzător, așadar cum aș fi putut să mă aștept ca ea să știe? Amândouă eram un pic năucite.

– În câte luni ești? m-a întrebat Abi.

– Cred că aproape două. Mai târziu am descoperit că, oficial, eram însărcinată în zece săptămâni, conform teoriei care spune că vârsta sarcinii trebuie „calculată din prima zi a ultimei menstruații“, dar toate calculele astea nu prea m-au convins, pentru că eu știam exact ziua în care o concepusem. Într-o miercuri, în prima săptămână din primul trimestru al celui de-al doilea an de facultate. Prostește, făcusem sex neprotejat chiar în mijlocul menstruației. Asta, în combinație cu tinerețea mea, a însemnat că o singură greșeală a fost de ajuns. Și chiar și acum, după o viață întreagă, simt nevoia să spun că nu a fost ca și când aveam obiceiul de a face asta. De când mă știu, doar o singură dată am făcut sex neprotejat, ca o iresponsabilă.

– Atunci mai ai timp. Ai putea avorta, a spus simplu Abigail.

Nu se ferea de acest cuvânt. Eram tinere. Puterea, vulnerabilitatea și complexitatea sexualității noastre erau embrionare, dar drepturile feministe ocupau primul loc în mintea noastră. Trupul meu, alegerea mea, dreptul meu. Ca femeie tânără și independentă, nu trebuia să suport consecințele o viață întreagă din cauza unei greșeli de-o noapte. În primul an, avusesem o colegă de curs care se speriasse groaznic, iar eu îi explicasem amănunțit dreptul ei de a alege și-i spuseseam verde-n față că mai degrabă întrerupea sarcina, decât

studiile. Fata fusese de acord, ca și Abi și cam toată lumea care era la curent cu problema. Totuși, nu fusese însărcinată. Așa că... Ei bine, știi, nu te costă nimic să vorbești, nu? Acum este directorul financiar al uneia dintre cele mai mari corporații internaționale de bunuri de consum cu rulaj rapid. Cu câțiva ani în urmă, am văzut-o pe Facebook. DF al unei CBCRR. Am căutat acronimele pe Google. Mi-a acceptat cererea de prietenie, drăguț din partea ei, dar postează rareori. Presupun că este prea ocupată. Oricum, deviez de la subiect.

Mi-aduc aminte că m-am uitat în ochii lui Abi și că i-am spus:

– Nu. Nu pot să fac avort.

– Ai de gând să păstrezi sarcina? m-a întrebat cu ochi mari și fără să clipească.

– Da.

Era singurul lucru în privința căruia eram sigură. Îl iubeam deja. Mă luase prin surprindere, dar asta era realitatea.

– Și ai să dai copilul spre adopție sau ai să-l păstrezi?

– Am să-l păstrez.

Amândouă am cam fost nevoite să ne înăbușim un chicotit, pentru că era imposibil să nu ne gândim la Madonna. Piesa aia¹ a apărut când aveam vreo cinci ani, dar a fost suficient de emblematică, încât să fie cântată cu inocență de-a lungul copilăriei noastre. Melodia a plutit jenant în aer. Abia după câțiva ani am realizat ironia situației: practic, imnul tinereții mele prezisese exact ce avea să se întâmple.

– Bine, atunci, ai să-ți păstrezi copilul, a fost replica ei.

Abigail mi-a acceptat imediat decizia de a-mi păstra copilul și asta a fost o dovadă de bunătate inimaginabil de importantă și de neuitată.

Nu a căutat să-mi demonstreze că existau căi mai ușoare și că aveam de ales, așa cum au făcut mulți dintre prietenii mei după aceea. Și nici nu mi-a sugerat că aș putea să am noroc și să-l pierd, așa cum a bolborosit mai târziu un coleg de la lucrarea practică de

¹ *Papa Don't Preach*, cântec lansat de Madonna în anul 1986, printre versurile căruia se numără și „I'm keeping my baby“ (Îmi păstrez copilul). (n. tr.)

seminar. Știu că s-a purtat ca un ticălos, pentru că, înainte să rămân însărcinată, se dăduse stângaci la mine o dată într-o seară, în barul studentesc. Eu nu-l încurajasem. Presupun că nu știa ce să creadă despre sarcina mea, oscilând între „Ha, așa-i trebuie târfei!” și „Așadar, face sex. De ce nu cu mine?” Vă spun, se vorbește mult despre mânia unei femei disprețuite, dar și bărbații pot să fie destul de răzbunători. Oricum, să revin la Abi: nu s-a înfuriat că eram romantică și obtuză, așa cum a reacționat îndrumătoarea mea, foarte frustrată când i-am mărturisit în cele din urmă, și nici nu a plâns o lună, așa cum a făcut mama, lucru care a fost, știți voi, îngrozitor.

A pregătit ceaiul pentru amândouă și chiar s-a întors în camera ei ca să caute un pachet de biscuiți Hobnob, pe care-i păstra doar pentru ocazii speciale. Eram la al treilea pachet (mâncam deja pentru doi) înainte să mă întrebe:

– Așadar, cine este tatăl?

A fost ciudat.

– Prefer să nu spun, am mormăit eu.

– E chiar așa de urât? a comentat ea cu un zâmbet.

Mi-am dorit din nou să-mi înăbuș un chicotit, știam că nu se cuvenea să râd. Adică, eram *însărcinată!* Dar, pe de altă parte, aveam nouăsprezece ani, iar Abi era amuzantă.

– Nici măcar nu știam că faci sex cu cineva, a adăugat ea apoi.

– N-am simțit nevoia să anunț public.

Abigail a izbucnit într-o repriză de chicoteli isterice.

– Faza e că exact asta ai făcut!

– Presupun că da, am zis și-am râs cu poftă, probabil din cauza hormonilor.

– Curând, ai să porți o pancartă uriașă pe care scrie „Am o viață sexuală“.

– Și sunt neglijentă, am adăugat eu.

Nici nu mai puteam să respirăm de tare ce râdeam.

– Și, în plus, cam ușuratică, pentru că nu știi sigur cine e tatăl.

În joacă, i-am dat una peste braț.

– Ba știu!

– Bineînțeles că știi, dar, dacă nu le zici oamenilor cine este, asta au să spună.

Nu a spus-o cu răutate, era doar o observație.

– Chiar dacă le spun cine este tatăl, tot au să mă facă ușuratică.

Brusc, era cel mai amuzant lucru din lume. Râdeam de ne cocoșam, ceea ce era ciudat de vreme ce-mi petrecusem aproape toată adolescența evitând cu grijă misoginismul și să fiu etichetată drept ușuratică sau frigidă și chiar reușisem să păstrez un oarecare echilibru. Până atunci. Nu era chiar foarte amuzant. Probabil că râdeam de teamă.

Dormitoarele din apartamentul nostru studentesc erau miciute. Când stăteam de vorbă, de obicei ne așezam pe paturile înguste de o singură persoană, pentru că singura alternativă era un scaun cu spătar tare, pe care-l asociam cu tocitul noaptea târziu la birou. Încăperea care trebuia să fie o cameră comună fusese transformată într-un alt dormitor, ca să putem împărți chiria în șase, și nu în cinci. Ne-am prăbușit din nou pe pat, întinzându-ne ca să scăpăm de crampele cauzate de atâta răs și de burțile pline de biscuiți și, în cazul meu, de un copil. M-am uitat la cea mai bună prietenă a mea și am simțit o iubire pură. Eram în al doilea an de facultate, mi se părea că ne cunoșteam de-o viață întreagă. Prietenii din facultate sunt mai intense decât oricare altele. Trăiești, studiezi și te distrezi împreună cu prietenii, fără influența omniscientă și omniprezentă a părinților. Prietenii din facultate sunt o combinație între prieteni și familie.

Abi și cu mine ne-am cunoscut la barul asociației studentești, chiar în prima seară la Universitatea din Birmingham. Deși nu m-aș descrie ca fiind sufletul petrecerilor, nu eram nici deosebit de timidă, reușisem deja să încep o conversație cu câțiva studenți la geologie și, cu toate că nu era cel mai captivant dialog al tuturor timpurilor, mă descurcam. Apoi Abigail a apărut din senin lângă mine. Înaltă, zveltă

și atrăgătoare, era pe placul fetelor și al băieților care citesc ziarul *Guardian*. Părul brunet, drept și lung până la bărbie era tuns bob, iar bretonul care-i atârna pe frunte o făcea să pară încrezătoare. N-avea forme, ca o veioză cu picior, și mi s-a părut remarcabil că era gata să mă bage în seamă. Sigură și într-un mod necunoscut mie, mi-a întins mâna și a așteptat să i-o strâng. Din câte știam eu, nimeni nu dădea mâna, poate doar cu excepția bărbaților în costum de afaceri, la televizor. Tatăl meu era profesor, uneori purta costum, dar în mare parte prefera o pereche de pantaloni de stofă și o jachetă de velur. Presupun că, din când în când, o mai fi dat mâna cu părinții elevilor, dar nicio dată nu văzusem pe cineva de vârsta mea strângând mâna altei persoane. Gestul ei transmitea că este o persoană foarte stilată și, cumva, semnala o abordare neobișnuit de rațională a modului în care vedea viața. Avea ochii aproape negri. Neobișnuiți și remarcabili.

– Bună! Eu sunt Abigail Curtiz, cu „z”. Managementul afacerilor, trei B. Tu?

I-am apreciat franchisea. Majoritatea conversațiilor pe care le purtasem până atunci nu depășiseră momentul schimbului obligatoriu de informații precise.

– Numele meu este Melanie Field. Managementul afacerilor și economie. AAB.

– O, un geniu! Două specializări în una!

– N-aș spune...

– Înseamnă că ești literalmente de două ori mai inteligentă ca mine, m-a întrerupt ea.

Dacă asta credea, nu părea să o deranjeze. A băut o gură din paharul ei cu vin și s-a strâmbat.

– Sau concentrată doar pe jumătate, i-am răspuns, părându-mi-se obligatoriu să mă iau peste picior.

Acolo de unde eram eu, nimănui nu-i plăceau lăudăroșii. Oamenii nu-i vedeau cu ochi buni pe cei prea încrezători în sine, iar să fii îngâmfat era un păcat de moarte. Expresia amuzată de pe fața

lui Abi spunea că nu mă credea, ba mai mult, că o enerva un pic faptul că încercasem să fiu prea modestă.

– Bine, să lăsăm prostiile la o parte, a zis oftând blazată.

Nici măcar nu s-a deranjat să se prezinte studenților de la geologie. Le-am cerut scuze din priviri când s-a îndepărtat de bar.

– De cine-ți place? a vrut ea să știe.

– De el, i-am răspuns zâmbindu-i și arătându-i un tip atrăgător care părea sofisticat.

– Atunci haide să vorbim cu el!

– Așa, pur și simplu? am întrebat știind că mi se citea pe față uimirea.

– Da! Te asigur c-o să fie mai mult decât recunoscător.

M-a făcut să râd. Tot timpul. Tonul ei direct și lipsit de respect nu a fost niciodată neclar sau egal, nici în seara aia și nici în restul anului. Chiar am vorbit cu tipul atrăgător și sofisticat, nu s-a ales nimic din asta, și nu mi-am dorit și nici nu m-am așteptat la așa ceva, dar a fost distractiv. Am discutat cu el și poate cu alți zece oameni. A devenit repede evident că Abigail era calmă și extrem de încrezătoare în forțele proprii, credea că lumea i se întindea la picioare, iar asta era o părere de bun simț. Era fermecătoare și provocatoare, sociabilă și cu o încredere cultivată la adunările școlilor private. Cel mai bun lucru era că părea să o bucure compania mea.

Abi a fost cea care m-a convins să mă înscriu la cercul de dezbatere și care a insistat să mergem la cluburile din oraș, în loc să ne limităm la petrecerile care se tot dădeau în camerele comune ale universității. Făcea tot ce făceau studenții, colindând barurile cu un picior legat de al altcuiva și dând nenumărate petreceri tematice, dar insista să facem și lucruri surprinzătoare, cum ar fi să vizităm muzeele și galeriile de artă din oraș. Unii șopteau că era snoabă, urau că îi plăcea să asculte muzică doar de pe discuri de vinil și că făcea mofturi când venea vorba despre tăria boabelor de cafea, refuza să bea bere, vinul roșu franțuzesc fiind singura ei alegere,

mânca rar. Era, de departe, cea mai interesantă persoană pe care o cunoscusem vreodată.

Am devenit apropiate. Nu era singura și nici măcar cea mai bună prietenă, dar era preferata mea. Uneori, mi se părea cam epuizant să țin pasul cu ea și, când s-a înscris în clubul de teatru al universității, m-am mulțumit să stau în public și să o urmăresc interpretând-o șocant de înfiorător pe Lady Macbeth. Am însoțit-o în excursia cu autocarul la Londra și am protestat în fața Parlamentului, nu mai știu din ce cauză, unde și-a fluturat pancarta toată ziua, dar, pe la prânz, am plecat pe furiș să arunc o privire pe la Topshop, pe Oxford Street.

A fost prima persoană căreia i-am zis despre sarcina mea. După ce-am ronțait aproape un pachet întreg de biscuiți Hobnob, Abi a comentat:

– E straniu să mă gândesc că acolo e într-adevăr un bebeluș.

Se holba la pânțelele meu încă destul de plat.

– Am să mă îngraș foarte mult, am zis râzând.

În mod ciudat, părea un motiv de bucurie.

– Mda, așa este, a afirmat chicotind.

– Și niciun bărbat nu o să-și dorească vreodată să se însoare cu mine.

Brusc, nu mai râdeam. Spre groaza și rușinea mea, plângeam. Vărsam lacrimi uriașe, fără să mă pot controla. Gâfâiam și icneam la fel ca atunci când râsesem, așa încât lui Abigail i-a luat câteva clipe să observe.

– O, nu, nu plânge! mi-a spus ea și m-a tras într-o îmbrățișare puternică.

Mi-a netezit părul și m-a sărutat pe creștetul capului, așa cum și-ar fi alinat o mamă copilul care a căzut. Abigail era frumoasă și senzuală, toți voiau să o atingă mereu, dar, în general, ea alegea când să-i lase să o facă.

– Cine o să vrea să mă ia de soție, dacă am să umblu cu un copil după mine?

Până atunci, nu mă gândisem prea mult la căsătorie. Nu eram una dintre fetele care visaseră dintotdeauna la o rochie lungă și albă, și clopote de biserică, dar, cumva, presupusesem că aveam să mă căsătoresc în viitor. Mă înfricoșa că momentul mi se părea considerabil mai îndepărtat și neclar, acum că eram însărcinată.

– Tot ai să ai o nuntă ca-n basme, mi-a zis Abi calmă și încrezătoare ca de obicei. Adică Albă ca Zăpada avea șapte pitici care se țineau după ea, și tot s-a ales cu un prinț.

Răspunsul ei m-a făcut să râd din nou aproape isteric. Am râs atât de tare, încât mi-a ieșit un muc. Atunci mi s-a părut jenant. După câteva luni, am devenit mult mai blazată în privința fluidelor corporale de nestăpânit. M-a strâns un pic mai mult în brațe.

– Au să spună că ești o ușuratică, dar o să fie în regulă, m-a asigurat ea.

– Oare?

– Mda, chiar așa, mi-a spus veselă. Pe moment, am simțit un val ca de iubire pentru Abi. O iubeam și o credeam.

Sentimentul ăla nu m-a părăsit niciodată pe deplin.

Abigail

Din clipa în care Abigail l-a văzut pe Rob, i s-a părut irezistibil. Nu era un club exclusivist, el era așa pentru multe fete. Băieții răi adesea erau așa. Asta fusese problema lor dintotdeauna.

„Irezistibil.“ Ce cuvânt absurd! Nu-l descria nici pe departe.

A devastat-o. Ce a simțit atunci pentru el i-a rupt sufletul, iar ea a știut că doar el putea să i-l vindece.

La început, au fost mai multe studente care se luptau pentru atenția lui. Un grup de tinere nubile, strălucite, interesante și frumoase. El flirtase cu o mulțime. Cel puțin flirtase.

Nu era o persoană obișnuită să fie refuzată, să i se spună „nu“, și nu era pregătită să se mulțumească doar cu ce făceau celelalte: să-și petreacă serile bând prin baruri, să aibă aventuri de o noapte și să treacă mai departe. Trebuia să-l aibă. Să-l facă să fie al ei. Cu adevărat. Pentru totdeauna. El studia pentru doctorat când ea era studentă. Ținea ore de seminar. Preda și modela minți tinere și interesate și, într-un fel, de vreme ce el însuși studia, își găsea cumva locul printre ele. Se plimba prin universitate, unic și plin de farmec, enigmatic și strălucit. Avea un aer distins. Trupul ei se apleca spre al lui când el intra într-o încăpere, ca o busolă care indica nordul. Gâtul i se usca, în rest, era umedă. Pulsa ca o inimă uriașă. Acum părea ridicol și foarte romantic. Prea romantic. După atâția ani... Dar pe

atunci trăise cu impresia că fusese dezbrăcată, despuiată, că nu era decât o uriașă inimă însângerată și expusă care bătea pentru el.

Lui Abigail îi era acum greu să-și aducă aminte de acea intensitate și certitudine. Fuseseră înăbușite. Anii de conviețuire le înăbușiseră. Decența și maturitatea domoliseră focul, îl stinseseră. Nenumărate lucruri obișnuite: mersul la cumpărături după mâncare, faptul că își spuneau unul altuia că aveau ceva între dinți, că ascultau povești mult prea cunoscute, că își făceau griji în privința promovărilor, termenele limită, premiilor și a alegerii tapetului și mașinilor. Chestiile astea au ridicat un zid în jurul unei inimi care bătea, protejând-o și sufo-când-o totodată.

Și mai era și bebelușul.

Și celelalte femei.

Combinați, factoriiăștia însemnau că era imposibil să-și amintească năzuința pură, dorința.

Dar, pe atunci, el era totul. Nu putea să iasă cu alții sau să se gândească la alții. Pe studenții care roiau în jurul ei îi alunga ca pe niște muște. Rob era cu șapte ani mai în vârstă decât ea, diferența fiind destul de mare, încât să-l facă să pară mult mai interesant decât probabil era. Părea mai încrezător, mai versat, mai erudit. Era athletic și bine făcut, deși nu foarte musculos. Înalt. O ducea la restaurante de lux, la teatru și la cinematografe de artă. Discutau despre politică, romane și călătorii. Era deosebit de ambițios și concentrat. Ea nu putea să nege că ambiția și concentrarea îi aduseseră reușita. Era fără îndoială un bărbat de succes, așa cum își dorise dintotdeauna, așa cum spusese mereu că avea să fie. Abi nu putea să afirme că nu se bucurase de roadele muncii lui. Îi oferea un stil de viață de invidiat.

Când s-au cunoscut, și el era încurcat cu câteva studente, i-a explicat că își permitea să-și facă un pic de cap. Nu trecuse mult timp de când se despărțise de cea care-i fusese iubită cinci ani. Puseseră capăt relației pentru că ea rămăsese însărcinată, iar el nu-și dorise copilul. Căzuseră de acord să facă avort, dar, după aceea, cei doi nu mai avuseseră cine știe ce speranțe să rămână împreună. Li se păruse

prea greu să treacă peste ce li se întâmplase și ce făcuseră. Fosta iubită susținea că rămăsese însărcinată din întâmplare. Ca multe alte fete pe atunci. Tinerele erau fertile. Rob nu crezuse niciodată pe deplin că vomitase pastila după o mâncare dubioasă luată la pachet. Se simțise captiv, ca un pește prins în năvod.

– Voia să mă tragă în barca de pescuit și să-mi strivească creierul! spusese el laconic, trăgând din țigară sau bând o gură de Merlot. Pur și simplu ne doream lucruri diferite.

Cuvintele astea, rostite ridicând din umeri, făceau cumva să pară că Rob era victima, iar lui Abigail trebuia să-i fie milă de el, și i-a și fost.

În cele din urmă, a ales-o pe ea, a devenit iubita lui oficială. După destul de multe luni. Luni de strategii, tachineări, în care a trebuit să fie la locul potrivit și să spună ce se cuvenea. Dar a reușit. Era foarte fericită, delirant de veselă, deși niciodată nu a știut cu siguranță de ce o alesese. Voia să afle. Credea că, dacă ar fi știut exact de ce o alesese, ar fi putut să-i ofere acel ceva care îl atrăsese. Asta dacă ar fi reușit să-și dea seama despre ce era vorba. Da, era atrăgătoare, o știa atunci și-și aducea aminte acum, dar multe fuseseră atrăgătoare. În plus, era plină de viață, independentă și încrezătoare.

De lucrurile astea îi era mai greu să-și amintească.

Poate că, pur și simplu, fusese cea mai insistentă. Ultima rămasă pe baricade.

Sau poate doar cea mai nesăbuită.

Poate celelalte se plictisiseră de capriciile și pretențiile lui, de lipsa dorinței de a se implica într-o relație. Se mulțumiseră cu niște băieți drăguți din același an cu ele, chiar dacă ei credeau că o noapte grozavă era una în care mâncau pizza dintr-o cutie în timp ce se uitau la *Futurama*. Într-o zi, băieții ăia aveau să vorbească despre probleme politice și câștigătorii premiului Booker. În cele din urmă, toată lumea se maturizează.

Așadar, asta a fost. Acum își dădea clar seama. Inima frântă a unei alte femei fusese temelia devotamentului ei de douăzeci de ani.

Și, acum, suferea la rândul său.

Melanie

Nu lucrez luna, iar asta mă bucură nespus astăzi. Abia aștept să ajung acasă de la școala copiilor și să recitesc e-mailul primit de la Abi.

Dragă Mel,

Ei bine, am certitudinea că sunt o amintire din trecut și persoana de la care nici în ruptul capului nu te-ai aștepta să primești un e-mail. Știu că nu am reușit să păstrăm legătura atât de mult cât ne-ar fi plăcut amândurora, dar suntem prietene pe Facebook, iar eu ți-am citit mereu postările cu plăcere. Dar de ce nu postezi mai multe fotografii? Mi-ar face o deosebită plăcere să vă văd pe toți! M-ar bucura să știu că ai văzut una sau două fotografii de-ale mele în ultimii ani și că poate ești la curent cu ce se-ntâmplă în viața mea. Adevărul este că m-am gândit foarte mult la tine în ultima vreme. Am simțit că trebuie să te contactez. Mi s-a părut momentul potrivit.

Lucrurile nu merg atât de bine pentru mine, așa cum s-ar crede. De fapt, sunt înfiorător de proaste. Și firește, când situația e groaznică, apelezi la vechii prieteni, nu-i așa?

Divorțez de Rob. Asta-i! Ar fi bine să o spun (sau măcar să o scriu). Presupun c-am să fiu nevoită să mă obișnuiesc s-o recunosc. Îmi imaginez că o să-mi fie mai ușor s-o fac, deși acum mi se frânge inima. Sincer, fără să exagerez. Simt că se frânge. Ai simțit vreodată așa ceva, Mel? Sper că nu.

Este povestea clasică. Tragică doar pentru că se repetă. Avea o aventură. Cu (mult mai) tânăra lui asistentă personală! I-am găsit împreună în patul nostru. Poți să-ți imaginezi? Nu e ca și când nu și-ar permite o cameră la hotel, a fost pur și simplu o cruzime din partea lui. Pot doar să presupun că a vrut să aflu.

Sunt pierdută. Nu pot să mă duc la serviciu, pentru că, din toate punctele de vedere, este șeful meu. Sunt sigură că știi despre carierele noastre. Cred că majoritatea prietenilor mei englezi sunt la curent cu evenimentele din viața mea. Este producătorul emisiunii mele, de fapt, canalul este practic al lui. Ce umilire! Presupun că toți au aflat înaintea mea. Soțiile sunt mereu ultimele care află.

Am hotărât să mă-ntorc acasă, în Anglia. Poate să-mi găsesc o slujbă acolo. Trebuie să schimb peisajul. Nu mai are ce să mă țină aici, în State. Nu avem copii, așa că nu sunt legată de școli sau de orice altceva. Planurile mele sunt vagi. Am să o sun pe mama, tata a murit acum patru ani. Vreau să-mi caut vechii prieteni. Mă gândeam că poate vrei să ne întâlnim să bem ceva. N-ar fi minunat? Să ne aducem aminte de zilele mai simple de demult.

Am să ajung la Londra pe 20 februarie. Unde locuiești acum? Presupun că-n Londra, ca toată lumea. Dă-mi de știre! Ai numărul meu de telefon mai jos.

Cu drag,

Abigail

Apa din ibric a fiert înainte să termin de citit e-mailul a doua oară. Îmi fac o ceașcă de ceai și adaug o lingură de zahăr, deși rareori îl beau așa. Simt nevoia de ceva dulce. Are dreptate; nu mi-am imaginat niciodată c-am să primesc un mesaj de la ea.

Într-adevăr, suntem prietene pe Facebook, mi-aduc aminte că i-am trimis o cerere dintr-un impuls în urmă cu câțiva ani, într-o seară. Băusem un pahar sau două, altfel probabil n-aș fi făcut-o niciodată. Numele ei mi-a fost sugerat pentru că, pe Facebook, sunt prietenă cu câțiva oameni din studenție. Faptul că mi-a acceptat cererea m-a luat un pic prin surprindere. M-a mirat și m-a flatat. Atenția lui Abigail Curtiz încă este un lucru la care să râvnești. Probabil mai mult acum, că e faimoasă. Nu e celebră ca un star de cinema care apare în filme de categoria „A”, dar își câștigă existența apărând la televizor, chestie destul de încântătoare pentru mine. Din câte știu, nu mi-a dat niciun „like” la niciuna dintre postările mele. Nici eu nu le-am apreciat pe ale ei cu un „like”. Mi s-a părut că, făcând-o, aș fi impertinentă, insistentă. Totuși, în privința unui lucru

are dreptate: sunt la curent cu noutățile din viața ei, mulțumită postărilor de pe Facebook. Și cu ajutorul primit de la Google. Și Wikipedia. Și, dacă sunt sinceră, și din ce-am mai citit prin revistele dedicate celebrităților. Evident că am căutat informații despre ea.

S-a căsătorit cu Rob Larsen. Erau împreună de când eram noi studente. S-ar putea spune că a dus o viață bună. Așadar, e o tragedie că s-a încheiat cum s-a încheiat. Îmi pare rău pentru ea. Sincer. I se frânge inima. Suferă. Mărturisirea, atât de directă și de sinceră, mă emoționează. Arată un nivel de încredere în vechea și neglijata noastră relație de prietenie. Mă-ntreb dacă Rob a avut și alte aventuri de-a lungul căsniciei lor. Probabil că da. De multă vreme mi s-a părut arogant. Rece.

Cred că situația în care se află e îngrozitoare. Abi nu exagerează nimic în ceea ce-mi scrie. Cariera ei este strâns legată de a lui, o știu din toate căutările mele. Sunt un cuplu excelent pe micul ecran și, cu atingerea lui Midas, mai puternici și mai grozavi împreună, decât singuri. Până acum, presupun. Când eram studente, el ținea un curs de studii ale afacerilor cu accent pe mass-media, în timp ce studia încă pentru doctorat. Era ciudat să joace ambele roluri: de cadru didactic și de student, deși era doctorand. A prins din zbor tot ce ținea de noile căi de comunicare și s-a afirmat drept un soi de expert în internet și media digitală, lucruri de care lectorii mai în vârstă se temeau. Eu n-am ales modulul media, așa că nu mi-a predat nicio dată nimic, dar era un fel de legendă în cadrul universității. Carismatic, îndrăzneț și mult mai tânăr decât celelalte cadre didactice. Multe fete au făcut o pasiune pentru el, inclusiv Abi.

Au început să iasă împreună la sfârșitul primului nostru an. A fost o aventură clandestină de la bun început. Un haos de relație, cu multe pauze. Nu a știut niciodată cum stăteau lucrurile cu el sau cu universitatea. Care erau regulile? Nu era interzis în mod expres ca ei doi să aibă o relație, dar cu siguranță era ceva de condamnat. Sincer, cred că lui Abi i-a plăcut să se furișeze, i-au plăcut drama, inaccesibilitatea și

puterea lui. Lucrul ăsta, în combinație cu înfățișarea lui plăcută, însemna că era irezistibil. De pe Wikipedia, am înțeles că au emigrat în America la câțiva ani după absolvirea ei. Lui i-a fost oferit un post extravagant într-o agenție publicitară importantă. Apoi, printr-o mișcare pe care nu prea o înțeleg (dar nu e mare surpriză, pentru că nu-s afaceristă), a reușit cumva să se implice în producțiile de televiziune. Acum deține o companie de producție uriașă, care are destul de mult succes. Aparent, are acțiuni la canalele de televiziune și a investit în mai multe alte companii media. Fotografii pe care le-am văzut online îi înfățișează mereu mai îngrijiți, mai bogați și mai încrezuți decât alte persoane pe care le cunosc. Învăluți de succes. Ea a slăbit, nu că ar fi fost vreodată plinuță. El s-a mai împlinit, devenind mai masiv și mai important.

Nu e doar un caz în care o femeie drăguță profită de cariera de succes a soțului ei. A muncit din greu. A ales viața aia în locul uneia de familie. Totuși, aparent, cariera ei i se datorează lui. Ce dezastru! Acum nu mai are de ce să se agațe dacă totul se destramă. N-are nicio „plasă de siguranță” dacă se prăbușește.

Acea veste din e-mail despre moartea tatălui ei este tristă. L-am întâlnit de două sau de trei ori pe tatăl lui Abi. Era foarte de treabă. Surprinzător de modest, dacă mă gândesc la fiica pe care a crescut-o. Din fericire, părinții mei sunt sănătoși, tatăl lui Ben a murit înainte să-l cunosc, dar mama lui, Ellie, se simte bine. Ghinionul lui Abi mă face să mă simt ciudat de vinovată pentru norocul meu.

N-am mai văzut-o pe Abi de șaptesprezece ani. A venit să mă viziteze o dată când Liam avea câteva luni, adică mai mult decât cei mai mulți. A fost o vizită stânjenitoare, deși amândouă ne-am străduit să nu fie. Pe Liam l-am născut în iunie, cam în perioada în care mai toți prietenii mei terminau cu examenele din anul doi. Cei mai mulți dintre ei intenționau ca în vara aia să plece în excursii prin Europa, așa că nu i-am invitat să-mi vadă copilul ca să-i scutesc de rușine și, totodată, să mă scutesc de durerea provocată de refuzul

lor. Totuși, Abi nu pleca nicăieri cu rucsacul în spate. Nu voia să-l lase pe Rob singur în Birmingham, așa că a venit pur și simplu.

Gâsca de pluș pe care i-a adus-o lui Liam s-a numărat câțiva ani printre jucăriile lui preferate. Îi spunea, în mod greșit, „Rățoiul“. Am păstrat-o. E la fundul unei cutii din mansardă, împreună cu prima lui salopetă și alte câteva fleacuri pe care le-am păstrat din sentimentalism. A pălăvrăgit despre prietenii și profesorii noștri, m-a pus la curent cu cei care împărțeau o casă, aveau relații, se descurcaseră bine la examene și cei care abia reușiseră să treacă. Eu tot spuneam că intenționez să-mi reiau studiile la facultate și, dacă la specializarea mea ar fi fost trei ani, poate aș fi făcut-o. Însă era un curs combinat, de patru ani. Eram abia la jumătate. În ciuda a ceea ce ziceam, cred că știam deja că nu aveam să mă întorc.

Pentru că n-am vrut să-l alăptez pe Liam în fața ei, sânii mi-au curs în timpul vizitei lui Abi. Nu mă deranja să-mi scot sânii, deja mă obișnuisem cu asta. Era mai complicat. Nu voiam ca ea să se întoarcă la facultate și să-și aducă aminte de mine ca de o mamă care alăpta, ținută pe canapea și lenevind în fața televizorului în timpul zilei, ai cărei cei mai buni prieteni erau cei șase newyorkezi din sitcomul cu același titlu. Sânii mi s-au îngreunat îngrozitor și am simțit cum laptele mi s-a scurs pe sutienul vătuit și, apoi, pe tricou. În cele din urmă, Liam s-a trezit țipând. Din fericire, nu era conștient de nevoia de a-mi păstra o parte din vechea imagine în amintirea prietenei mele. Flămând, s-a prins de pieptul meu, privindu-mă confuz și furios. De ce nu îl hrăneam? În final, plânsul lui puternic și insistent a alungat-o. Mi-a promis vag că avea să mă viziteze din nou, dar nu am stabilit nicio dată concretă. În clipa în care ușa s-a închis în urma ei, m-am prăbușit pe scaun și, bâjbâind, mi-am scos sânul, stropindu-l pe Liam cu lapte în ochi și în nas înainte să-i nimeresc gura.

Mai vreau să trec o dată prin asta? E înțelept?

Măine e 20.

Unei mici părți din mine i-ar fi plăcut să iasă cu ea la un pahar. Nu știu sigur ce forță mă impulsionează mai mult: curiozitatea sau amabilitatea. Nu contează, pentru că nu trăiesc în Londra. Mă amuză că asta crede. E clar că nu s-a uitat cu atenție la profilul meu de pe Facebook. Casa mea e în Wolvney, într-o zonă rezidențială aflată la jumătatea distanței dintre Coventry, unde locuiesc părinții mei, și Northampton, unde lucrează Ben. Presupun că nu-i exclus să mă duc la Londra să o văd pentru o după-amiază. Cu trenul, ajung într-o oră și un pic. Uneori îi ducem acolo pe copii în weekend, într-o excursie de o zi, dar avem tendința să o facem doar la ocazii speciale. Ultima dată ne-am dus ca să vedem muzicalul *Mathilda*, de ziua lui Imogen. Ne-a plăcut tuturor, chiar și lui Liam. Ar trebui să mă organizez un pic ca să ajung singură acolo, dar sunt sigură că Ben nu s-ar supăra să se ocupe de casă, dacă într-adevăr mi-aș dori să fac asta.

Dar oare îmi doresc?

A trecut mult timp. Prea mult? Destul de mult? Nu știu.

Deodată, îmi vine o idee mai bună.

Sau una mai proastă?

Aș putea să o invit pe Abi să vină să mă vadă aici, în Wolvney. Așa, ar putea să-i cunoască pe Ben și pe copii. N-am simțit nicio-dată dorința ca ea să-mi cunoască familia, ba chiar dimpotrivă, dar acum, că a făcut pasul ăsta și în condițiile astea, mi se pare corect. Oricum probabil nu o să accepte. Nu mi-o imaginez venind aici, tocmai din Londra. Nu că ar fi departe, dar sunt anumiți oameni care cred că orice loc în afara zonei trei e peste mări și țări. E și ea la fel? N-am să aflu, dacă nu o invit.

Înainte să mă răzgândesc, îi scriu repede un e-mail.

Bună, Abi!

Uau, e minunat să primesc vești de la tine, deși îmi pare rău că în niște împrejurări atât de îngrozitoare.

Mi-ar plăcea să ne întâlnim. De fapt, nu locuiesc în Londra, ci în Wolvney, o extindere urbană dincolo de Northampton. La o aruncătură de băț. Dacă vii

cu rapidul, durează doar 51 de minute, fără să fii nevoită să schimbi trenul. Mă-ntrebam dacă ți-ar plăcea să vii aici. Ai avea ocazia să-mi cunoști familia. Aș putea să te iau de la gară sau să vii cu un taxi, sunt multe disponibile, mereu. Ai putea să vii o zi sau să rămâi un weekend. Ei bine, cum îți convine, poți să rămâi cât dorești!

Cu drag,

Mel

Îmi citesc o dată mesajul, iar tonul școlăresc și dornic de atenție pe care mă tem că-l transmite mă face să tresar. Mă simt ca o trădătoare când mă refer la Wolvney ca la o extindere urbană, pare mai urât decât este. De fapt, este o zonă rezidențială foarte bine gândită și destul de atrăgătoare, aflată la aproape doi kilometri de un sătuc drăguț. Cred că cel mai mare defect al zonei este banalitatea. Găsesc un anumit confort în a mă conforma, o sarcină neplănuită în adolescență poate să te facă să simți așa ceva. Casa noastră a fost construită cu zece ani în urmă și este identică cu alte șapte de pe strada pe care locuim, are patru dormitoare semidecomandate (ei bine, trei și o boxă), iar cea mai bună particularitate de construcție e bucătăria deschisă și destul de spațioasă. Totuși, îmi place să cred că este primitoare și deosebită. Cu toate astea, dintr-un oarecare motiv, simt nevoia să i-o prezint fără entuziasm pentru ca, atunci când o s-o vadă, să fie probabil mai plăcut surprinsă. În plus, par cumva disperată? Cu toate detaliile alea despre călătoria până aici... E posibil să fi exagerat un pic spunându-i „poți să rămâi cât dorești“. Sper că nu crede că am devenit genul de persoană care se poartă extraordinar de frumos, pentru că acum este celebră. Chiar nu e cazul! Mă port așa pentru că trece printr-o perioadă grea, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, disperată să aflu detaliile dureroase ale sfârșitului căsniciei sale.

Mă întreb dacă să-l reformulez, dar nu o fac. Apăs butonul „trimite“ fără să mă gândesc prea mult la invitație.

Probabil n-o să o accepte. La urma urmei, este celebră, iar eu sunt absolut sigură că are nenumărate cunoștințe la care ar prefera să

rămână în weekend. Oameni mai interesați decât mine. Femei la modă, slăbănoage, bărbați cu bărbi îngrijite și mușchi lucrați la sală. Nu mă înțelegeți greșit: îmi iubesc viața, îmi ador familia și sunt mândră de căminul nostru, de propria enclavă micuță, dar, dacă stau și mă gândesc, nu suntem deosebit de interesați pentru alții. Ne place așa.

Azi am multe de făcut, chiar dacă nu lucrez. Zilele mele de casnică sunt mult mai pline decât cele din magazin. Deși am în subordine doi angajați cu normă întreagă și trei cu jumătate de normă într-un magazin de succes, nu-i niciodată la fel de mult de lucru ca acasă. Totuși, constat că, în timp ce curăț podeaua din bucătărie, încarc și golesc mașina de spălat vase și frec petele lăsate de apa dură pe ușa de la duș, nu pot să mi-o scot din cap pe Abi. De-a lungul anilor m-am gândit la ea destul de des, dar, de obicei, mi-am impus să nu o mai fac. Este intrinsec legată de o perioadă foarte dificilă din viața mea. Indiferent cât de fabulos e rezultatul acelor vremuri (și Liam chiar este un fiu fabulos), nu-mi e ușor să mă gândesc la sarcină și la faptul c-am fost nevoită să abandonez facultatea. Niciodată n-am vrut să mă gândesc la ea. Calea ei era atât de diferită de a mea, încât mi-a fost mai ușor să nu mă tot gândesc la ce ar fi putut să fie.

Dar totul e diferit acum.

Cât e ziua de lungă, îmi tot verific telefonul ca să văd dacă mi-a răspuns la e-mail, spunându-mi totodată că nu o s-o facă. Un fior de entuziasm îmi străbate trupul când îi mai văd o dată numele în *inbox*-ul meu și jubilez când îi citesc răspunsul.

Mel, dragă!

Mi-ar plăcea să te vizitez! Trimite-mi adresa ta! Ajung la tine pe

22 februarie.

Cu toată dragostea,

A

„A.“ Doar „A“. Mi-aduc aminte că așa își semna bilețelele când eram la facultate. Arogant și tainic în același timp. Pe douăzeci și

două februarie. Joi. Peste doar trei zile. Uau! Sunt flatată și încântată! Vine să mă vadă destul de curând. Se oprește un pic în Londra și apoi vine în vizită. Nu prea-mi vine să cred. Seara de joi nu e ideală să primesc oaspeți, fetele sunt la ora de balet. Ei bine, presupun că pot să chiulească săptămâna asta. Mă uit pe holul unde s-a întâmplat să mă aflu când mi-am verificat e-mailul pe telefon. O mulțime de bocanci, pantofi, sandale și cizme de cauciuc se revarsă din coșul de răchită din colț, de parcă ar vrea să evadeze. De cele cinci cârlige pentru haine de pe perete atârână cam cinci paltoane. Covorul de un gri deschis a fost o greșeală. Cine alege culori deschise pentru holul unei familii? Am făcut-o pentru că l-am văzut într-o revistă de decorațiuni interioare și arăta uimitor. De când locuim aici, n-am dus niciodată covoarele la curățat. Probabil că și asta e o greșeală. Ar fi bine să mai dăm și-o mână de var. Avem pisici, se freacă de pereți și, în timp, lasă urme soioase. De fapt, din cauza amprentelor de mâini murdare sau a uzurii în general, majoritatea camerelor noastre arată de parcă ar fi fost văruite în degradeuri, un efect care nu mai e la modă de prin anii 1980, și pe bună dreptate.

Mai bine m-aș apuca de treabă.

Abigail

Abigail a fost mereu sinceră cu ea însăși. Avusese parte de suficientă experiență de viață și sfaturi, încât să înțeleagă și să aprecieze importanța dezvoltării unei conștiințe de sine la un nivel înalt. Era esențial să fie complet sinceră cu propria persoană, pentru că nu exista nimeni altcineva cu care să fie așa. A descoperit că oamenii erau mai puțin îndrăgostiți de adevăr decât credeau ei.

Așadar, cât și-a făcut bagajul, a fost nevoită să recunoască faptul că el nu o mințise și nu o indusese niciodată în eroare. Nu în legătură cu bebelușul. Fusese dintotdeauna foarte clar, declarându-și intențiile: nu-și dorea copii, nici atunci și nici altă dată. Abi acceptase situația, ba chiar își spusese că nici ea nu-și dorea copii. În schimb, a hotărât să se spetească pentru cariera ei, fapt care i-a adus satisfacție o vreme. Destul de mult timp. Însă lucrurile nu decurseseră exact cum își imaginase. Cum merita. Un gol se deschisese în viața ei.

S-a uitat în oglindă: avea pungi sub ochi și era cam trasă la față. Trebuia să se adune, să se machieze. Era foarte probabil să fie recunoscută la aeroport. Era un chip cunoscut. O persoană importantă.

Poate nu un nume, oamenii nu-și aminteau întotdeauna cum o cheamă, dar cu siguranță un chip.

„Te știi de undeva. Nu, nu-mi spune!” ziceau mereu oamenii. Ea zâmbea, aștepta o secundă și apoi le spunea cine este, pentru că

devenea stânjenitor dacă într-adevăr nu reușeau să-și aducă aminte sau, mai grav, o confundau cu vreo femeie care lucra la salonul lor de coafură sau așa ceva. Asta se întâmplase o dată sau de două ori. Așa că le spusese elegant „O, probabil m-ați văzut la televizor!“ Deși o spunea într-un mod care sugera nonșalanța, de parcă nu s-ar fi putut gândi la ceva mai evident și mai anost decât faptul că lucra la televiziune. Apoi, strigau de bucurie sau o îmbrățișau, conștienți de cât de obișnuiți erau și de cât de extraordinară era ea. Negreșit, o rugau să-și facă un *selfie* cu ea.

Oamenii ar fi făcut orice pentru un post de gazdă a unei emisiuni, de prezentator la televiziune. Ce-i drept, era un canal local, nu național. Emisiunea ei se difuza după-amiaza, nu la prima oră, la prânz sau seara, dar oamenii tot ar fi făcut orice pentru slujba aia.

De fapt, trebuia să faci orice.

Și ea făcuse. Tot și orice îi ceruse Rob.

Când Abi a ajuns în S.U.A., nu a fost văzută decât ca soția lui Rob: o soție tânără, extrem de atrăgătoare și suficient de inteligentă. Chiar dacă ar fi avut IQ-ul cât al tuturor directorilor executivi de la bursă la un loc, probabil ar fi fost remarcată doar pentru înfățișarea ei. Rob și Abigail nu se amestecau cu oamenii care-și doreau de la femei și altceva decât frumusețe. Li se părea fermecătoare. Asta și spuneau adesea: „e atât de drăguță“, „foarte dulce“, „atât de fermecătoare“. Era un lucru bun că americanilor le plăcuseră dintotdeauna accentele britanice. O avantaja. O împiedica să devină o necunoscută. Colegii lui Rob și soțiile lor se distrau pe seama asta. „Spune vi-ta-mi-nă! Spune pro-gram... nu, spune ro-și-e!“ îi cereau ei, iar ea le făcea pe plac, jucându-și rolul de soție drăguță, încântătoare și dulce a corporatistului. Cu toate că nu erau anii 1950.

– Vitamină, program, roșie.

– Nu-i așa că-i adorabilă? Ar trebui să apară la televizor. Rob, fă să apară pe sticlă! ziceau ei.

Lui Rob nu-i cereau niciodată să rostească un cuvânt anume și totuși se agățau de orice spunea. Așadar, el a scris scenariile, iar ea le-a citit. Nu s-a simțit ofensată. I-a plăcut. A fost recunoscătoare când Rob a ținut cont de sugestia lor și a făcut în așa fel încât ea să apară la televizor. Importanța ei creștea odată cu a lui. Era o relație reciproc avantajoasă, își spunea mereu Abi.

Cu aceeași abordare autocratică scrisese și scenariul vieții lor private, iar ea îl regurgita. Gândind în retrospectivă, în timp ce scootea prin sertarele de la biroul lui ca să-și recupereze pașaportul, se întreba dacă nu cumva era prea dispusă să fie ținută în frâu.

Funcționase o perioadă destul de îndelungată, dar apoi încetase, pentru că timpul ei se scursese. Ca să fi avut o șansă să rămână pe micul ecran, ar fi trebuit să-și asigure o slujbă bună la una dintre cele cinci rețele majore de televiziune din S.U.A. înainte să împlinească treizeci de ani. Nu reușise. Alte femei mai tinere, mai zvelte, cu picioare mai lungi și mai dornice așteptau la rând. Întotdeauna. Nu putea să se supere, era un sistem din care făcuse parte. Își dăduse toată silința. Nu ieșise cum își dorise. Trebuia să accepte situația.

Rob se descurca foarte bine. Nu era supus unei limite de timp; bărbații pot să îmbătrânească și să fie de succes, interesați. În momentul ăla, el se concentra să-și aducă emisiunile într-un consorțiu, deși emisiunea ei nu era niciodată preluată. Ocazional, se întreba în sine ei cât de mult se străduia el să o vândă. Rob îi amintea adeseori că nu conta cu adevărat dacă emisiunea ei era sau nu preluată, banii nu le trebuiau, iar el avea nevoie de ea acasă.

Sau cel puțin așa îi plăcea lui Abi să creadă.

Ar fi trebuit să fi fost mult mai importantă pentru șansa de a îmbătrâni frumos în fața spectatorilor emisiunii. Katie Couric, Barbara Walters și Diane Sawyer avuseseră ocazia. Și cam atât. Era vina ei. Uneori stătea trează noaptea, singură, chiar dacă el dormea lângă ea, și recunoștea că nu se dedicase niciodată propriei cariere. Nu sută la sută. Impusese niște limite. Avea principii. De exemplu,

nu ar fi apărut în emisiuni televizate menite doar să umilească oamenii. Nu făcuse facultatea ca să-și bată joc de cei mai puțin educați decât ea, cu mai puțini bani sau mai puține șanse. Era corectă. Și, cu toate că-și monitoriza greutatea (era de bun simț, nu?), nu era pregătită să se înfometeze. Nu i se părea distractiv să mănânce hârtie, cu toate că apelasese la Botox ca să o ajute cu migrenele (în mare parte). Se opusese operațiilor estetice (cel puțin la nivelul feței), doar mărindu-și un pic sânii. Nu era pregătită să se culce cu altcineva în afară de Rob, pentru că-l iubea și se respecta. Însă asta i-a limitat opțiunile în carieră într-o afacere în care altele încă se tăvăleau pe canapea la preselecții, ca să obțină o slujbă. În ultimii câțiva ani, aflate că nu era nici măcar dispusă să meargă la toate petrecerile la care era invitată, să stea la taifas cu străinii pentru posibila ocazie ca unul dintre ei (din cincizeci de mii, să spunem) să-i ofere o oportunitate. Era obositor. Îi distrugea sufletul. Descoperise că nici antreurile și nici dialogurile nu îi erau de ajuns. Obișnuia să se piardă în mulțime și să socializeze de bunăvoie, cu speranță. Nu prea putea să explice de ce, dar, din ce în ce mai des, constata că prefera să rămână acasă și să se ghemuiască în pat cu o carte bună (lucru util, deoarece rareori putea să se cuibărească lângă Rob, lui încă păreau să-i placă petrecerile).

Acum, încuind ușa luxoasei locuințe din Los Angeles și înaintând pe alee spre taxiul care o aștepta, se întreba dacă ar fi trebuit să meargă la petreceri. Să se târască până acolo.

De-a lungul relației lor, problema altor femei apăruse de nenumărate ori. Pe măsură ce el devenea din ce în ce mai încununit de succes și puternic, ea devenea din ce în ce mai paranoică și geloasă. Rob spunea că nu avea niciun motiv să fie așa, să-i verifice e-mailurile, registrul de apeluri telefonice și să angajeze detectivi particulari. Dar trebuia s-o zică, nu-i așa? Spunea că era singura femeie pe care chiar o iubise sau dorise vreodată. Nu trebuia să fie adevărat. Doar convenabil.

Uneori i se părea că trăiește într-o versiune incredibil de rapidă a acelui joc de acțiune, „Lovește cârțița“, în care cârțițele apar la întâmplare, iar jucătorul trebuie să folosească un ciocan ca să le lovească și să le facă să intre înapoi în găurile lor. Alte femei tot continuau să apară. Trebuia să le doboare. Să le izgonească la locul lor.

Poc, pac, pleosc!

Era epuizant.

Se săturase.

Melanie

– Ce faci? mă întreabă Ben în timp ce trece cu grijă pe lângă ușă, pe hol, ocolind folia pătată de var pe care am întins-o pe podea ca să protejez covorul.

Este o acțiune gândită atent. Lily a călcat chiar peste ea și, din neatenție, s-a murdărit de var ud, lăsând urme prin bucătărie și camera de zi. Am să iau o cârpă umedă și-am să mă ocup de asta mai târziu. El își desface nodul de la cravată, gest care mi se pare întotdeauna sexy. Cel puțin o parte din mine crede că este atrăgător, dar o alta consideră că este epuizat; din fericire, ambele impresii sunt copleșite de propria-mi panică și oboseală. Ben este director financiar la o mică firmă de software. Sunt sigură că e important ce face el, poate crucial, doar că nu foarte ușor de înțeles, cel puțin pentru mine. Chiar și așa, de obicei îl întreb zilnic cum i-a mers la serviciu.

Astăzi mă răstesc:

- Ce ți se pare că fac?
- Văruiești holul.
- Să i se dea omului un premiu!
- Dar de ce?
- Trebuia văruit.
- Copiii au mâncat?

– L-am rugat pe Liam să le pregătească fetelor niște crochete de pește și fasole.

Ben se îndreaptă spre camera de zi. Aud o explozie de sunete când ușa se deschide și, apoi, strigătele pline de încântare ale fetelor cerându-i să le ia în brațe, disperate să-l pună la curent cu noutățile lor. Astăzi n-am fost prea receptivă cât au flecărit despre încercările, necazurile și triumfurile de la școală și compromisurile pe care au fost nevoite să le facă. Atunci când le-am luat, mai mult le-am grăbit acasă, și apoi le-am „înșurubat” în fața televizorului până când s-a întors Liam și a putut să se ocupe de ele. Este un băiat bun. Mă simt un pic vinovată că astăzi nu mi-am întâmpinat cum se cuvine nici soțul, nici copiii. Aproape c-am terminat de dat primul strat pe pereți. Jachetele, eșarfele, pălăriile, mănușile, încălțările și alte mărunțișuri de pe hol sunt acum grămadă în camera de zi. Sunt în punctul ăla în care pur și simplu îți dorești să nu te fi apucat de treabă.

Ben mă cunoaște destul de bine, încât să mă lase în pace. Acum are grijă de fete, în locul lui Liam. Le ascultă citind, le face baie și le pregătește de culcare. Liam își face temele și apoi iese să se vadă cu iubita lui, Tanya. Cât se usucă varul de pe pereții din hol, încep o curățenie temeinică în camera de zi. În mare, înseamnă să adun ziare, cărți, jucării, șosete desperecheate, agrafe pentru păr, piese de Lego, pahare și farfurii și multe altele la care mă uit neajutorată preț de o clipă, după care le arunc în chiuveta din bucătărie, în dulap sau în dormitorul fetelor.

Când să dau și al doilea strat, rămân fără var. Oricum nu prea văd ce fac. Este târziu, n-am lumină naturală și, la cea artificială, îmi e greu să văd unde am ajuns cu cel de-al doilea strat și unde nu.

Îi spun și lui Ben, iar el comentează:

– Asta sugerează că un al doilea strat nu este necesar. Haide, iubito! Ți-am făcut un sandviș cu brânză și murături. Ar trebui să mănânci ceva. Vino și ia loc cinci minute și zi-mi ce-i cu graba asta să termini curățenia.

Invitația este prea caldă ca să mă opun. Mă prăbușesc pe un scaun de bucătărie. Ben mă strânge ușor de umăr, iar eu îmi sprijin obrazul de palma lui. Mâna lui este caldă, catifelată și mă alină.

– Așteptăm un musafir, îi explic.

– Serios?

– Da.

– Pe mama? Întreabă el parcă un pic îngrozit când îmi întinde sandvișul.

– Nu.

– Atunci pe cine?

– Pe prietena mea, Abigail Curtiz.

Ben se așază pe scaunul din fața mea și mijește ochii, așa cum face mereu când încearcă să-și aducă aminte de cineva.

– O, femeia care ți-a trimis un e-mail în dimineața asta?

– Da.

– Când vine?

– Joi.

– Joia asta?

– Da.

– Și redecorezi pentru că vine cineva la cină?

– O să rămână la noi câteva zile.

– Cât înseamnă câteva zile? Întreabă bănuitor.

Ben este o ființă sociabilă, acceptă aproape toate invitațiile pe care le primim și răspundem, la rândul nostru, la invitații. Totuși, are limitele lui. Îi place să se trezească în propriul pat și nu-i place să poarte conversații înainte de micul dejun, așa că nu e un mare fan al vizitelor prelungite.

– Nu sunt sigură. Câtă vreme simte nevoia, îi răspund vag.

– Dar de ce?

– Ți-am povestit că divorțează.

Îmi dau seama că nu e răspunsul la întrebarea pe care mi-a pus-o. De ce să invit la noi o femeie despre care nu a mai auzit până astăzi?

Rareori primim oaspeți. Teoretic, avem o cameră liberă, dar este incredibil de mică și, momentan, plină de cutii cu decorațiuni de Crăciun, haine vechi, dosare și albume foto, pe lângă aparatele de gimnastică nefolosite și masa de călcat.

- Cred că o să fie frumos, spun cu ușurință.
- Cum o să fie frumos? O să fie aglomerat.
- Primitor, insist eu și încep să-mi devorez sandvișul.

Până să mă opresc din văruit, nu-mi dădusem seama cât îmi era de foame. În plus, cu gura plină, nu pot să răspund la nicio întrebare dificilă.

Ben se uită cu atenție la mine.

- O să fie în regulă să rămână aici câteva zile?
- Ce vrei să zici? De ce să nu fie în regulă?

- Pur și simplu nu te-am auzit vorbind prea mult despre Abigail Curtiz asta de-a lungul anilor. De fapt, deloc. Nu mi-am dat seama că e o prietenă deosebită, nu una căreia să-i oferi camera noastră liberă pe termen nelimitat. Adică, cine este ea?

- Ei bine, cândva am fost foarte apropiate. Oamenii mai pierd legătura.

Sper că Ben nu o să insiste. Nu mă pot convinge să-i povestesc exact de ce am fost nevoite să o apucăm pe căi separate. De ce, născându-l pe Liam, mi-a fost imposibil să-i mai fiu prietenă. Trebuie să înțeleagă că am ales drumuri foarte diferite în viață. În timp ce eu încercam să-i asigur lui Liam un loc la creșă, Abi urca pe scenă ca să-și primească diploma de șefă de promoție. În timp ce eu îl hrăneam cu lingurița pe Liam, Abi era interviuată pentru prima ei slujbă în televiziune, ca asistentă a asistentei lui Piers Morgan.

- Nu-i mare lucru. Pur și simplu ne-am îndepărtat. Ai s-o plăci. Te asigur! Toată lumea o place.

Mă ridic, mă aplec peste masă și-l sărut repede pe buze. Se ridică și el și, cuprinzându-mi ceafa cu mâna, mă sărută lung și apăsător. Chiar și după atâția ani, gestul ăsta mă face să mă topesc.

- Trebuie să termin curățenia, mormăi și mă îndepărtez.

– O facem repede, zice, iar eu îi simt zâmbetul din voce. Liam e în oraș și fetele dorm. De ce să n-o facem? mă-ntreabă și mă sărută pe gât.

– Ce te-a apucat? îl întreb chicotind. E luni seara.

– Cred că vaporii de var sunt de vină, îmi răspunde Ben.

Deodată, se întinde pe masa dintre noi. Își strecoară mâna pe sub tricoul meu și bretelele de la sutien. Mă aplec spre el din instinct, obișnuință, plăcere. Mă dor toate pentru c-am văruit și-am făcut curățenie toată ziua, dar deodată îmi dau seama că de asta am nevoie, că asta îmi doresc. Mă încântă că Ben s-a prins înaintea mea.

– Doar nu sugerezi s-o facem pe masa din bucătărie, nu?

– Credeam că de asta ai dat totul la o parte.

– Ești nebun? îl întreb râzând.

– După tine, e replica lui ieftină.

Facem un compromis și ne mutăm pe canapeaua din camera de zi.

Abigail

MARȚI, 20 FEBRUARIE

Nici aeroporturile și nici avioanele nu o entuziasmau în mod deosebit pe Abigail; se obișnuise cu ele. Nu se deranja să se uite la produsele de lux fără taxe care erau disponibile, pentru că, dacă voia, își permitea să le cumpere la preț întreg. Nu răsfoia broșura de divertisment oferită și nu o încântau filmele din timpul zborului, pentru că fusese deseori la avanpremiere și chiar la premiere. Nu o interesa paharul de șampanie gratuit la clasa business, pentru că alcoolul deshidrata și era important să nu pară obosită după un zbor. Astăzi a intrat în magazinul duty-free, a cumpărat primul parfum și primul ruj pe care a pus ochii și a plătit cu cardul lui de credit. Dacă nu s-ar fi anunțat zborul, ar fi cumpărat mai multe. Și, cu toate că încă ignora divertismentul oferit în timpul cursei, s-a pus în pericolul de a deveni o sursă a acestuia cât a dat pe gât patru pahare de șampanie, ignorând privirile un pic îngrijorate ale însoțitoarelor de zbor.

Abigail se simțea înșelată.

El îi furase demnitatea, tinerețea, oportunitățile și timpul.

El și femeia aia. N-avea de gând să accepte supusă situația, ci să își ia revanșa. I se datorau multe. Și intenționa să și le ia înapoi.

Melanie

JOI, 22 FEBRUARIE

Abigail a insistat să ia un taxi până la noi decât să mă dau peste cap ca să vin să o iau. Sunt recunoscătoare pentru că am un pic mai mult timp să mă mișc prin casă și să mai pun la punct câte ceva. Am eliberat camera în care țineam cutiile, astfel încât canapeaua extensibilă să fie vizibilă, îngrămădind cutiile vechi și prăfuite în pod. I-am promis lui Ben că am să le sortez într-o zi, poate după ce toți copiii vor pleca de acasă și vor merge la facultate. Bicicleta statică, pe care am insistat să o cumpăr cam la un an după ce am născut-o pe Lily, am dus-o în camera lui Liam. Nu s-a arătat încântat, dar i-am zis că putea să-și arunce hainele pe ghidon, și nu pe podea, ceea ce însemna că nu trebuia să mă mai aplec prea mult ca să le adun pe cele murdare. Restul gunoiului l-am aruncat pe unde s-a putut.

Pe lângă casă, am avut timp să mă ocup și de mine. M-am machiat, am fost la coafor să-mi aranjez părul și port o cămașă nouă și accesorii: cercei rotunzi și mai multe brățări. Acum mă tem că, în loc să afișez un stil hippy chic, semăn mai mult cu o țigancă ghicitoare. Am cumpărat gladiole stacojii pentru că au un impact dramatic, dar nu sunt prea scumpe. Caut o vază înaltă, știu că aveam una. Cred că s-ar putea să fie într-una dintre cutiile pe care tocmai le-am dus în pod... când aud soneria.

Abigail. În carne și oase este și mai fermecătoare decât îmi aduc aminte să o fi văzut în pozele de pe internet. Cu zece centimetri mai înaltă decât mine, are 1,76 și, cumva, pare delicată, fragilă. Poate din cauză că a trecut prin ceva groaznic în ultima vreme. Are tenul deschis la culoare, rece și catifelat, fără pete, pistrui sau riduri. Arată minunat. Mă lupt cu impulsul de a-i mângâia pomeții. Sunt atât de ascuțiți, încât aş putea să mă-nțep la deget și să sângerez, ca oamenii din basme care ating o roată care se învâрте. Are părul drept și un pic mai lung decât în facultate, tuns drept la nivelul umerilor. Strălucitor. O însoțește o briză exotică, un fior incitant.

După atâta vreme, îmi pare bine să o văd.

– Draga mea! spune și mă îmbrățișează cu putere. Îi simt clavicula și mirosul de parfum și țigări. Mă surprinde că fumează. Credeam că în Los Angeles este aproape o crimă.

– Arăți uimitor! zice extaziată, cu o voce care mă face să mă gândesc la siropul de pojarăniță ce se scurge de pe o lingură. Mai că o cred. Adică pare sinceră, dar am oglinzi, iar „uimitor“ e un cuvânt exagerat. Mă ține la distanță, cu mâinile pe brațele mele și capul înclinat într-o parte.

– Uimitor! repetă ea ușor și acum.

Da, în ciuda dovezilor, o cred. Se uită la molizii mei în ghivece recent cumpărați, mândri și frumoși, așezați de ambele părți ale ușii. Ieri, când le-am târât pe fete la magazinul local de grădinărit ca să-i cumpăr, mi s-au părut perfecți. Acum, sub privirea ei, pare că m-am străduit un pic prea mult. E vina mea, nu a ei.

– Intră, intră! îi spun eu. Du-te direct în bucătărie. Am copt.

– Ai copt! repetă Abi ca și când ar fi cel mai uluitor lucru pe care l-a auzit vreodată.

De fapt, e destul de uimitor. Folosesc cuptorul cam de șase ori pe an, și în patru dintre ocazii, ca să fac torturi pentru zilele de naștere. Mirosul de cocă, unt și smântână umple holul, ispitiitor și reconfortant. Dintr-odată, mă simt un pic jenată că am recunoscut

asta. Pare că am depus un efort prea mare. Oricum, mă-ndoiesc că Abigail mănâncă tort. E imposibil, cu o siluetă ca a ei. Totuși, scoate toate zgomotele potrivite, insistă că miroase ca-n rai și că abia așteaptă să guste ce am pregătit.

Lily sare pe lângă ea ca un cățeluș. Imogen are rețineri, dar e clar fascinată. Abigail este probabil cea mai fermecătoare și frumoasă femeie pe care au văzut-o în carne și oase.

– Unde să las asta? spune șoferul de taxi venind pe alea noastră, trăgând o valiză imensă.

– A, mă ocup eu! îi răspund imediat.

– Îmi datorați douăzeci și opt de lire și cincizeci de penny.

– Da, da!

Abi e deja în bucătărie. Văd că Lily i s-a urcat pe genunchi. Ar fi păcat să o deranjez când de abia s-a făcut comodă. Îmi caut poșeta și-i plătesc omului.

Trag valiza enormă în hol și o las la baza scărilor. Ben sau Liam ar putea să o mute mai târziu. În bucătărie, mă întorc radiind spre Abi.

– Nu-mi vine să cred că ești aici! spun emoționată.

– Nici mie!

Acum are un oarecare accent. Bineînțeles că are. A trăit în Statele Unite mai bine de un deceniu, dar, ca urmare, nu prea pot să-mi dau seama de tonul ei. Evident, împrejurările care au adus-o aici nu o fac să se simtă extaziată.

– Ai plătit taxiul?

– Da.

– Ai cerut bonul?

– O, nu! Nu m-am gândit la asta. Nu lucrez într-un domeniu în care să poți să soliciți deducerea cheltuielilor, așa că nu mi-a trecut prin cap.

– Nu contează.

Se apleacă să caute prin geantă și eu mă aștept să scoată portofelul ca să-mi dea banii înapoi, în schimb, scoate un pachet de țigări.

Ar trebui să-i spun ce părere avem despre fumat, dar nu o fac. Nu știu de ce. Nu vreau să o fac să se simtă penibil. Nu vreau să-i dau impresia că nu e binevenită. Scotocesc într-un dulap până găsesc o farfurioară pe care să o folosească drept scrumieră.

– Ce ai vrea să bei?

Mă uit la aparatul de cafea Krups de care sunt extrem de mândră. Ben mi l-a cumpărat anul trecut de Crăciun și face o cafea extraordinară: americano, cappuccino, espresso, cu cofeină sau decofeinizată. E grozav. Totuși, în cazul în care Abi nu mai bea cafea, am cumpărat mai multe ceaiuri de plante: de mușețel, mentă, lămâie și ghimbir.

– O, nu contează! Mă mulțumesc c-un pahar de vin alb sau roșu. Sau cu un gin tonic, dacă ai. Nu contează.

Mă uit fascinată la ceasul de pe perete. Abia a trecut de ora patru. Nu știu ce să fac. Regula mea este să nu beau înainte de șapte. Am adoptat-o când Liam era copil pentru că, altfel, exista pericolul să încep să beau la unsprezece dimineața sau așa ceva. În plus, mă limitez la un singur pahar în timpul săptămânii. Deodată, regulile astea îmi par cam rușinoase și provinciale. Iau o sticlă de vin alb din frigider și torn în două pahare. Sper să mai fie bun, cred că am deschis-o duminică.

Îi întind un pahar, și din al meu beau cu grijă.

– Am să te spun tatei, îmi șoptește Imogen la ureche.

Îi fac semn să plece.

– Deci, povestește-mi tot, îi zic gesticulând larg cu brațele.

– Așa cum ți-am scris și în e-mail, am aflat că Rob are o aventură. Ticălosul! N-am mai putut să rămân cu el nicio clipă.

Agitată, mă uit la fete, care cască ochii curioase.

– A, da. Trebuie să-mi povestești tot despre Rob, dar mă referam la alte lucruri, mai generale.

Abi pare confuză. În mod clar, nu e momentul să poarte alte conversații. Nu se gândește la nimic altceva. Încerc să-i dau câteva indicii.

– Cum a fost să trăiești în America?

Regret întrebarea imediat ce o rostesc. Par prea naivă. Nu e ca și când nu aș ști nimic despre State. Am fost acolo, în Orlando, odată. Deși, evident, îmi dau seama că Disneylandul nu este reprezentativ. America nu înseamnă doar atât. E un loc mare. Imens.

Abi ridică din umeri.

– N-aș putea să-ți zic. Nu știu de unde să încep.

E ciudat, pentru că știu mai multe despre ea decât mi-a zis. Ei bine, nu mi-a spus multe. Asta-i ciudățenia când cauți informații despre oameni pe Google. Forțează o falsă intimitate unilaterală. Mă uit la Abi și sunt șocată să văd că-și apasă podul nasului și e cu ochii înlăcrimați, e clar că se abține să nu plângă.

– O, nu, Abi! Sărăcuța de tine! Îmi pare rău!

Vreau să-mi dau o palmă. Mereu spun ce nu trebuie. Sunt agitată. E ciudat și captivant să stau lângă ea după atâta amar de vreme. Am exagerat cerându-i să-mi povestească tot. Acum plânge. Am făcut-o să plângă. E ultimul lucru pe care mi-l doream. Sunt jenată și tristă din cauza ei și totuși flatată că nu se ferește de mine. Emoțiile ei sunt sincere, iar faptul că și le manifestă e o dovadă a prieteniei noastre. E ca și când anii care s-au scurs de când ne-am văzut ultima dată ar fi fost șterși cu buretele.

– Nu, *mie* îmi pare rău!

Ar fi trebuit să fiu mai atentă, mai diplomată. Doar pentru că arată uimitor, nu înseamnă că nu suferă. Mă mișc mai în față pe scaun. Vreau ca fiecare părticică din trupul meu să demonstreze că-i sunt alături, că vreau să o ajut.

– A fost atât de greu! Un șoc, șoptește ea uitându-se la mine cu ochii mari negri-căprui în care se citește tulburarea.

Cum de mi s-a putut întâmpla așa ceva? se întreabă, așa cum aproximativ alte miliarde de femei s-au întrebat înaintea ei. Ben este genul de bărbat fidel și pentru asta sunt veșnic recunoscătoare. Tatăl lui a fost un fustangiu și în cele din urmă a părăsit-o pe Ellie

când Ben avea paisprezece ani. A jurat să nu provoace niciodată aceeași durere. Dar, pentru că soțul meu e fidel, nu înseamnă că habar n-am de bărbații care nu sunt și, aparent, sunt foarte mulți. Lucrând într-un magazin de rochii, am o perspectivă surprinzătoare. Odată ce femeile intră în cabina de probă, cred că se află într-un confesional. Oamenii îmi spun chestii. Multe. Rareori bune. Însă Abigail *este* surprinsă că *i* s-a întâmplat așa ceva. Mă-ntind spre ea și o ating ușor cu mâna pe braț, pentru că nu sunt în stare să găsesc cuvintele potrivite.

– Căsătoria din afecțiune, din dragoste, se corectează ea, e deseori subestimată doar pentru că este de încredere. E o tragedie, nu-i așa?

Eu dau aprobator din cap.

– E o tragedie că nu prețuim trăinicia. Dacă frigiderul se strică, îl aruncăm, nu încercăm să-l reparăm și nu ne pasă ce se întâmplă cu el, dacă ajunge să ruginască sau ajunge la groapa de gunoi, continuă ea devenind tot mai entuziasmată de metafora ei. Oamenii își tratează căsniciile așa de multe ori. Cred că eu sunt un frigider vechi. El și-a luat un model nou, care face cuburi de gheață și are un sertar la modă în care să păstrezi legumele proaspete.

– M-ai pierdut, îi șoptesc eu.

– Mda, exagerez cu comparația asta, dar înțelegi ce vreau să spun. Am ajuns la gunoi.

– Nu vorbi așa!

– De ce nu? E adevărat. S-a întâmplat de Ziua Îndrăgostiților. Ți-am povestit?

Eu icnesc și clatin din cap. Ce cruzime!

– Nu mi-a spus c-am avea planuri în seara aia, ceea ce era neobișnuit. De obicei, sărbătorim Ziua Îndrăgostiților cu destul fast, știi?

– Mmm, mormăi fără să-i confirm. Sincer, Ben și cu mine nu facem mare lucru în ziua aia. S-ar putea să ne amintim să ne dăm o felicitare la micul dejun, sau nu. Deseori, Ziua Îndrăgostiților cade în vacanța de la jumătatea trimestrului și, de obicei, suntem mai

preocupați să ne împărțim sarcinile în ceea ce-i privește pe copii. Cel mai romantic lucru pe care poate să-l facă Ben în perioada aia este să lucreze de acasă.

– Anul trecut am fost în Hawai. Parcă a fost acum cinci minute. Încă mai simt mirosul florei și faunei. Încă mai simt apele calde și liniștite. Chiar e o zonă care-ți taie respirația. Am luat cina la lumina lumânărilor, pe plajă, iar mâncarea a fost pregătită de cel mai bun bucătar de pe insulă și servită de un majordom.

– Uau!

Știu că-mi povestește despre gesturile romantice ale unui bărbat pe care l-a găsit cu pantalonii în jurul gleznelor, dar tot e uimitor. E greu să nu mă las un pic impresionată.

– Într-un an m-a dus cu avionul la New York și am mers la patinoar în Central Park, după care am băut ciocolată caldă într-o cafea drăguță de lemn. Într-un alt an, am făcut un tur cu elicopterul în Los Angeles, noaptea. Mereu făceam *ceva*. Anul ăsta, nu mi-a spus ce urma să facem. Pur și simplu am crezut că a pregătit ceva deosebit. Am vrut să fiu pregătită, așa că imediat ce-am terminat la studio, m-am grăbit la cosmeticiană pentru cele obișnuite: manichiura, pedichiura și un epilat brazilian. Știi?

Nu știu. Adică, desigur, știu teoretic că asta fac femeile ca să se pregătească pentru o noapte specială, dar nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost la o cosmeticiană. Pot să mă dau singură cu oja și, în ceea ce privește celelalte lucruri, ei bine, hai să spunem că Ben a învățat să iubească aspectul retro. Are noroc dacă mă pensez. Doar că viața mi se pare destul de sâcâitoare și dificilă și fără să fiu nevoită să sufăr în plus pentru un aspect fizic de care o să se bucure doar o singură persoană. Adică nu i-aș cere niciodată să-și epileze „bijuteriile” cu ceară fierbinte. Ben nu s-a plâns niciodată că nu-mi îngrijesc zona intimă; nu e ca și când ar avea nevoie de ajutor să găsească „ținta”. Nu o întrerup pe Abigail ca să-i spun asta. Știu că ar fi șocată și ar crede că sunt neîngrijită.

– Am trecut pe la salon ca să mă coafez și, spre norocul meu, stilista mea era înainte cu programările. Care erau șansele, de Ziua Îndrăgostiților? În mod normal, totul se decalează. Voiam doar să mă duc acasă ca să mă schimb și, apoi, să mă întorc la studio ca să ne putem întâlni acolo. Voiam să arăt proaspăt și fabulos, fără să recunosc eforturile depuse. Când i-am văzut mașina pe alee, am fost încântată. Asta-i cea mai proastă parte, Mel, că am fost chiar încântată că este acasă. M-am gândit că poate o să ne facem o mică plăcere în după-amiaza aia, că o să-mi aranjeze mai bine părul.

Îmi dau seama că se referă la o partidă de sex care s-o lase ciufulită. N-am nevoie de atât de multe detalii.

– Am știut că e ceva în neregulă de când am intrat în casă. I-am simțit mirosul.

Agitată, mă uit la fete. Aparent, se joacă cu mărgelile lor, făcând suporturi pentru pahare sau altceva, prinse în propriile lumi, dar nu sunt niciodată sigură – au urechi mari și amândurora le place să-mi asculte conversațiile. Dau semnificativ din cap în direcția lor ca să o avertizez pe Abi să fie atentă la ce spune în fața lor, dar nu cred că se prinde.

– Am simțit parfumul ei. Și se auzea muzică. O muzică necunoscută. De obicei, Rob ascultă Oasis sau Blur. Blocat în anii 1990, nu a mai cumpărat niciun CD de atunci, dar auzeam ritmul apăsător. Hip hop sau ceva. Nu l-am strigat, am închis ușa cu grijă după mine și m-am furișat pe scări, știind ce urma să văd, dar rugându-mă să mă înșel.

– Însă nu te înșelai, șoptesc eu cu blândețe.

Mă întind după farfuria cu prăjituri și-i ofer o negresă cu ciocolată. Sper că e suficient pentru astăzi – mai târziu poate să-mi povestească mai multe. Mor de curiozitate să aflu și alte detalii; sunt foarte măgulită că e deschisă cu mine, dar și îngrozită că e slobodă de gură și fetele vor auzi prea multe.

– M-am furișat pe scări ca o infractoare în propria-mi casă. Ușa de la dormitor era deschisă și am văzut haine pe podea. Erau ca niște animale.

Mă uit din nou la fete. E puțin probabil să fi înțeles ce a zis.

– O lua pe la spate, continuă ea. Practic, sânii i se legăneau în fața mea.

Dar asta cred că au înțeles.

– El nici măcar nu m-a observat înainte să termine.

– Ce zici de încă un pahar de vin? o întreb și sar în picioare.

Abi mă urmărește cu privirea. Abătută, distrasă.

Nu e plăcut să aud despre infidelitatea lui Rob, dar pentru mine nu e o surpriză așa cum este pentru ea. De multă vreme îl credeam un ticălos arogant, nedemn de încredere. Unul dintre motivele pentru care Abi și cu mine nu am păstrat legătura este că mie chiar nu-mi plăcea să fiu în preajma lui Rob. Nu-mi face plăcere să am dreptate.

Fetele și-au abandonat atelierul de creație și s-au apropiat de mine și de Abi. Nu-mi dau seama dacă le-au atras negresele sau dacă au auzit destule din ce a spus și asta le-a stârnit curiozitatea. Este ciudat. Evident, Abi nu e obișnuită să fie în preajma copiilor și să se cenzureze. Se uită la ea, fascinate, cumva în stare să simtă – chiar și la vârsta lor fragedă – că sunt în prezența unei persoane cu adevărat incitante. Abi le urmărește îndesându-și prăjituri în gurile mici și roz. Nici ea nu poate să nu fie fermecată. Chiar și în hanoracele lor micuțe, murdare după o zi la școală, sunt adorabile.

– Ar fi trebuit să vin cu cadouri, spune cu un oftat.

– Nu, nu! insist eu.

Nu mă așteptam la cadouri, deși poate fetele s-ar fi așteptat. Nu ar trebui să o facă. Nu e un lucru pe care să-l aprob sau pe care să-l încurajez. Totuși, suntem destul de norocoși. În general, când oamenii vin la cină sau la prânz, negreșit aduc o sticlă de vin pentru mine și Ben și ciocolată sau dulciuri pentru copii. Nu contează că Abi nu s-a gândit să aducă o atenție. Da, o să stea cu noi – ei bine, nu sunt

sigură câtă vreme o să rămână, nu am discutat despre asta – un timp, dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne așteptăm la cadouri. Astea fiind spuse, fetele zăbovesc, niciuna prea discretă, pe lângă geanta ei. Este clar că speră că Abi blufează și că s-ar putea să le ofere ceva în orice moment, ca un magician care scoate un iepure dintr-o pălărie. Într-adevăr, pare fermecată. Abi le vede zăbovind intenționat și înțelege aluzia, dar pentru mine e limpede că nu a adus nimic. Scotocește prin geantă și scoate un pachet de gumă de mestecat cu nicotină, pe jumătate mâncat.

– Încercam să mă las. Până s-au întâmplat toate astea, îmi explic ea. Preț de o clipă, pare să se gândească să le ofere guma, dar se răzgândește. A, uite! Scoate o pungă de plastic de la magazinul duty-free și apoi îi dă lui Lily un ruj Clinique, iar lui Imogen o sticlă de parfum Chanel No 5. Fetele par uluite, însă nu din cauza mărcilor – care pentru ele nu înseamnă nimic –, ci pentru că cineva tocmai le-a dat produse de machiaj.

– O, nu, nu pot să le accepte, spun în grabă.

– De ce nu?

Nu știu cum să-i răspund. Nu pot să îi explic faptul că darurile sunt nepotrivite și în mod clar nu menite pentru cele care le-au primit, obiectiile astea par nepoliticoase. Nici nu pot să-i spun că ar fi mai apreciate dacă mi le-ar da mie. Primesc un parfum nou o dată pe an, de Crăciun, de la mama și de la tata. Îmi cumpără Eternity, de Calvin Klein. De ani de zile mi-l tot cumpără. Îmi place, dar abia îl mai simt când îl folosesc, atât sunt de obișnuită cu el. Brusc, îmi imaginez cât de entuziasmată aș fi să port un nou parfum și vreau să-i smulg cutia lui Imogen. Însă obiecția conform căreia eu aș putea să apreciez mai mult darurile este nulă, deoarece Imogen și Lily sunt în extaz. Amândouă s-au murdărit de ruj stacojiu pe lângă gură. Imogen a rupt ambalajul parfumului și-l pulverizează cu generozitate prin aer de parcă ar fi odorizant.

– Nu-l irosi așa, Immie! Este scump.

– O, sunt fericite! spune Abi.

Din nou, nu știu dacă înțeleg bine tonul. Poate că face o constatare încântată sau sugerează că sunt cicălitoare și că ar trebui să le las în pace.

– Ce spuneți, fetelor?

Detest că trebuie să le împing de la spate. De obicei sunt destul de manierate, dar cred că darurile pentru adulți le-au copleșit. Amândouă mormăie un „mulțumesc” nu prea convingător.

– Știi cum sunt copiii, șoptesc eu rușinată.

Oare știe? Pe lângă câți copii o fi stat? În afară de oamenii care-i ocupă canapeaua la emisiunea ei, interacționează cu cei mici? A botezat vreo unul? Probabil că da, nu-i așa? Are stofă de nașă.

În momentul ăla, aud ușa de la intrare lovindu-se de peretele din hol și un rucsac trântit pe jos. Mă uit pe fereastra de la bucătărie și observ că s-au aprins luminile stradale și că văzduhul s-a colorat într-un indigo intens, peste o oră o să fie complet negru.

– A venit Liam, anunț eu. A fost la antrenamentele de fotbal.

Liam intră în cameră și, ca de obicei, sunt foarte încântată să-l văd. Felul lui de a fi, relaxat și vesel, îl ajută să se poarte cu cele două surori mai mici cu ușurință și naturalețe; probabil o să reușească să le ia rujul și parfumul. Știu că Abi o să fie impresionată de înălțimea și manierele lui, toate prietenele mele sunt.

– Liam, vino să-ți prezint o prietenă de-a mea!

Mă ridic și mă grăbesc spre el. Îl iau de braț și de-abia aștept să i-l prezint cu fast.

– Ea este Abi, am fost colege de facultate.

Știa că vine sau cel puțin ar fi trebuit să știe, pentru că sosirea ei iminentă m-a făcut să-ntorc casa cu susul în jos și totuși pare surprins. Tipic masculin. E posibil să fi uitat că avem un musafir care rămâne la noi câteva zile. Totuși, manierele lui sunt perfecte ca întotdeauna. Se apleacă înainte și-i întinde mâna. Ea i-o apucă și, în același timp, se ridică grațios în picioare.

– O, Doamne! Nu l-aș fi recunoscut!

– Ei bine, nu l-ai mai văzut de când avea vreo două luni, zic eu râzând.

– Este... Se oprește, amintindu-și că este în cameră. Ai crescut! șoptește ea, evident șocată că, într-o clipită, copilașul meu s-a maturizat.

Avându-l pe Liam în fața ochilor, fără îndoială Abi se simte mai bătrână decât s-ar simți aniversându-și ziua de naștere. O înțeleg perfect. Copiii sunt adevărate clepsidre. Timpul ți se scurge printre degete ca nisipul, cât stai și îi urmărești cum cresc.

– Anul ăsta își dă examenele, spun cu mândrie.

– Serios? La ce materii?

– Matematică, filosofie și politică, își enumeră Liam opțiunile.

– Uau, e și inteligent!

Mă bucur că n-a zis exact cum este, în afară de inteligent.

Este chipeș.

Nu e nicio îndoială în privința asta. Deosebit de chipeș. Însă e tânăr și urăște când prietenele mele spun asta, deși doar încearcă să-i facă un compliment. Chiar și acum, sub privirea ei, roșește un pic. Își ține capul în jos, bretonul blond și drept căzându-i peste ochii care, fără îndoială, sunt cea mai frumoasă trăsătură a feței lui – două iazuri albastre și adânci –, încadrați de gene lungi și dese. Deja le compătimesc pe fetele care au să simtă căldura privirii lui, odată ce o să-i înțeleagă pe deplin puterea. Presupun c-o să fie destul de puține. Au trecut opt luni de când este cu Tanya; au o relație serioasă, dar e imposibil să fie ea aleasa. Este prea tânăr. A fost și cu altele înaintea ei și vor mai fi și altele.

– Da, e deștept, spun incapabilă să-mi ascund mândria. Liam al nostru vrea să schimbe lumea. Nu-i așa, dragule?

Liam ridică din umeri. Crede că exagerez cu ambițiile lui de a deveni politician, de a susține drepturile celor pe care nu-i reprezintă nimeni, de a găsi o modalitate să facă ceea ce trebuie într-o

lume în care răul pare răsplătit, dar nu e așa. Sunt mândră de el. Un pic descurajată, să fiu sinceră. Ambițiile lui par foarte mari.

Liam se întoarce spre surorile lui, cu adevărat interesat:

– Ce aveți pe față?

– Ruj, îi răspund ele, chicotind mândre, și se aruncă spre el, ținându-se ca un scai de fratele lor. Deși e prea mare ca să mai accepte nestânjenit o îmbrățișare de la mama lui, sunt încântată să spun că încă-și mai îmbrățișează surorile cu un real interes. Ei bine, nici ele nu-i dau de ales.

– V-ați băut ceaiul? întreabă el.

Mă uit la ceas, vinovată. A trecut de ora șase. De obicei, le dau fetelor să mănânce înainte de cinci și un sfert. Sosirea lui Abi m-a distras.

– Uau, n-au băut! Cred că sunteți flămânde, fetelor! Deși probabil nu sunt – Abi nu s-a atins de negrese și totuși pe farfurie a mai rămas doar una. Ce vreți? întreb eu.

Liam vede că sunt panicată și, cumva, îmi simte dorința de a sta locului și de a mai vorbi cu Abi, așa că flutură o mână.

– Mă ocup eu! Nu e nicio problemă. Ce să fie, fetelor? Omletă sau fasole pe pâine prăjită?

– Nu, sincer, dragule, le fac eu ceaiul, dar te rog să te asiguri că se spală pe mâini. Poate să le ascuți cum citesc pentru școală cât pregătesc ceva pentru noi toți.

Liam le conduce afară din cameră. Abi și cu mine zâmbim una la cealaltă, în timp ce-i ascultăm vorbind și râzând când urcă scările.

– Este uimitor!

– Mulțumesc!

– Te-ai descurcat de minune, Mel! spune privindu-mă în ochi și dând aprobator din cap.

– Mulțumesc! N-am făcut-o singură. Ben este un tată strălucit, iar părinții mei m-au ajutat la rândul lor destul.

– Mda, nu mă îndoiesc, dar tu ai dus greul.

Dau din cap și-i accept complimentul pentru că asta îmi place să cred. Nu pentru că eu m-am ocupat în mare parte de educația lui, ci pentru că, în general, îmi seamănă. Este un băiat de treabă și-i al meu. Nu seamănă câtuși de puțin cu tipul cu care am avut o aventură de o noapte, unul pe care abia îl cunoșteam, el este irelevant.

Dintr-odată, Abi pare serioasă și concentrată. Îmi întinde mâna, mă privește în ochi și îmi spune:

- Mulțumesc pentru că m-ai primit la tine. Mi-ai salvat viața.
- Nu fi prostuță!

Este o expresie, nu? Adică știu că este, doar că acum are ochii în lacrimi.

- Nu sunt proastă. Sunt extrem de serioasă. Dacă nu mi-ai fi răspuns la e-mail, nu știu ce aș fi făcut. Pe bune. Faptul că m-ai invitat aici mi-a dat un scop.

- Mă bucur că pot să ajut. Măcar atât să fac, bâigui eu și o bat ușor pe mână.

Și chiar așa este.

Abigail

Abigail stătea întinsă în dormitorul micuț, pe canapeaua cu umflături, și se întreba cum de ajunsese să trăiască așa ceva. Era umilitor, nedrept.

Valiza ei abia încăpea în cameră. Cu siguranță nu era spațiu să-și atârne tot ce adusese cu ea, deși împachetase doar o parte din câte avea. Nu știuse la ce să se aștepte. În mod sigur nu la asta. În timpul călătoriei cu avionul spre Anglia, se gândise când o văzuse ultima oară pe Melanie Field, acum Melanie Harrison. Era o mamă care alăpta. Tristă, obosită și ciudat de rușinată. Abi nu știuse ce să îi spună atunci. I se păruse ușor să nu spună nimic. Ani de zile.

Dar iat-o, invitată chiar în mijlocul vieții lui Melanie, în urma unui singur e-mail trimis după șaptesprezece ani. Era aproape prea ușor. Așadar, Melanie nu reușise să nu-i deschidă larg ușa, în ciuda faptului că o ținuse închisă atâția ani. Oare din cauză că Abi era faimoasă? Oamenii îi iubeau celebritatea. Sau o făcuse de milă? Dintr-un sentiment de vinovăție? Abi fusese sinceră în e-mail. Ar fi trebuit să fie o femeie dură ca să-i ignore rugămintea de a fi prietene și de a o sprijini în vremuri atât de dificile. Mel nu fusese niciodată dură. Fusese hotărâtă, încăpățânată, uneori chiar egoistă, dar nu dură. Abi contase pe asta.

Da, iat-o chiar în sânul familiei! Bineînțeles, în Los Angeles, Abi avea prieteni cu familii, dar aveau și bone, piscine și spațiu. Melanie nu avea nimic din toate astea. Încercând să se integreze, simțurile îi fuseseră asaltate toată seara. Casa era neîngrijită, aglomerată, zgomoasă și haotică. Erau lucruri peste tot. Prea multe lucruri: jucării, cărți, ornamente, pernute de decor, lumânări, stilouri, felicitări, fotografii și diverse haine, curate, murdare, călcate și boțite. În mod ilar, Ben spunea că Mel făcuse curățenie ca o maniacă în așteptarea vizitei lui Abi; nici măcar nu putea să-și imagineze cum arăta casa înainte. Nu aveau mulți bani de aruncat pe fereastră, asta era clar. Cu excepția remarcabilă a holului, care fusese recent decorat (prost), toți ceilalți pereți aveau mare nevoie să fie văruiți. Covoarele de pe scări erau uzate, pe canapea era o pată și printre vasele de altfel drăguțe zărise două boluri ciobite.

În plus, era prea multă gălăgie. Televizorul era mereu aprins, chiar și atunci când nu era nimeni în sufragerie, lucru valabil și pentru radioul din bucătărie, iar, pe lângă asta, fetele vorbeau tare, țipau, cântau, se certau sau râdeau cam tot timpul, literalmente non-stop. Mel și Ben strigau pe rând în încercarea de a atrage atenția cuiva de la etaj, doar Liam părea liniștit. Și mirosurile! Evident, Mel aprinsese câteva lumânări înainte de sosirea lui Abi, dar parful lor nu masca mirosurile celor din casă care se tot înghionteau și se ciocneau unii de alții. Simțea mâncarea gătită în cinstea ei, roșiile, busuiocul, carnea tocată și prăjită în sos bolognese, rumegușul din cușca hamsterului și urina din litiera pisicii. În plus, simțea mirosul tuturor: gelul de duș al fetelor, aftershave-ul lui Ben, fixativul lui Mel, tinerețea lui Liam. Energia din căminul lor o ametea pe Abi. Aflase misterul puținelor postări ale lui Melanie pe Facebook: nu prea avea cu ce să se laude.

Cu o excepție.

Toți arătau bine. Nu Mel. Cândva fusese drăguță, dar acum era trecută, nu se îngrijea cum s-ar fi cuvenit. Ben, pe de altă parte,

era incontestabil de chipeș. Iar fiul... era întruchiparea frumuseții, tinereții și perfecțiunii. Și fetele erau simpatice. Adorabile. Și, în ciuda aspectului neîngrijit al casei, a lipsei de spațiu, a zgomotului și haosului, era plină de voie bună. Fericire. Iubire. Deși era mult zgomot, râsetele erau cele care se auzeau cel mai des. Și mirosurile... contrastau puternic și vibrant cu sterilitatea propriei case, ce rareori mirosea a altceva decât fum de țigară sau produse de curățenie (marșea și vinerea, când venea femeia de serviciu).

Casa lui Melanie era urâtă. Și totuși lui Abi îi plăcea întrucâtva.

Casa lui Melanie era frumoasă din multe puncte de vedere. Abi o ura.

Melanie

Nu mi-a fost niciodată rușine că am făcut sex. Tatăl lui Liam nu a fost primul bărbat din viața mea, a fost al treilea, de fapt, dacă aș ține socoteala. Mai rușine mi-a fost de nepăsarea de care am dat dovadă făcând sex *productiv*. În octombrie 1999, n-aveam nevoie de o sarcină surpriză. Era sfârșitul mileniului. Aveam știința de partea noastră.

– N-ai auzit de prezervative? mi-a aruncat fratele meu întrebarea, incapabil să mă privească în ochi.

N-am fost niciodată sigură dacă de furie sau jenă. Era îndreptățit să mă întrebe așa ceva.

În plus, mi-a fost rușine că n-am putut să „îndulcesc lovitura“, prezentându-le alor mei un iubit, un băiat care era dispus să-mi fie alături și cel puțin să apară la ședințele prenatale sau, și mai bine, să facă din mine o femeie cinstită, așa cum își dorea, evident, mama.

Și a fost îngrozitor când s-a întâmplat. Urăsc să mă gândesc la asta chiar și acum, după atâția ani în care rezultatul nopții cumplite s-a transformat în ceva atât de minunat: într-un tânăr decent, inteligent și bun. Doar gândul la noaptea aia mă face mereu să fredonez în sinea mea melodii la întâmplare, care de obicei nu-mi ocupă mintea și amintirile. Nu m-a forțat și nici nu mi-a făcut altceva îngrozitor. Liam nu a fost conceput în urma unui viol, ci a egoismului și a

iresponsabilității. Din partea amândurora. Sincer, merită ca povestea lui să fie una mai bună.

Eram beată, iar el... ei bine, el era sexy. N-a fost complicat. Atât de beată și de înfierbântată, că retragerea mi s-a părut o opțiune rezonabilă. Eu am sugerat-o. El s-ar fi mulțumit cu un sex oral. Bineînțeles c-ar fi fost: biologia le permite bărbaților să calce femeile în picioare. Eu am insistat, dorindu-l în mine. Oricât de puțin ar fi durat, l-am dorit cu ardoare.

Mi-aduc aminte cum mă ruga tata:

– Dar sigur știi cum îl cheamă. Nu poți să ne spui numele lui? Chiar îmi doream să fi putut.

Când m-a întrebat cam a o suta oară, i-am răspuns în sfârșit:

– Ian!

Știu că m-am cam răstit. Așa se manifestă stângăcia în cazul meu.

– Și mai cum? Numele de familie? a încercat el să afle cu blândețe, împotrivindu-se frustrării și încercând să afle ceva, adulmecând ca un câine de vânătoare.

Era conștient că, dacă s-ar fi manifestat prea brusc, m-ar fi putut speria – eram ca un iepure îngrozit.

– Nu l-am reținut. Era gălăgie în club, am spus îmbufnată.

Tata și-a cuprins capul în mâini. Frecându-se la ochi cu palmele, a îmbătrânit în fața mea. Și-a ridicat capul brusc, încurajat de o nouă idee:

– Dar sunteți colegi de facultate. Am putea să luăm legătura cu rectorul, sau ce-o fi, și să-i cerem să se uite la dosarul lui. Am putea să-i identificăm pe toți studenții înscriși pe care-i cheamă Ian.

Pe moment, mi-a părut plin de speranță. Era trist, în adevăratul sens al cuvântului, nu cum îl folosește Imogen acum.

– Și ce, să-i chemăm la o identificare? l-am repezit sarcastic.

– Fă ceva! a strigat tata.

Tata nu e genul de om care să țipe, așa că m-am supărat, dar nu puteam să-l las să urmeze versiunea asta denaturată a Cenușăresei,

căutând toți băieții din regatul Universității din Birmingham ca să-l găsească pe cel care trebuie. I-am zis singurul lucru pe care l-am considerat a fi cea mai bună soluție ca să încheiem subiectul:

– Nu e înscris la aceeași facultate cu mine. Mi-a spus că vizitează un prieten. E săptămâna bobocilor, știi? E aglomerat. Oamenii se agită peste tot. Mi-a zis că a venit de undeva din sud. Nu cred că mi-a spus exact de unde.

Mergeam la sigur spunându-i tatei că bărbatul responsabil de soarta mea era un sudist. Intelligent și rezonabil în mai toate privințele și în mare parte lipsit de prejudecăți, tata a fost și este irațional de neliniștit din cauza sudului: de dimensiunea, infatuarea și vicleania sa. I se părea normal să creadă că toate problemele veneau din sud. De ce să fi fost alta situația cu problema mea? Totuși, a insistat:

– Ce prieten? Ți-a spus măcar cum îl cheamă pe prietenul ăla?

– Nu, nu mi-a spus.

Tata a oftat de parcă ar fi rămas fără suflare.

– Se pare că n-ați vorbit prea mult, a comentat cu tristețe.

– Nu, n-au vorbit, a zis mama, uitându-se cu amărăciune la pânțele care începea să mi se împlinească.

N-am reușit s-o privesc în ochi. De fapt, mi-am petrecut luni în șir uitându-mă în jos, la pantofii oamenilor.

Și Abigail a fost de părere că se cuvenea să-l urmărim pe complicele meu. A insistat să ne întoarcem în clubul unde am spus că l-am cunoscut, în speranța că avea să fie acolo sau că măcar i-aș fi recunoscut prietenul. A fost înfiorător.

Muzica se auzea tare și luminile stroboscopice umpleau încăperea, făcându-mă să amețesc. Era aglomerat, asurzitor, plin de găști de indivizi care căutau să se distreze dansând, sărutându-se, bând și râzând. Mi se păreau niște ciudați. Mi-am ținut mâinile în fața pântecelui, protejându-l de toată agitația.

– De unde începem? a strigat Abi peste ritmul muzicii care răsuna prin club, părând înfrântă la rândul ei.

Nu puteam să cred că sperase vreodată să-l găsim. Cu siguranță se așteptase la o mare de oameni. Veneam aici destul de des împreună.

Am oftat, mi-am ridicat privirea și m-am uitat superficial în jur.

– Nu, nu este aici, putem să plecăm.

– Nu te grăbi! Nu poți să renunți pur și simplu. Locul ăsta este imens. Trebuie să-l cercetăm cu atenție. Vrei să-l găsești, nu? Așa ai spus.

Am dat din cap. Da, avea dreptate. Toată lumea se așteptase să spun asta. Dar știam că nu aveam să-l găsim acolo. Eram sigură sută la sută.

– Au trecut câteva luni. Vizita un prieten.

– Da, mi-ai zis, a spus Abi cu ochi pătrunzători. De ce am senzația că nu-mi spui totul?

– Putem să plecăm acasă? Mă doare spatele.

Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu îl asociez pe Liam cu încurcătura, furia și dezamăgirea din primele luni. Nu mai fac asta. El nu este altceva decât o bucurie pentru mine. Un puști amuzant, arătos și inteligent. L-am crescut bine.

Așadar, de ce am invitat în casa mea o amintire? Pe cineva care mă cunoaște de multă vreme? Mai ales pe Abigail Curtiz.

De ce pun sare pe rană?

Abigail

VINERI, 23 FEBRUARIE

Abi era mulțumită că Melanie își luase o zi liberă de la serviciu. Șeful ei nu fusese încântat pentru că, se pare, vinerea era o zi aglomerată la magazinul de rochii. Abigail a spus că nu trebuia să se fi deranjat, dar Mel a insistat, așa cum ea știa că avea să o facă. Faptul de a fi cu Melanie îi amintea lui Abi de apogeul carierei, când avea douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani, iar oamenilor le plăcea să facă diverse lucruri pentru ea. Îi trimiteau invitații la petrecerile lor și mașini ca să se asigure că ajungea confortabil la acele petreceri, îi trimiteau flori a doua zi și îi mulțumeau pentru prezență. Trecuse ceva vreme de când nu-i mai acordau aceeași atenție, însă Abigail nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise înainte ca Mel să-nceapă să se agite din cauza ei, deși motivațiile lui Mel erau diferite de ale celor care obișnuiau să se gudure pe lângă ea. Mel nu-și dorea o slujbă, să i-l prezinte pe Rob sau ocazia de a fi surprinsă de paparazzi lângă ea.

Ce voia? Abigail credea că toată lumea vrea ceva.

Au luat trenul spre Stratford-upon-Avon. Era o zi răcoroasă, dar uscată, cam cât de frumoasă putea să fie pentru o ultimă săptămână de februarie în Anglia. S-au plimbat, vizitând casele remarcabile ale femeilor din viața lui Shakespeare, soția și fiica sa. Au intrat în

buticuri și au cumpărat diverse lucruri: ciocolată de casă, o eșarfă de culoare verde-lime, o sticlă cu tonic de grepfrut organic. Apoi au luat ceaiul de la ora 5.00 la un hotel scump. Abi a observat că Mel radia de entuziasm. Era ușor de sedus.

– Nu e minunat? a comentat Abi uitându-se prin sala de mese, decorată cu gust în nuanțe de gri-deschis și cu aspect aristocratic: fețe de masă albe, linguri care se ciocneau de vesela din porțelan, prăjituri delicate pe platouri supraetajate. Îți ador familia, dar e o delectare să ne petrecem timpul singure, doar noi două.

Mel a încuviințat cu mai mult entuziasm decât s-ar fi cuvenit pentru o femeie care-și iubea la nebunie soțul și copiii.

– Nu-mi aduc aminte când mi-am permis așa o desfătare ultima dată, a recunoscut ea.

Abigail a insistat ca Mel să mănânce ultimul sandwich cu somon și ambele prăjituri cu ciocolată. Când Mel s-a împotrivit, comentând stânjenită și cu reticență despre greutatea ei, Abi a țâțâit, le-a dat la o parte și a insistat că Mel este frumoasă. Roșind, Mel le-a mâncat.

– Am cam uitat cum este să ai o prietenă bună, a chicotit ea.

În mod evident, Mel voia să spună că uitase cum este să fie aleasă ca prietenă a lui Abi. Abi avea un talent de a-i copleși cu atenție pe cei pe care-i alegea drept prieteni, făcându-i să se simtă unici și importanți. Cunoștea puterea din spatele interesului ei. Știa că o flata și o motiva. Uite ce făcuse atenția ei pentru Rob! Fără ea, probabil nu ar fi ajuns atât de departe. În compania lui Abi, Mel se simțea bine, ca întotdeauna. Devenea mai vie, mai puternică și mai plină de energie decât de obicei. Mai îndrăzneță. Mai sigură pe sine.

– O, haide, cred că ai mulți prieteni! a insistat Abigail, deși nu era sigură.

Dacă Mel chiar ar fi avut prieteni, ar fi lăsat-o oare să ajungă să se îmbrace atât de prost? Prietenii adevărați cu siguranță ar fi încurajat-o să ceară părerea unei femei care să-i spună ce culoare i se potrivește cel mai bine. Bejul nu era culoarea potrivită pentru Mel.

– Sunt suficient de prietenoasă cu oamenii cu care lucrez, dar, în mare parte, sunt tineri.

– Noi suntem tinere.

Mel a râs.

– Poate tu. Arăți de vreo douăzeci și șapte de ani. Se vede că eu am treizeci și șapte de ani, fetele cu care lucrez abia au terminat liceul. Știi tu, au optsprezece ani. Lucrează câțiva ani la magazin și apoi trec mai departe. În mare, simt că le sunt ca o mamă, pentru că sunt mai apropiate de vârsta lui Liam decât de a mea.

– Dar mamele nu-și fac prietene la întâlnirile de joacă și așa mai departe? Mereu am crezut că de asta am pierdut legătura, pentru că viața ta este atât de plină de oameni noi. De mame noi.

Mel a roșit și mai mult.

– M-am alăturat câtorva grupuri de mame și copii după ce l-am născut pe Liam, dar oamenii tot presupuneau că sunt dădaca. Prin urmare, au crezut că nu pot să găsesc nimic în comun cu ei, să iau parte la discuțiilor lor sau să le împărtășesc experiențele, așa că m-au ignorat mai tot timpul. Când au descoperit că sunt mama lui, vârsta mea i-a șocat.

– Și, probabil, lipsa unui partener? a întrebat Abi fără perdea.

– Ei bine, da, și asta. Așa că au continuat să mă ignore, a zis Mel ridicând din umeri.

– Dar cu fetele cred că a fost diferit.

– Da, atunci aș fi putut să-mi fac prietene și, într-o oarecare măsură, am reușit. Totuși, în general, oamenii au presupus că Imogen este primul meu copil. Odată ce au descoperit că am un fiu de nouă ani, întâlnirile de joacă au început să se împruțineze.

Abigail a luat cu furculița cea mai mică bucățică de prăjitură Victoria.

– De ce?

– Băieții de nouă ani sunt energici, obraznici. Dificili uneori. Mamele nou-născuților nu apreciază asta, credeau că Liam este o

pacoste. N-am suportat niciodată să mă aflu într-un loc unde era evident că altele ar fi preferat ca el să nu fie.

– Ce mamă ar face așa ceva?

Mel a zâmbit.

– Mulțumesc, Abi!

– Pentru ce?

– Pentru că înțelegi. Ben și mama mea au crezut întotdeauna că sunt prea sensibilă și că ar trebui să fiu mai indulgentă cu proaspetele mămică. Dar pe mine mă plictiseau comentariile nesfârșite de genul „Doamne, nu știe ce forță are, nu-i așa?” sau „Oare de ce băieții nu vin pe lume cu o telecomandă care să controleze cât de tare vorbesc?” Liam, ca să știi, a fost un băiețel perfect normal în ceea ce privește nivelul de energie și probabil un pic mai ascultător decât alții. Recunosc, era destul de zgomotos.

Abigail a râs.

– Să aducem un plus ceaiului ăsta de după-amiază?

– Să aducem un plus?

Mel s-a uitat la bunătățile întinse în fața ei și, fără îndoială, s-a gândit la cele pe care le mâncase deja. Probabil că nu putea să-și imagineze cum ar fi putut ca întâlnirea să decurgă mai bine.

– Hai să comandăm un pahar de șampanie! La ce mi-o fi mintea? Călătorim cu trenul. Să comandăm o sticlă!

Mel a ezitat mai puțin de cinci secunde și apoi a fost de acord, așa cum Abi știa că avea să facă.

Bând, Mel i-a povestit mai multe despre prietenele ei sau lipsa lor.

– Cele mai apropiate prietene ale mele de la școală sunt Becky Ingram și Gillian Burton. Au fete de vârsta lui Imogen și le cunosc de câțiva ani, de la prima oră. Uneori ne plimbăm cu mașina uneia dintre noi, asistăm la spectacole adorabile, dar stângace, de balet, chestii de genul ăsta.

– Distractiv, a spus Abi.

Mel i-a aruncat o privire care sugera că se îndoiește că Abi vorbește serios, dar așa era. Ce putea fi mai de vis decât să-ți privești fiica sărind de colo-colo într-un tutu?

– O dată pe lună mergem la un club de carte. În plus, ele se duc săptămânal la cumpărături și la clubul de tenis.

– Cunoscut genul ăsta de femei.

– Sunt foarte amabile, a zis Mel defensiv. Ne ajutam dacă nu reușim să ajungem la timp la școală să-i luăm pe copii. Sincer, ele mă ajută, pentru că niciuna nu lucrează, nu fac decât să aibă grijă de familie, ceea ce mie mi se pare un lux. Nu întârzie niciodată când trebuie să-i ia pe copii.

– Par încântătoare, a comentat Abi, deși s-a abținut să fie convingătoare pentru că, în secret, voia ca Mel să înțeleagă, și apoi să mărturisească, faptul că sunt niște prietene obișnuite.

Mel s-a simțit obligată să adauge.

– Sunt amabile cu mine, dar de când Taylor Swift și grupul ei de prietene cu picioare lungi au început să se promoveze drept cea mai grozavă gașcă de fete, știi tu, cu brațele pe umerii celorlalte sau pe după mijloc, mă frământă gândul că ratez experiența prieteniei între femei.

Abi a zâmbit încurajator.

– Prietenele sunt minunate.

– Sunt, a zis Mel cu hotărâre. Cum de am uitat?

Sorbindu-și șampania, s-a deschis mai mult în fața lui Abi.

– Presupun că, de vreme ce mi-am irosit tinerețea ștergându-i pe copii de diverse fluide corporale și cântându-le cântece potrivite vârstei, ritualurile prieteniei, de care știu că alte femei se bucură, au trecut pe planul doi.

Abi s-a întins și a strâns-o de mână pe Mel. Mel a dat pe gât paharul de șampanie, iar Abi i l-a umplut repede.

– N-am avut niciodată o prietenă care să conducă o sută șizeci de kilometri, înarmată cu ciocolată și o sticlă, ca să-mi ia gândurile

de la vreo criză personală, spuse Mel, apoi tăcu brusc. Ceva a făcut-o să-și dea seama de un lucru, și nu doar datorită alcoolului din sticla de Moët. Cel puțin nu după tine, Abi.

De fapt, Abi nu fusese niciodată nevoită să conducă o sută și-zece de kilometri, în tinerețe fuseseră colege de apartament în campus, așa că era o teorie netestată, dar o idee minunată.

– Ți-am ținut părul la spate când ai luat a doua cină și ai băut cocktailurile. Cred că de două ori, a spus Abi.

Nu era sigură. Nu i se făcea greață ușor, o făcuse pentru multe prietene de la facultate; era posibil ca Mel să se fi numărat printre ele. Sau poate, nu. Mel a râs și nu a contrazis-o, deci Abi a presupus că așa trebuie să se fi întâmplat.

– Presupun că ai multe prietene apropiate, a zis Mel aproape îmbufnată.

– Evident! a mințit Abi. Am nevoie să mă ajute să-mi iert greșelile jenante și gafele înfiorătoare pe care le-am comis în public.

– Nu pot să-mi imaginez c-ai comis prea multe.

– Ba am comis destule, a spus Abi ridicând din umeri.

– Asta fac prietenele, nu? Îți iartă momentele în care ai fost nesăbuită sau egoistă, a afirmat Mel cu tărie.

– Dacă pot, i-a răspuns Abi.

Pentru o clipă, tăcerea s-a lăsat grea și cu multe înțelesuri între ele.

Mel și-a băut șampania și s-a uitat cu jind la sticlă. Apoi, a părut că se scutură.

– O, nu știu. Chiar dacă într-un univers paralel cei de la revista *Hello!* le-ar lua un interviu lui Gillian și lui Becky, sunt destul de sigură că n-ar profita de ocazie ca să declare că supraviețuirea lor depinde de prietenia mea, așa cum ar putea s-o facă prietenele lui Taylor Swift, a spus Mel cu un oftat.

Abi și-a amintit pe loc că, atunci când bea, Mel devenea sentimentală.

S-a aplecat peste masă.

– Poate nu, dar știi că eu aș face-o, nu? Adică, a fost foarte generos din partea ta să îmi întinzi o mână de ajutor și să mă inviți la tine acasă. Sunt mai mult decât recunoscătoare!

Mel a zâmbit și a roșit. Abi crezuse că Mel depășise faza asta; era aproape drăguț în cazul unei adolescente, dar un pic descurajant pentru o femeie care se cuvenea să fie mai încrezătoare.

– Ei bine, dacă e să fie cineva intervievat de *Hello!*, tu ești aia! a subliniat Mel râzând. Știu că e o nebunie, pentru că au trecut doar douăzeci și patru de ore de când ne-am reîntâlnit, dar, Abi, e ca și când nu ne-am despărțit niciodată, nu? a adăugat apoi un pic mai serioasă. Și știi că aș face orice ca să-ți fie mai bine. Pe bune!

– Oamenii spun „orice“, dar nu vorbesc serios, a zis Abi.

Mel a părut rușinată.

– Ei bine, eu vorbesc serios. Aș face chiar orice, a insistat ea.

Abi a zâmbit și a dat aprobator din cap. Era exact ce voia să audă.

Melanie

Nu m-am îndrăgostit niciodată la prima vedere. Sunt genul de persoană care are nevoie de timp. Iubiții pe care i-am avut înaintea tatălui lui Liam mi-au fost întâi amici. Pe tatăl lui Liam doar l-am râvnit, n-am fost niciodată îndrăgostită de el. Și Ben? Ei bine, a fost nevoit să mă curteze ca pe timpuri, pentru că, practic, eram îngrozită că avea să mă rănească sau, mai important, pe Liam, tot intrând și ieșind din viața noastră. Înfățișarea plăcută l-a dezavantajat, mi-a luat mult timp să am încredere în el. Totuși, mi-aduc aminte că, în clipa în care am cunoscut-o pe Abi, am simțit fluturi în stomac. O scânteie, senzația că eram menite să fim împreună. Și, acum, simt din nou asta. Nu vă dezvălui că sunt lesbiană. Nu o îndrăgesc la modul ăla. Spun doar că a fi cu ea este intens, minunat și înălțător. Mi-a fost dor de Abi.

Abia aștept să le pregătesc pe fete de culcare. Ele simt asta și se joacă. Ben nu-mi este de ajutor, pentru că vede vizita lui Abi ca pe o scuză să se ducă la sală și apoi, fără îndoială să-și strice antrenamentul cu o bere rece, la bar. La șapte și jumătate iese grăbit pe ușă.

– Ți-ai ales un bărbat bun, spune Abi în timp ce-i face cu mâna de la fereastră din camera de zi. Ben îi răspunde cu același gest și-i zâmbește când se grăbește pe alee. De unde este?

Întrebarea e ciudată și nelalocul ei.

– Din Newcastle.

– Și părinții lui?

– Tot din Newcastle. Știu unde vrea să ajungă și, chiar dacă ea este cea care întreabă, este enervant.

Mi-e greu să nu-i percep întrebările ca pe dovada unor prejudecăți fățișe. Într-un fel, face aluzie la faptul că nu este chiar britanic, deși s-a născut aici, la fel ca părinții lui.

– Bunicii lui sunt jamaicani, adaug eu pentru că asta vrea să audă, iar noi suntem mândri de asta.

– Ce fascinant! Minunat! Vă duceți vreodată acolo în vacanțe?

Entuziasmul ei evident mă face să mă relaxez un pic. Mă simt cam rușinată c-am crezut că o deranjează. Doar că perechile în care partenerii aparțin unor rase diferite încă provoacă mirare, dar noi, nu. Însă nu mi-am imaginat niciodată că Abi poate fi atât de îngustă la minte.

– Nu. Mama lui s-a dus o dată să-și viziteze unchiul și mătușa, dar Ben nu cunoaște pe nimeni de acolo, îi explic eu. Mi-ar plăcea să mergem într-o zi. Să-i luăm pe copii, ca să afle mai multe despre moștenirea lor.

– Chiar nu ai un gen anume, nu? spune ea gânditoare.

– La ce te referi? întreb cu grijă, zâmbind pentru că nu vreau să fac din țânțar armăsar, dar simt că asta se întâmplă.

– Ei bine, cum îl chema pe tatăl lui Liam? Dean?

– Ian.

– Da, Ian. Păi nu cred că semăna prea mult cu Ben. Liam este blond.

– Cred că o moștenește pe mama, îi răspund eu, nefiind pregătită să confirm sau să infirm dacă tatăl lui Liam era blond.

A trecut multă vreme de când n-am mai avut astfel de conversații. Dau să mă îndrept spre bucătărie.

– E posibil. Se spune că anumite gene sar o generație.

– Să încercăm tonicul de grepfrut? mă ofer eu.

– Sper că vrei cu gin.

– Absolut!

– Atunci, da! Pe Liam nu-l deranjează? mă întreabă când îi dau paharul cu băutură.

– Ce anume?

– Că nu seamănă cu voi, ceilalți. Se simte diferit? Izolat?

Ce întrebare ciudată!

E adevărat, noi ceilalți suntem șateni cu ochi căprui. Ben este negru, iar fetele au un ten frumos ciocolatiu. Vara mă bronzes des-
tul de evident, deși acum sunt palidă ca o fantomă și părul nu mi se
aranjează deloc, dar fetele și Ben își poartă pletele afro, încrezători.
Liam are părul drept. Are pielea albă și e blond, așa cum a menționat
Abi. Și ochii albaștri.

– Niciodată nu ne-am gândit prea mult la chestiunea asta.

Știu că par înțepată. Încerc să nu fiu, dar sunt.

Mă uit agitată la Abi. Nu văd nicio asemănare între el și tatăl lui
natural, dar, pe de altă parte, abia-mi aduc aminte chipul tânărului
care m-a lăsat însărcinată. Pentru mine, modul în care l-am conce-
put pe Liam e o poveste veche, o carte închisă. Ben e tatăl lui. Și unul
excepțional de bun. Nu mă simt niciodată în largul meu să vorbesc
despre bărbatul care i-a dat viață. Mă pune într-o lumină proastă.
Mă tem că Liam crede că și pe el îl afectează. Evident, nu este așa. Însă
copiii văd lucrurile în mod ciudat. Se învinovățesc pentru lucruri pe
care nu le pot controla.

Abi pare descumpănită.

– Nu, nu, a fost o prostie din partea mea să deschid subiectul!
Știi că n-am vrut să spun nimic ciudat.

Se întinde și mă ia de mână, strângând-o ușor, ca un copil. Din
impuls, ridic mâinile la buze și-i sărut degetele. Este straniu, dar nu
refuză intimitatea, parcă, cumva, o impune.

– Bineînțeles, o liniștesc eu.

Vreau să depășesc momentul. Să închei subiectul ăsta. Ea îmi
zâmbește și ochii îi strălucesc de ușurare. Părerea mea bună con-
tează pentru Abi.

Seara trece repede, plină de râsetele noastre și confidențele pe care ni le facem. Este evident că viețile noastre sunt foarte diferite, dar totuși găsim lucruri în comun. Descoperim că urmărim multe emisiuni asemănătoare la televizor și că avem aceeași părere în ce le privește, că am citit amândouă aceleași romane, iar eu îmi notez ce-mi recomandă Abi. Abi a fost în mai multe locuri unde-mi doresc să ajung și e fascinant să aud totul despre ele. Îmi întărește hotărârea de a călători mai mult, când copiii vor fi un pic mai mari, iar noi o să avem ceva mai mulți bani puși deoparte. Abi îmi arată contul ei de Instagram. E plin de fotografii uimitoare și strălucitoare. Apare în locații exotice, în restaurante fabuloase, la concerte, spectacole și teatru.

– N-ai și tu un cont de Insta? mă întreabă ea, deloc conștientă că a abreviat cu nepăsare cuvântul, de parcă ar fi avut șaisprezece ani.

Este atât de încrezătoare!

– Nu, dar poate ar trebui să-mi fac unul.

Nu vorbesc serios, cel puțin acum, dar cu siguranță nu după ce-am să mă trezesc dimineață și n-am să mai fiu sub influența ginului tonic. Ce aş posta? Mă gândesc la mâncarea pe care o gătesc. Liam o înfulecă, n-aş avea timp să o fotografiez. Fetele o ciugulesc, la final, tot ce gătesc arată ca un tablou de Jackson Pollock¹ pe farfurie.

– O, nu te deranja! spune Abi, părând plictisită. Îți mănâncă foarte mult timp!

– Asta spune și Ben. Nu e un fan al rețelelor sociale. Consideră că sunt o manifestare a disperării și a lipsei de ocupație. De fapt, cred că nu-i place ca șeful lui să știe prea multe despre viața lui personală.

– De asta nu postezi niciodată fotografii?

– Presupun, spun și beau o gură de gin tonic.

Abi dă din cap gânditoare.

– Ben cam are dreptate. Foarte demn din partea lui!

¹ Pictor american, o figură importantă în curentul expresionist abstract. (n. tr.)

– Mereu am avut grijă la ce postez, adaug încurajată de complimentul pe care i l-a făcut lui Ben. Liam nu a crescut într-o vreme în care rețelele sociale să domine copilăria. Când era foarte mic, încă developam filme la Boots. Când toți aveau telefoane inteligente și se credeau următoarea Annie Leibovitz¹, Liam era la vârstă la care refuza cu înverșunare să mă lase să-l fotografiez, darămite să-mi permită să postez poze cu el.

Abi zâmbește și dă aprobator din cap.

– Nu m-a prins niciodată moda asta, continui eu. Încă prefer să duc filmul la developat și să păstrez fotografiile în albume. Fetele se plâng frecvent de asta. Le-ar plăcea să apară peste tot pe internet.

– Ești o persoană foarte specială dacă ai asemenea standarde. E neobișnuit, Mel, să prețuiești atât de mult intimitatea. Știi ce nu-mi place la rețelele de socializare?

– Ce?

– Faptul că, indiferent câte fotografii în care am întâlnit vedete, politicieni sau pe Dalai Lama postez...

– L-ai cunoscut pe Dalai Lama? o întrerup emoționată.

Ea încuviințează din cap, zâmbește și-și continuă ideea.

– Da, însă chiar și așa, particip la o competiție pe care nu pot s-o câștig.

– Doar nu suferi *tu* de teama de a rata ceva!

– Mai mult de teama de a nu rata șansa de a fi mamă, spune cu tristețe.

– O!

– Rețelele de socializare nu sunt decât o cameră cu ecou. Oamenii postează mereu fotografii cu odraslele lor, care fac lucruri absolut normale de cele mai multe ori, dar eu nu mă pot alătura lor. Uite-l pe micul Elliot sau uite-o pe micuța Harriet într-o cutie cu nisip sau cu o pălărie, în baie. E ceva obișnuit, sunt o mulțime de astfel de poze și,

¹ Fotografă americană cunoscută pentru pozele tip portret făcute mai ales celebri-tăților. (n. tr.)

din când în când, le văd în notificările mele. Abi oftează, se îndreaptă de spate, neobișnuit de aplecat, trage zgomotos aerul pe nas și recunoaște: este minunat și dureros de inaccesibil pentru mine. Din perioada sarcinii și până în gimnaziu, oamenii immortalizează practic orice moment.

– Îmi pare foarte rău, Abi! Habar n-aveam că asta simți. De unde să fi știut?

Ea ridică din umeri și încearcă să glumească:

– Deși observ că, pe măsură ce copiii cresc, au tendința să posteze mai puține fotografii. Cred că drăgălășenia mai dispare. Nu mai sunt la fel de drăgălași.

– Chiar trec printr-o perioadă în care sunt mai urâți, spun râzând, dar nu vorbesc serios.

Cred că micuții mei sunt și au fost frumoși tot timpul, dar, brusc, simt nevoia să le știrbesc perfecțiunea. Nu are sens, însă deodată sunt conștientă de norocul că am trei copii, iar ea nu are nici măcar unul și mă simt copleșită de un val de vinovăție. În mod stupid, mă gândesc la basmul ăla, Frumoasa din Pădurea Adormită, în care ursitoarea neinvitată la petrecerea dată cu ocazia nașterii fetei de împărat cauzează tot soiul de probleme. Mă uit la paharul meu cu gin tonic. Este gol. Trebuie s-o las mai ușor. Mă simt amețită. În orice caz, Abi este zâna cea bună care o duce pe Cenușăreasa la bal, nu o zână rea.

– Ai auzit de bărbatul care și-a fotografiat fiul în fiecare zi, de când s-a născut și până în ziua în care a împlinit douăzeci și unu de ani? A făcut un videoclip în care a inclus cele 7 500 și ceva de fotografii. Cu asta mă confrunt, afirmă Abi. Cu venerarea copiilor. Este o epidemie!

– Cred că este greu, recunosc eu.

Îmi place Facebook-ul, cu toate că nu postez fotografii, îmi place să citesc postările euforice ale altor oameni. Cele în care îi urează la mulți ani celui mai dulce, bun și amuzant copilăș, ignorând faptul că toți ceilalți spun același lucru despre propria odraslă. Dovezile astea

de iubire sinceră și deplină m-au încântat dintotdeauna. Acum, văd situația din punctul de vedere al lui Abi. Vanitatea din spatele postărilor. Insensibilitatea.

Abi îmi aruncă o privire care-mi sugerează că e nervoasă, dacă nu chiar furioasă de-a dreptul. E dificil să-ți dai seama ce se cuvine să spui. Își ridică bărbia și spune cu hotărâre:

- Totuși, sunt o MPFC absolut grozavă!
- MPFC? Întreb, nesigură că vreau să aflu răspunsul.
- Mătușă de profesie fără copii.
- O, da, ești! Pe fete le-ai vrăjit cu totul!
- Sper că și pe Liam.

Nu sunt sigură că Liam a observat-o pe Abi, adolescenții trăiesc în lumea lor foarte mică, dar, dacă aș zice așa ceva, ar părea că Abi nu știe cum gândesc copiii mai mari. E ultimul lucru pe care are nevoie să-l audă acum. Dau aprobator din cap și o întreb într-o doară:

- Tu și Rob ați încercat vreodată să aveți copii?
- Rob a fost cel mai mare copil din viața lui. Nu și-a dorit copii.
- O! Am înțeles.
- Ura nespun ideea.

Mă mișc jenată pe scaun când ea începe să pregătească un nou val de insulte. Îmi doresc să nu-i fi menționat numele. Ce credeam oare?

Încerc să o întrerup:

- Ai destul timp la dispoziție ca să faci un copil, îi spun încurajator.

- Nu am. Am treizeci și opt de ani, dar ceva șanse sunt. Prietenele mele rămân însărcinate pe la patruzeci de ani, există opțiuni. Dar mai întâi trebuie să divorțez de Rob și să cunosc pe altcineva. Apoi să rămân însărcinată. Hai să nu ne prefacem! Nu o să fie ușor.

Aduse cu picioarele pe pământ de adevărul cuvintelor ei, amuțim o clipă. Deodată, Abi râde.

- O, fii atentă la mine! Chiar știi să stric atmosfera, nu?

Tușind, îi spun cu maximă sinceritate:

– Ai dreptul s-o faci.

Ea mă fixează îndelung cu privirea.

– Am, nu-i așa? Cum de n-am mai păstrat legătura? mă întreabă apoi.

Comentariul ei mă face să simt o căldură în stomac, sensul implicit: cum de-am putut lăsa ceva atât de important să se ducă pe apa sâmbetei? Tristețea, vinovăția și durerea mă învăluie în același timp. Mă tulbură.

– Ei bine, l-am născut pe Liam. Tu ți-ai continuat studiile, șoptesc eu, zgâriind suprafața.

Abi se înveselește.

– Pune-mă la curent! Ce am ratat? spune cu o explozie de entuziasm și dorință.

– De unde să încep?

– Arată-mi pozele! Prezintă-mi fiecare an pierdut. Ai spus că ai albume, nu?

– Păi da, dar...

Nu-mi vine să cred că este pregătită să le vadă. Cât de interesante ar putea fi pentru ea?

– Haide! Adu albumele, iar eu am să umplu paharele!

Abigail

În ciuda bănuielilor ei că uneori Rob mai hoinărea, mai flirta, Abigail nu fusese niciodată înclinată să le dea crezare prea mult. Își spunea că nu-i era infidel și că, în cel mai rău caz, era vorba doar despre sex. Cândva, cineva îi spusese că a face sex e ca și cum ai bea un pahar mare de gin tonic. Plăcut la momentul respectiv, uitat odată ce este înghițit. Nu-și imagina că-și lua vreun angajament emoțional față de acele femei; prin urmare, pe ea nu o trăda din punct de vedere emoțional. În general, era atent, discret. Se făceau aluzii și se auzeau șoapte, dar fără să existe fapte, dovezi. Oricum, dacă el se desfăta așa, atunci *ea* cu siguranță nu intenționa să agraveze problema procedând la fel. Însă o căsnicie era o căsnicie. Jurămintele erau jurămintele. Dacă nu erau luate în serios, atunci ce rost aveau? Puteai pur și simplu să cumperi o rochie albă și să dai o petrecere, nu să faci un jurământ solemn. Asta crezuse întotdeauna.

Însă acum își puna la îndoială deciziile, jelind ocaziile pe care le ratase. Acum știa cât de profundă era trădarea.

Când a aflat, când s-a confruntat cu dovezile și faptele incontestabile, a urlat. A vrut să-l omoare, să-l sfășie bucată cu bucată. A simțit că e străbătută de o violență viscerală ca o săgeată. Fusese mințită și înșelată. Era greșit, crud și nedrept. A țipat și a urlat. Ca o leoaică.

Rob a fost pasiv, aproape optimist. Asta a rănit-o și mai mult. El nu putea să înțeleagă de ce era atât de devastată, spunând că mariajul lor se încheiase oricum.

– Ba nu, la naiba! Nu spune asta! a strigat ea.

– Ba da, a insistat el. L-ai ucis când ți-ai dorit un copil mai mult decât orice altceva. Nu mă mai dorești de ani de zile. M-ai folosit ca să-ți atingi scopul și, pentru că nu ai reușit, nu m-ai mai dorit.

– Nu, nu, nu este adevărat! Nu este adevărat!

– Când am făcut ultima dată sex, Abi?

Nu era sigură. În urmă cu câteva luni, probabil, sau poate un an. Nu-i plăcea să se gândească la asta. Nu așa se vedea pe ea, nu așa se vedea alături de el. Era sexy. Rob era sexy. Oamenii presupuneau că făceau sex de multe ori, dar adevărul era că ea începuse să renunțe la intimitate de ceva vreme. I-a aruncat o privire urâtă. Cum îndrăzne să spună „pentru că nu ai reușit“, ca și când faptul că nu aveau copii era doar un mare ghinion. Nu era așa. A simțit furia involburându-i-se în trup, țâșnind ca sângele. Știa exact când renunțase la sex. Putea să-i spună ziua exactă. Dacă i-ar fi păsat, ar fi trebuit să-și dea singur seama. S-a întâmplat în ziua în care a venit acasă șchio-pătând ușor și i-a spus că fusese la spital pentru o vasectomie. Pur și simplu, fără măcar să discute despre asta.

Când a aruncat cu o farfurie în el, a fost surprins.

– De la bun început ne-am înțeles să nu avem copii, a spus Rob ca și când nu ar fi fost mare lucru.

Nimeni nu înțelegea. Pe atunci avea treizeci și șase de ani, iar el patruzeci și trei. Când s-a plâns prietenelor ei, ele au comentat că Rob era atent, grijuliu, scutind-o de povara responsabilității. Câteva s-au aplecat și i-au șoptit că un bărbat care-și făcea vasectomie era un indiciu că nu plănuia să-și lase prima soție și să o ia de la capăt cu una mai tânără. Trebuia să fie mulțumită!

Ea nu a văzut decât un punct. Un sfârșit. Un gol. Dacă mariajul lor era mort, era din cauză că el îl omorâse cu operația aia. Și-o

trăgea indiscret cu alte femei? Considera că nu mai avea de ce să fie atent? Mai trebuia doar să împrăștiie cenușa.

În plus, bănuia că vasectomia nu era o dovadă de atenție menită să o scape de povara responsabilității, ci o metodă prin care să evite un accident. Fie cu ea, presupunea Abi, fie cu oricare dintre celelalte femei ale lui care aveau, toate, potențialul de a se dovedi niște profitoare. Dintotdeauna se arătase extrem de îngrijorat din cauza sarcinilor neplanificate. Ea lua anticoncepționale în mod regulat, fără să îndrăznească vreodată să sară o zi, pentru că el avea dreptate, căzuseră de acord să nu aibă copii, și nu ar fi fost decent să încerce să-l păcălească. Acum regreta că fusese atât de corectă. Cu toate că știuse mereu că era puțin probabil să rămână însărcinată cât lua anticoncepționale, crezuse întotdeauna că exista o șansă, o speranță infinit de mică. Apoi, după vasectomie, a știut că se terminase, plângând în baie în fiecare lună în care era la menstruație.

Deci, da, poate că lucrurile deveniseră cam plictisitoare în dormitor, poate chiar inexistente. Ar fi fost imposibil să se manifeste ca în etapa de început a nebuniei, când nu voiau decât să se ia în brațe și să-și smulgă unul altuia hainele. De fapt, cu greu își amintea perioada în care nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Când nimic altceva nu exista. Își dorea mai mult, iar el nu îi permitea. O bloca. Abia când i-a descoperit micul secret îngrozitor și murdar și a început să țipe la el, să urle de-a dreptul, să înjure, să strige, și-a amintit cum era să simtă pasiunea. Indignarea ei a fost atât de violentă, iar mânia și durerea atât de abisale, încât a simțit o furie nemăsurată.

Nu-și amintea dorința de a-i smulge hainele. Nu-și amintea gândul că doar ei doi erau pe lume. Într-un fel, era o ușurare. Dacă și-ar fi amintit, ar fi durut-o prea mult.

Își dorea ca el să fi murit. Atunci oamenii i-ar fi trimis condoleanțe și flori. Ar fi respectat-o și ar fi înțeles-o. De îndată ce s-a aflat despre despărțirea lor, oamenii au început să o evite, anulând întâlnirile la cafea, nu au mai ascultat-o la întâlnirile de lucru, împrăștiindu-se în

colțurile camerei aglomerate când ea ajungea în centrul încăperii. Se simțeau jenați. Era acoperită de rușine, când, de fapt, el ar fi trebuit să fie în locul ei. Rob era condamnat.

A fost jefuită, lăsată fără oportunități. A pierdut ani din viață. A fost o proastă.

Însă nu avea de gând să mai fie proasta nimănui.

Melanie

SÂMBĂȚĂ, 24 FEBRUARIE

Sâmbătă seara, Abi se oferă să ne scoată pe mine și pe Ben la cină în oraș, ca să ne mulțumească pentru ospitalitate. Se gândește chiar să-l invite și pe Liam, drăguț din partea ei. El refuză, preferând să-și petreacă seara cu Tanya, dar a fost frumos din partea ei că s-a gândit și la el. Le dăm bani lui și Tanyei ca să stea cu fetele, iar noi trei plecăm la restaurantul Golden Orchid, ca să ne delectăm cu mâncare thailandeză. Este cel mai frumos local din zonă.

Când ieșim din casă, Abi chicotește:

- Nu este ciudat?
- Ce anume?
- Că practic tocmai i-ai plătit să facă sex pe canapeaua voastră.
- Doamne, Abi! N-am făcut așa ceva, spun râzând.
- Ba da, oarecum, subliniază Ben când urcă pe locul din față în taxi, iar Abi și cu mine ne înghesuim pe bancheta din spate.
- Ba nu, i-am plătit ca să se asigure că Imogen și Lily se spală pe dinți și se duc la culcare. Dacă fac sex pe canapea, e treaba lor. Sunt unele lucruri la care e bine să nu te gândești prea mult.
- Pur și simplu nu-mi vine să cred că ai un fiu suficient de mare, încât să aibă o relație adultă, spune Abi. Încă simt că am optsprezece ani, tu nu?

Eu dau aprobator din cap și zâmbesc. Presupun că da, cel puțin când mă aflu în preajma lui Abi, sclipesc. Dar, până weekendul ăsta, pot să spun că am simțit din plin povara anilor mei. Nu mă plâng, doar spun că sunt o mamă cu trei copii.

Tanya este zveltă, blondă, inteligentă și, în general, calmă și zâmbitoare. O văd ca pe o completare pozitivă la dinamica familiei. Fetele o adoră. Aproape la fel de mult ca Liam. Liam a mai avut iubite înainte de Tanya. Fete ușor de înlocuit, drăguțe și sălbatice în pantaloni scurți din denim și colanți negri groși, genul care nu te puteau privi în ochi, dar care cu siguranță puteau să-și dea ochii peste cap. Niciuna dintre relații nu a rezistat mai mult de șase săptămâni și toate s-au sfârșit cu foarte multe traume emoționale și drame de adolescenți. Cu Tanya lucrurile nu stau așa. Pur și simplu se bucură să fie împreună și au încredere unul în celălalt. Merg la același liceu și se văd în majoritatea serilor de vineri și sâmbătă, deseori ea rămâne peste noapte și ni se alătură duminică, la prânz. Totuși, poartă aceeași uniformă ca fostele lui iubite: denim și colanți groși.

Uneori mă întreb ce o să se întâmple cu relația lor când vor pleca la facultate. Tanya își dorește să fie medic veterinar și chiar trebuie să se ducă acolo unde se organizează cursurile, în puține locuri și departe unele de altele. Liam vrea să studieze științe politice și e dornic să meargă la Londra, unde are deja un loc confirmat la UCL¹, cu condiția să obțină notele necesare. Singura lor șansă de a evita o relație la distanță este ca Tanya să fie acceptată la Facultatea Regală de Medicină Veterinară a Universității din Londra. Mai durează cam o lună sau așa ceva ca să afle. Îi țin pumnii. Dacă nu o să fie acceptată, nu știu cum au de gând să se descurce. Este treaba lor, nu a mea. Dacă Liam, sau chiar Tanya, decide să discute cu mine despre asta, devine treaba mea, dar până atunci nu mă bag.

Ne simțim grozav la Golden Orchid. Din nou, timpul zboară. Nu știu cum, dar mă îmbăt un pic iarăși. Mă cam ia prin surprindere.

¹ University College London – universitate de prestigiu din Londra. (n. red.)

Mă-ntreb dacă are legătură cu ce spunea Abi în taxi? Când sunt cu ea, mă simt de parcă am iar optsprezece ani și pot să dau paharele pe gât fără vreo consecință. Vreau să folosesc bețișoarele de față cu ea, nu furculița, așa că nu reușesc să mănânc cât ar trebui încât să n-am stomacul gol. Nici Abi nu face față prea bine. După ce terminăm cea de-a doua sticlă de vin, se apucă din nou să ne spună cum l-a găsit pe Rob în pat cu asistenta lui, ca să știe și Ben. Deși, după cum se foiește în scaun, cred c-ar fi fost mai fericit să nu afle detaliile. Descopăr că Abi chiar s-a cenzurat când mi-a zis povestea de față cu Imogen și Lily. La restaurant este mai puțin discretă, iar asta e o problemă pentru că nu e un loc mare și mesele sunt destul de apropiate.

– M-am furișat pe scări, ca o infractoare, bolborosește ea cuvintele. În propria casă! O făceau ca animalele sălbatice. Sâni ei mai că m-au lovit peste față. I-a dat o palmă la fund când a terminat. Ticălos nenorocit!

Ben se foiește stânjenit, tușește și apoi sugerează că am putea să bem o cafea, cam tot cum i-am oferit eu prăjitura când am auzit prima dată povestea tristă. Eu și Ben nu suntem pudici. Avem o viață sexuală bună. Doar că pur și simplu sunt momente în care nu se cuvine să vorbești despre așa ceva. Conversațiile mele cu Gillian sau Becky se concentrează în jurul rapoartelor emise de Biroul pentru standarde în educație, nu al orgasmelor. Sincer? Deseori purtăm aceeași conversație la poarta școlii, ne folosim unele de altele ca să ne verificăm. Facem destule ca părinți? Presupun că Abi vorbește mai deschis. Mai sincer.

Abi acceptă cafeaua și încetează să mai vorbească despre sex, dar pare că nu poate lăsa deoparte subiectul infidelității lui Rob.

– Problema este că sunt expusă financiar și emoțional. Ce proastă am fost! Spune clătinând din cap, încă uluită. Tot ce am făcut vreodată a fost pentru el. Faptul că m-am mutat în America, slujba pe care mi-am luat-o și dimensiunea familiei noastre, sau mai degrabă inexistența ei, au fost deciziile lui.

Ben și cu mine scoatem câteva sunete pline de compătimire, dar niciun cuvânt.

– Cum de s-a ajuns aici? se plânge Abi, înverșunată. Știi că promiteam mult, spune ea, apucându-l înverșunată de braț pe Ben. Aveam multe posibilități când ne-am cunoscut la facultate. Aș fi putut să am *pe oricine*. Să *fiu* cu oricine. Nu-i așa că puteam, Mel? Spune-i!

Dau din cap pentru că este adevărat.

– Nimic nu-i mai rău decât o promisiune aruncată-n vânt, adaugă ea.

Mă uit la Ben și, mișcându-mi aproape imperceptibil capul, îi dau de înțeles că ar fi timpul să cerem nota de plată. Nu mă simt în largul meu să o aud spunându-și povestea în restaurantul ăsta micuț, în orășelul ăsta; știu că mereu e unul care trage cu urechea.

– Mama nu l-a plăcut niciodată, îi spune Abi lui Ben. A spus că mi-a sucit mințile.

Ben zâmbește.

– Ce? întreabă Abi.

– Nimic. Doar că e o expresie amuzantă.

Abi râde, dar nu pare amuzată, ci doar mai amărâtă.

– Ai dreptate, confirmă ea și-l lovește peste braț la fiecare cuvânt. Mereu îmi imaginez un personaj de desene animate căruia i se învâрте comic capul. Dar nu e așa de amuzant pentru că așa mă simt. Ca o proastă, strâmbă. Bidimensională... îngrozită.

Abi începe să plângă. Lacrimile îi curg pe obraji, genele ei lungi nereușind să le țină în frâu. E foarte frumoasă când plânge. Ben se uită în jur și, luând un șervețel curat de la o masă din apropiere, i-l oferă. Ea îl ia și se șterge la ochi. Eu o mângâi pe spate și încerc să-i conving din priviri pe curioși să nu se mai uite spre noi. Nu pot să-i intimidez, Abi atrage prea mult atenția. E imposibil să sper că o să-și vadă de discuțiile lor.

– Vreau doar să anulez momentul. Să dau timpul înapoi, să-l șterg. Știi? Abi oftează și continuă neîncrezătoare. M-aș mulțumi să

mi se întâmplă, dar să nu aflu. Cât de jalnică sunt? Vreau să fiu un struț, să-mi îngrop capul în nisip.

Dar e imposibil să facă așa ceva. Nu poate să șteargă momentul, să pretindă că nu a aflat ce s-a petrecut. De asta contează atât de mult ce le spui oamenilor, ce le faci. Unele lucruri nu pot fi îndreptate. Niciodată.

Deodată, supărarea lui Abi se transformă în furie. Mereu a fost instabilă, iar băutura nu o ajută. Și nici un soț adulter.

– Întotdeauna m-am temut că ar putea să se întâmple. Niciodată n-am avut încredere în el cu adevărat. Nu era genul de om în care să poți să te încrezi, spune fixându-mă cu privirea, furioasă. Cum de-am uitat așa ceva?

– Presupun că din cauză că ai fost mult timp împreună, comentează Ben cu blândețe. Evident, e o situație foarte dificilă.

– Da! Vârsta de optsprezece ani nu e deloc potrivită să decizi cu cine ar trebui să-ți petreci restul vieții, dar eu am făcut-o, continuă Abi, legănându-se ușor în scaun. Chestia e că, în afară de mama, care nu place pe nimeni, toată lumea îl adora. Nu-i așa, Mel?

Eu ridic din umeri, nesigură că pot să confirm, dar simțind că ea chiar se așteaptă să o fac.

– Îl cunoști pe soțul ei? întreabă Ben surprins.

– Da, evident! confirmă Abi. Studia pentru doctorat când noi eram la facultate. Ne-a ținut câteva cursuri.

– Nu și mie, intervin eu.

– Avea o putere magnetică. În plus, era extrem de chipeș. Nu-i așa, Melanie? mă întreabă și mă împinge cu cotul.

– Păi, tu ți-l amintești mult mai bine decât mine, șoptesc rușinată.

Nu vreau să consolidez imaginea lui Rob ca fiind un bărbat sexy, de dorit, însă în cele din urmă imposibil de obținut. Este prea trist.

– Era! insistă ea. Irezistibil.

Dau aprobator din cap, e pur și simplu mai ușor să-i fac pe plac.

– Știi de ce ai nevoie, Abi! spune Ben simplu. Trebuie să te urci din nou în șa.

– Frumoasă imagine, mormăi aruncându-i o privire încruntată. El mă ignoră.

– Serios! Ai grijă de tine! Egalează scorul, insistă Ben.

Abigail se uită la el pe sub genele umede, dar nu comentează. Eu ridic o mână și o flutur, făcând semnul universal care-l roagă să ne aducă nota de plată. Ben nu intenționează să fie insensibil, dar, cu riscul de a generaliza, femeile nu sunt ca bărbații. Nu trecem atât de ușor mai departe.

Este o noapte lungă. Când ajungem în sfârșit acasă, Abi ne sugerează să bem toți un pahar înainte de culcare. Tanya spune că nu poate să rămână, dar că o să se întoarcă a doua zi, pentru prânzul de duminică. Liam o conduce acasă, la doar zece minute distanță. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, este evident că Abi își dorește să fie în compania cuiva, și, prin urmare, sunt de acord să bem ceva. Ben rămâne și el cu noi. Este o ușurare când Abi încetează să mai fie sentimentală și, în schimb, ne face să râdem cu povești despre foștii ei colegi; după cum le spune, fiecare dintre ei a fost un personaj de poveste. Liam se întoarce și mă încântă să văd că nu se duce la culcare, ci ia loc să asculte poveștile lui Abi și să bea cu noi, deși se ferește de tărie și bea doar bere.

Încheiem noaptea la două dimineața. Nu-mi aduc aminte când am rămas trează atât de târziu ultima dată, ca să nu mai vorbim de băut. Terminăm repede sticla de whisky pe care a primit-o Ben de la părinții mei de Crăciun. Cred că am sugerat să continuăm cu coniacul, dar Ben spune că nu-l găsește. Sunt sigură că este în bucătărie, la vedere, pe tava unde păstrăm băuturile alcoolice. Mă întreb dacă este într-adevăr beat și sincer nu-mi dau seama ori pur și simplu vrea să meargă la culcare? Sunt prea beată ca să mă deranjez să caut eu sticla și ceva dintr-un ungher al minții îmi spune că este probabil un lucru bun pentru că, dacă beau coniac, am să mă simt și mai rău

a doua zi. Ben și cu mine ne târâm la etaj, iar Abi spune că iese pe terasă să fumeze o țigară. Văd că Ben, un anti-fumător înrăit, clatină din cap, dar sunt ușurată că nu și-a aprins-o în sufragerie. Dragul de Liam începe să strângă paharele.

– Ești un băiat bun, zic eu, dar mă surprinde că abia vorbesc. Am să-ți dau mai mulți bani de buzunar.

Este o glumă la care nu am renunțat. Liam nu mai primește bani de buzunar, pentru că are o slujbă cu jumătate de normă în Costa și câștigă niscaiva bani stând cu copiii, dar ori de câte ori dă o mână de ajutor sau este amabil, glumim că o face din motive economice și că o să primească mai mulți bani de buzunar.

– Îmi dai în plus dacă îți aduc apă și paracetamol dimineață? Cred că o să-ți prindă bine. Nimic nu-i place unui adolescent mai mult decât să-și tachineze părintele pentru că nu știe când să se oprească din băut.

– Mă ocup eu de asta, râde Ben ținând un pahar cu apă.

Împleticindu-se, Abi intră din nou în bucătărie.

– Doamne, este uimitor, nu-i așa? Este atent la toate nevoile tale! spune ea și apoi mă trage brusc într-o îmbrățișare strânsă. Vă iubesc, băieți! rostește cu încrederea absolută a unui bețiv, însă nu-mi pasă dacă afecțiunea asta e rezultatul alcoolului.

Mă simt emoționată când adaug „Ești cea mai bună!“ Îi îmbrățișează și pe Ben, și pe Liam cu aceeași ferocitate.

Mă duc la culcare știind că totul este în regulă în lume.

Abigail

Abigail stătea pe canapeaua extensibilă, cu picioarele-i bronzate întinse în față. În cameră nu era suficient de întuneric, fetele preferau ca lumina de pe palier să rămână aprinsă pe timpul nopții, iar ușa de la dormitor nu se închidea foarte bine, așa că lumina intra și prin partea de sus și prin cea de jos. În plus, era prea cald. Încercase să oprească radiatorul, dar nu simțea vreo diferență. S-a dat jos de pe canapea și a deschis fereastra, iar aerul nopții a năvălit înăuntru ca o ușurare. Se tot gândea la cuvintele lui Ben. „Știi de ce ai nevoie, Abi! Trebuie să te urci din nou în șa.“

Înapoi în șa.

Diii!

Oamenii voiau ca ea să depășească momentul. Văicărelile ei îi plictiseau. Rob încetase să o mai iubească și, acum, ea trebuia să înceteze să-l mai iubească. Diii! Gândul ăsta a făcut-o să zâmbească. Era o idee bună. El avea dreptate, nu avea timp de pierdut. Nu mai avea. „Știi de ce ai nevoie, Abi! Trebuie să te urci din nou în șa.“ Pentru o clipă, s-a întrebat dacă era o sugestie sau o propunere. Păreau un cuplu fericit, dar cine știe? Nimeni nu știe niciodată cu adevărat ce se întâmplă într-o relație.

Abigail și-a verificat e-mailurile. Chiar dacă era sâmbătă, Rob îi trimisese două: unul personal și unul din partea avocatului său.

Probabil își obligase avocatul să muncească în plus. Evident că o făcuse, știa că are probleme. A fi prins făcând sex este o dovadă al naibii de incriminatoare. Plănuia să-l „curețe“, să-l facă să plătească în toate modurile posibile. În e-mail, îi sugera că ar putea să divorțeze rapid, fără complicații și cât mai nedureros posibil. La dracu' cu asta! A văzut limpede că oferta era din partea unui bărbat care știa că urma să plătească foarte mult și care fugea speriat. A deschis e-mailul de la avocat și s-a uitat la detaliile înțelegerii propuse. Era destul de rezonabilă, unii ar fi putut spune că nu tocmai generoasă, dar rezonabilă. I-a răspuns:

Du-te dracului!

Era suficient de beată, încât să i se pară ceva hilar și îndrăzneț.

Era suficient de trează, încât să regrete răspunsul în clipa în care l-a trimis. S-a întrebat dacă era posibil să anuleze trimiterea unui e-mail și a căutat informații pe Google. Nu era sigură, nici după ce citise pe forumurile unde se dezbătea chestiunea. Se pare că era posibil, dar destinatarul și-ar fi dat seama. Era la fel de grav. Mai grav. Prefera ca Rob să o creadă îndrăzneată și nesăbuită, decât lașă și nesigură.

A început să plângă. Ura plânsul, o îmbătrânea și dovedea că este lipsită de speranță și înfrântă.

A auzit un ciocănit atât de slab la ușă, încât abia a îndrăznit să spună.

– Intră.

Încet, ușa s-a deschis doar câțiva centimetri, iar el și-a băgat capul în cameră.

– Mi-am zis că s-ar putea să ai și tu nevoie de apă?

Abi s-a grăbit să-și șteargă lacrimile, nu voia să o vadă așa.

– O, da, mulțumesc!

El i-a întins un pahar cu apă cu gheață. Era drăguț din partea lui că se gândise la asta și nu-i oferise apă caldă, de la robinetul din baie. Degetele li s-au atins.

Unele lucruri nu poți să le inventezi, nu poți să ți le imaginezi, chiar dacă îți dorești să scapi de ele sau dacă intenționezi să le ignori. A simțit un fior care i-a străbătut brațul, umărul, pieptul, coborând apoi în adâncul ființei sale. De ani de zile nu mai simțise așa ceva. I-a întâlnit privirea, recunoscând scânteia care tocmai se declanșase între ei. Chestiile astea erau mereu valabile reciproc, nu-i așa? Ea a simțit-o și cu siguranță a simțit-o și el. Înțepătura atracției sexuale. Uitându-se în ochii ei, a observat fără îndoială că plânse.

– Culcă-te, Abi! a sfătuit-o el și a închis ușa de la dormitor în urma lui.

Și chiar s-a dus la culcare. S-a visat călare pe un cal, într-o prerie. Îl călărea cu hotărâre și-i simțea corpul masiv și puterea sub ea, între picioare, îi simțea mușchii încordându-se sub coapsele ei. Gâfâia și era liberă. Încântată și capabilă. Mișcându-se în sus și-n jos în șaua caldă, din piele, i se părea real.

Melanie

DUMINICĂ, 25 FEBRUARIE

Îmi ridic privirea de la morcovii pe care-i tai când Ben intră în bucătărie. Poartă cămașa Paul Smith pe care i-am cumpărat-o de ziua lui, așa cum i-am zis, blugi noi (care încă par un pic rigizi) și pantofii Ted Baker pe care de obicei îi păstrează pentru birou, pentru că, în general, când e acasă preferă adidașii. E chipeș, nu încape îndoială! Când mă plimb cu el pe stradă, fie că ieșim la cumpărături sau cu alt scop, mereu mă simt încântată și mândră în sinea mea. De multe ori văd că femeile se uită la el. Ben nu observă sau pretinde că nu, de dragul meu. Să fie binecuvântat! Astăzi îmi aduce aminte de molizii noi de afară, de lângă ușa de la intrare. Sunt prea formali, cam nelalocul lor și țepeni.

– Poate ar trebui să-ți pui un tricou, îi sugerez eu.

– Tu mi-ai zis să iau cămașa asta, îmi răspunde ușor confuz, ridicând frustrat din umeri.

Aruncă o privire în jur. Am scos din frigider ingredientele pentru prânz, dar nu m-am apropiat de cuptor, cu toate că m-am trezit de la șase și jumătate, când Lily a intrat în camera noastră și m-a întrebat dacă vreau să văd un spectacol de păpuși. Pe masă sunt împrăștiate cam o sută de chestii, inclusiv jucării, teme, șosete

desperecheate, vase de gătit micul dejun și o perie. În mod evident, nu sunt o persoană despre care s-ar putea spune că are totul sub control. Mă doare capul și sunt foarte palidă. Sunt prea bătrână ca să mai beau până la două dimineața.

Unul dintre multele lucruri minunate care-mi caracterizează căsnicia cu Ben este că suntem parteneri. Nu trebuie să-l bat la cap ca să mă ajute sau să se ocupe de treburile lui. Dacă vede că trebuie să facă ceva, o face fără excepție. Poate nu exact cum aș fi făcut eu, dar încearcă, iar eu sunt recunoscătoare. În mod normal, mă ajută cu o amabilitate remarcabilă, acum adună resturile de pe masa din bucătărie și apoi tacâmurile, vădit enervat. Nu i-a plăcut că i-am sugerat cum să se îmbrace astăzi și, după ce s-a conformat, i-a displicut și mai mult că m-am răzgândit. Cuțitele și furculițele care zornăie îi transmit frustrarea.

– Știu, dar...

Vreau să-i spun că e prea elegantă, dar Abi ne întrerupe.

– Arăți fabulos, Ben! Ignor-o!

– O, Abi, nu mi-am dat seama că ești aici!

Mi-e jenă că ne-a auzit conversația și mă întreb dacă a sesizat atmosfera ușor tensionată. Vreau ca totul să pară natural, perfect și, mai ales, o binecuvântare. Faptul că-mi cicălesc soțul în privința formalității ținutei lui nu se încadrează în tiparul ăsta. E prea târziu să-l mai conving pe Ben să se schimbe. Nici măcar n-ar trebui să mă aștept la asta. Complimentele ei mă fac să mă simt superficială. În plus, mi-e rușine că a apărut înainte să reușesc să fac ordine prin bucătărie. Voiam să o înfrumusețez cu o vază cu lalele, un castronel cu măsline și vin. Știu exact cum vreau să-i prezint lucrurile lui Abi.

Ar fi trebuit să încep prin a strânge vasele folosite la micul dejun.

Se uită și ea în jur. Privirea îi este de necitit. S-ar putea să creadă că suntem fermecători sau insuportabili.

– Pot să te ajut cu ceva? întreabă ea convingător.

– O, nu! îi răspund automat.

Deși, de ce nu? Evident, mi-ar prinde bine încă o mână de ajutor.

– Ben, de ce nu-i arăți lui Abi fotografiile din concediul de vara trecută? mă trezesc spunând în schimb. Am fost la Edinburgh Fringe¹, adaug întorcându-mă către Abi.

Ben pare surprins.

– Te interesează? o întreabă pe Abi cu scepticism. E o chestie cam demodată. De fapt, oamenii nu mai cred că e distractiv să le arate altora pozele de vacanță cam de prin 1979, nu?

– Da, da, o interesează! insist eu.

Abi mă susține.

– Apreciez enorm că Mel se mai strofoacă să developeze filmul și să aranjeze fotografiile în albume. Cu biletele de la obiectivele pe care le-ați vizitat, hărțile și alte chestii. Chiar e o operă de artă! Cine mai face asta?

– Într-adevăr, cine? spune Ben, un pic amuzat.

I se pare că albumele mele foto cam sunt o risipă de spațiu și bani și le preferă pe cele digitale, dar îmi face pe plac. Ba chiar mi-a promis că, în caz de incendiu sau inundație, după copii și pisici, o să-mi salveze albumele. Nu-mi este foarte clar cum ar face asta, de vreme ce am mai bine de douăzeci.

– Deja i-am arătat lui Abi o mulțime de albume vechi, spun eu.

Îi încurajez cu nerăbdare să plece din bucătărie, ca să pot să mă grăbesc și să pun totul într-o oarecare ordine. Vreau să fiu singură în bucătărie. Nu mă simt în stare să pregătesc masa de prânz și să port o conversație în același timp.

Cumva, când aud soneria la ora unu, prânzul este aproape gata, iar pe masă am așezat cea mai bună veselă și șervețele frumoase de hârtie.

– Deschide cineva ușa? strig eu.

Nu reacționează nimeni. Cred că e Tanya. Îl aud pe Liam coborând scările entuziasmat.

– Cineva e tare încântat, zice Abi amuzată.

¹ Festival internațional de artă. (n. tr.)

Ea și Ben s-au întors în bucătărie, gata să-și ocupe locurile sau cel puțin să-și umple din nou paharele.

– Cred și eu! Singurul care-l mai face să se miște așa de repede e cel care ne aduce pizza, glumește Ben.

Adunați la masă, suntem zgomotoși și plini de viață. Am pus carnea și legumele în boluri pe masă, ca toată lumea să poată să se servească. Inevitabil, Lily îmi dă bătăi de cap când spune că ar prefera să moară decât să mănânce mazăre, dar îi umplu oricum farfuria. Abi ne distrează din nou. De data asta cu anecdote despre oamenii celebri pe care i-a cunoscut și cărora le-a luat interviuri. Poveștile ei stârnesc râsul, sunt informative și uneori deocheate. Fetele, mai încântate ca niciodată pentru că le au pe Tanya și Abi cu care să se joace, devin aproape isterice când le povestește că a cunoscut-o pe Selena Gomez. Țipă pițigăiat aproape tot timpul și, ca să mă distrez, mă alături și eu. Ben își acoperă în glumă urechile și ne strigă să ne ținem gura.

– Nu-mi aud gândurile!

– Gândești cu capul? reacționez eu imediat. Uau, ce bărbat special!

Replica mea le face pe Abi și Tanya să râdă copios, dar și pe fete, cu toate că nici măcar n-au auzit gluma, ca să nu mai spun că n-au înțeles-o.

Zâmbind, Ben se întoarce spre Liam și se plânge că sunt în inferioritate numerică.

– Mai mult ca oricând! O să fim nevoiți să izolăm fonic totul!

– Nu poți să spui așa ceva! zice Liam vădit rușinat. Voi doi nu sunteți corecți din punct de vedere politic!

Poate să fie un puști deschis și, în general, părerile lui sunt destul de bine documentate, dar, de obicei, își păstrează subiectele de discuție și analizele atente pentru clubul de dezbatere al liceului. Astăzi pare că vrea să se împăuneze în fața Tanyei.

– Ce nu poate să zică? întreabă Ben, cu adevărat uimit.

– Mama nu poate să spună că bărbații gândesc cu... spune Liam și se uită la surorile lui, care sunt atente la tot ce spune și se corectează. Nu poate să spună că bărbații gândesc cu orice altceva decât cu capul. E o remarcă sexistă.

– Am glumit! spun eu, chicotind încă, destul de mulțumită de mine.

– E un clișeu, îmi răspunde Liam. Ce vrei să spui? Că toți bărbații sunt idioți, conduși mai degrabă de instincte, decât de intelect. Clișeele duc mereu la sexism.

Oftez pentru că e posibil să fie adevărat, însă al naibii de trist.

– În trecut, clișeele duceau la glume, sunt sigură de asta. Înainte, știam cum să râdem de noi înșine, comentez defensiv.

– Glume sexiste. Mă surprinzi, mamă!

Din când în când, adolescenții se lansează în atacuri ipocrite. De obicei, le ignor. Astăzi, îmi doresc ca Liam să nu fi hotărât din senin să schimbe atmosfera. Ne distrăm. Iau castronul în care mai sunt niște cartofi prăjiți și i-l întind, de obicei cartofii prăjiți îl distrag, dar el dă nerăbdător din cap.

– Și nici tu nu ești mai bun, tată, dacă sugerezi că femeile nu-s în stare decât să pălăvrăgească inutil și să facă zgomot!

Ben pare îngrozit.

– Amice, sunt sigur că nu asta am spus.

– Și cum rămâne cu izolarea fonică?

– Nu sunt sexist. Sunt corect.

Ben îmi face cu ochiul, iar eu îi arunc un șervețel mototolit.

– În general, femeile din familia noastră sunt mai guralive și bărbații mai circumspecți.

Deși nu neapărat acum. Liam pare hotărât să-și demonstreze punctul de vedere. Ben oscilează între a-l lua în serios și a continua dezbaterea care ar fi mai bine să se încheie.

– Lucrăm într-o lume plină de clișee și presupuneri, dar nu e nimic în neregulă cu asta. Lucrurile astea ne oferă echilibru și sunt

utile. Trebuie să fim în stare să le categorisim și să le punem în ordine, adaugă Ben.

Liam ridică din umeri, pentru că nu poate să fie de acord. Este prea tânăr pentru un asemenea grad de certitudine. Încă vede nuanțe și complicații peste tot. Lumea lui e într-o schimbare încântătoare.

– Pun pariu că tu nu te-ai bazat niciodată pe clișee când le luai interviuri oamenilor, Abigail, afirmă Liam.

Zâmbesc în sinea mea. Poate că are chef să se ia la ceartă cu părinții lui, dar își aduce aminte să fie politicos față de musafira noastră.

– Sunt sigură că nu doar o dată m-am lăsat ghidată de clișee, recunoaște Abi cu tact.

– Abi a fost crainică la televiziune în State, îi explic Tanyei, în caz că nu i-a povestit Liam.

– Hai să vorbim mai puțin de trecut, te rog, spune Abi.

Îmi dau seama că încearcă să pară amuzată, dar nu este.

– O, îmi pare rău! mormăi eu, roșind.

– Te-ai înroșit! subliniază inutil Imogen.

– Pare că șuvița ta e albă, afirmă Lily.

Vreau s-o omor.

În schimb, îmi trec degetele prin păr și încerc să nu par îngrijorată.

– Am vrut să-mi cumpăr ieri niște vopsea, când am ieșit în oraș, dar am avut mult de muncă și doar o pauză de treizeci de minute, la prânz.

– Vopsea? întreabă Abi și apoi înțelege. O! Uau! Te vopsești singură? întreabă neîncrezătoare.

Mă simt stingherită, dar poate că par nervoasă, pentru că Abi își schimbă imediat tonul.

– O, Dumnezeu, e impresionant! Sincer, credeam că plătești o avere la vreun salon de lux. Arăți grozav!

Nu-mi place să-mi vopsesc părul. Nu-mi place mirosul și nici să aștept și, în plus, mi-ar plăcea să fiu genul de femeie care poate să-și permită să meargă la coafor pentru asta, dar în mare parte mă simt

înșelată că deja încărunțesc, deși încă n-am împlinit patruzeci de ani. Nu mi se pare corect. Părul grizonat este pentru bunici, iar eu nu mă aflu nici pe departe în perioada aia a vieții. Nu mă grăbesc deloc să devin bunică. Nu-mi doresc să îmbătrânesc frumos, fac tot posibilul să amân inevitabilul.

Din fericire, Tanya intervine și le întreabă pe fete care este cântecul lor Disney preferat. Curând, toată lumea se alătură conversației. Părul meu cărunt și vopsitul acasă sunt uitate când toți strigă *Let it Go, A Whole New World* și *Circle of Life*.

Terminăm masa de prânz fără incidente. Durerea de cap mă mai lasă, însă doar pentru că am băut două pahare de vin.

– O friptură duminica – exact ce a recomandat doctorul! comentează Abi când își sprijină cuțitul între dinții furculiței și se sprijină de spătarul scaunului.

E primul indiciu cum că ar fi fost un pic mahmură; sunt uimită, e o super femeie! E ultima care termină de mâncat, a spus cele mai multe povești și, în plus, mai mult a ciugulit. Lily și Imogen au așteptat răbdătoare, ținute de scaune, ca urmare a anilor în care le-am instruit că nu au voie să se ridice de la masă până nu termină toată lumea de mâncat. Lily profită imediat de ocazie ca să sară de pe scaunul ei și să se cațere în poala lui Liam. Văd că Tanya se topește când el o ia în brațele puternice pe zgâtia de soră mai mică. Lui Lily îi place să stea pe genunchiul lui atunci când conversațiile adulților devin prea plictisitoare ca să le mai urmărească, dar nu se simte pregătită să se dea jos singură. Liam o amuză șoptindu-i la ureche glume prostești și scoțând sunete care o fac să chicotească.

– Cât ai de gând să rămâi la noi, Abigail? se aude întrebarea lui Ben peste zăngănitul farfuriilor folosite pe care le strâng.

Îi arunc repede o privire plină de reproș, una pe care sper să o vadă numai el. Ben nu o surprinde, pentru că e hotărât să nu o facă. Se uită la Abi, nu la mine. Zâmbește. Pare suficient de amabil. Doar eu știu că-i cere să-și strângă bagajele. Înțeleg. Știu ce gândește, a

fost un weekend distractiv, dar mâine este luni și ar trebui să revenim la normalitate.

– Ne așteaptă o săptămână plină, adaugă de parcă ar fi o simplă observație.

Abi zâmbește, iar dacă i-a înțeles aluzia, nu pare să o deranjeze.

– Serios? Ce se întâmplă?

Cred că Ben a verificat programul familiei înainte să ne așezăm la masă, pentru că-i înșiruie obligațiile pe care le avem cu o încredere impresionantă.

– Are loc investirea lui Imogen Brownie.

Abi afișează o expresie uimită, ca să arate că e impresionată, iar Immie radiază, încântată să fie în centrul atenției.

– Lily pleacă într-o excursie cu școala la o fermă, iar Mel e unul dintre părinții voluntari, așa că o însoțește.

Abi icnește emoționată și bate din palme de bucurie, de parcă nu și-ar putea imagina ceva mai distractiv.

– Liam trebuie să se pregătească pentru interviul de stagiar.

Este evident că Ben nu vrea doar să o informeze, ci că îi dă de înțeles că trebuie să plece de pe capul nostru. Mă foiesc jenată pe scaunul meu. Îmi doresc s-o lase baltă.

– În plus, Mel trebuie să fie de serviciu încă o tură la magazin, pentru că trebuie să recupereze orele de vineri.

– Bine, Ben.

Acum este nepoliticos.

– Și la serviciu sunt în mijlocul unui audit important.

Se întoarce să mă privească și să-mi aducă și mie aminte.

Eu am presupus că Abi rămâne în weekend, dar n-a spus nimic cum că trebuie să prindă un tren în seara asta sau mâine. Cred că trebuie să aflăm ce planuri are, ca să ni le facem pe ale noastre, dar nu suport ideea de a o alunga din casă.

– N-am luat încă o hotărâre, zice Abi. Draga de Mel a spus că pot să stau cât simt nevoia.

– Bineînțeles! Ești binevenită să rămâi! spun repede și, în același timp, îmi dau seama că replica mea nu e de mare ajutor.

Din priviri, îl implor pe Ben să înțeleagă situația, iar el cedează.

– Da, evident! Spun doar că suntem foarte ocupați săptămâna viitoare. Sper să nu crezi că suntem nepoliticoși, dacă n-o să stăm prea mult pe acasă pentru a avea grijă de tine.

– Deloc! îl asigură Abi cu un zâmbet larg, de nepătruns. Mă descurc și singură. Deci, Liam, ce-i cu stagiul ăsta?

– Sper să lucrez la Parlament.

– Uau!

– Dar competiția este acerbă.

– Ei bine, ești minunat, ai principii și încrederea să pui la îndoială sexismul pasiv și instituționalizat al părinților tăi. Cred că ai să-ți faci praf competiția!

– Abi! strig râzând și știind că glumește.

Liam se înroșește.

– Glumeam! Aș putea să te ajut cu interviul, îi propune Abi lui Liam, întorcându-se către el.

– Serios? întreb eu.

– Nu spun că sunt expertă, dar... râde. Dar întreaga mea carieră se bazează pe intervievarea oamenilor. Știu cum să cer cu grijă o anumită informație, chiar și atunci când persoana nu vrea să o ofere.

Îi zâbește încurajator lui Liam, el se uită la masă.

– Știu cum să prezint informațiile ca să fac pe cineva să pară erudit, original. Pot să te îndrum.

Bineînțeles că este expertă. E o veste minunată! Ce avantaj! Arunc o privire spre Liam ca să văd dacă urăște ideea ca Abigail să-l ajute, însă el ridică din umeri, părând să accepte sugestia. Presimt că Abi s-ar putea să fie în stare să-l învețe un truc sau două, cum să iasă în evidență. Sunt recunoscătoare.

– Foarte drăguț din partea ta! spun entuziasmată.

– Ei bine, acum că am stabilit, am să rămân până după interviul lui Liam, zice ea cu încântare.

Nu îndrăznesc să mă uit la Ben, interviul e abia peste două săptămâni.

– Cine vrea budincă? spun în schimb.

– O, eu, te rog! Pot să țin dietă mâine, zice Abi chicotind nonșalant.

– N-ai nevoie să ții dietă, niciodată! spun toți odată, chiar și Lily.

Abigail

Era vital să se comporte perfect normal, ca Mel să nu bănuiască faptul că se întâmpla ceva. Pentru că-n mod sigur ceva se petrecea. Oare în imaginația ei? Era ceva unilateral? L-a urmărit cu atenție. Când i-a zâmbit lui Mel, a făcut-o strâmb și ușor perplex. Când le-a zâmbit fetelor și Tanyei, a făcut-o din toată inima. În clipa în care i-a surprins privirea, nu i-a zâmbit, ci s-a uitat la ea de parcă ar fi vrut să o lingă, să o guste. Așadar, era aproape sigură.

Câtă vreme Mel a făcut curat după masa de prânz și ordine în bucătărie, spunând că trebuia să calce și uniforme școlare, Abi și-a petrecut după-amiaza jucându-se cu fetele cu păpușile Barbie. S-au așezat pe podea, în mijlocul sufrageriei, înconjurate de pantofiori de plastic, genți de mână și păpuși semi-dezbrăcate, cu părul încâlcit. Dacă ar fi avut fete, nu le-ar fi cumpărat păpuși Barbie. Ca să fie corectă față de Mel, fetele aveau o păpușă-doctor și una care lucra la NASA, dar, chiar și așa, proporțiile fizice erau o nebunie și probabil cauza principală a așteptărilor nerealiste în privința trupului unei femei. Ben, Liam și Tanya stăteau pe două canapele și se uitau la emisiuni sportive, însă nu cu același interes. Nu prea era loc pentru șase oameni. Era la doar câțiva centimetri de picioarele lui. Era conștientă de el. De faptul că se afla atât de aproape de ea. Dacă s-ar fi mișcat doar câțiva centimetri la stânga, ar fi putut să-l atingă. Ce ar fi făcut el? S-ar fi îndepărtat?

Fetele se ridicau într-una și mergeau prin fața televizorului, obligându-i pe toți să se miște ca să vadă ceva, și se împiedicau când se așezau din nou. O dată, Abi a profitat de ocazie. S-a întins după cutia cu accesoriiile păpușilor și și-a permis să-i atingă genunchiul cu umărul. El nu a tresărit; la drept vorbind, lui Abi i s-a părut că s-a mișcat spre ea. Era sigură de transferul infim de energie și concentrare pe care l-a simțit. A mai așteptat câteva clipe ca să vadă dacă intenționează să se îndepărteze. Nu a făcut-o. Simțindu-i prin cămașă piciorul cald, a căpătat curaj. A împrăștiat accesoriiile păpușilor pe podea și, pe sub ele, și-a trecut într-o doară mâna peste piciorul lui. Era o mișcare pe care putea să o nege, să o considere o atingere întâmplătoare. Sau nu. A îndrăznit să se uite la fața lui, dar el a continuat să se uite la televizor, fără să spună „O, scuze, îți stau în cale?” și să se dea la o parte. Era mulțumită. Profesio-nistă. Netulburată. L-a strâns de picior în mod voit. Cu îndrăzneală. Începuse.

Lui Abi îi plăcea să facă parte dintr-o familie. Își imaginase asta destul de des. În America, se trezea uitându-se la copilașii altor familii, nu doar la bebeluși, ci și la cei mai mari, și întrebându-se cum era să trăiești tot timpul în imediata apropiere a unei energii zgomotoase. Dacă pe stradă trecea o femeie pe lângă ea cu un cărucior, își întindea gâtul cât mai discret posibil, ca să vadă dacă bebelușul dormea sau gângurea, avea o suzetă sau își suga degetul? Se obișnuise să stea în apropierea mamelor și copiilor în cafenele. Șansele de a auzi o bârfă erau sigure. Ce era în neregulă cu ea? Zăbovea pe lângă parcurile de joacă (își spusese că trebuie să înceteze, era doar o chestiune de timp ca cineva să depună o plângere). Credea că sala modernă și luxoasă de sport destinată numai adulților pe care o frecventa, cu un bazin de înot de dimensiuni olimpice, de ultimă generație, împărțit cu grijă în culoare ca să poți înota eficient, era lipsită de viață, pentru că-și dorea să vadă copiii stro-pindu-se, scoțând zgomote și jucându-se pe tot felul de plute

gonflabile. Dacă auzea un bebeluș plângând, nu-și dorea să fugă în direcția opusă, ci să-l ia în brațe și să-l liniștească. Odată, a mers până acolo, încât a făcut schimb de locuri cu un pasager în timpul unei curse de la Los Angeles la New York, ca să fie mai aproape de o mamă cu un copil care abia învăța să meargă.

Își dorea foarte mult să devină mamă.

Soluția evidentă și normală pentru o persoană adultă fusese să stea de vorbă cu Rob și să-i explice ce simțea. Încercase să o facă. Chiar încercase, dar conversația decursese mereu la fel.

– Nu, nu, Abi! Un copil? Ce vrei să zici?

– Nu spun că vreau un copil acum.

– Bun!

– Spun că mi-ar plăcea să am, poate, opțiunea asta.

Își dorea să nu fi zis „poate“, o făcea să pară învinsă.

– Nu e corect, Abigail! Nu poți să schimbi pur și simplu regulile! Am căzut de acord, insistase Rob, părând el însuși un copil. Știi ce cred. Ce simt. Ne-am înțeles.

Corect sau nu, consimțământul la care ajunseseră și ceea ce-i ceruse el nu-i mai păreau acceptabile.

– Cred că acum mă simt altfel.

Ce era în neregulă cu ea? Chiar se simțea diferit, nu ar fi trebuit să spună că ea *credea* că se simte altfel. Îi păruse prea nesigură, prea supusă.

A fost greu pentru că el era mai în vârstă decât ea, pentru că era doctorand și ea o simplă absolventă de facultate care nu se afirmase niciodată. În cea mai mare parte a timpului se înțelegeau, erau egali, în pat, de exemplu, dar când vorbeau despre lucruri de actualitate, artă, literatură sau chiar bani, el părea să dețină controlul, ea primind rolul de adjunct.

Nici măcar nu-și terminase blestematul de doctorat!

Presupunea că discuțiile astea l-au grăbit să-și facă vasectomie și că el se crede foarte deștept.

Furia pe care o simțea era pură, neîntinată, aprinsă. Nu avea unde să și-o verse și nici cum să scape de ea. Nu voia să o asculte. Ea nu putea să spună nimănui altcuiva, nici prietenelor, nici mamei sale și nici lui Mel. Era prea umilitor. Așadar, furia și-a croit drum prin trupul ei, ricoșându-i din inimă, atingându-i toate organele vitale și răspândindu-se prin vene și artere până la creier. S-a intensificat, sporind. Zâmbind în continuare ca să păstreze aparențele, s-a lăsat măcinată de furie.

Melanie

– Nu-i așa că-i minunată?

– E drăguță.

Ben e cu spatele la mine și-și desface nasturii de la cămașă. Amândoi ne simțim mai obosiți după weekendul mai plin decât de obicei.

– E mai mult decât *drăguță*!

Cuvântul e aproape o insultă, folosit cu privire la Abigail Curtiz.

– E carismatică, spun cu hotărâre.

Mă spăl pe față și apoi mă dau cu un strop de cremă hidratantă. Știu că ar trebui să o întind ușurel și cu blândețe și să-mi masez tenul cu mișcări ascendente, dar n-am procedat niciodată așa.

– Copiilor le-au plăcut *la nebunie* poveștile ei. I-a cunoscut pe toți!

– Nu sunt sigur că Lily și Imogen chiar știu cine sunt jumătate dintre oamenii despre care ne-a povestit.

– O, probabil că-i știu. Le-a făcut plăcere să o audă vorbind despre Selena Gomez.

– S-a întâmplat doar ca Abigail să fie la aceeași petrecere ca și ea. Nu au stat de vorbă.

– Tu ai fost la o petrecere la care să fie invitată și Selena Gomez? întreb amuzată.

Ben ridică din umeri. Cred că efectele băutului la prânz îl fac să fie un pic morocănos, indispus. A avut toane toată după-amiaza.

– Tanya și Liam cu siguranță au fost impresionați, subliniez eu. Adică, a intervievat trei actori din *Urzeala tronurilor*.

– Din echipă au făcut parte mii de oameni, șoptește el când intră în baie ca să-și lase hainele în coșul de rufe. Crezi că Liam și Tanya sunt bine?

– Liam și Tanya?

Pun pastă de dinți pe ambele periute, a mea și a lui.

– Par la fel de fericiți ca întotdeauna.

– Serios? Mi s-a părut că Liam a fost cam supărat azi. Parcă n-ar fi fost el însuși.

Ridic din umeri.

– Știi, un pic țâfnos.

– S-a purtat ca un adolescent și atât.

Mă enervează că Ben pare să caute nod în papură. Să creeze probleme. Din experiența mea, sunt destule și fără să mă deranjez să le caut. De ce nu poate Ben pur și simplu să se relaxeze, să se bucure de întreruperea asta interesantă din viața noastră? Mulțumită și relaxată, fredonez în minte o melodie cât mă spăl pe dinți.

– Ai observat că pare să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor? îl întreb după ce scuip. Cred că reușește pentru că se simte bine în pielea ei, știi? Că se acceptă. Și, prin urmare, îi este ușor să-i accepte pe alții.

– Tanya?

– Nu, Abigail.

– Și ți-ai dat seama de toate lucrurile astea după un weekend petrecut cu ea? După șaptesprezece ani în care nu ați mai ținut legătura? întreabă el, ridicând din sprâncene.

Îmi termin ritualurile de seară și mă urc în pat, iar Ben stinge lumina din baie și mă urmează.

– Evident, încă suferă din cauza lui Rob, dar cred că s-a descurcat bine azi.

– Aa!

– Este foarte curajoasă. Nu cred c-aș putea să mă dau jos din pat o lună, dacă te-aș găsi cu alta.

Brusc, mă simt speriată. E o prostie din partea mea, pentru că mereu am crezut și m-am bazat pe fidelitatea lui Ben. Am încredere în el și el are încredere în mine. Nu suntem genul de oameni care să se înșele, să aibă aventuri sau să se furișeze. Nu avem energia necesară. După ce-mi sting veioza de pe noptieră, Ben ia ediția specială din ziarul *Sunday*. Eu nu-mi iau nimic de citit. Vreau să vorbesc.

– E plăcut să fiu în preajma ei, comentez eu.

– Pentru că a cunoscut oameni celebri?

– Pentru că este excepțională.

Ben se uită peste revista lui.

– Niciodată nu te-am mai văzut așa în preajma altor persoane.

– Așa cum?

– Năucă. Dornică. Pari dornică să o mulțumești. De ce?

– Adică?

– De ce e atât de importantă pentru tine?

– Ce vrei să zici?

El mă țintuiește cu privirea, eu ridic din umeri.

– Pur și simplu, e distractiv să-ți vină în vizită o prietenă.

– De ce nu a venit Abi la nunta noastră?

– Nu știu. Nu-mi amintesc, șoptesc vag, hotărând brusc că vreau să citesc până la urmă.

Mă uit pe podea unde, de obicei, sunt împrăștiate vreo șase cărți. O iau pe cea mai apropiată și, deschizând-o la o pagină oarecare, mă apuc imediat de citit.

– Ai invitat-o?

– Presupun că da.

– Dar nu-ți amintești de ce nu a reușit să vină.

– Nu.

Ben tace o clipă.

– Ea spune că nu a fost invitată.

– Ai vorbit cu Abi despre asta? întreb, simțind că inima îmi bate mai repede.

– A venit vorba cât ne-am uitat astăzi prin albumele cu poze.

– Ei bine, atunci presupun că nu am invitat-o, dacă așa zice. Nu am avut o nuntă mare, nu-i așa? A trecut mult timp. Nu-mi aduc exact aminte cine a putut să vină, cine nu și de ce.

Sper că mă crede și că nu o să mai insiste pe tema asta.

– Pur și simplu mă întrebam de ce nu am mai întâlnit-o până acum și de ce tu o faci să se simtă ca acasă.

Nu știu cum să-i explic, dar știu că trebuie să zic ceva.

– Simt că îi sunt datoare, recunosc după un timp.

– Că îi ești datoare? Cum?

Las jos cartea și mă-ntorc pe o parte, cu fața la el.

– S-a purtat frumos cu mine când am avut nevoie.

– Cum adică?

Așadar, îi povestesc cum Abigail a fost prima persoană căreia i-am spus despre sarcina mea în micuțul și dezordonatul nostru dormitor studentesc din Birmingham. Povestindu-i, alunec în trecut. Văd posterele cu *Buffy* și *Trainspotting* pe pereți. Ușa șifonierului îngust e întredeschisă și hainele cad pe podea, niciodată n-am fost prea ordonată din fire. Testul pozitiv de sarcină este în coșul de sub biroul meu. Simt mirosul de parfum, Flower, de la Kenzo, pe care l-am pulverizat prin cameră, pentru că eram sigură că simt mirosul de urină al testului. O aud pe Missy Elliot cântând. Inima-mi bate cu putere. Este prea mult. Revin în prezent. În camera asta. În patul ăsta.

– Nu m-a făcut să mă simt proastă sau condamnată, îi explic lui Ben. Mi-a spus că încă mai pot să am parte de o poveste. Mi-a zis chiar că până și Albă ca Zăpada și-a găsit prințul, cu toate că avea șapte pitici care i se agățau de șorț, nu doar unul. Asta mă face să mă simt datoare. Bunătatea ei.

Știu că nu-i explic tot și nici măcar bine când văd că Ben devine și mai confuz.

– Deci a venit pentru că a făcut o glumă despre pitici? Întreabă el. Reacția lui mă enervează. Speram să înțeleagă.

– A venit pentru că a dat dovadă de bunătate. M-a făcut să cred că sarcina este doar un eveniment, o experiență, o parte din mine, evident, dar nu ceva care mă definește.

Ben nu pare convins și nici nu ar trebui să fie. Adevărul este că sarcina mea din adolescență m-a definit, cu bune și cu rele, chiar dacă mi-a plăcut sau nu.

Sarcina a fost motivul pentru care nu am reușit să-mi iau diploma de licență și, în schimb, am ajuns să lucrez într-un magazin de haine de pe strada principală. Sigur, e o slujbă bună, însă nu cea la care mă așteptasem.

Sarcina a fost motivul pentru care părinții mei practic i-au sărutat picioarele lui Ben când m-a cerut de nevastă, fiind foarte recunoscători că le „luase” fata decăzută. Ben spune mereu că a simțit că recunoștința lor este excesivă, nu s-a vrut o insultă, dar a cam fost... uimirea lor că se îndrăgostise de mine și de Liam. O insultă față de toată lumea.

Ben își trece mâna prin părul meu și-mi șoptește:

– Sarcina chiar te-a definit, draga mea, știi că așa este. Însă nu e un lucru rău. Este grozav. De fapt, e motivul pentru care ești mama lui Liam.

– Evident.

– Știi, modul în care te-am perceput ca mamă singură a fost unul dintre motivele pentru care m-ai atras atât de mult de la bun început. Te admiram. Erai foarte puternică și hotărâtă. Concentrată și altruistă.

Îi dau la o parte mâna cu care-mi mângâie părul. Îmi place, dar genul ăsta de conversație mă stingherește. Nu merit să fiu lăudată pentru că m-am descurcat cu propria-mi problemă.

– Nu semănai deloc cu celelalte fete de douăzeci și cinci de ani cu care am ieșit și nici cu mine n-aveai multe în comun, spune el.

Așa este. La doar douăzeci și șapte de ani, când l-am cunoscut, Ben era destul de hedonist pe atunci. Ducea o viață plină de întâlniri corporatiste (unde strălucea), concedii extravagante (în care făcea surf) și întâlniri distractive (care de multe ori se terminau cu o partidă de sex), dar, chiar și așa, din clipa în care l-am cunoscut, mi-am dat seama că este un bărbat bun. Când mi-a cerut mâna, mi-a spus că speră să devină un bărbat mai bun și că el crede că Liam și cu mine am putea să-l ajutăm în sensul ăsta. Eu deja îl consideram perfect, dar înțelegeam ce spunea. Toți vrem să fim mai buni. Niciunul dintre noi nu se poate ierta cu adevărat, pentru că este om.

Ben se apleacă spre mine și mă sărută ușor și tandru pe buze. Retrăgându-se, îmi spune:

– Nu-mi pasă ce te-a definit. Te iubesc cu înverșunare, Mel! Pe tine și pe cei trei copii pe care mi i-ai dăruit. Sunteți cele mai mari binecuvântări care mi-au fost date.

Nu prea știu ce să-i răspund. Ben și cu mine rostim deliberat cuvântul „iubire“ prin casă. Ne spunem că ne iubim și le-o spunem și copiilor, de multe ori pe zi. Asta nu ar trebui să însemne că și-a pierdut din valoare cuvântul, dar s-a diminuat un pic. Un „te iubesc“ rostit la finalul unei conversații telefonice sau când te grăbești să ieși din casă nu mai are aceeași însemnătate. Declarația asta era menită să-și atingă ținta, să mă facă să simt fiori pe șira spinării. Așadar, e ciudat că simt că mă cam apasă.

– Să știi că e grozav că prietena ta rămâne la noi, dar nu-i datorezi nimic pentru că s-a purtat frumos cu tine, spune el cu grijă.

Eu clatin din cap. Ba chiar îi sunt datoare. Nu pot să-i explic.

– Reacția ei a fost doar una normală. Ceilalți n-au reacționat cum trebuie, continuă Ben.

Este adevărat, toți ceilalți au vrut să-mi fie rușine. Mă îndepărtez de el și-mi sting lampa de pe noptieră. Este mai grav decât atât: adânc în sufletul meu, mi-a fost rușine. Dar să zic așa ceva cu voce tare ar însemna să-l trădez groaznic pe Liam.

Ben

VINERI, 2 MARTIE

Săptămâna s-a dovedit a fi la fel de plină cum a prezis Ben, una în care el și Mel au reușit să se vadă doar când i-au dus și adus pe copii de la școală, conversațiile lor rezumându-se la informațiile esențiale: cine, ce mâncase? Cine trebuia să ajungă, unde? Ce trebuia pus în ghiozdan sau cutiuța cu mâncare pentru prânz? Ținându-se de cuvânt, Abi și-a făcut timp să-l ajute pe Liam să se pregătească pentru interviu. Ben nu putea să-și dea seama la ce anume renunțase Abi ca să-i ajute fiul. În general, nu era genul de persoană care să se ofere să facă ceva. Aștepta ca toată lumea să se întoarcă de la serviciu și de la școală și apoi întreba „Ce mâncăm la cină?“, în loc să se gândească să fiarbă niște paste și să încălzească sosul de roșii. Cât ei erau plecați, lenevea. Era mereu epuizată, cum ar fi spus mama lui Ben. Abi își petrecea timpul sunându-și prietenele de la Londra, trăncănind despre fostul ei soț și bând cafea și vin cu soția lui. Se întâmpla des, pentru că, indiferent cât ar fi fost de grăbită, Mel avea mereu timp să ia o pauză ca să glumească sau să stea de vorbă cu Abi. În cazul lui, situația era diferită, nu se putea aștepta la obiceiurile rezervate musafirilor. Nu avea timp să bea cafea, și nici de alte lucruri.

Chiar își dădea silința cu Abi. Amabil, era la dispoziția ei, acceptându-i nevoia de apropiere fizică, deși, de fapt, credea că Abi cam exagera cu îmbrățișările și atingerile. Voia să o facă să se simtă ca acasă. În mare, o plăcea, din punct de vedere fizic era indiscutabil atrăgătoare, doar că nu o plăcea la fel de mult cum părea să o placă Mel. Mel o adora. Și Abi părea să o adore pe Mel, de fapt, era ciudat de posesivă în privința ei. Era cam enervant, la urma urmei, Mel era soția *lui*. Abi vorbea mereu despre studenția lor. „Înainte să te cunoască, Ben“, spunea ea, fluturând indiferentă o mână. O mână-n care ținea de obicei o țigară și, cu toate că respecta întocmai regulile casei și nu fuma înăuntru, deseori se apleca peste fereastră sau zăbovea lângă ușa deschisă către curtea interioară, lăsând să iasă căldura și să intre aerul rece și norii de fum. Aparent, Abi avea nenumărate povești din trecutul lor ca studente. Povești pe care le tot spunea cu mare stil și poftă, și care o făceau pe Mel să suspine, să chicotească și să se înroșească. Era evident că Mel reușise să se distreze destul de mult în scurtul timp petrecut la facultate, ceea ce totodată îl bucura și surprindea oarecum. Nu mai auzise poveștile astea. Când Mel vorbea despre studenția ei, era întotdeauna un pic reticentă, și o făcea cu o oarecare rușine și dezamăgire. La ea să se fi referit? La alți omeni? Ben nu era sigur.

Aparent, Mel nu era singura persoană pe care Abi nu o scăpase din ochi, părea să știe tot despre toți foștii lor colegi. Asta indica un nivel de interes față de ceilalți, o prietenie, ceea ce însemna ceva, presupunea el, având în vedere că se mutase în străinătate și că avea atât de mult succes. De vreme ce era „pe lista celor mai cunoscute persoane“, cum tot spunea Lily. Ar fi înțeles dacă ar fi dat uitării vechile relații. Era admirabil că nu o făcuse. Mereu zicea „Trebuie să ți-l amintești“ sau „Cum de ai putut s-o uiți?“. Mel dădea aprobator din cap, dar fără să comenteze, iar Ben își dădea seama că Mel habar nu avea cine erau oamenii ăia. Dacă fuseseră vreodată prieteni, atunci uitarea se așternuse de multă vreme peste ei. Aparent, potrivit

lui Abi, toți foștii lor colegi erau „pur și simplu geniali“, „minunați“ sau (expresia asta era preferata ei) „încununați de succes“. Observația asta era rostită cu respect, adesea în șoaptă, iar informația însoțită de un semn cu ochiul. În afară de Abi, Ben nu mai cunoscuse pe nimeni din studenția lui Mel. Probabil că toți erau atât de geniali, minunați și încununați de succes, încât nu puteau să trimită o felicitare de Crăciun. Lucrurile ar fi putut sta altfel dacă și-ar fi continuat studiile, dar se dovedise imposibil, nu avusese destul timp la dispoziție și nici suficiente lire sterline în cont. Și de atunci? Păi, în cel mai bun caz, luau din când în când legătura pe Facebook. De obicei disprețuia felul în care oamenii ăștia o lăsaseră pe Mel să iasă din viața lor. Se înfuria că nu o prețuiseră suficient, încât să vrea să păstreze legătura. Acum că Abi venise în vizită, era ciudat să-și dorească să nu se fi deranjat.

De fapt, spațiul era insuficient: cădeau unii peste ceilalți. Cu o seară în urmă, când a ajuns acasă, a presupus că nu era nimeni înăuntru. Mel le ducea pe fete la balet joia și, de obicei, Liam era la Tanya. Când a deschis ușa de la intrare, a crezut că nu e nimeni. Ușurat, și-a strâns pumnii în aer, presupunând că și Abi le însoțise pe fete la ora de balet. Și-a slăbit nodul de la cravată și și-a scos pantofii. Nu intenționa să pună stăpânire pe televizor și pe telecomandă, ci doar să șteargă niște e-mailuri de care nu avusese timp să se ocupe întrucât întrunirile îi ocupaseră toată ziua. Nu cerea multe. Nirvana i se părea aproape. Totuși, de îndată ce și-a lăsat laptopul pe masa din bucătărie, a intrat Abi. Era doar ora șapte, însă era îmbrăcată cu un halat mătăsos, cu picioarele goale și unghiile date cu oja, care l-au distras mai mult decât ar fi trebuit.

– Tocmai făceam baie. Nu mă așteptam să te întorci așa devreme, a comentat ea, de parcă el ar fi fost intrusul. De obicei, vii după opt.

Nu era adevărat. În mod normal, încerca să vină acasă înainte de șase, preferând să-și petreacă puțin timp cu familia, chiar dacă ar fi însemnat să lucreze până noaptea târziu, după ce se culcau copiii.

De când stătea Abi la ei, i se părea mai eficient să rămână un pic mai mult la birou. Mai eficient și mai confortabil.

– Credeam c-am să am casa numai pentru mine. Mai am niște lucruri de rezolvat.

Știa că este lipsit de tact, chiar grosolan. Nu se putea abține. Picioarele și pielea ei, catifelată și roșie din cauza băii, îl agita și-l enervau.

Abi s-a dus la frigider și a scos o sticlă de Chardonnay.

– Vrei un pahar?

– Nu, mulțumesc, trebuie să am mintea limpede.

Ea a ridicat din umeri și și-a umplut paharul cu vin rece. Ben și-a dorit să fi acceptat. A încercat să-și îndrepte atenția asupra muncii, sperând ca Abi să înțeleagă aluzia, să plece în sufragerie la televizor și să-l lase în pace. Nu a înțeles-o. S-a așezat și și-a ridicat picioarele bronzate și tonifiate pe scaunul de lângă al lui. Și-a lăsat capul pe spate, părul atârându-i jilav. A închis ochii, dar a deschis ușor gura, o mică deschizătură umedă.

– Îmi cer scuze, Ben! a zis deodată, iar el a tresărit, mutându-și privirea.

Oare știa că se holbase la ea?

– De ce?

– Ei bine, pentru că sunt aici. Și vă încurc.

S-a aplecat înainte, cu ochii mari, strângând gulerul halatului mătăsos. Materialul s-a mișcat peste sânii ei, făcând-o cumva, nu mult, să pară mai puțin respectabilă.

– Deloc! Nu ne încurci, a zis el fără convingere.

Fluturând o mână, i-a respins obiecțiile, iar el a fost prea cinstit ca să mai protesteze.

– Sunt o complicație de care nu ai nevoie, a afirmat ea categoric.

– N-aș spune asta.

– De ce nu? E adevărat. Văd că ești un om ocupat. Conștiincios la locul de muncă, un soț bun și un tată implicat pentru cei doi copii.

– Trei. Am trei copii, a corectat-o Ben.

– Da, bineînțeles. Voiam să spun că doar doi sunt mici. Liam s-a maturizat.

– Ei bine, nu de tot.

– Trei. Ai dreptate. Nu m-am referit la altceva.

Ben știa că ar fi trebuit s-o lase baltă. Probabil comentariul ei nu însemnase nimic, pur și simplu nu gândise. Totuși, s-a trezit spunând:

– Unul de-a gata, pentru ceilalți doi am fost nevoiți să „muncim“.

Era o explicație grosolană. De ce pusese astfel problema? În public era mereu glumeț, când se discuta o chestiune serioasă, nu era genul de om care să-și expună sentimentele, le păstra doar pentru Mel. Dar, brusc, explicația oferită pentru evoluția familiei lui i s-a părut greșită. Ar fi putut apoi să se trezească spunându-i lui Abi că el cumpărase unul și primise un altul gratis, că Mel fusese „la ofertă“.

Evident, și lui Abi i s-a părut vulgar și, părând ușor tulburată, a șoptit:

– Ciudat.

Ben și-a îndreptat din nou atenția asupra e-mailurilor sale. Probabil că era mai bine să încheie subiectul. Nu avea nici timpul necesar, nici dispoziția să mai stea de vorbă. Din nefericire, Abi era, în mod evident, de altă părere.

A zâmbit. Avea dinți foarte albi și buze roșii.

– Este clar că ești un om minunat dacă ai acceptat să crești fiul altui bărbat, e un lucru grozav! N-aș vrea să stric echilibrul delicat de care relația are nevoie ca să se dezvolte.

Aparent, era un compliment, dar lui Ben i s-a părut ciudat. Relația lui cu Mel și cea cu Liam nu erau delicate. Erau trainice. Adevărate. Importante. Nu puteau fi știrbite numai din cauza vizitei unei vechi prietene. Nu știa cum să spună asta, cel puțin nu politicos. Se întreba dacă trebuia să renunțe sau nu la politețe.

– Presupun că tot ce-a trăit Mel înainte să te cunoască ți se pare un mister, a spus Abi gânditoare.

Ben a simțit un fior de-a lungul spinării și s-a cutremurat.

– Nu neapărat, a mințit el. Nu e ca și când ar fi secretoasă. Îmi vorbește deseori despre experiența ei ca mamă, de la început, și-mi povestește ce-am ratat.

– Nu am sugerat că este secretoasă, a râs Abi părând surprinsă.

Ben a avut din nou senzația că a zis ceva greșit.

– Mă gândeam doar că trebuie să-ți fie foarte greu să ți-o imaginezi ca pe o studentă fără griji, care hoinărește prin campus. Sau să înțelegi anii în care și-a crescut singură copilul, pentru că nu ai fost prezent.

Era un fapt, dar părea o acuzație. Împreună, Ben și Mel trecuseră prin două nașteri și avuseseră parte de privilegiile și greutățile oricărei familii normale. Făcuseră drumuri la Urgențe ca să verifice umflăturile și rupturile, se îngrijiseră de capetele cu mâncărimi cu piepteni cu dinți rari, schimbaseră scutece murdare și pregătiseră cu grijă mâncăruri organice din pulpa fructelor și legumelor, ca apoi să le vadă întinse peste frunți și scaune înalte. Participaseră la spectacolele școlare și-și ținuseră respirația la probele de balet. Le vorbiseră copiilor despre maniere, agresori, pericolul pe care-l prezentau străinii și cum anume era posibil ca Moș Crăciun să înconjoare lumea într-o singură noapte. Știa ce înseamnă să fie părinte alături de Mel, însă Abi avea dreptate: nu putea să-și imagineze cum făcuse ea totul de una singură.

Încercase să o facă. Își dorea să poată să o facă. Regreta că nu îi fusese alături.

Și-a dat seama de asta în toiul nopții, când Imogen avea vreo optsprezece luni și o chinuiau niște paraziți intestinali. Acum se trezeau pe rând ca să aline copilul care avea vreun coșmar, temperatură sau vomită; înainte, când copiii erau mici și păreau dureros de vulnerabili, se trezeau împreună și se grăbeau spre țipetele care le sfâșiau inima. În noaptea aia, schimbaseră lenjeria de pe patul lui Imogen, o spălaseră și o adormiseră mângâind-o. Apoi se întorseseră în patul lor, era rutina

obișnuită, cunoscută oricărui părinte, ca apoi să fie deranjați treizeci de minute mai târziu, de alte două runde de vomat. Îi făcuseră baie împreună, schimbaseră lenjeria, căutaseră înnebuniți informații pe internet și ceruseră asistență online Serviciului Național de Sănătate, în caz că nu ar fi fost vorba despre un simplu parazit intestinal. Îi legă-naseră pe rând trupușorul fierbinte, ud de transpirație și lacrimi. Îi tamponaseră membrele cu un burete, încercând să o adoarmă și să o răcorească. Simțiseră valurile de emoții copleșindu-i în același timp: milă, frustrare, panică, teamă și, în cele din urmă, ușurare. Prăbușindu-se într-un sfârșit înapoi în pat, cu doar o oră înainte să sune alarma, Mel observase că Ben era tăcut și distras. Fără îndoială, presupusese că era doar agitat și îngrijorat, însă el se întorsese către ea, mărturisindu-i că-l dureau inima, exact acestea au fost cuvintele.

– Mă doare inima.

– Este în regulă. Ne-a speriat puțin, dar se simte bine. Acum doarme, îi șoptise Mel somnoroasă.

– Nu, nu are legătură cu Immie.

– Atunci?

– Mă gândesc la faptul că, în primii șase ani din viața lui Liam, te-ai descurcat singură. Știi, chiar aș renunța la orice ca să dau timpul înapoi și să vă fiu alături din prima clipă. Nu e ceva biologic. Știi că nu-mi pasă că nu eu i-am dat viață lui Liam, e ceva emoțional.

Mel ridicase din umeri.

– Totuși, unele lucruri nu pot fi schimbate. Ne este bine așa cum suntem.

Știa că are dreptate, însă asta simțea.

Când fetele erau foarte mici și făceau ceva pentru prima dată, o părticică din Ben simțea că nu se putea bucura din toată inima de momentele alea, pentru că știa că Liam și Mel nu împărtășiseră cu nimeni aceleași clipe.

– Îmi doresc să-l fi văzut pe Liam făcând primii pași sau rostind primele cuvinte, recunoștea uneori.

– Nu contează, insista Mel.

Era irațional din partea lui, dar nu se putea abține să nu creadă că îi dezamăgise cumva fiindcă nu-i găsisese mai devreme.

– Nu poți să te învinuiești din cauza unor chestii care s-au întâmplat înainte să ne cunoaștem.

– Știu. Vreau doar să spun că-mi doresc să fi fost prezent, ca tu să nu fi fost nevoită să le faci pe toate singură.

Îi plăcuse să fie alături de Liam la ocazii speciale, nu când mersese și vorbise pentru prima dată, ci atunci când se înscrisese în cluburile pentru juniori, când fusese ales pentru echipa de fotbal. Îi plăcea când fetele ajungeau la o vârstă la care el și Mel puteau să se privească și să-și spună „Mai ții minte când a mers Liam la patinoar pentru prima dată? Când a dormit la altcineva acasă ori și-a pierdut un dinte?” I se părea real. Îi iubea pe toți la nebunie. Nu credea că-și iubea sau creștea fetele altfel decât pe Liam, iar Mel ar fi spus același lucru.

– Mel și Liam au o legătură specială, nu-i așa? Am observat-o imediat. E foarte prețioasă, a zis Abi, aducându-l pe Ben înapoi din trecut în bucătărie.

Abi s-a ridicat și și-a mai turnat un pahar de vin, înclinând sticla spre el.

– Ești sigur că nu vrei?

De data asta, a dat din cap. Ce naiba!

Ben și-a sorbit vinul și nu i-a răspuns. Nu voia să o facă. Bună observație, Abi! Credea că are legătură cu slujba ei, aceea de a-i „citi” pe oameni. Ea cerceta și studia amănunțit oamenii. Era adevărat: dragostea lui Mel pentru Liam părea într-adevăr să fie un pic diferită față de cea pentru fete. Nu era mai mult sau mai puțin intensă, doar diferită. Mel era prea feministă ca să facă diferențe între copiii ei, în funcție de sex. Motivul era că fuseseră singuri la început. El știa asta. Aproximarea profundă și de nepătruns dintre soția și fiul său era misterioasă. Ceva intuitiv, aproape animalic, le caracteriza relația.

De-a lungul căsniciei lor, zărise instinctele primare. Cu Liam nu avuseseră nicio problemă specifică adolescenților, excepție făcând îngrozitorul moment cu Austin, dar nimeni n-ar fi putut să-l prevadă și îl abordaseră cât mai bine posibil. Îl crescuseră relativ fără probleme, căci mama lui îl cunoștea ca-n palmă. Ea prevenea fiecare criză și evita orice dezastru. Stăteau mult de vorbă, practic tot timpul, mult mai mult decât o făceau adolescenții obișnuiți, și chiar și-n clipele în care nu putea să spună ce era în mintea lui, Mel știa cumva. „Se gândește la notele lui.“ „Are legătură cu o fată.“ „Nu-i place cum îi stă părul.“ „E vorba despre Austin.“ Era în stare să identifice exact ce anume îl necăjea, în timp ce Ben, oricât s-ar fi străduit (și chiar își dădea silința), nu vedea decât un adolescent stresat, incapabil sau nedorind să spună ce se întâmpla.

Spre deosebire de cel al fetelor, temperamentul lui Liam aducea mai mult cu al lui Mel, deși, din punct de vedere fizic, nu-i semăna prea mult. Aveau același simț al umorului ciudat și tăios, care te tachina ușor. De obicei, asta îi încânta pe ceilalți trei membri ai familiei, dar, ocazional, îl răvășea pe Ben. Lui îi plăceau mai mult jocurile de cuvinte, iar fetele se dădeau în vânt după glumele care-ncepeau cu „cioc-cioc, cine-i acolo?“ Își aducea aminte de Liam la vârsta lui Imogen, era destul de sigur că băiatul era deja prea sofisticat pentru glumele lui, deși râdea mereu politicos când Ben i le spunea. Liam moștenise și bunele maniere și amabilitatea de la Mel. Aveau aceeași reacție față de politicienii care îi scandalizau (se înfuriau, erau deprimați un pic, apoi luau în derâdere puternic așa-zisele fapte bune ale acestora pe plan local). Reacionau la fel la filmele care-i emoționau (pasiune pură). Bine, la filme diferite, preferatul lui Liam era *Inception*, iar lui Mel îi plăcea *Brokeback Mountain* (erau de acord că *Toy Story* este grozav, dar lui Ben nu i se părea ceva important, tuturor le plăcea la nebunie *Toy Story*). Conexiunile slabe la internet și ambuteiajele îi scoteau din minți pe amândoi, dar aveau întotdeauna timp să inițieze conversații cu

angajații deloc grăbiți din restaurante. Plăceau și antipatizau aceleași persoane, deseori evaluându-le rapid și fără să-și schimbe părerea, la doar câteva minute după ce făceau cunoștință. Își terminau propozițiile unul altuia. Uneori nici măcar nu erau nevoiți să vorbească, dar tot păreau să-și înțeleagă reciproc planurile, ca și când ar fi transmis semnale simbiotice. Parcă ar fi fost închiși în mica lor lume.

Era mai bine să perceapă așa situația, pentru că nimeni nu își dorea vreodată să fie lăsat pe dinafară.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu relația lui Ben cu Liam, nici pe departe. Era fenomenală. El, Liam și toți ceilalți credeau că e grozavă. Deseori, apropierea dintre ei era criticată. Lui Ben îi fusese ușor să se îndrăgostească de Liam de la bun început. Nu se dăduse nicio luptă a puterii între bărbat și băiețel. Liam își căutase clar un tată, chiar dacă fusese sau nu conștient de asta. Ben era dispus să fie mai mult decât atât. Erau și lucruri pe care le aveau în comun, unele dintre cele mai fericite momente din viața lui Ben fiind cele în care stătea la marginea terenului unde se juca fotbal sâmbăta dimineață, aclamându-l pe Liam. Mel nu venea niciodată la meciuri și, cu toate că fetele fuseseră încurajate să joace fotbal, niciuna nu era interesată. Meciurile de fotbal erau ale lui Ben și Liam, așa cum erau și *podcast*-urile, faptul că erau fanii echipei Aston Villa, super-eroii din seria Marvel și jocurile Lego (deși Lily era oarecum interesată să le împărtășească pasiunea pentru Lego și super-eroi).

Ben s-a holbat supărat la paharul lui acum gol, la vinul băut prea repede, și apoi la Abigail. De ce i se ndreptau gândurile în direcția asta? Parcă-l făcea să se gândească la lucrurile astea, să le simtă. Ce lucruri, mai exact? Se simțea ca un intrus. Un pic rămas în urmă. S-a întins după sticla de vin, iar Abi s-a întins la rândul ei și degetele li s-au atins. Ben a lăsat imediat sticla. Îl făcea să se simtă stingher în propria lui casă. I-a zâmbit, zâmbetul ițindu-se lent dintr-un colț al gurii; apoi, a luat sticla și a turnat vin în ambele pahare.

– Uau, ce repede am băut-o! a comentat ea, uitându-se fix la sticla acum goală.

Ben și-a spus că nu trebuie să bea și cel de-al doilea pahar.

– E drăguț, nu-i așa? Că apucăm să ne cunoaștem un pic.

El nu a comentat. Ce putea să spună? Abi s-a apropiat prea mult de cotul lui.

– Deci la ce lucrezi?

S-a aplecat ușor să citească ce era afișat pe ecran. Sânul ei stâng era doar la câțiva centimetri de urechea lui.

– Vreau doar să scriu niște e-mailuri, i-a răspuns și s-a îndepărtat.

Abi era cu siguranță atrăgătoare. De fapt, incredibilă. Era imposibil să nu o observi. Ben își iubea soția. Credea că este frumoasă. Frumusețea ei era subtilă, poate delicată, chiar trecută, dacă ar fi fost brutal de sincer. Sau cel puțin ascunsă, pentru că nu avea timp să se îngrijească, așa cum ar fi fost ideal să o facă.

Farmecul lui Abi nu era discret. Avea ochi și sâni mari, picioare și gene lungi, păr și buze strălucitoare. Era prezentatoare de emisiuni televizate, strălucirea ei incomensurabilă venea cu slujba. Oamenii de genul ăsta trebuiau să lucească și să iasă în evidență. Dar glumea, nu-i așa? Țăsta era scenariul de seducție pentru netoți: îmbujorată după baie, într-un halat de mătase și împărțind o sticlă de vin. Sau își imagina? Se păcălea? Se flata? Poate era doar prietenoasă. Rar se întâmpla să-i facă avansuri o femeie. Știa cum să le refuze și că era important să procedeze așa. Nu era bărbatul care să flirteze sau să fie infidel. Fidelitatea era o alegere.

Ben și-a închis laptopul și s-a ridicat.

– Știi, cred că trebuie să mă întorc la serviciu.

– Ce? Acum?

Abi părea amuzată, de parcă ar fi știut că fugea de ea; de parcă se aștepta să o facă.

– Da, acum. Am uitat un dosar de care am nevoie.

Știa că scuza lui pare neverosimilă. Ce dosar? Trăia în secolul trecut? Evident, toate lucrurile de care ar fi putut să aibă nevoie erau în laptopul său.

– Ai băut un pahar de vin, a subliniat ea. Nu poți să conduci.

Ținându-și laptopul la piept ca pe un scut, Ben și-a luat jacheta și s-a îndreptat spre ușa bucătăriei.

– Pot să iau un taxi sau chiar un autobuz.

Plănuia să stea în barul de la colț o jumătate de oră. Auzind vocea soției și a fiicelor de cealaltă parte a ușii de la intrare, s-a simțit ușurat. Ușa s-a deschis și ele au intrat pălăvrăgind și râzând, oferindu-i un răgaz, o scăpare. Fetele au început în același timp să-i povestească lui Ben cum și-au petrecut ziua. Mel l-a sărutat repede pe obraz.

– O, ești acasă! Grozav! Ai pregătit ceaiul?

– Nu, nu. Nu știam când vă întoarceți.

Mel a ridicat din umeri.

– La aceeași oră ca-n fiecare săptămână. Ce mâncăm? Câți suntem?

– De fapt, Ben voia să se întoarcă la serviciu, a spus Abi când a ieșit din bucătărie.

Preț de o clipă, Mel a părut confuză când și-a mutat privirea de la soțul ei tulburat și agitat, la prietena galeșă, îmbrăcată pe jumătate.

– Nu, nu trebuie să mă-ntorc, a zis Ben repede. E o nebunie la ora asta. Nu știi la ce mă gândeam.

– Corect!

Mel s-a îndepărtat de el și s-a apucat să o descâlce pe Lily.

– Deci suntem cinci. Liam nu e acasă, a adăugat Ben repede și, chiar în clipa aia, Liam a coborât zgomotos scările.

– Parcă ai spus că e plecat, l-a dojenit Mel în joacă, îndreptându-se către bucătărie. Abi, ai ratat cea mai drăguță chestie!

El nu a auzit ce ratase Abi, pentru că vocea soției lui s-a pierdut în zgomotele mereu prezente în căminul lor: apa care curgea în ceainic, sporovăiala fetelor și-a lui Liam, televizorul pornit.

Și sângele care-i vâjâia în urechi.

Fiul său fusese sus. Practic, își fluturase sânii în fața lui. I se oferise pe tavă, în vreme ce Liam era la etaj. Nu ar fi făcut niciodată nimic. Niciodată, și-a spus Ben în sinea lui.

Și totuși vinovăția și incertitudinea îl îngrețosau. Ușurarea că scăpase ca prin urechile acului de o situație delicată făcea să i se pară că încăperea vibra.

Melanie

JOI, 8 MARTIE

Îmi place corpul meu. Nu mă consider vreo bunăciune. Nici pe departe. Îmi place pentru că funcționează bine. Rareori răcesc, nu mi-am rupt nimic niciodată și, cel mai grozav lucru dintre toate, am născut trei copii sănătoși, dar, înfruntând realitatea, nu am silueta considerată, de obicei, de dorit. Opresc traficul doar dacă apăs butonul și se schimbă culoarea. Evident, am sâni, șolduri, burtică, fund, chiar și niște „aripioare“, toate formele. Unele acolo unde trebuie, altele, în plus față de ce se cere. Tocmai am menționat că am născut de trei ori. Vă rog să mă înțelegeți! Corpul meu a trecut prin echivalentul biologic al unui dans, deformându-se. Prima dată, am reușit să-mi revin. La urma urmei, aveam șaptesprezece ani când l-am născut pe Liam, dar după ultimii doi copii (și crochetele de pește, pastele cu sos și plăcintele cu carne pe care le-am mâncat constant), Ben cu siguranță are mai mult de iubit, așa văd lucrurile și nu mă deranjează. Îmi place corpul meu.

Sau îmi plăcea, poate nu atât de mult acum, în prezența lui Abigail.

Știu că este imatur să mă compar. Neproductiv și inutil. Dar are un trup atât de tonifiat, că mi se pare nefiresc! Abigail are sâni. E imposibil să-i privească cineva și să spună că sunt sânii unei mame.

Sunt (literalmente) remarcabili, genul la care visează bărbații. Poate nu soțul ei, după cum s-a dovedit. Săraca femeie! Dar sunt sigură că alți bărbați îi apreciază. Ben a spus că e foarte probabil să-și fi făcut vreo operație. Știu că a zis-o ca să mă înveselească, dar nu a reușit, doar a scos în evidență că și el i-a remarcat corpul uimitor. Cum să nu-l fi observat? Jură că trupurile tonifiate și îmbunătățite prin operații estetice nu-l atrag, dar, evident, minte. Trupul ei mă atrage, iar eu sunt o heterosexuală convinsă, nici măcar n-am făcut vreo pasiune pentru șefa de an. De fapt, la liceul din localitate nu aveam așa ceva. Dar înțelegeți ce vreau să zic. Abi este sexy. Are sânii fermi, plini și orientați înainte, de parcă ar ști încotro să se îndrepte în viață. Nu cred nicio secundă că ar putea vreodată să se întâmple ceva între Ben și Abi. Am încredere în el. Am încredere în ea, deși are tendința să se plimbe prin casă cam sumar îmbrăcată. Mi se pare un compliment, arată că e relaxată în preajma noastră.

Chiar în dimineața asta, ne-am ciocnit pe hol când se grăbea din dormitorul ei spre baia noastră, purtând doar un prosop (care sunt sigură că voia să fie un soi de haină). În casă avem două băi, dar nu am putut să o rog să o folosească pe a copiilor, nu se știe ce ar putea să găsească și, în plus, l-ar stânjeni pe Liam. Deja este destul de ciudat pentru el că fetele bat mereu la ușă când e înăuntru și întreabă „Mami, de ce-i ia lui Liam atât de mult să-și facă nevoile?” Este o întrebare la care nu știu dacă pot să răspund. Așadar, Abi a fost nevoită să folosească baia noastră. Uneori e ciudat, recunosc. Trebuie să treacă prin dormitorul nostru ca să ajungă la baie. La început nu era o problemă, pentru că nu e o persoană matinală, așa că Ben și cu mine plecam la serviciu înainte să vrea să facă duș, dar în ultimele zile a început să se trezească odată cu noi și copiii, așa că situația a devenit un pic mai dificilă. Bate adesea la ușa noastră, dar nu așteaptă un răspuns, ci intră pur și simplu în dormitor înainte ca noi să ne dăm jos din pat. Asta-i o problemă din mai multe privințe. În primul rând, obișnuim să dormim dezbrăcați, iar Ben se înfierbântă

peste noapte, așa că nu rămâne mereu sub pătură. În al doilea rând, Abi are tendința să stea mai bine de o oră în baie. Odată ce ne trezește, Ben și cu mine suntem „ostatici” și, prin urmare, nevoiți să ne grăbim în baia copiilor ca să ne ușurăm.

De obicei, poartă măcar un halat (al ei este mătăsos și ușor, și arată ca o starletă din anii 1920 când îl îmbracă), dar în dimineața asta a apelat doar la un prosopel ca să-și protejeze modestia. Nu a reușit. Am rămas uimită și ar fi trebuit să vedeți fața bietului Liam, care s-a întâmplat să iasă din camera lui în clipa aia. S-a înroșit și practic a intrat în dulapul fără uși ca să nu-i stea în cale. Trebuie să-i spun să se îmbrace decent în fața copiilor, chiar dacă am să par o provincială, o pudică. Totuși, s-ar cuveni să încerc. De când s-a terminat interviul lui Liam, Ben a început să se întrebe când pleacă Abi. Eu nu vreau să plece, îmi place să stea la noi, așa că trebuie să păstrez pacea.

Ce pot să spun despre sâni mei? Gândiți-vă la niște șosete sport în care mingile de crichet au fost împinse până la degete. Atârnă și sunt dezgustători. Se bălăngănesc și e posibil să-ți scoată vreun ochi dacă te-ndrepti spre ei din direcția greșită. Dau vina pe alăptat. E adevărat că niciunul dintre copiii mei nu suferă de alergii sau intoleranță la vreun aliment, dar, uneori, mă-ntreb în secret dacă a meritat. Adică da, da, știu sigur că a meritat, dar (șoptesc) așa să fie?! Timp de paisprezece luni, Imogen a fost practic lipită de mine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână; trebuia să o desprind cu forța. Mi-am făcut griji c-am să fiu nevoită să merg la grădiniță ca să o alăptez în pauză. Căh! Nu judec, doar spun că n-aș fi făcut așa ceva. De ce n-a putut să fie un pic mai potolită? Uitați întrebarea! „Potolită” și „Immie” nu sunt două cuvinte pereche.

Cât ne bem cafeaua în bucătărie, Abi subliniază asta. Tocmai m-am întors de la școală, sunt roșie la față, iar hainele boțite dau de înțeles că Imogen și cu mine ne-am croit din nou drum cu coatele

ca să ajungem la poarta școlii. În ultimele două săptămâni, Abi a fost martoră la destule astfel de momente așa că, în clipa în care am intrat pe ușă, a pus ceainicul pe foc. Gândindu-mă la asta, se pare că Immie este mai agitată în ultima vreme. Știu că adoră prezența lui Abi, dar, în același timp, e cumva tulburător. Este mai activă, iar eu nu sunt la fel de atentă ca atunci când nu avem musafiri. Evident, mă refer la faptul că suntem mai mulți. În casă este încă o persoană la care trebuie să mă gândesc, pentru care sunt nevoită să gătesc și cu care trebuie să stau de vorbă. Lui Immie nu-i place ca altcineva să aibă parte de atenția mea.

– Ce s-a întâmplat azi? întreabă Abi.

– Am făcut greșeala de a o săruta la plecare.

– Dar nu e un obicei de-al vostru?

– Ba da, ea mă sărută pe mine. Asta-i ideea. Nu i-a plăcut că am sărutat-o eu. Știu că e o fază prin care trece, doar c-am uitat pentru moment.

– E clar că-i place să controleze totul. Partea bună e că n-o să fie niciodată fraiera nimănui, spune Abi cu ușurință.

– Ai dreptate, încuviințez și mă întind după unul dintre fursecurile pe care Abi le-a pus pe o farfurie.

Farfuria a fost a străbunicii mele și de obicei nu o folosesc, este mai mult de decor. Mă abțin să spun asta, pentru că nimeni nu-și dorește să fie văzut ca persoana care păstrează obiecte pentru ocazii speciale, arată o lipsă de încredere. Ar trebui să cred că ocazia de a mânca fursecuri și a bea ceai cu prietena mea este suficientă ca să folosesc farfuria. Am să fiu foarte atentă când am să spăl vasele. Immie este extremă. E pasională, încăpățânată, furioasă și adorabilă în același timp. Deja strâng bani pentru tot ajutorul psihologic profesional de care o să aibă nevoie în adolescență. De care am să am eu nevoie, mă grăbesc să adaug.

Abi râde zgomotos, de parcă aș fi extrem de amuzantă. O iubesc pentru asta. Reacția ei mă încurajează să continuu.

– A redefinit oribila vârstă de doi ani, a depășit scara Richter. Alte mame se plâneau de accesele de furie ale copiilor lor și, apoi, Immie le făcea să vadă lucrurile altfel.

– Cum așa?

– Dacă ea credea că tricoul ei este prea aspru sau că cineva i-a luat din greșeală cana mov, se dădea în spectacol. De ce să fii o furtună, când poți să fii un tsunami? Mi se părea umilitor. Celelalte mame se uitau la mine vădit îngrozite și mă condamnau din priviri, cu o expresie care spunea evident „O, Doamne! Copilul meu e un sfânt în comparație cu al tău. Unde ai greșit?”

Fac o pauză. De data asta, Abi nu râde. Nu sunt amuzantă – ce m-a făcut să cred contrariul?

– Scuze, vorbesc un pic cam mult despre copiii mei.

– Ba nu, chiar deloc, mi se pare interesant.

Mă îndoiesc că așa este. Adică, și eu mă plictisesc uneori, iar ea nici măcar nu a trecut prin așa ceva. Totuși, e drăguț din partea ei că se prefacă. Mereu a fost foarte politicoasă. Minunată la petreceri, o maestră a discuțiilor interesante. Uneori am dubii că filmele noir franțuzești chiar i s-au părut interesante, dar îmi aduc aminte c-a vorbit ore în șir despre asta cu Rob la început, când încerca să-i atragă atenția.

– Lily a fost la fel? Liam?

– Lily a fost o păpușică. Nu mi-a făcut nicio problemă. Toată lumea o iubește. De fapt, cred că, parțial, asta e motivul pentru care Imogen e furioasă pe lume. Dulceața de Lily a venit pe lume chiar în vremea în care Imogen se apropia de teribila vârstă de doi ani. Cred că e ca atunci când simți că ești la menopauză și soțul tău fuge cu o femeie mai tână... La naiba, îmi pare rău!

Simt cum roșeața îmi cuprinde fața și gâtul. Încep să transpir. De multe ori am glumit pe tema asta, a faptului că ești morocănoasă și apoi te simți dată la o parte, cu prietenele mele mămici, și mereu am stârnit râsete. Doar că niciodată n-am zis-o unei persoane care chiar a fost dată la o parte.

– Îmi pare foarte rău! N-am vrut! N-am gândit! îi zic pe nerăsuflăte.

Abigail flutură rece o mână. Calmă. Nu pare să se simtă ofensată în mod deosebit. Atitudinea ei distantă și încrederea de care dă dovadă sunt de-a dreptul impresionante. Gândul de a o plictisi mă rușinează și ideea de a o jigni mă rănește.

– Oricum, nu, ca să-ți răspund la întrebare, Lily nu a fost la fel. A fost mai reținută, reușesc să spun bâlbâindu-mă.

Abi dă aprobator din cap.

– Sunt foarte bucuroasă că am ocazia să le cunosc pe fete, dar simt că am ratat ocazia cu Liam. Cum era?

Niciodată nu știu de unde să încep când trebuie să vorbesc despre primele zile și copilăria lui Liam. În mod illogic, perioada copilăriei lui mi se pare mult mai importantă decât a fetelor. Nu spun că-l iubesc mai mult, îi iubesc pe toți cu aceeași intensitate. Doar că amintirile din copilăria lui Liam sunt cumva mai vulnerabile decât cele ale fetelor, pentru că sunt singura care le cunoaște. Presupun că vulnerabilitatea le face mai prețioase. Este responsabilitatea mea să-mi aduc aminte totul cu atenție și exactitate, aproape formal, pentru că nu pot să-mi permit să întinez amintirile cu propriile-mi gânduri. Trebuie să le păstrez intacte, este o datorie. De exemplu, dacă spun că Lily avea doi ani când a primit diploma de înot pentru cursa de zece metri, e posibil ca Ben să intervină și să insiste că avea trei.

– Serios? I-aș întreba cu scepticism.

– Da, mi-ar răspunde cu hotărâre.

– Devreme, totuși, aș insista.

– Da, devreme, ar fi el de acord.

Sau, dacă aș spune că Imogen nu s-ar duce la culcare fără pisica ei drăgălașă, mi-ar reaminti cu blândețe că este un raton, pentru că ar ști. Ne amintim și surprindem totul împreună.

Dar cu Liam am fost doar eu.

A primit diploma de înot pentru cursa de zece metri la vârsta de trei ani și patru luni, la cinci putea să înoate o sută de metri, jocul său preferat era de-a v-ați ascunselea, la care trișam mereu. Țineam ochii deschiși când se ascundea, ca să știu unde se află și (asta este cea mai urâtă parte) uneori nu mă deranjam să-l caut înainte de a-mi face, să zicem, o ceașcă de ceai, și chiar și atunci o făceam foarte încet, doar pentru că era frumos să fiu singură câteva minute.

– Liam? mă întreabă Abi.

– Era extraordinar de grozav și drăguț, îmi iese porumbelul pe gură, fără să mă gândesc prea mult la cât de stângace mă face să par.

Abi râde.

– Știu, fiecare mamă crede același lucru despre copilul ei, recunosc roșind.

– O, te cred! Sunt la curent cu realizările lui.

O privesc întrebătoare.

– L-am ajutat să se pregătească pentru interviu, ai uitat? Mi se pare un geniu, spune Abi râzând. Nimeni nu ar putea să nu fie impresionat.

Dau din cap, mulțumită. Apoi ezit, pentru că este lege.

– Copiii sunt impresionați în zilele noastre. Fac foarte multe.

– Așadar, ce vrei să spui când zici că este un copil extraordinar?

– Presupun că acum i s-ar spune inteligență emoțională. Mereu a fost contemplativ. Receptiv.

Nu știu cum să explic și, după ce am încercat de câteva ori de-a lungul anilor, acum știu că este mai bine să nu mă deranjez, pur și simplu mă face să par ciudată, insistentă sau nemulțumită. Dar el chiar părea să înțeleagă de la o vârstă fragedă mult mai multe decât alți copii, dintre care mulți îmi dădeau impresia că nu-i interesează nimic și că sunt o apă și-un pământ pentru mine, dacă este să fiu sinceră.

– S-a născut cu un suflet bătrân. Parcă ar fi știut și înțeles mult mai multe decât ar fi trebuit sau putut pentru vârsta lui.

Mă uit la Abi. Dacă este sceptică, reușește să o ascundă.

– Nu doar eu gândeam așa, mă grăbesc să adaug. Părinții mei, alte mame și educatoarea au observat același lucru.

Pentru mine, felul lui diferit de a fi a fost totodată un motiv de mândrie și durere. M-am gândit că este aproape sigur rezultatul faptului că are un părinte destul de nepriceput alături de care să treacă prin viață, în loc de doi competenți, așa cum merita. A fost nevoit să se maturizeze mai repede decât majoritatea celorlalți copii.

– Liam nu este un adolescent obișnuit, nu-i așa? spune Abi gânditoare. Vorbeam cu el despre petreceri și băutură. Nu pare interesat de așa ceva.

– Nu, chiar nu-l interesează, încuviințez eu.

– Nu pare să aibă mulți prieteni.

Îngheț. Știu că Abigail nu vrea să critice, dar este un subiect sensibil.

– Are prieteni, zic răstindu-mă un pic. Îi are pe băieții cu care joacă fotbal și...

Abigail îmi pune o mână pe umăr. Mă relaxez.

– Nu am vrut să spun nimic. Doar că ai crede că un tip ca el, chipeș, amuzant, inteligent, are amici care-i bat tot timpul la ușă.

– În marea parte a timpului e ocupat cu Tanya.

– Presupun.

– Nu a fost niciodată genul care să aibă nevoie de o gașcă mare de prieteni, adaug eu.

– Te-a avut întotdeauna pe tine?

– Da, și ei bine... Mă opresc.

Mi-e greu să vorbesc despre asta. Oamenilor le este greu să asculte.

– A avut un prieten foarte bun în școala primară și gimnazială, îi spun dintr-o suflare. Austin. Erau nedespărțiți. Dar nu mai este.

– S-au certat?

– Nu.

– S-a mutat?

– Austin a murit acum doi ani.

– O, Mel, ce groaznic! Îmi pare rău!

– A fugit în fața unei mașini. De fapt, Liam era de față.

Abi se albește. Se mai întâmplă. Este devastator. Cel mai rău lucru pe care poate să și-l imagineze un părinte. Să piardă un copil. A fost un moment îngrozitor. Îngrozitor. Ce cuvânt stupid! Nu este potrivit. Mi-am dat seama că niciun cuvânt nu poate să descrie sentimentul. Nu când încercam să îl liniștesc pe Liam, nu când le transmiteam condoleanțe părinților devastați ai lui Austin, nici acum, după doi ani. Niciodată.

– E clar că asta l-a schimbat pe Liam. Erau urmăriți de un grup de copii.

– Urmăriți? De ce?

– Ca să-i intimideze. Să facă lucruri îngrozitoare. Necruțătoare. Austin era homo și încerca să recunoască. Ceilalți băieți de la altă școală au aflat ceva. Ca niște câini, i-au adulmecat vulnerabilitatea. L-au hăituit, literalmente, până la moarte.

Mă opresc din nou... sunt prea multe de spus.

Abi își înclină capul într-o parte și șoptește niște sunete încurajatoare care mă fac să-i zic toată povestea.

– Liam și Austin erau foarte apropiați. Întotdeauna au fost. Se vizitau mereu și erau colegi de școală. Aveau preocupări diferite. Liam este mai sportiv, lui Austin îi plăcea mai mult teatrul, dar venea și stătea deseori pe margine în frig, iar Liam se ducea să vadă diverse piese, pentru că Austin avea un mic rol. Amintirile mă fac să zâmbesc. Odată, la o petrecere, au băut câteva beri. Nu erau beți, dar știi, la cincisprezece ani nu erau nici pe departe treji. Băieții din gașca asta s-au luat de ei la petrecere, insultându-i și înghiontindu-i puțin. Au încercat să plece, dar gașca nu i-a lăsat. Probabil erau și ei beți și încercau să impresioneze pe cineva. Golani proști și nesăbuși! Austin, destul de slab, dar rapid, era la câțiva metri în față. Liam mi-a spus că s-a aprins ceva în el. Nu se credea în stare să fugă mai

repede decât idioții ăia, așa că s-a întors și a început să strige la ei. Știi, este destul de masiv pentru vârsta lui.

Abi dă din cap. Eu oftez.

– Cred că este un pic mai ușor să ripostezi dacă știi că vorbele lor nu sunt adevărate.

– Totuși, foarte curajos din partea lui!

– O, da! Fără îndoială! Austin a continuat să fugă și s-a furișat printre două mașini parcate ca să traverseze strada. Știi, au făcut exact ce îi avertizezi să nu facă din clipa în care pot să meargă.

– Rahat!

– După aceea, Liam mi-a spus că își dorea să nu fi rămas ca să lupte. Dacă ar fi ținut pasul cu Austin, poate ar fi văzut mașina și l-ar fi avertizat.

– Bietul băiat!

– Chestia formidabilă este că părinții lui sunt atât de deschiși și de moderni, încât ar fi sărbătorit faptul că este homo. Ba chiar ar fi fost entuziasmați, spun eu încercând să zâmbesc. El nu avea de ce să se îngrijoreze sau să se rușineze. Nu trebuia să fugă de copiii ăia.

– Doar că a făcut-o, pentru că altfel ar fi luat bătaie.

– Da. Probabil.

– Ei sunt de vină.

Ridic din umeri. Să fi fost ignoranță, brutalitate, o lipsă de înțelegere a rezultatelor acțiunii lor sau un accident nefericit? Deseori mă gândesc la seara aia îngrozitoare, cea mai urâtă din viața noastră. Luminile strălucitoare pâlpâiau, sângele lui Austin curgea în șanț. Ploua. Liam ne-a sunat cât au așteptat ambulanța. Totul s-a întâmplat la doar două străzi distanță de casa lui Austin, chiar după colț. Am sosit când îl luau. Gașca de golani s-a împrăștiat, Liam și șoferul aveau nevoie de tratament din cauza șocului, iar Austin era deja mort. Mama lui plângea. Țipa. Tatăl lui era tăcut, împietrit.

– Copiii sunt cruzi. Sălbatici. Cuvântul *homo* este folosit ca insultă, la fel ca *fată* sau *femeie*, dacă mă gândesc la asta. Este dezgustător și

extrem de stupid. Suntem în secolul douăzeci și unu. Ar trebui să gândim altfel.

Sorb din cafea și mărturisesc:

– Liam a fost distrus. A fost ideea lui să meargă la petrecere, pentru că știa că acolo o să fie o fată pe care o plăcea. L-a convins pe Austin să vină cu el. Austin ar fi preferat să rămână acasă.

– Cred că Liam se simte foarte vinovat.

Dau aprobator din cap.

– Da. Am încercat să îl convingem să meargă la un psiholog, dar nu a vrut. I-a luat mult timp să își revină. N-o să depășească complet momentul niciodată. Nu cred că poate.

Mă întreb dacă ar trebui să îi împărtășesc teoria mea. Nu i-am zis-o altcuiva, nici măcar lui Ben. Brusc, nu mai vreau s-o păstrez numai pentru mine.

– Cred că Austin era îndrăgostit de Liam. Asta am crezut întotdeauna, deși nu am spus-o nicicând cu voce tare. Ar fi o povară prea grea pentru Liam. De aia s-a dus la petrecere. De aia se chinuia să-și recunoască public orientarea sexuală. Nu pentru că s-ar fi supărat părinții lui, ci pentru că ceilalți copii l-ar fi presat pe Liam. Prietenia lor ar fi fost amenințată.

– Cel puțin urmărită cu mare atenție, adaugă Abi.

Dau aprobator din cap.

– Îmi vine să alerg prin toată țara și să îmbrățișez fiecare adolescent și să îl rog să aibă grijă de el, să nu-și facă probleme, ci să reziste. În mare parte, să fie buni unii cu ceilalți. Este singurul lucru pe care nu îl poți schimba. Golanii l-au fugărit pe băiatul ăla frumos spre moarte. Odată ce s-a întâmplat, e pentru totdeauna. Orice alt lucru care îi îngrijorează sau în care se implică poate fi salvat, îmbunătățit, refăcut, remediat. Indiferent cât de îngrozitor ar fi. Dar nu și moartea.

Abigail așteaptă răbdătoare să audă ce aș mai putea să-i zic despre Liam, dar nu mai pot să vorbesc despre asta. Îmi șterg ochii cu mâneca. Nu mi-am dat seama că plângeam. Mă forțez să continuu conversația.

– Sincer, nu ar trebui să mă provoci să vorbesc despre copii, spun scuzându-mă. Dar tu? Ce planuri ai azi?

– Eu? spune Abi dându-și seama că simt nevoia să schimb subiectul și îmi zâmbeste. Ei bine, m-am gândit la ce mi-a spus Ben, cum c-ar trebui să-mi văd de viața mea.

– A, da?

– Vrei să-mi vezi profilul de întâlniri pe internet? mă întreabă zâmbind sfios.

– Cum să nu vreau!

De fapt, trebuie să pun niște rufe la spălat și să dau cu aspiratorul înainte să-mi încep tura la serviciu, la unsprezece. La naiba cu astea! Mă așez pe scaunul de lângă ea, Abi trage laptopul mai aproape și, ca într-unul dintre momentele filmate cu încetinitorul, mă uit cum dă peste farfuria cu fursecuri, iar aceasta cade pe podea și se sparge într-o mie de bucăți.

– O, Dumnezeule, Mel, îmi pare foarte rău! suspină Abi. Știu că îți place farfuria asta! Nu cumva a fost a bunicii tale sau așa ceva?

– A străbunicii, dar este în regulă, o asigur când mă ridic să aduc mătura și fârașul. Este doar o farfurie.

Abigail

JOI, 15 MARTIE

Abigail, ca un cameleon, s-a instalat cu ușurință în casa familiei Harrison. Trecuseră deja trei săptămâni de când stătea la ei, ignorând aluziile tot mai dese ale lui Ben, care se oferea să o ajute să caute apartamente în Londra dacă avea nevoie de o părere, alegând în schimb să audă doar manifestările entuziasmate ale ospitalității lui Mel. Abi începuse să identifice și în sfârșit să le înțeleagă rutina, obiceiurile și toanele. Știa că Imogen se trezea prima și nu se putea abține să nu o trezească și pe Lily. Le auzea șoptind și chicotind, tropăind pe scări, și apoi deschizând și închizând sertarele când își turnau cereale în boluri. Mama lor cobora grăbită scările în clipa în care le auzea agitându-se, îmbrăcând halatul larg, cu machiajul întins pe sub ochi și fără să se spele pe dinți. Singura dată când nu a ajuns în bucătărie înaintea fiicelor ei, a găsit un covor de Rice Krispies pe podea. Cerealele erau împrăștiate prin toată bucătăria. Nu a aflat niciodată dacă fetele le vărsaseră sau le aruncaseră. Lui Ben îi plăcea să facă duș și să se bărbierească înainte să iasă. Era elegant, îngrijit și arătos, după spusele unora.

Abigail, de exemplu, așa ar spune.

Și Liam? Ei bine, el prefera să rămână în pat, să stea departe de toată zarva dimineții, dacă putea. Marțea și miercurea îi era cel mai

ușor deoarece nu avea ore. În celelalte zile, cobora scările îmbrăcat cum se nimerea. Adesea în pantaloni scurți. Nu se deranja să poarte tricou. Îi plăcea să își etaleze pieptul lat și pectoralii dezvoltați, ceea ce deseori îl făcea pe Ben să comenteze.

– Nu vrea nimeni să îți vadă subrațul păros, prietene! Pune-ți un tricou!

Zgomotul se mai întetea imediat ce terminau de mâncat și începeau să caute vreun pantof răătăcit sau vreo carte. Fetele se certau când se spălau pe dinți. Abi stătea departe de ușa băii cât periile de dinți foșneau, iar ele scuipau, bucurându-se să simtă partea asta de viață de familie. Se căutau uniforme școlare, ceva trebuia călcat în ultima clipă de cel puțin două ori pe săptămână și în cele din urmă pantofii erau găsiți. Își luau „la revedere“, iar ușa se trântea în urma lor.

Știa și ce sunete scoteau la întoarcere. Ce vorbeau când intrau pe ușă și cât timp trecea de când descuriau ușa și închideau televizorul. Își dădea seama ce gustări pregătea Melanie doar ascultând dacă deschidea dulapul sau frigiderul.

Îi plăceau sunetele care însoțeau plecarea și sosirea acasă a celor din familie. Fetele erau ușor de citit; își afișau emoțiile cu privilegiul vârstei. „Sunt obosită!“ „Mi-e foame!“ „Te iubesc!“ „Ea a început, o urăsc!“ Privilegiul lor instinctiv de a spune ce credeau despre tot era de invidiat, de a-i face pe toți să asculte, să le pese și să reacționeze. Evident, Liam era cel mai greu de citit. De abordat. El trecuse de vârstă la care o înghețată sau ceva mai mult timp de joacă ar fi putut să rezolve totul. Nu mai era copil, deși Melanie nu își dădea seama de asta. Îl domina și-l îngrădea.

Îl sufoca.

Abigail vedea berbecul din el lovind gardul cu capul din dorința de a explora noi pajiști.

Și Ben... Ei bine, Ben era surprinzător. Nu cum se așteptase ea. Mai mult decât presupusese. Crezuse că poate era doar bărbatul pe care îl alesese Mel. Nu era. Era un bărbat pe care orice femeie ar fi

vrut să îl atragă și pentru care ar fi făcut orice să îl aibă. Era o surpriză plăcută. Era destul de palpitant să fie prin preajma lui. Mai adăuga ceva. Stimula lucrurile.

De-a lungul zilei, când casa era pustie, îi plăcea să se familiarizeze cu lucrurile lor. Era pur și simplu curioasă, nu vreo ciudățenie de-a ei. În zilele în care trebuia să rămână singură acasă, se plictisea. Nu își băga nasul, deoarece Mel spusese clar că nu are nimic de ascuns față de Abi, fiind mai mult decât dornică să îi arate albumele cu fotografiile de familie. Fișetul unde Ben păstra cu grijă formulele de la bancă, magazia cu unelte și sertarele cu lenjerie intimă erau doar la un pas distanță de albumele cu fotografii, încă un aspect al vieții de familie. Ritmul vieții lor era și al ei.

Melanie lua totul de-a gata, fără să vadă simfonia frumoasă pe care o recunoștea Abigail. Ofta nerăbdătoare când fetele nu se puteau hotărî dacă vor părul împletit sau strâns în coadă. Uneori, când i se urcau în poală, se plângea de dureri de spate sau de picioare după o zi întreagă petrecută în magazin, țipa la ele dacă își lăsau jucăriile împrăștiate. Nu aprecia privilegiul de a fi mamă. Câteodată, Abi credea că Mel nu merita tot ce are, tot ce i se părea că i se cuvine.

Toți aveau secrete. Lui Abigail nu îi plăceau secretele. De fapt, le ura. Familiile nu trebuiau să aibă secrete, pentru că erau ca niște mici crăpături care, în cele din urmă, deveneau răni deschise.

Melanie se cântărea în fiecare dimineață de luni și nota în carnețelul pe care îl păstra în trusa de machiaj: era amuzant, deoarece întotdeauna spunea că nu o deranjează câtuși de puțin cât de mult se îngrășase. Carnețelul a dezvăluit faptul că nu slăbise, ci se îngrășase șase kilograme în șase luni. Imogen păstra o păpușă Barbie stricată în spatele dulapului, sub un costum vechi de dans de-al lui Lily. Din când în când, Lily încă mai făcea pipi în pat. Bineînțeles că Mel știa, ea schimba cearșafurile, dar nu era ceva ce ar fi spus altora; nu s-ar fi potrivit cu firea băiețoasă a lui Lily. Abigail presupunea că pe fată o deranja ceva. Însă cele două erau mici, iar pe Abigail nu o interesa

secretele lor. Ben se uita la filme pentru adulți pe laptop în prima zi de miercuri din lună, când Melanie era la clubul de carte. Bietul bărbat, Mel chiar trebuia să își îmbunătățească viața socială, cel puțin așa soțul ei ar fi putut să se masturbeze ceva mai regulat, de vreme ce ea în mod evident nu era atentă la dorințele lui. Și Liam? Ei bine, secretul lui era cel mai mare.

Iar Abi știa asta.

Melanie

MIERCURI, 21 MARTIE

Ben vine acasă și ne găsește pe mine și Abi stând la masa din bucătărie.

– Bună ziua, doamnelor! spune el cu un zâmbet care, sincer, pare puțin forțat. Observ că privirea îi cade pe sticla de Bordeaux. Îl văd studiind eticheta, Château Deyrem Valentin Margaux, și recunoaște că este a lui. De obicei, vinul pe care îl cumpărăm este *al nostru*, nimeni nu îl revendică, dar sticla asta i-a cumpărat-o prietenul lui în semn de mulțumire, deoarece Ben și-a petrecut un weekend întreg ajutându-l să curețe grădina. Costă douăzeci și cinci de lire la supermarket. Când am văzut-o pe raft, am avut un șoc. La restaurant, nu dau douăzeci și cinci de lire pe o sticlă de vin, ar trebui să fie o ocazie specială. Știu că nu ar fi trebuit să o deschid fără să fie și el prezent ca să se bucure de licoare, de vreme ce a muncit din greu pentru ea, dar am avut de ales între asta și sticla ieftină pe care am câștigat-o la o tombolă la târgul de Crăciun de la școală. Niciunul din noi nu s-a atins de ea și, foarte probabil, s-a oțetit. Poate ar trebui să o aruncăm, dar cred că o s-o donez din nou școlii pentru tombolă. Voiam ca Abi să știe că recunosc un vin bun când îl văd.

Din fericire, Ben nu este genul de om pe care să-l amuze lucrurile astea. Cel puțin nu prea sunt șanse să comenteze în fața invitaților,

adică a lui Abi, chiar dacă au trecut deja câteva săptămâni de când stă la noi și se poartă ca un membru al familiei în multe feluri. El se întinde după un pahar și-și toarnă ce a mai rămas din sticlă. O jumătate de pahar. Ridică din umeri și îl dă peste cap.

– Mai este ceva de mâncare?

Se uită la farfuria cu resturi de lasagna, nici măcar un sfert de porție. În bolul de salată au mai rămas câteva jumătăți de roșii și frunze de salată ofilite, dar lui nu îi place oricum salata.

– Liam a mai vrut o porție, spun eu scuzându-mă.

Ben știe că băiatul nostru adolescent nu se satură ușor. El spune că îi este foame chiar în timp ce termină de mâncat cina.

– Este vina mea! chicotește Abi. Îmi place apetitul lui. L-am încurajat să mănânce cât poate. Cred că i s-a părut că l-am provocat. În adolescență, relația mea cu mâncarea era foarte diferită. Agonizam pentru fiecare înghițitură. Este o încântare să-l urmărești mâncând. Sunt oarecum invidioasă.

Ben deschide frigiderul și îl închide, oftând aproape imperceptibil. Trebuie să merg la supermarket și să fac provizii. Săptămâna asta nu am cumpărat cine știe ce. Abi și cu mine avem tendința să ne ducem la M&S, un magazin alimentar de lângă o benzinărie locală, iar eu cumpăr ce îmi trebuie în ziua aia. Mâncărurile semi-preparate sunt scumpe ca să hrănești șase oameni, dar este mai simplu așa. Nu vreau să pierd timpul mergând la cumpărături și gătind. Ben deschide dulapul.

– Am să-mi încălzesc o supă dintr-o conservă.

Mă simt vinovată. Ar trebui să gătesc ceva mai consistent. Cred că aş putea reuși să fac niște ouă cu șuncă și pâine prăjită. Nu că venerez imaginea casnicei din anii '50, dar știu că Ben mi-ar face mâncare dacă aş veni de la serviciu la opt și jumătate. Chestia este că am băut îndeajuns, cât să mă simt puțin leneșă și să nu pot să mă mișc prea repede. Bucătăria este un dezastru. Coșul de gunoi trebuie golit și cutia cu materiale reciclabile dă pe dinafară. Urmele cinei se

văd pe masa din bucătărie: un tocător și o pâine mâncată pe jumătate, o farfurie cu unt, o sticlă lipicioasă de ketchup, pahare, firimituri, picături și pete. Nu știu cum se întâmplă de vreme ce avem o mașină de spălat vase, dar, aparent, și chiuveta este mereu plină de vase murdare. Îmi spun că bucătaria pare un spațiu primitiv în care domnește relaxarea, nu că este murdară. Mă amuză să mă gândesc la tot efortul meu de a pregăti casa pentru sosirea lui Abi. De când a venit, am fost incredibil de relaxată.

Nu mă ridic să îi încălzesc supa, ci continuu să răsfoiesc o revistă cu Abi, care caută idei pentru o nouă tunsoare. Și-a stabilit niște întâlniri în Londra mâine și vineri și vrea să se asigure că este la modă. Abi a stat de vorbă cu cunoștințele ei din zona asta. Din ce mi-a spus, abordarea inițială a diverșilor producători și a televiziunilor a avut succes. Toată lumea vrea să o invite la prânz ca să discute.

Când am auzit prima dată de întâlnirile ei, m-am simțit aproape dezamăgită, ceea ce a fost stupid și egoist din partea mea.

– Ne părăsești? am întrebat eu, șocată, îngrozită.

– Ei bine, nu putem continua așa la nesfârșit, nu-i așa? a zis ea, zâmbind plăcut.

Bineînțeles că nu. Abi trebuie să își refacă viața. Să se întoarcă în lume. Nu a venit în Anglia ca să stea cu mine și familia mea. Noi am fost doar un punct de oprire. Mi-am amintit că măcar Ben o să fie încântat să afle că Abi își dorește să meargă mai departe. Este un om înțelegător, dar chiar și așa, știu că i se pare un pic stânjenitor să aibă un oaspete permanent în casă. De mai multe ori a deschis subiectul plecării lui Abi. Eu am evitat problema, refuzând să o întreb direct, deoarece nu vreau să plece. Îmi place să stea aici. Așa că m-am pleoștit un pic aflând că urmează să plece. Mereu sensibilă la sentimentele celorlalți, Abi a încercat să mă liniștească.

– Sunt doar câteva întâlniri. E posibil să nu ducă la nimic.

Dar au să ducă și așa și trebuie, deoarece Abi este minunată. Are multe idei creative și inovatoare și nu se mai mulțumește să fie

prezentatoare, vrea să își producă propriile emisiuni. Sunt sigură că, de îndată ce o să-și prezinte ideile în fața oamenilor potriviți, o să aibă mare succes. Totuși, o să-mi fie dor de ea.

– Este Londra! a subliniat ea, îmbrățișându-mă. Este mult mai aproape decât Los Angeles. Imaginează-ți că vii să mă vizitezi în Londra în weekend, ca să facem cumpărături, să bem cocktailuri și poate să mergem la teatru. Putem fi versiunea britanică a lui Carrie și a Samantha.

Am chicotit amândouă. Era o idee ispititoare.

Înainte ca Abigail să apară la ușă, aveam o viață agitată. Eram ocupată. Să nu vă îndoiiți nicio clipă de asta! Îmi petreceam timpul dorindu-mi ca ziua să aibă mai multe ore, astfel încât să pot termina în sfârșit de călcat grămada de rufe, să fac o baie lungă în loc de un duș în grabă sau poate să ies la alergat. Lucruri care, în mod inevitabil, se regăseau la coada listei mele de priorități. Nu doar că eram ocupată, dar, dacă i-am fi întrebat pe toți ceilalți, cu siguranță ar fi spus că aveam o viață plină de sens și scopuri, și că nu trăiam numai ca să calc rufe. Am un soț care mă iubește și pe care îl iubesc și trei copii sănătoși. Îmi trăiesc visul.

Însă... e doar atât. Nimic mai mult.

Câteodată. Uitați cum stă treaba, nu mă plâng, dar uneori mă simt un pic pierdută. Sau ignorată. Chiar și într-o cameră plină. Nimeni nu mă întreabă cum mi-a mers și, dacă o fac, nu îmi ascultă răspunsul, deoarece deja strigă „Mi-ai văzut ochelarii?” (Răspuns: Da, sunt în sacul de înot, Lily.), „Cine mi-a mutat costumul de balet?” (Răspuns: Nu l-a mutat nimeni, este pe podeaua din baie, unde l-ai lăsat, Imogen.), „Ce avem la masă?” (Răspuns: Spaghete bolognese/lasagna/chiftele, Liam.) și multe altele. Ce am făcut azi? (Nu sunt întrebată, dar dacă aș fi, aș răspunde: Bine, mulțumesc, am pus de trei ori mașina la spălat, am făcut cumpărături, am plătit facturi și... O, ați plecat cu toții din cameră!).

Acum o am pe Abi.

Ben își termină supa, iar apoi spune că este obosit și că are de gând să facă un duș și să se culce devreme. Mă sărută pe frunte și îi urează „noapte bună“ lui Abi în timp ce iese pe ușă. Aproape îl aud numărând minutele până când Abi o să spună că își face bagajele, dar știu că habar nu are ce simte Ben, crezându-l doar foarte politicos.

Abi scutură din cap, cu o expresie admirativă.

– Ai ieșit cu mulți bărbați înainte să îl cunoști pe Ben?

– Cu câțiva, recunosc eu. Acum am uitat de ei. Niciunul n-a fost important atunci și, imediat ce a apărut Ben, au dispărut toți pretendenții.

– Ești foarte norocoasă!

– Da.

Îi confirm pentru că *sunt* norocoasă că a apărut Ben și ne-am îndrăgostit. Nu m-am simțit așa când mergeam la întâlniri ca mamă singură. Cred că au fost șase încercări. Nu multe în șase ani. Cele mai multe femei cu vârsta între nouăsprezece și douăzeci și cinci de ani au în general succes. Îmi dau seama că Abi vrea să-i dau mai multe detalii. A fost dificil. Liam îi neliniștea pe posibii iubiți. Toți presupuneau că îi căutam un tată, de fapt, voiam doar o îmbrățișare, nu o cutiuță de la TIFFANY'S. Mi-aduc aminte când i-am spus prima dată unui tip că am un băiețel, iar el mi-a răspuns „Uite, cu toții avem lucruri asupra cărora nu vrem să atragem atenția; de exemplu, eu port șosete care îmi fac gambele să pară mai mari“. Am râs. Credeam că glumește. Nu glumea. Nu știu ce m-a descurajat mai mult în privința lui: faptul că el credea că fiul meu este „ceva asupra căruia nu vreau să atrag atenția“ sau că mi-a prezentat conceptul de șosete care măresc gambele.

– Nuuu! strigă Abi.

Mă simt încurajată să continuu:

– Un alt tip m-a întrebat „dacă și-a revenit“. La început, am crezut că se referă la silueta mea, din cauza lipsei de somn înțelegeam mai greu, dar apoi a adăugat: „Este strâmt, acolo jos? Nu vreau să mi-o bag într-un tunel!“

– O, nu, ce oribil! strigă Abi, chicotind.

– A fost, dar știi, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Tocmai hotărâsem că este mai important să dorm decât să ies cu băieții. Asta până să apară Ben.

– Melanie, ești foarte norocoasă că ai un bărbat atât de bun.

Cred că vorbește serios, deoarece arareori îmi spune Melanie.

– Să te ții bine de el!

Nu știu cum să-i răspund. Știu că Ben este un bărbat bun, dar mi s-ar părea o îngâmfare din partea mea să-i dau dreptate. Din fericire, nu așteaptă să-i răspund.

– Nu știu dacă Rob a fost vreodată un om bun, spune gânditoare.

Înțepenesc. Singurul lucru care complică șederea lui Abi este momentul în care conversația deviază inevitabil în direcția asta. A reușit să-l facă „ticălos” în mai multe feluri și nu cred că intenționează să se oprească. Nu o contrazic, dar nu cred că îi face bine să se tot gândească la asta. L-a părăsit. Rob face parte din trecutul ei. Abi trebuie să meargă mai departe. Eu așa am procedat mereu.

Îmi povestește de mii de ori cum l-a găsit cu asistenta lui personală și cu tot mai multe detalii de fiecare dată. Nu c-aș sugera că exagerează, nu ar face-o, spun doar că re trăiește totul cu prea multe detalii. Mă întreb cât de înțelept este din partea ei. Mi-a descris cum lumina soarelui de după-amiază cădea pe părul tinerei, cum hainele lor erau împrăștiate peste tot pe podea, cum ea urmărea ca și când ar fi fost o scenă filmată cu încetinitorul, în timp ce încerca să înțeleagă ce vede.

„Nici măcar nu au tras draperiile! De parcă ar fi vrut să fie văzuți”, s-a plâns la un moment dat. Altă dată a zis că „Poate nici măcar nu au observat draperiile; poate erau prea preocupați unul cu celălalt”.

Este de datoria mea să ascult povești pe care le știu deja. Asta înseamnă prietenia. Câteodată rezistă mai multe zile fără să vorbească despre Rob. Din nefericire, dar de înțeles, își amintește de el mai mult când Ben este în preajmă, mai ales dacă face vreun lucru

în lumina căruia îi pare grijuliu, cum ar fi să le asculte pe fete citind sau să-l ia pe Liam la niște lecții de șofat. Sunt lucruri pe care le apreciez, dar pe care le consider normale și, de aceea, rareori îl laud pe Ben. Adică, nimeni nu se gândește să mă felicite dacă fac ceea ce trebuie să facă un părinte.

Totuși, în seara asta nu mai spune nimic despre Rob, fiind prea ocupată cu planurile pentru Londra. Mă roagă să o ajut să-și aleagă hainele, ne uităm la înregistrarea emisiunii ei și verificăm biletele de tren ca să vedem la ce oră să își pună alarma. Mi se pare un semn bun. Se îndreaptă în direcția corectă. O să-și revină și o să învețe să trăiască fără el. O să înflorească fără Rob. De ce nu? Mă bucur pentru ea. Și pentru mine.

Ben

Ben era încă treaz când Mel a venit în pat. Ea a părut surprinsă de vreme ce era trecut de ora unsprezece, iar el plecase demult în camera lor. Se așteptase să doarmă? Nu era atât de epuizat pe cât afirmase, doar că nu își dorise să rămână la parter cu ea și Abi. Nu știa dacă Abi ar fi trebuit să aleagă un „bob lung”¹ ca să semene cu Emma Stone. Probabil că Mel ar fi putut rezolva situația, dacă s-ar fi gândit o clipă, dar nu se gândea. Mel s-a uitat la el cu un soi de vino-văție. În ultima vreme, nu prea îl băgase în seamă. Copiii îi acaparau o mare parte din atenție (fapt pe care Ben nu-l disprețuia), iar Abi atrăgea ce mai rămânea (ceea ce îi dis plăcea). Singura dată când Ben și Mel apucau să mai stea de vorbă era când mergeau la culcare.

El citea un roman science-fiction.

– E bună cartea? l-a întrebat curajoasă.

– Merge.

Și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Uneori îi povestea detaliat ce se întâmpla în carte. Adevărul era că nu o interesau cărțile science-fiction și, în dățile în care îi rezuma acțiunea sau îi făcea o recenzie, adesea credea că nu mai era atentă, probabil gândindu-se la ce trebuia să cumpere de la supermarket. Totuși, de obicei îi

¹ Tip de tunsoare. (n. tr.)

povestea oricum, în speranța iluzorie că într-o zi avea să-i ceară cartea să o citească și ea. Era una dintre schemele pe care le făceau cuplurile căsătorite ca să mai treacă timpul. În seara asta, Ben nici măcar nu s-a deranjat.

Ea a intrat în baie și s-a spălat pe față și pe dinți.

– Ți-a plăcut vinul, nu-i așa? a întrebat-o el.

– Da. Dar, ca o nesăbuită, am deschis și sticla câștigată la tom-bolă după ce ai plecat la culcare. Chiar n-am găsit alta. Am greșit. Deja îi simt efectele sub ochi, pe gât și în cap.

De când sosise Abi, ea tot băuse, dar el nu a comentat. Nu era nevoie să o facă, Mel era matură.

– Probabil c-ar trebui s-o las mai moale cu băutura și să dorm mai mult. N-am să beau cât o să fie plecată la Londra. Așa o să-și mai revină și ficatul meu.

Ben știa că Mel ar fi trebuit să facă asta de multă vreme. Să stea trează până seara târziu, să bârfească și să bea. Își dădea seama că ea recupera timpul pierdut.

– A fost o seară frumoasă? a întrebat-o când Mel a dat la o parte pătura și s-a urcat lângă el.

– Mda.

– Ați sporovăit mult?

Nu asta intenționase să zică, dar și-a dat seama că, rostind astfel cuvântul „sporovăit“, făcuse să pară că s-ar fi dedat unei activități clandestine. Ceva puțin dubios sau măcar frivol. Nu încerca să transmită dezaprobarea implicită, dar o făcuse.

– Da, i-a răspuns Mel simplu.

– E clar că-ncepe să-ți placă rolul de confidentă, a zis el, rostind și cuvântul „confidentă“ într-un mod absurd, accentuând fiecare silabă.

Era un pic ciudat. Nu știa ce se întâmpla cu el. Nu se simțea în apele lui. Abi îl agita. Din seara aia din bucătărie, când crezuse că îi făcea avansuri, evitase să mai fie singur cu ea, deși Abi asta căuta. Era un ticălos să-și imagineze așa ceva? Cine se credea? Idris Elba?

Nu-i menționase incidentul lui Mel, pentru că, probabil, s-ar fi prădădit de răs. Dar dacă nu se înșela, iar Abi îi făcea avansuri, atunci poate că trebuia să discute despre asta cu Mel.

– Ne-am uitat în reluare la emisiunea ei, a zis ea înainte ca el să-și găsească cuvintele.

– A, da, ne-a arătat-o și mie și lui Liam.

– Cum ți s-a părut? a întrebat entuziasmată Mel. Mie mi s-a părut că este minunată! Era stăpână pe situație. Îi făcea pe oameni să pară carismatici și fermecători sau să îi prezinte ca pe niște proști fanatici. Foarte inteligent!

Soția lui era practic îndrăgostită de femeia asta. Nu voia să îi strice iluzia cu noile lui bănuiele. Totuși, nu strica să fie un pic mai prudentă, realistă.

– Păi, bineînțeles că Abi și-a adunat cele mai bune emisiuni. Cele mai amuzante și măgulitoare interviuri ca să facă impresie. La urma urmei, e un colaj.

– Abi a dat mereu dovadă de genul de sinceritate pe care oamenii o consideră înviorătoare și orbitoare. A reușit să o valorifice într-un fel care o face o reporteră seducătoare, dar și curioasă, a concluzionat Mel.

Ben a oftat, exasperat.

– Nu cred că sinceritatea ei e veritabilă. Este o actriță. O profesionistă care se controlează foarte bine.

– Uau, nu ți se pare că ești cam dur?

Ben a ridicat din umeri.

– Nu sunt dur. Dar cu asta se ocupă, nu?

Ben a decis să nu mai spună nimic. Mel nu a mai insistat. În mod clar, hotărâse că într-o căsnicie erau momente în care, dacă știai că partenerul încearcă să nu îți transmită un mesaj, trebuie să-l lași în pace. Îi respecti decizia de a se abține. Nu este întotdeauna o discuție constructivă. Ea și-a stins veioza de pe noptieră, dar el nu i-a imitat gestul.

– Mă întrebam cât crezi că mai are de gând să mai rămână la noi, a zis părând politicoș, rezervat.

Era ceva nou între ei. De obicei, erau pe deplin sinceri unul cu celălalt, își păstrau bunele maniere pentru oamenii pe care nu îi plăceau sau în care nu aveau prea multă încredere.

– Măine se face o lună de când a sosit.

– Da? Ce repede a trecut timpul! Îmi pare foarte rău pentru ea! a spus tristă Mel.

Întinzând mâna, a găsit-o pe a soției pe sub pătură și a strâns-o.

– Este o situație grea. Nu mă deranjează că îți ajuți prietena. În mod normal, vreau să o faci, a șoptit el.

Ea s-a uitat la Ben, așteptând cuvântul „dar“. Era evident că urma unul.

– Dar o invitație deschisă nu este ușor de negociat. Viața noastră de familie este foarte tulburată.

– Cum așa?

Lui Ben îi era groază să rămână singur cu ea, fetele se dezlănțuiau, iar Liam părea schimbat. Ben nu putea să descrie exact cum, era mai greu de abordat, nu mai rezervat, poate distant. Nereușind să se adune, încât să-i spună toate astea, s-a rezumat la fapte.

– Ei bine, fumează.

Ben detesta fumătorii. Nu îi înțelegea. De ce te-ai otrăvi singur? Disprețuia fumatul pasiv și era nervos că îi intoxica pe copii.

Mel a dat aprobator din cap.

– O să îi aduc aminte să nu mai fumeze în casă.

– Acaparează baia.

– A început să folosească mai mult baia copiilor, ca să nu ne stea în cale, dar am să fiu atentă la asta.

– În plus, nu se cenzurează în fața fetelor. Ieri Lily a spus „Ești cel mai al naibii!“ și apoi a bătut palma cu mine, pentru că i-am legat șireturile.

– A!

– Nu este o expresie potrivită pentru un copil de șase ani care își exprimă bucuria, cred că ești și tu de acord.

Mel părea furioasă, ca și când ar fi crezut că Ben era pacostea, pentru că îi povestea toate astea, în loc să fie de vină Abi, pentru că le făcea.

– Abi nu a avut copii, nu este la fel de sensibilă. De fapt, nu cumva are legătură cu mine? Pentru că am ieșit în oraș la ceai? a întrebat ea tăfnoasă.

– Ieri și de două ori săptămâna trecută. Copiii nu pot trăi cu mâncare de la restaurant.

Ben știa că pare cam stângaci, primitiv. Nu era sigur de ce nu își putea prezenta cazul mai plăcut și mai convingător. Nu voia decât ca Abi să plece.

– Ba pot! a insistat Mel.

– Păi, atunci să știi că nu ne permitem să luăm constant mâncare de la restaurant și, în plus, ai rămas până târziu și ai fost nevoită să iei un taxi spre casă.

– Am băut ceva, doar n-ai fi vrut să mă urc la volan.

– Nu, nu aș sugera niciodată asta. Dar din cauză că nu te-ai trezit destul de devreme ca să recuperezi mașina a doua zi, am primit o amendă. Una de optzeci de lire.

– Îmi pare rău! a zis, deși nu părea să regrete. Data viitoare o să mergem pe jos și o să luăm un taxi la întoarcere.

– Nu asta voiam să zic.

– Dar este o soluție.

Amândoi au tăcut și s-au uitat la tavan. Ben credea că, dacă Mel s-ar fi gândit la argumentele lui, și-ar fi dat seama că toate sunt rezonabile.

– Sunt foarte obosită, a mormăit Mel. Trebuie să dorm. Lucrez de dimineață și nu am timp pentru asta.

– Totuși, ai avut timp să bei două sticle de vin, a spus el.

Nu intenționase să-i atragă atenția, dar chiar era obosită. Cine era de vină pentru asta?

– N-am cum să te împac, nu-i așa? Presupun că ar trebui să fiu mulțumită că nu-i cazi în mreje. Alte femei poate și-ar face griji în privința asta, a zis Mel amuzată.

Încerca să evite o ceartă. Nici el nu voia să se certe, dar comentariul ei doar l-a stânjenit. Nu putea să îi explice.

– Măine are o întâlnire la Londra, nu? a întrebat în schimb.

– Da. Cred că vreo două, din ce spunea. Pleacă devreme ca să se tundă, iar vineri se întâlnește cu un agent.

– Așadar, care-i tema emisiunii pe care o propune? a întrebat Ben. Se țineau încă de mână, a ei parcă era un pic transpirată acum. Încordată.

– Am întrebat, dar nu a fost prea clară.

– Credea că nu ai înțelege?

– Ben!

– Sau este secret și n-a crezut că poate să-ți spună? Ambele explicații pentru ambiguitatea ei sunt cam insultătoare, nu crezi?

– Ce e cu tine? a izbucnit Mel nerăbdătoare. Nu înțelegi că uneori nu este util să fii limitat? Are multe idei. Este creativă. Încă nu s-a stabilit nimic.

– Deci întâlnirile astea sunt ședințe de creație, și nu prezentări? El voia să pară calm, dar știa că se purta ca un câine cu un os.

– Ideile ei prezintă interes, a răspuns ferm Mel.

– Bun! a spus Ben și s-a apropiat de soția lui, lipindu-și trupul cald de al ei. Este bine că pare căutată. Nu cred că o să-i fie prea greu să-și găsească din nou de lucru.

Voia să sublinieze faptul că, imediat ce și-ar fi găsit o slujbă, vieților lor ar fi revenit la normal.

– Presupun că, dacă o să-i meargă bine, o să-și dorească să se stabilească la Londra.

– Păi o să rămână acolo o zi sau două, dar se întoarce în weekend.

– Nu are întâlniri și săptămâna viitoare?

– Ba da.

– Nu ar avea mai mult sens să rămână în Londra?

– Este scump să stea la hotel toată săptămâna.

Doamne ferește să cheltuiască Abi vreun ban!

– N-ar putea să ia legătura cu vreo prietenă? a întrebat exasperat.

– Nu a menționat pe nimeni, iar Londra este la doar o oră de mers cu trenul de aici. De ce să nu vină acasă?

– Acasă?

– Știi ce vreau să spun. În orice caz, sâmbătă seara mergem la cinema. Ți amintești? Te-am întrebat dacă vrei să ai grijă de fete sau dacă vrei să vii cu noi. Dacă accepți, am să-l rog pe Liam să stea cu ele.

– Liam o să fie acasă?

Liam pleca a doua zi în Scoția ca să viziteze parlamentul scoțian. Profesorul lui de politică organizase excursia. Băiatul era foarte încântat.

– Da, pentru că se întoarce sâmbătă după-amiază.

– Ce film vreți să vedeți?

– Pe ăla cu Meryl Streep.

El s-a gândit la asta.

– Nu, du-te fără mine. Liam n-o să vrea să stea cu ele, ci să iasă în oraș cu Tanya după ce se întoarce din Edinburgh.

– Ai de gând să-ți stingi veioza? a întrebat Mel. Sunt foarte obosită.

I-a ascultat dorința și au rămas în întuneric, Ben cu ochii deschiși și mintea agitată.

– Cum stă Abi cu banii? a întrebat el.

– Uau, Ben! Nu poți să pui întrebarea asta!

– Pot, având în vedere că stă cu noi fără să plătească chirie.

– Este o prietenă, o invitată. Doar nu-ți imaginezi c-am să-i cer bani de chirie!

– Nu, îmi dau seama că nu ai face niciodată așa ceva, ești prea generoasă pentru binele tău, dar am crezut că o să se ofere sau cel puțin c-o să facă niște cumpărături sau ceva de genul ăsta. Mai ales dacă are de gând să mai rămână mult.

– Mi-a cumpărat o grămadă de flori săptămâna trecută.

– Flori de garaj. Dacă ți le-aș fi cumpărat eu, mi le-ai fi aruncat în cap.

– Nu-i adevărat!

Ba ar fi făcut-o. Amândoi știau asta. El a așteptat răbdător răspunsul la întrebare.

– Abi a spus ceva de bani o dată sau de două ori de când stă cu noi. Nimic exact, dar suficient cât să înțeleg că acum este cam strâmtorată.

Ben a țâțâit.

– Este doar o chestiune de circuit financiar. După finalizarea divorțului, o să fie o situație mai bună, de fapt o să fie destul de bogată. Bunurile ei sunt acum blocate.

– Când spui „bunurile ei“, te referi la ale lui Rob, nu?

– Practic, e același lucru.

– Nu știu dacă avocatul lui ar fi de acord.

– Evident, nu este la fel de bogată ca înainte, dar spune că îi place să înfrunte provocarea de a economisi.

Ben a pufnit.

– Ce? a întrebat Mel.

– Ei bine, niciunei persoane care nu a fost niciodată cu adevărat falită nu îi place să „înfrunte provocarea de a economisi“.

El i-a repetat cuvintele, nereușind să nu le rostească foarte sarcastic.

– Cei care sunt cu adevărați faliți urăsc situația. Își fac griji în privința asta.

– Nu am spus niciodată că e falită. Nu are bani. Uite, Ben, să vorbești despre bani cu Abi, sau oricare dintre prietenele mele, este cam neplăcut.

– Ciudat, pentru că tu vorbești veselă despre examinările sânilor, fluidele corporale, culoarea și consistența rahatului copiilor. Te-am auzit. Se știe că nu ești foarte pudică.

– Mda, dar asta e altceva.

– Nu are economii? Rob nu îi dă nimic? Probabil că îi dă. Așa scrie în lege.

– Nu știu toate detaliile despre finanțele ei. În mod evident, divorțul o să-i afecteze negativ stilul de viață, dar este o femeie puternică, talentată și pricepută, o să se repună pe picioare. Presiunea din partea prietenilor este ultimul lucru de care are nevoie acum.

– Mda, dar nu putem continua la nesfârșit. Ne trebuie o dată finală.

Ben voia doar ca Abi să plece din casă, voia ca ei să fie din nou o familie unită.

– Nu îți place de ea? Nu văd de ce nu o plăci.

– Nu e vorba că nu o plac, a răspuns el precaut.

– Folosești multe negații.

– Doar două. Numărul corect pentru ceva pozitiv.

Dar el știa că nu pare pozitiv. Au stat întinși în liniștea apăsătoare. Tensiunea din aer era copleșitoare. Mel a căscat ostentativ.

– Uite, mâine, când Abi o să fie la Londra și Liam în oraș, poate ar trebui să facem ceva, doar noi și fetele. Sau măcar noi doi.

– Probabil, a mormăit el în cele din urmă.

– Să comandăm mâncare? Thaiandeză? Pește și cartofi prăjiți? Sau aș putea să gătesc. File de vită? Ar fi frumos. Acum, hai să dormim.

– Bine, am să mă asigur că plec de la birou la cinci fix, a încuviințat Ben.

Melanie

SÂMBĂTĂ, 24 MARTIE

Nu am mai reușit să comandăm mâncare sau să gătesc file de vită, nici măcar nu am mai apucat să văd filmul cu Meryl Streep. În schimb, mi-am petrecut vinerea și sâmbăta acasă la părinții mei din cauză că mama mi-a spus la telefon că ea și tata s-au ales cu ceea ce mi-a descris ca fiind „o viroză urâtă”; aveau nevoie de mine ca să mă asigur că sunt hidratați, ca să schimb cearșafurile și să îi îngrijesc cât pot de bine. Ben a avut grijă de fete, iar eu mi-am schimbat tura de vineri pentru duminică, presupunând că până atunci părinții mei își vor reveni sau, în cel mai rău caz, Ben o să mă înlocuiască. Părinții mei, săracii, n-au mai vomitat până sâmbătă seara și au reușit chiar să mănânce niște supă și biscuiți. M-am gândit să rămân peste noapte, dar, chiar înainte de miezul nopții, am hotărât să plec acasă... Voiam să mă întorc la familia mea și la Abigail, puteam să revin ori-când a doua zi dacă aveau nevoie de ajutor.

Când intru cu mașina pe alee, văd că în casă este întuneric. Mă furizez pe ușa de la intrare, închizând-o în liniște în urma mea. Sunt epuizată, dar și un pic agitată în același timp, și simt nevoia să citesc douăzeci de minute înainte să mă duc la culcare. Ca mamă cu serviciu și care este întotdeauna ocupată și căutată,

în sinea mea simt un mic fior de libertate când știu că sunt trează în timp ce toți ceilalți dorm. Nu mă simt grăbită sau observată. Mi se pare că încalc regulile. Nu vreau să îl deranjez pe Ben, așa că-mi iau un pahar cu apă din bucătărie, iar apoi mă îndrept spre sufragerie.

– Dumnezeule, Liam, m-ai speriat! Exclam și tresar, vărsând apa pe bluză și blugi când îl zăresc pe Liam cu coada ochiului.

El stă lungit pe fotoliul pe care îl consider scaunul pisicilor. Uneori, când îl văd pe neașteptate pe Liam, îmi ia o fracțiune de secundă să îl recunosc. Statura lui mă surprinde întotdeauna. Încă mă aștept să văd, ei bine, nu un băiețel, poate un copil de unsprezece ani, cu umeri înguști și genunchi noduroși. Liam are umeri lați, pectorali definiți și picioare ca niște trunchiuri de copaci. Nu ar trebui să fie o surpriză că a crescut, dar este. Nu înțeleg cum am reușit să cresc un uriaș.

– Cum a fost în Edinburgh? De ce stai pe întuneric?

Mă uit la ceas, este douăsprezece și jumătate, iar el nu se uită la videoclipuri pe YouTube și nici nu joacă jocuri pe calculator. Aprind veioza de pe măsuta de cafea. Evident, este dificil să impui ore de culcare oamenilor care au peste doi metri înălțime, dar, în mod normal, Liam se culca până acum sau rămânea în fața calculatorului.

– Cine este tatăl meu?

– Ce?

Întrebarea este atât de clară și neașteptată, încât, pentru o clipă, nu o înțeleg. Este târziu. A fost o seară lungă. Încă mă gândesc la părinții mei. Dormeau liniștiți când am plecat, dar o să reușească să nu vomite cina?

– Ce? întreb a doua oară, încet.

– Este o întrebare ușoară. Adică, sper că știi. Cine este tata?

Este imposibil să nu simt agresivitatea din vocea lui.

– Ben este tatăl tău, am spus cu hotărâre.

– Știi la ce mă refer. Cine este tatăl meu?

Îmi las poșeta pe jos și îmi scot jacheta și pantofii. Acțiunile astea îmi acordă o amânare de exact treizeci de secunde, nu suficient de mult timp.

– De ce întrebi?

– Nu am voie să întreb?

– Bineînțeles că poți să întrebi. Nu a fost niciodată un secret. Doar că până acum nu te-ai mai arătat interesat de asta, deci de ce întrebi?

El ridică din umeri. Oftez și mă așez pe canapeaua din fața lui. Nu mă reazem, dar în schimb stau stângace pe margine, aplecată spre el. Mă întind în fața ca să pun mâna pe genunchiul lui, dar Liam se ferește din calea mea.

Ultima dată când a întrebat Liam despre tatăl lui biologic avea șapte ani. Ben tocmai mă ceruse în căsătorie, iar eu acceptasem provizoriu, spunându-i că trebuia să discut mai întâi cu Liam. De fapt, nu îi ceream permisiunea lui Liam, și chiar dacă aș fi făcut-o, eram sigură că mi-ar fi dat-o, deoarece l-a adorat de la bun început pe Ben, doar că ar fi fost ciudat să îl pun în fața faptului împlinit. L-am dus pe Liam la o cafenea ca să bem ceai doar noi doi. Îmi aduc aminte că l-a deranjat că Ben nu ne însoțea. Ben făcea întotdeauna trucul cu paiul dacă era ambalat în hârtie. Rupea un capăt al hârtiei și apoi sufla astfel încât ambalajul să zboare, adesea în fața lui Liam, care se amuza foarte mult. Ben încă-l mai face pentru Lily și Imogen, dar ele nu râd la fel de mult ca Liam.

– Unde este Ben? Vine? a întrebat Liam, uitându-se nerăbdător împrejur.

– Ei bine, azi suntem doar noi doi, deoarece trebuie să discut ceva important cu tine, i-am explicat eu.

– Bine, a spus Liam fără să pară prea interesat, ca să nu mai zic îngrijorat.

I-am explicat că Ben mă ceruse în căsătorie, că voia să-i fie tată.

– Ce crezi? l-am întrebat eu. Adică mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu Ben, însă numai dacă vrei și tu asta, deoarece trebuie să ne dorim amândoi.

– O să locuiască cu noi?

– Da. Probabil c-o să-și vândă apartamentul, iar noi o să ne mutăm din al nostru. E posibil să cumpărăm ceva nou pentru toți. Sper că o casă. Una mică.

– Grozav! a spus Liam zâmbind. Mi-ar plăcea să locuiesc cu Ben. Și aș putea să-i spun „tată“?

– Da, îngerașule. Dacă asta vrei.

– Chiar vreau. Cred că ar trebui să accepți repede.

Am început să zâmbesc, i-am spus că ar trebui să comandăm două *milkshake*-uri ca să sărbătorim și l-am asigurat pe Liam că am să accept cât mai curând posibil.

– Nu vrei să se răzgândească, a zis Liam oarecum îngrijorat.

– Îi putem scrie un mesaj dacă vrei! am râs eu.

– Scrie-i!

Apoi Liam s-a întins peste masă și, punându-și mâna dolofană și lipicioasă pe a mea, m-a întrebat în șoaptă:

– Asta înseamnă că tatăl meu natural nu mai poate să se întoarcă acum să mă ia?

Am fost șocată. Nu dăduse de înțeles că se gândea la posibilitatea asta.

– Dragule, asta nu o să se întâmple niciodată, am spus repede, sperând să îl liniștesc.

– De ce nu? Nu mă iubește?

Inima mi s-a poticnit. Se poate întâmpla și asta când ai un copil. Într-o clipă ești euforic, sigur că le faci lumea mai veselă și mai bună. În clipa următoare te prăbușești, dându-ți seama că ai greșit ceva. Care era răspunsul corect?

– El nu știe despre tine, Liam, dragule. Sunt sigură că, dacă ar fi știut, te-ar fi iubit mai mult decât orice pe lume.

– De ce nu știe?

Între timp, Liam se apucase să deseneze pe colțul meniului un robot, desenul lui preferat de atunci.

– Nu i-am spus.

– De ce?

– Nu am știut cum.

Nu sunt psiholog pentru copii. Nu știu dacă a fost cel mai bun răspuns pentru copilul meu de șapte ani, însă n-am știut ce altceva să-i zic.

– De ce nu?

– Deoarece nu știam unde locuiește.

Ce altceva aș fi putut să zic? Cum altfel aș fi putut să-i explic?

– Ei bine, a spus Liam zâmbind, ce nu știe nu poate să-l rănească, așa cum spune bunica întotdeauna.

Bănuiam că mama mea folosea expresia asta când îi dădea pe furis lui Liam sandvișuri cu gem la ceai.

– Dacă primul meu tată nu știe despre mine, nu cred că o să-l deranjeze dacă Ben o să fie acum tatăl meu, a spus în cele din urmă Liam. Mamă, vreau un *milkshake* cu căpșuni, te rog!

Din ziua aia, Liam i-a spus „tată” lui Ben, iar Ben a fost tatăl lui. Nu a mai întrebat niciodată nimic despre tatăl lui natural, nici măcar la orele de educație sexuală sau la biologie și nici când a desenat arborele genealogic la sociologie. Câteodată, în casă poate mai spunem că Imogen are temperamentul meu sau că Lily este la fel de dezordonată ca mine. Liam spune uneori în glumă că el a moștenit toate calitățile (răbdarea, rațiunea și abilitățile tehnice) de la Ben. Nu am permis niciodată biologiei să se pună în calea credințelor noastre. Liam nu și-a exprimat niciodată curiozitatea în privința tatălui său și presupun că am voie să cred că el era irelevant.

Mă uit acum la Liam. El nu se uită la mine, ci la mâinile lui mari, ascuțite, cu degete lungi și conice. Nu seamănă câtuși de puțin cu mâinile dolofane care s-au întins peste masă ca să mă strângă de

mână, în urmă cu mulți ani, în cafenea. Seamănă mult cu mâinile tatălui său, dacă îmi amintesc bine.

– Ce vrei să știi?

– Cine.

– Îmi pare rău, Liam, nu știu exact, mă bâlbâi jenată.

Liam mă fixează acum cu privirea. O recunosc, doar că nu l-am văzut uitându-se așa la mine. Este tăioasă și-mi spune că mă crede o desfrânată. Mă grăbesc, încercând să îi corectez impresia.

– Adică știi cine este, dar nu cum îl cheamă. Cel puțin nu tot numele.

– Explică-mi. Ce știi despre el?

– Numele lui este Ian. Ne-am întâlnit într-o seară la un club când eram studentă. Ne-am împrietenit.

Mă opresc și mă întreb câte detalii ar vrea să afle. Cu siguranță nu prea multe. Nimeni nu vrea să se gândească așa la mama lui. Nimeni nu își poate imagina mama ca fiind tânără și iresponsabilă. Grăbită și nesăbuită. Nepotrivită.

– Noi doar... A fost doar... a fost o aventură de o noapte, recunosc eu.

Liam se uită dezgustat la mine. Sunt surprinsă. De obicei, nu e genul care îi judecă pe alții. Am amânat conversația prea mult timp. Cum de m-am putut păcăli crezând că nu se gândește la asta? De-a lungul anilor, eu și Liam am avut o relație deschisă și am vorbit liber despre majoritatea lucrurilor: alcool, droguri, sex. Cred că nu am vorbit niciodată despre sex în legătură cu mine. În mod normal, eu sunt cea care îl sfătuiește să fie atent, prudent. Am avut discuții jenante, despre pornografie și consimțământ. Acum mă simt murdară și fără experiență. Simt că am greșit.

– Liam, să nu uiți că eram doar cu un an mai mare decât ești tu acum. Nu gândeam limpede. El era splendid, spun eu zâmbind fără tragere de inimă și încercând să îl conving, spunându-i ceva pozitiv și adevărat despre tatăl lui.

– S-a rupt prezervativul sau ceva de genul ăsta?

– Ăăă...

Nu există niciun răspuns bun la întrebarea asta.

– Știi că se întâmplă. Scrie pe pachet. Este sigur în proporție de nouăzeci și opt la sută. M-am numărat printre cei doi la sută? Sunt produsul unei relații nesăbuite și al unui eșec Durex?

O, uau, mi se face rău! I-am spus fiului meu că este rezultatul unei aventuri de o noapte? Pot să îi spun și că nu am practicat ceea ce-i predic? Nu am folosit prezervativul. Dacă îi zic, am să mă simt oarecum consolată știind că este adevărul, dar probabil că am să-i pierd respectul pentru totdeauna și cu siguranță am să-mi pierd dreptul de a-i mai da vreun sfat în viitor. Îmi doresc ca Ben să fi fost aici. M-ar fi ajutat. Ar fi găsit o cale să facă povestea asta de rahat mai suportabilă. Liam nu așteaptă să-i răspund, ci insistă.

– Care este numele lui de familie?

– Nu știu.

Liam se apleacă înainte pe scaun și se încruntă la mine.

– Cum să nu știi? Când ai aflat că ești însărcinată, nu l-ai căutat? Ca să îi spui? Cum a reacționat?

– Nu l-am mai văzut, după noaptea aia. Nu eram colegi de facultate. Era venit în vizită.

Pare brutal. Nu-mi este mai ușor să o spun. Nici măcar după atâția ani.

Fiul meu mă fixează cu privirea, evaluând ce i-am spus, și apoi se lasă pe spate și spune furios:

– Nu te cred!

– Ce?

– Minți!

– Liam!

De-a lungul anilor, povestea mea a stârnit mai multe reacții. La început, oamenii au fost șocați, furioși, frustrați și critici. Unii au fost înțeleghători, jenați de situația mea. Alții au crezut că ar putea rezolva

problema, sugerându-mi să îl caut pe Facebook. Le-am explicat că aş căuta acul în carul cu fân. Un nume comun. Fără nume de familie. Nici măcar nu eram sigură unde locuiește.

Nimeni nu s-a îndoit vreodată de povestea mea.

– Nu te cred! repetă Liam. Nu ai fi renunțat niciodată atât de ușor. Nu îți stă în fire. Te-am văzut încercând câteva săptămâni să cauți un prosop de plajă, mamă! Ai fi găsit o cale să îi dai de urmă.

– Nu, Liam, cum aş fi putut? Cum aş fi putut face asta?

– Ascunzi ceva. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva și nu te cred!

– Liam, dragule, nu vrei să mă crezi. Este altceva. Nu reușesc să-mi termin propoziția, deoarece el se ridică în picioare și trece brutal pe lângă mine.

– Mă duc la culcare!

Melanie

DUMINICĂ, 25 MARTIE

Sună alarma și știu că n-am să am șansa să discut cu Ben despre izbucnirea lui Liam, deoarece trebuie să merg la lucru și nici ocazia să mai discut cu Liam, pentru că bineînțeles că încă doarme atunci când plec; nu că aș ști ce să-i spun. Mă bucur când Abi trece pe la magazin și-mi sugerează să luăm prânzul împreună, zicând că vrea să îmi povestească tot despre întâlnirile ei din Londra și să afle cum se mai simt părinții mei. Totuși, când ne așezăm la o masă de afară la Pret, mă trezesc povestindu-i în detaliu scena cu Liam. Este singurul lucru la care mă gândesc. Am fost neliniștită și stresată toată dimineața. În urmă cu câțiva ani, am descoperit că starea de spirit a copiilor mei o influențează pe a mea. Dacă ei sunt fericiți, și eu sunt. Dacă nu, ei bine... Ea nu este pe cât de înțelegătoare sperasem. Cred că încearcă să mă ajute, dar nu reușește.

– Cred că preferă să creadă că mama lui este o mincinoasă, nu o curvă, spune Abi direct.

– O, mulțumesc foarte mult, Abi! Ce liniștitor!

Ea trage un fum din țigară.

– Scuze, nu mi-am dat seama că trebuie să te menajez, spune zâmbind.

Are dreptate, are dreptul să fie directă. Prietenii adevărați spun adevărul. Ea mă ajută. Sau cel puțin încearcă să o facă. Nu știe cât de prost mă face să mă simt discuția cu Liam. Întotdeauna a fost așa. Când eram doar noi, nu îmi plăcea dacă nu ne înțelegeam, în rarele ocazii când se enerva sau trebuia să îl disciplinez. Și ce se întâmpla? Fugea în camera lui, se întorcea cu fața la perete și refuza să se uite la mine. Micuț, îmbrăcat în salopetă și tricou cu Bob Constructorul, tremura de furie, era furia aia pe care doar preșcolarii o simt. Am învățat că nu are rost să îl urmăresc. Apartamentul nostru era atât de mic, încât încercarea mea de a-l binedispune îl făcea doar să se simtă și mai constrâns și încolțit. În schimb, rămâneam în bucătărie așteptând să apară din nou, când era pregătit. Cu fetele e altceva. Dacă se supără pe mine, atunci Ben sau Liam joacă rolul polițistului bun ca să le convingă. Sunt mai multe opțiuni. Eu și Liam am avut foarte puține. Este încă un lux refuzat părinților singuri. Așadar, neînțelegerile mi se păreau groaznice, și încă sunt, chiar dacă acum Ben și fetele își asumă rolul de „tampon“. Liam se supără rar pe mine, este dureros și aproape epuizant.

– Ce ai de gând să-i spui? mă întreabă Abi.

– N-am ce să-i spun, zic eu, uitându-mă fix la sandvișul meu cu ton și castravete.

Îl dau la o parte. Nu mi-e foame.

– Mă întreb cine l-a făcut să se gândească la asta, spun cugetând la situație.

– Eu, răspunde Abi.

– Tu? întreb speriată.

– De fapt, cred că mai mult a cântărit că m-ai primit în casa ta și fiindcă sunt o persoană din trecutul tău... Știi? Este un început, nu? Probabil prezența mea l-a făcut să înceapă să se gândească la toate lucrurile astea.

– O, da! Înțeleg. Sunt ușurată. Credeam că te referi la faptul că ai vorbit cu el despre asta.

– De ce aş fi făcut-o?

Nu-i răspund, ci doar îmi cuprind capul cu mâinile.

– Mă simt foarte îngrozitor!

– O să treacă peste asta. Curând, povestea destul de neclară a paternităţii n-o să mai fie o problemă. Luke Skywalker a auzit lucruri mai rele.

Apreciez că încercă să mă facă să râd, dar nu reuşeşte. Brusc, simt nevoia să îi explic asta lui Abi.

– Problema este că întotdeauna trebuie să recuperez cu el.

– Ce vrei să spui?

– Pe Lily şi Imogen le-am făcut cu un bărbat perfect sau aproape perfect. Le-am oferit un tată iubitor şi de încredere de la început. L-am ales pentru naşterea lor. Nu pot să pretind că asta s-a întâmplat şi în cazul lui Liam, deci presupun că întotdeauna mi se pare că trebuie să mă revanşez faţă de el. Că îi datorez ceva.

Mă uit la strada aglomerată, plină de cumpărători îngrijoraţi şi momentan nu văd pe nimeni să pară vesel şi optimist. Viaţa poate fi dură.

– Mi se pare că l-am înscris în cursa asta, dar că i-am legat picioarele, că are un handicap.

Abi se uită la mine. Probabil lumina orbitoare a soarelui de primăvară care se reflectă neaşteptat în ochii ei din masa de aluminiu dintre noi o face să-i mijească, faţa schimonosindu-i-se dizgraţios. Pentru o fracţiune de secundă, pare dezgustată. Dar apoi expresia i se schimbă şi îmi dau seama că a fost doar o închipuire.

– Nu-ţi face griji! Îmi spune, atingându-mi mâna. Ai să găseşti ce să îi spui. Întotdeauna te-ai priceput să dai explicaţii.

Îmi zâmbeste, dar nu mi se pare că mi-a făcut un compliment.

Nu-mi pare un talent admirabil. Doar convenabil.

Abi îşi întinde mâinile în aer şi-şi lasă capul spre dreapta, iar apoi spre stânga, ca o pisică la soare. Este un gest larg şi preţios. Demonstrează că spaţiul, energia şi atenţia îi aparţin. Observ doi sau

trei trecători uitându-se spre ea. Presupun că sunt obosită și stresată din cauza lui Liam, deoarece mă gândesc la ceva foarte urât. Îmi aduc aminte de un fragment dintr-unul dintre romanele mele preferate *Mândrie și prejudecată*. Domnișoara Bingley o convinge pe Elizabeth Bennet să se plimbe prin cameră, iar Darcy îi consideră acțiunile o încercare clară de a atrage atenția asupra siluetei sale. Nu mă pot abține să nu cred că, întinzându-se, Abi vrea să-și expună și să-și scoată în evidență rotunjimea sânilor, gâtul lung și talia subțire. Totul e calculat ca să fie admirată.

Trebuie să discut cu ea despre faptul că merge prin casă parțial dezbrăcată și-i sunt datorare lui Ben să menționez că fumează, înjură și acaparează baia și toate celelalte lucruri care îl deranjează, dar nu o pot face în momentul ăsta. Nu sunt importante. Acum vreau doar să-mi beau cafeaua, să închid ochii și să simt căldura soarelui de primăvară pe pleoape. Nu vreau să mă gândesc la toate fleacurile de acasă, așa că îmi îndrept atenția spre Abi ca să nu fiu nevoită s-o fac.

– Arăți bine după vizita la Londra! comentez eu.

– Da, acolo se petrec toate lucrurile importante!

Evit privirea lui Abigail. Nu acolo se petrece tot ce mă interesează. Tot ce ține de mine se petrece aici, în Wolvney, în mare parte între cei patru pereți ai locuinței mele. Credeam că a înțeles și că-i place asta. Presupun că faptul că-i evit dinadins privirea îi dă timp de gândit.

– O, nu vreau să spun că... Nu vreau să par nerecunoscătoare. Doar că noul meu agent și ședințele sunt la Londra. Oamenii mei de legătură.

Tace. Nu își mai sapă propria groapă.

– Bineînțeles că nu mă supăr! spun eu, ignorându-i comentariul. Acum, povestește-mi despre ședințele cu producătorii. Cum au decurs?

Iau paharul cu cafea și îi zâmbesc. Sunt numai urechi!

– O, nu, nu am multe de spus!

– Crezi că au decurs bine?

Lipsa ei de entuziasm mă dezamăgește.

– Ce?

– Ședințele.

Ea face o pauză, se întinde după pliculețele cu zahăr și amestecă o lingură în cafeaua espresso. N-am observat-o niciodată consumând zahăr.

– De fapt, au fost anulate. Totuși, chiar m-am întâlnit cu noul meu agent.

– Anulate? Toate?

– Amândouă. Au fost doar două, adaugă ea repede. Ei bine, de fapt amânate. Știi că se mai întâmplă. Am de-a face cu oameni foarte ocupați. Foarte căutați. Agendele lor sunt mereu pline.

– O, îmi pare rău!

Îmi imaginez cât de dezamăgită și jenată s-a simțit. S-a dus tocmai până la Londra doar ca să i se spună în ultima clipă că ședințele au fost anulate. Amânate. Mă gândesc dacă ar trebui să mă ofer să comand mâncare în seara asta, un fel de ospăț de încurajare când ea își ridică privirea la mine și zâmbește.

– Dar te-ai distrat, nu? Zâmbești, spun eu ușurată. Înțeleg că a meritat să îl angajezi pe agentul din Regatul Unit?

– Nu, nu e asta, chicotește ea.

– Atunci ce?

Ea își acoperă imediat fața, cam cum face Lily dacă adulții se sărută prea mult la televizor, jenată, dar puțin încântată.

– Am fost la o întâlnire.

– Nu! strig eu entuziasmată.

Reacția mea o face să râdă.

– Povestește-mi totul! îi cer eu.

– Nu sunt multe de spus.

Ridică din umeri, dar nu sunt convinsă. Adică, zâmbește cu gura până la urechi.

– Cine este? Unde l-ai cunoscut? Pe Tinder?

Ea scutură din cap.

– Pe un alt site de matrimoniale? Dă-mi detalii! insist eu.

În mod evident, sunt multe de spus. Asta e o veste minunată, exact diversiunea de care aveam nevoie ca să evit să mă gândesc la ce îi voi spune lui Liam. Abi râde din nou, dar apoi cedează.

– Da, pe un site.

– Cum este?

– Amuzant, isteț, înalt, blond. Din întâmplare, seamănă mult cu Rob. Chiar cred că îmi plac anumiți bărbați.

Nu vreau să mai discute despre Rob. Ar trebui să meargă înainte, nu înapoi. Este mult mai bine să se concentreze la prezent.

– Cu ce se ocupă?

– Lucrează în domeniul educației, spune ea vag.

Parcă mi-ar vorbi despre momentul în care l-a cunoscut pe Rob, poate-i plac profesorii. Încerc o altă abordare.

– Și ce ați făcut?

– Nu prea multe, ne-am plimbat prin Londra, în mare parte prin Southbank, și am stat de vorbă. Tot timpul, continuă privindu-și mâinile.

– Și? întreb eu. Cu siguranță s-a mai întâmplat și altceva.

– Am simțit o atracție grozavă.

Vorbește încet și lent, cu o amărăciune care-i scurtează câteodată cuvintele de parcă ar dispărea complet.

– L-ai sărutat? Ai de gând să îl revezi?

Își ridică privirea, dar spre un loc de deasupra urechii mele.

– Haide, detalii!

Face un efort să se uite în ochii mei.

– Sărutul a fost..., se oprește și scutură din cap ca și când ar fi fost confuză. Pur și simplu minunat! Nu și-a închis ochii și s-a uitat la mine de parcă nu ar fi trăit niciodată un asemenea extaz.

– O, Dumnezeule! Ați făcut sex!

Ea izbucnește în râs.

– Ei bine, da, de fapt ne-am întors la hotelul la care m-am cazat.

– Nu! Da! spun eu și ridic un pumn în aer. Vreau să știi totul!

Abi se uită la ceas.

– Da, în mod evident, abia aștept să te pun la curent, dar acum nu pot. Trebuia să te întorci la serviciu acum cinci minute.

– La naiba!

Sar de pe scaun, făcându-l să zăngănească și aproape răsturnându-mi cafeaua abia atinsă.

– Trebuie să continuăm discuția mai târziu! spun cu regret, fugind pe stradă. Mă întorc și strig peste umăr: Cum îl cheamă?

Sunt disperată să-i arăt că sunt interesată și bucuroasă pentru ea.

– Stud¹! îmi răspunde Abi încântată.

– Serious? întreb eu.

– Nu, bineînțeles că nu! răspunde chicotind.

Când eram studente, obișnuiam să facem diferența între posibilitii iubiți, spunându-le „Kilt” sau „domnul Shakespeare”. Lui Rob îi zicea „profu”. Asta din cauză că noi cunoșteam mulți bărbați pe care-i chema Matt sau Mark, Rob sau Bob. Faptul că i-a dat tipului o poreclă îmi amintește de zilele alea nebune. Anonimatul este cumva înviorător.

– Ei bine, mai târziu vreau să aud toate detaliile picante!

Mă îndepărtez în viteză, aproape dând peste o bătrână cu un coș de cumpărături cu rotile, deoarece nu prea mă uit pe unde merg.

Șefa mea se uită intenționat spre ceasul de pe perete când intru repede pe ușă. O ignor, nu-mi pasă. Sunt plină de entuziasm și fericire pentru prietena mea. Chiar m-a înveselit.

¹ Joc de cuvinte, Stud însemnând și armăsar. (n. tr.)

Abigail

Nu era conștient de trupul lui, mișcându-se foarte nepăsător. Tocmai și-a ridicat tricoul și s-a scărpinat pe burtă în fața ei. Ea a văzut dunga îngustă și provocatoare de păr îndreptată în jos, oasele bazinului și pielea aproape delicată care se întindea peste cavitate, ca o față de masă întinsă. L-a fixat cu privirea. Era înnebunită după el. Avea un trup frumos. Irezistibil, disponibil. Era generos. O invita să se bucure de el.

A strâns în pumni perna netedă de la hotel și i-a simțit respirația în spate, aerul fierbinte pe umerii și spatele ei. El a încălecat-o încrezător și a pătruns-o cu o pricepere care a surprins-o, mișcându-se înainte și înapoi. Ritmic. În ritmul lor. Ea a început să transpire, să alunece între coapsele lui. Se bucura că nu îi putea vedea chipul, de obicei foarte calm și liniștit, acum roșu, dezlănțuit și cuprins de pasiune.

A fost o partidă îndrăzneță: și prima parte, și cea de după, care s-a transformat în preludiu când el a început din nou. Mai întâi într-un fel, apoi în altul. A întors-o fără să pară că-i pasă că este roșie la față; el era sigur, concentrat. Asta a surprins-o. Părea să-i pese de plăcerea ei mai mult decât și-ar fi putut imagina, decât o făcuse Rob vreodată. I-a ținut sfârcul în gură și i-a cuprins celălalt sân în palmă, cealaltă mână căutând căldura ei. Nu se putea sătura de el. A alunecat

în sus și în jos, descoperindu-l și prezentându-i-se. Gâtul lui. Sfârcurile ei. Stomacul lui. Coapsele ei. Ea l-a lins, simțind sarea pe limbă. Și-a simțit umezeala alunecând pe pielea lui.

Era extenuată și o durea, dar nu îi păsa. Nu voia să piardă timp dormind. I se datorau multe. Și își „încasa” datoriile. Fiecare moment conta. Își dorea să o epuizeze, să o amorțească, să o schimbe. Își dorea să-i simtă greutatea apăsând-o.

– Așa? a șoptit el.

Era o întrebare. Ca și când ar fi inventat ceva. Și asta făcea. Ea a dat aprobator din cap.

Noutățile nu s-au sfârșit. Când s-a prăbușit în sfârșit peste ea, au rămas așa, uzi, extenuați și magnifici până când greutatea lui a devenit insuportabilă și s-a strecurat de sub el.

A simțit balanța mișcându-se, ajustându-se și găsind un nou punct de echilibru. Măcar atât i se datora.

Ben

Ben era în bucătărie cu Abi și fetele când Mel s-a întors de la serviciu. Construia un oraș Lego care se întindea pe masă și acoperea mare parte din suprafață. Proiectul le ocupase toată după-amiaza, nimeni nu voia să se oprească și să strângă piesele. Ben a surprins starea de spirit a soției lui, schimbătoare ca o briză de primăvară care poartă flori de cireș. Ea s-a mișcat repede prin bucătărie, luând vesela din dulap, deschizând frigiderul și cutia de pâine, apucând tot ce îi venea la mână și apoi închizându-le la loc. Ben a simțit că voia ca el și copiii să nu-i stea în cale, că voia să discute doar cu Abigail. Lui nu i-a plăcut și, în loc să îi susțină nevoia evidentă de a bârfi, a reușit să o întrerupă. Uneori ieșea să alerge la ora ceaiului, dar astăzi a ales să nu o facă, în schimb s-a oferit să facă ceaiul, simțindu-se ciudat de încântat să fie în mod vădit soțul serviabil, dar care, de fapt, o deranja. Credea că soția lui ar fi trebuit să scape de Abi și să își petreacă timpul cu el.

A pus roșiile într-o strecurătoare, le-a spălat și s-a apucat să facă o salată, deoarece părea că soția lui pregătea paste.

– Probabil ești foarte obosită, Mel, după o zi de stat în picioare la magazin, a comentat el, aruncând o privire spre Abi care ar fi putut să se ofere să îi ajute, dar nu a făcut-o.

Arareori se oferea, dar niciodată nu ajuta.

A văzut că Mel i-a întâlnit privirea lui Abi și i-a făcut semn din ochi.

– Eu? Nu. Nu *eu* sunt cea care nu a dormit suficient.

Abi a chicotit ca o adolescentă, iar asta l-a enervat. Nu era un prost, putea să-și dea seama că Abi se culcase cu cineva. Și ce? Se pregătea să sărbătorească?

– Credeam că ai să fii epuizată după ce te întorci de la părinții tăi. Știu că niciodată nu dormi bine acolo, a zis strângând-o ușor de umăr pe Mel.

Știa că avea nevoie de îmbrățișarea lui.

Mel nu l-a băgat în seamă, mormăind doar atât:

– Sunt bine.

– I-am sunat, a adăugat el.

– Pe cine?

– Pe părinții tăi.

– O! a spus și a avut decența să roșească.

Ea ar fi trebuit să îi sune la prânz, cum de uitase?

Ben era conștient de avantajul lui, doar că nu se putea abține.

– Își revin. Azi au mâncat omletă și pâine prăjită.

– O, mulțumesc!

Nu părea prea recunoscătoare. Încă era agitată și aiurită. A prăjit niște carne tocată și ceapă pentru sosul bolognese.

Unde este Liam? a întrebat ea.

– Nu știu, probabil la Tanya.

– Cum s-a simțit azi?

– Minunat. De ce?

– Fericit? a întrebat ea timidă, aruncând o privire la fetele care aparent încă se jucau cu piesele de Lego, dar, de fapt, rămâneau ca întotdeauna în preajmă ca să tragă cu urechea.

– Așa mi-a lăsat impresia. Foarte fericit. De fapt, în culmea fericirii, a confirmat Ben, observând că vestea nu a părut să o încânte pe soția lui ca de obicei, așa cum se așteptase.

– Așadar, doar eu am o problemă, a mormăit ea.

Reticența și starea de nervozitate a lui Mel i se păreau lui Ben foarte enervante. De când Abi începuse să locuiască împreună cu ei, se obișnuise să se simtă puțin ignorat. Conversațiile încetau uneori când intra el în cameră, era nepoliticos. În seara asta, Abigail și Melanie păreau deosebit de neliniștite, aruncându-și priviri cu subînțelese, lui i se părea o copilărie. Până să ducă fetele la culcare, Ben nu a avut chef decât să stea în liniște și să se uite la televizor. Totuși, nici măcar asta nu a reușit să facă, de vreme ce telefonul lui Abi continua să vibreze când primea mesaje. De fiecare dată când primea unul, lua telefonul și scria imediat un răspuns, făcând-o pe Mel să zâmbească și pe Ben să tâțâie. Nu era clar dacă Abigail răspundea enervării mascate a lui Ben sau curiozității abia ascunse a lui Mel, dar pe la nouă seara, s-a ridicat și i-a anunțat că se retrăgea să facă o baie și să se culce devreme.

– Mda, cred că ești epuizată după călătoria la Londra! a comentat Mel chicotind din nou.

Serios? Chiar credeau că era idiot, că nu putea să-și dea seama ce era cu toate aluziile astea?

Abigail i-a trimis lui Mel o beza și a plecat din cameră.

În clipa în care au auzit-o urcând scările, Mel a spus:

– A cunoscut pe cineva.

În mod evident, era dornică să îi povestească lui Ben totul despre viața amoroasă a lui Abi. Neavând chef să asculte, a căscat, uitându-se în continuare la televizor și străduindu-se să o lămurească pe Mel că nu era interesat să audă.

Netulburată, Mel i-a dat detaliile pe care, aparent, Abi i le împărtășise la prânz.

– Deci ce crezi? a încercat să-l incite Mel când a ajuns la finalul poveștii.

El se gândea că își voia soția și casa înapoi.

– Ce vrei să spun? Să dăm anunț la ziar! A făcut sex cu un tip oarecare.

– Nu te bucuri pentru ea?

– Sunt extaziat! a zis el sarcastic, dând clar de înțeles că nu era.

– E o veste grozavă!

– În ceea ce mă privește, singurul lucru minunat este că e clar epuizată după activitățile ei și în sfârșit avem timp pentru noi, a zis strângând-o pe Mel ușor de picior, rămânând ghemuiți pe canapea.

– Asta e tot? a întrebat Mel.

El a ridicat din umeri.

– Cred c-o să fie foarte distractiv!

– Ea merge la întâlniri. Nu tu.

– Da, evident, știu asta, a zis Mel, puțin supărată. Spun doar că o să fie distractiv, să ne alegem ținutele, să analizăm întâlnirile...

– Maturizează-te, Mel! Nu mai sunteți puștoaice!

Ben a rămas surprins de propria-i agresivitate. Era o prostie să se poarte ca un necioplit, pentru că se simțea ignorat, de câteva săptămâni bune, dar nu se putea abține.

– Ce vrei să îți spună despre întâlnirea asta? Cât de lungă și de groasă o are? a spus Ben, uitându-se la soția lui și provocând-o.

– Nu, bineînțeles că nu, nu fi obscen! a izbucnit ea, roșind.

După indignarea din spatele obrazilor roșii, și-a dat seama că asta spera Mel să-i spună Abi sau măcar să facă vreo aluzie. Știa că femeile își împărtășeau genul ăsta de informații.

– Nu sunt o perversă care vrea să afle astfel de detalii, dar...

Nu și-a terminat propoziția. Mda, bineînțeles, voia să știe dacă era bun la pat. Făcea ceva special? Îi deschidea ușa? Era amuzant? Despre ce vorbeau? Pe Ben îl stânjenea ideea. Știa că dacă Abi vorbea așa despre noul ei bărbat, Mel avea să vorbească despre cel vechi al ei, adică despre el. Era un gând neliniștitor. Mel s-a uitat la Ben. Brusc, nu a mai părut la fel de jucăuș sau entuziasmată.

– Ben, mai trebuie să îți spun ceva, a zis ea. Aseară...

El a întrerupt-o, pentru că nu voia să știe. I-ar fi spus vreun detaliu ridicol despre Abi: ce sushi îi plăcea, ce lenjerie intimă purta...

– Ești obsedată de ea! a acuzat-o Ben.

Mel a părut șocată.

- Nu, nu sunt! Ce prostie din partea ta!
- Vorbești doar despre Abi și numai la ea te gândești.
- Nu este adevărat! Voiam să îți spun cu totul altceva.
- O, da, cum ar fi?

Ea s-a încruntat la el.

- Nu ai chef să auzi.

El a țâțâit.

- În afară de ea, nu ai alt subiect de discuție.
- Nu este adevărat! a spus oftând. Uite, mă încântă să am o prietenă în vizită. Mă face să mă simt...

- Cum?

- Tânără.

Mel a părut surprinsă de propriile-i cuvinte. Probabil nu plănuise să le rostească; la urma urmei, poate chiar era obosită. Expresia lui Ben a devenit rigidă.

- Eu nu te fac să te simți tânără?
- Câteodată, i-a răspuns fără să-i mai dea și alte detalii.

Chiar dacă nu vorbea, Ben înțelegea adevărul. Arareori o făcea să se simtă tânără. Doar că Mel nu ar fi spus-o deoarece nu voia să îl supere. Și-a dat seama că avea dreptate când ea a adăugat:

- Doar că eu și Abi ne-am cunoscut când eram foarte tânără, iar faptul că ne petrecem timpul împreună îmi aduce oarecum aminte de perioada aia.

- Ei bine, nici noi nu eram pensionari când ne-am cunoscut, a subliniat el. Aveai doar douăzeci și cinci de ani.

- Da, dar atunci îl aveam deja pe Liam. După ce am născut, nu m-am mai simțit tânără. Este distractiv să beau ocazional ceai la un restaurant sau la o cafenea, în loc să gătesc la nesfârșit, a adăugat grăbită. Mi se pare o nesăbuiință să beau cocktailuri și să merg cu taxiul. Abi mă face să mă simt tânără, Ben! Nu m-am mai simțit așa.

Dându-și probabil seama imediat că spusese ce nu trebuia, a tăcut. Lui Ben i s-a părut un lucru trist, deoarece, până de curând, nu

crezuse că era posibil să își spună ceva nepotrivit. Credea că își puteau spune orice și că, indiferent cât de stângaci ar fi făcut-o sau cât ar fi fost de dificil, amândoi erau siguri că nu voiau să se rănească. Unde dispăruse siguranța aia?

– O, înțeleg! Te bucuri de trecut. De tot ce-a fost înainte de Liam, de mine sau de fete, a izbucnit Ben.

– Nu fi așa! Nu asta am vrut să spun. Cum poți să-mi detești încercările de a retrăi ceva ce oricine are dreptul să retrăiască?

– Ce anume, exact?

– Optimismul neînfrânat. Tinerețea, prietenii strânse.

Ben s-a uitat la podea. Nu știa ce să spună. Nu simțise asta cu el? Nu mai simțea? Ea era cea mai bună prietenă a lui, îl făcea să se simtă tânăr, liber și energic. Poate nu tot timpul, dar cu siguranță în unele momente, în mare parte. Nu voia ca ea să vadă cât de mult îl rănise. Avea mândria lui.

– Știi, cred că s-ar putea să ies la alergat, a spus el.

– La ora asta?

– Este doar nouă și jumătate. Simt nevoia să iau aer. Am stat în casă tot weekendul.

Nu intenționase să o critice, dar ea a considerat că o făcea pe martirul.

– Ei bine, nici eu n-am stat de pomană, i-a răspuns enervată. Am fost la părinții mei, le-am curățat voma și apoi am fost la lucru toată ziua.

– Știu. Nu te criticam. Vreau doar să iau aer.

Ben s-a ridicat grăbit, dorindu-și să iasă pe ușă înainte ca unul din ei să mai spună ceva ce urmau să regrete. Mel părea lipită de canapea. Nu l-a urmat la etaj și nici nu a continuat conversația când s-a schimbat în hainele de alergat, dar asta a fost o ușurare. Altfel, ar fi ajuns să se certe. În schimb, s-a întors spre televizor și a schimbat canalele până a găsit o reluare a serialului *Familia Simpson*. Ben a auzit melodia genericului când a închis ușa de la intrare în urma lui.

Melanie

MIERCURI, 4 APRILIE

Dacă nu ar fi fost Abi, nu prea știu cum aș fi reușit să zâmbesc acum. Ea este singura persoană optimistă din viața mea. Toți ceilalți au toane. Săptămâna de Paște a trecut fără să ofere renașterea și promisiunea pe care o reprezintă, nici măcar ciocolata nu a reușit să o înveselească. Fetele sunt obosite și țâfnoase. Recunosc, rutina lor s-a schimbat oarecum, așa se întâmplă în vacanțe. Abigail este o adevărată sfântă, pentru că stă cu ele cât sunt la lucru, iar Ben nu poate lucra de acasă. Încerc să nu îi cer prea mult lui Liam, deoarece vreau să se concentreze ca să ia note mari.

Fetelor le place să își petreacă timpul cu Abi, dar, aparent, mâncărurile de la cafenele nu prea le mai atrag. Au început să spună că le lipsește mâncarea mea, ceea ce este amuzant, căci nu au apreciat-o niciodată. Din nefericire, am uitat de lecțiile de balet de săptămâna trecută, dar sunt și lucruri pe care le pot învăța în afara orelor. Le învăț să își asume riscuri și să se bucure de viață. Abi este un model minunat pentru ele. Vreau să aibă cariere și ambiții, ea le arată ce este posibil. Ben este pur și simplu ridicol când spune că oportunitățile le sunt distruse din cauză că nu se mai duc la culcare la ora șapte. Copilul nu moare dacă îl culci la ora zece seara din când în când,

deși acum vacanța s-a terminat și probabil ar trebui să fac un efort să revin la ora șapte.

Deocamdată, Ben găsește cusur pentru absolut tot ce fac. Mă enervează. Nu este certăreț sau potrivnic din fire, dar umblă de colo-colo ca un leu în cușcă. Adică, nu a fost niciodată bătut în cuie faptul că eu sunt cea care îi calcă cămășile, dacă se trezește că nu are, este vina lui. Și bine, într-o lume ideală aș găsi o cale să merg la film cu el când cumpără bilete, dar, din întâmplare, în seara aleasă de Ben, Abi era la Londra, Liam a ieșit în oraș în ultima clipă, iar eu nu am putut să găesc repede o bonă. Mi s-a părut ciudat că nu a primit mesajul în care anulam ieșirea, chiar credeam că l-am trimis. Mi-am descoperit greșeala doar când ne certam pe tema asta în seara aia și am luat telefonul ca să îi arăt că îl anunțasem că nu vin și că nu îl lăsasem intenționat să mă aștepte în hol ca un idiot. Doar că exact asta făcusem.

– O, scuze, dragule! Sunt pur și simplu foarte obosită și ocupată. Mă agitam încercând să fac ordine în casă, am ajuns târziu de la serviciu deoarece am întârziat ducând-o pe Abi la gară și...

– Nu contează.

El a ieșit din cameră fără să mă lase să termin.

Sunt multe lucruri nespuse. Cum Ben este atât de irascibil, nu am găsit momentul oportun să îi povestesc despre izbucnirea lui Liam de săptămâna trecută în ceea ce-l privește pe tatăl lui biologic. Liam nu a mai zis nimic despre asta și, așadar, încep să cred că probabil este mai bine să nu mai torn gaz pe foc și că, dacă deschid subiectul, s-ar putea afla totul. De atunci nu prea l-am mai văzut pe Liam. Studiază intens ca să ia note mari, întotdeauna la bibliotecă sau la vreun curs recapitulativ, iar dacă nu face asta, este acasă la Tanya. Nu sunt proastă, știu că mă evită. Singurul moment în care pare capabil să stea într-o cameră cu mine este atunci când mai este prezent și altcineva, Abi sau Ben.

Sunt tristă din cauza asta. Știu că ar trebui să găesc o cale să refac legătura și să revenim la apropierea pe care am avut-o întotdeauna.

Dar pe de altă parte, poate ar trebui pur și simplu să evit situația. Să accept că este normal și necesar ca un adolescent să se distanțeze puțin de părinți când devine adult. Și este în ultimul an de studii, este normal să simtă tensiunea. Intenționez să stau de vorbă cu el la un moment dat. Nu este bine să pretind că nu am discutat, dar ce pot să-i spun mai mult despre tatăl lui biologic?

Accept că viața de familie este uneori așa: lucrurile nu merg bine întotdeauna, câteodată apar și greutăți. Abi s-a întors azi de la Londra și o să aibă multe de spus despre ce a făcut acolo. Și-a cunoscut agentul, posibili investitori, producătorii și iubitul. O să avem multe de discutat.

Azi nu lucrez, ceea ce e bine, pentru că am timp să fac puțină ordine. Intru în camera copiilor și strâng multe haine murdare. Pun mașina de două ori la spălat și tot îmi rămân unele. Îmi trece prin minte că i-aș putea spăla niște haine lui Abi. Este o risipă să umplu mașina doar pe jumătate. I-aș face o favoare.

Deschid ușa camerei ei mici. Nu îmi bag nasul. Vreau doar să o ajut. Trăiește ca o adolescentă. Este foarte neglijentă, chiar și după standardele mele. Machiajul este împrăștiat peste tot, și pe podea sunt cutii goale de Cola fără zahăr și haine, este evident că o să-mi fie imposibil să îmi dau seama ce este curat și ce nu. Iau o bluză ciudată și un tricou și le miros în treacăt, așa cum procedez cu hainele familiei mele. Ne cunosc mirosurile. Transpirația noastră, parfumurile sau noroiul și sângele. Hainele lui Abi miros diferit. Miros a fum și sex. Mă gândesc la bărbatul cu care se culcă și mă întreb cum este el. Este evident că o face fericită.

Deoarece lenjeria ei intimă aparține unei femei fericite.

E clar că nu i-am atins-o, nu sunt o ciudată, dar nu pot să nu o văd. Sutiene frumoase și cu dantelă și chiloți de mătase cu ață. Poartă tanga. Cine face asta? Este ca și când ți-ai curăța fundul cu ața și, în plus, se vede toată celulita. Presupun că e imposibil să aibă problema asta. Camera este plină de nuanțe de roșu, mov provocator și turcoaz

seducător. Chiar trebuie să mă gândesc să cumpăr și altceva, nu doar sutiene sport de culoarea pielii.

Brusc, ideea de a-i spăla hainele nu mi se mai pare atât de bună. Pe majoritatea etichetelor este indicată doar curățarea uscată și nu îndrăznesc să risc, dar nu asta mă deranjează, ci faptul că e vorba despre lenjeria intimă. Chiar dacă nu am atins-o, o să-și dea seama că am văzut-o, dacă i-am pus bluzele în mașina de spălat. Mă retrag din cameră cu speranța că nu am deranjat nimic și că nu o să-și dea niciodată seama că am intrat aici.

Pregătesc un prânz gustos pentru Abi. Sunt sigură că nu a avut timp să mănânce bine, dacă a tot umblat prin Londra, grăbindu-se de la o ședință la cealaltă. M-am oferit să o iau de la gară, dar a spus că o să ia un taxi. Urmăresc emoționată cum limbile ceasului se mișcă lent până la unu și cincisprezece, iar apoi ea intră pe ușă. O îmbrățișez.

– Deci cum a fost? întreb nerăbdătoare.

– Extraordinar de bine!

Abi își scoate de la gât eșarfa frumoasă din bumbac de culoare albastru-pal, acceptă cafeaua pe care i-o dau și se așază pe un scaun la masa din bucătărie. Îi urmăresc toate mișcărilor, i le sorb, pentru că este înviorătoare și captivantă. Îmi povestește câte ceva despre niște „tipi foarte inteligenți” care sunt siguri că există oportunități pentru ea și cărora „le plac ideile ei, pur și simplu le adoră”. Este doar o chestiune de finanțe sau „dolari murdari”, așa cum a descris-o chicotind un pic prea controlat. Cred că este cam supărată în privința banilor. Este de înțeles. Are talent, este celebră. În America, probabil avea o echipă care discuta despre chestiunile bănești în numele ei. Gândindu-mă la asta, probabil că echipa era condusă de Rob. E imposibil ca procesul ăsta să fie ușor pentru ea. Îmi spune pe scurt cum ar putea fi finanțată emisiunea. Nu pretind că știu ceva despre lumea fascinantă a televiziunii, deci vreau să verific dacă am înțeles ce a spus.

– Deci vor să investești în emisiunea asta, cea pe care ai s-o prezinți?

– Da. Ca să îmi demonstrez încrederea în proiect.

Mi se pare că, de fapt, mai mult plătește, cu vârf și îndesat, ca să aibă o slujbă. Cifra pe care a menționat-o mă face să plâng. Abi se uită în geantă. Scotocște după țigări, își aprinde una și inspiră adânc. Caut scrumiera pe care i-am cumpărat-o recent. O țin ascunsă în spatele sertarului cu cereale, pentru că, dacă ar fi văzut-o Ben, ar fi luat-o razna și ar fi spus că îi încurajez obiceiul urât.

– Este momentul potrivit să faci o investiție atât de mare? o întreb precaută.

Au trecut deja câteva săptămâni de când Rob și Abi se ceartă din cauza divorțului. Îi aud versiunea furioasă și acuzatoare la telefon și îi văd indignarea când primește e-mailuri de la avocații lui, dar nu intră în detalii, iar eu nu întreb. Conștientizez mereu că, dacă aduc vorba despre bani, s-ar putea să pară că îi amintesc să ne dea și nouă o sumă, ceea ce Ben crede cu tărie că ar trebui să facă, de vreme ce stă la noi deja de șase săptămâni.

– Ei bine, trebuie să speculezi ca să acumulezi, nu-i așa? Presupun că o să fie foarte riscant. Probabil am să trăiesc doar cu pâine și apă.

Încerc din răspuțeri să nu mă uit la pungile elegante pe care le-a lăsat Abi în pragul ușii de la bucătărie. Agent Provocateur, Cos & Selfridges. E clar că nu reușesc, de vreme ce Abi râde.

– Bine, poate nu doar cu pâine și apă. Mai probabil cu țigări și Merlot, dar vorbesc serios. O să fiu nevoită să renunț la multe. Țasta a fost ultimul meu răsfăț. Se impune să fiu mult mai disciplinată.

Dau din cap încurajator.

– Așadar, care este pasul următor? întreb eu.

– Ei bine, am să fiu nevoită să rămân în Londra cel puțin câteva zile pe săptămână, adică am să stau mult la hotel. Nu mă simt pregătită să închiriez în Londra. Nu sunt sigură că este momentul potrivit. Trebuie să fiu flexibilă.

Nu știu de ce. Ar putea fi o mie de motive. Poate are legătură cu Rob și soluționarea divorțului, poate are legătură cu proiectul. Ea nu-mi dă detalii. Eu nu întreb.

- Mă gândeam să închiriez ceva aici și să fac naveta, continuă Abi.
- Serios?
- Da. Poate în cele din urmă o să cumpăr aici.
- Aici?

Sunt bucuroasă; un sentiment de pură încântare îmi străbate corpul. Nu m-am așteptat niciodată la asta.

- Da, spune și îmi zâmbește. Îmi place zona. Este ușor să fac naveta la Londra și prețurile caselor sunt mult mai rezonabile. De fapt, mâine am o întâlnire cu un agent imobiliar. Se pare că are apartamente pe care vrea să mi le arate.

Vrea să rămână pe aici! Lângă mine! N-am să fiu nevoită să merg la Londra ca să o văd, o să fie aproape pentru totdeauna. Mă gândesc la faptul că am să am mereu acces la farmecul și energia ei. Este minunat! Nu mi-am imaginat niciodată că o să vrea să se stabilească aici, în Wolvney. Probabil zâmbesc ca o proastă deoarece ea râde, se întinde și mă strânge de mână.

- Pari surprinsă, dar nu ar trebui să fii. Tu ești cea mai bună prietenă a mea din Regatul Unit. Chiar dacă nu ai fi fost singura mea prietenă, cred că ai fi cea mai bună prietenă a mea, glumește ea. E incredibil cum m-ai primit în casa ta, adaugă pe un ton mai serios. Foarte generos din partea ta! Nu m-am așteptat la asta și cu siguranță nu te-aș putea răsplăti vreodată. Nu știu de ce ai fost atât de bună cu mine, la urma urmei, nici măcar nu am vorbit câțiva ani. Ești pur și simplu minunată!

Simt cum un alt val de emoții îmi străbate corpul, dar de data asta este un amestec mai complicat: de bucurie, vinovăție, ușurare, recunoștință. Cumva, am reușit să o facem, ne-am întors în timp și suntem la fel de apropiate ca înainte de a-l naște pe Liam. Ne-am împăcat. Eu am făcut asta.

- Nu ai de ce să mă răsplătești, spun în șoaptă. Pentru asta sunt prietenii! Am zis că poți rămâne oricât este nevoie. De fapt, trebuie să-mi promiți că nu ai să accepți primul apartament oferit pentru închiriere.

Ea încă mă ține de mână. Mi-o strânge și apoi se retrage.

– Ești cea mai bună! spune Abi. Acum că am stabilit totul, cred că mă duc să fac repede un duș. Să scap de mirosul Londrei, nu? Boilerul a fost pus în funcțiune, nu-i așa? M-am amuzat săptămâna trecută când am făcut o baie și apa a fost prea rece. Ți amintești?

Da, îmi amintesc, nu atât de mult amuzamentul, cât jena, deoa-rece în mod evident am supărat-o pe Abi.

– Da, l-am pornit.

– O, bun! Nu-i așa că toate merg perfect, Mel? spune ea, iar apoi iese din cameră aproape țopăind.

Abigail

Abigail s-a oferit să o însoțească pe Melanie până la poarta școlii ca să le ia pe Imogen și Lily. Melanie a fost încântată și surprinsă, deoarece Abi găsea întotdeauna o scuză să nu facă asta. Cu toate că Abi le adora pe fete și copiii o fermecau în general, i se părea deseori că mamele erau plictisitoare, îngâmfate și nerecunoscătoare. Prefera să nu apară în calea lor. Dar astăzi avea un plan. Știa că Melanie fusese disperată să o prezinte, era o favoare pe care i-o putea face.

Melanie le-a făcut semn din mână câtorva femei care au venit imediat ca să discute. Abi și-a dat seama imediat că erau genul de femei care ar fi căutat-o pe Google. Era cel mai interesant lucru care li se întâmpla de când fuseseră la ultimul concert susținut de trupa Take That. Nu prea și-au putut ascunde interesul. Puțini oameni pot să o facă, deși, în Los Angeles, cel puțin erau mai pricepuți la a părea nonșalanți. Un licăr de emoție a străbătut privirea tuturor când a sosit ea. Până și directorul adjunct a dat din cap și a făcut semn cu mână. Mel a râs și a comentat:

– Cine ar fi știut că este genul de bărbat care mai observă femeile? Nu flirtează cu nicio mamă, nici măcar cu cele tinere și frumoase, este prea profesionist. L-ai dat gata, Abi!

Abi era diferită de mame, lucru de care era foarte conștientă și care era totodată un motiv de mândrie și suferință. Era captivantă,

fără copii și strălucitoare. După ce două dintre prietenele lui Mel au venit în grabă lângă Abi, au părut brusc copleșite de timiditate. S-au uitat circumspect la Abi, pentru ea era evident că le intimidă. Era păcat că Mel avea o companie atât de provincială. Ar fi trebui să aibă prietene încrezătoare, nu unele care să fie descurajate de un pardesiu Burberry și șuvițe scumpe de culoarea caramelului.

– Gillian, Becky, dați-mi voie să v-o prezint pe buna mea prietenă Abigail Curtiz! Abi, ele sunt Gillian Burton și Becky Taylor! a spus Mel extaziată.

Abi și-a întins mâna lungă și subțire, iar Becky și Gillian i-au strâns-o. Fără îndoială, erau obișnuite cu zâmbete și fluturatul mâinii, nu cu prezentări oficiale la poarta școlii.

– Prietenă bună! spuse Abi părând indignată, împungând-o în joacă pe Mel în coaste. Cea mai veche și mai bună este o descriere mai potrivită!

Mel a roșit, în mod evident mulțumită că fusese atât de lăudată în public. Abigail s-a uitat apoi îngrozită.

– O, Dumnezeuule, sper că nu supăr pe nimeni! Presupun că este și cea mai bună prietenă a voastră, nu-i așa, doamnelor? Melanie a fost întotdeauna foarte căutată, mai bună decât ceilalți. Mereu populară – toată lumea o iubește!

Gillian și Becky au râs și au confirmat, dând dovadă de amabilitate și bune maniere și demonstrând că amândouă căzuseră imediat în vraja lui Abi. Ar fi fost de acord cu orice le-ar fi zis ea, doar ca să primească din strălucirea ei. Abigail s-a întrebat pe moment dacă și-ar fi sacrificat primul născut, în caz că le-ar fi cerut așa ceva.

– Mă bucur mult să te cunosc, Abi!

– Mel ne-a povestit foarte multe despre tine.

– Ai fost la Londra mai pe la începutul săptămânii, nu?

Bineînțeles, ea fusese subiectul conversației lor.

– Abia m-am întors, a spus Abi zâmbind cu amabilitate, transmițându-le că se bucura să fie departe de poluare și aici cu ele, în acest

mic oraș. Când a menționat o piesă pe care o văzuse la The Old Vic, Becky și Gillian au spus că-și doreau și ele cu disperare să o vadă.

– Mel are niște vești importante, nu-i așa, Mel? a îndemnat-o Abi.

– O, da! Abi se gândește să rămână aici în Wolvney. Măine o să înceapă să-și caute un apartament de închiriat, a spus ea.

– Nu, nu asta! a râs Abi. Despre Liam.

– Despre Liam?

Mel a părut confuză.

– Ești modestă. Este un lucru fantastic! Spune-le prietenelor tale; o să se bucure pentru tine.

Mel a ridicat confuză din umeri.

– Despre stagiul! a îndemnat-o Abi.

Mel tot nu a înțeles aluzia. Întorcându-se spre Becky și Gillian, Abi a spus:

– Liam a fost acceptat pentru un stagiul prestigios în Westminster. O să înceapă imediat după examene. Un stagiul de trei luni, înainte să meargă la facultate. Este o veste importantă! Menită să îi sporească șansele de angajare pe termen lung. E primul pas spre schimbarea lumii, nu-i așa, Mel?

Abi și-a înghiontit ușor cu cotul prietena. Mel părea că era pe cale să plângă.

– Nu știam.

– Ce?

– Nu știam că a fost acceptat.

Abi a părut jenată.

– Ieri. M-a sunat. Am presupus...

Ea s-a oprit. Mel a clătinat încordată din cap.

Becky a încercat să dreagă lucrurile și a îmbrățișat-o pe Mel.

– Ce veste minunată! Felicitări amândurora! Cred că ești foarte mândră!

Gillian a încercat să speculeze ignoranța lui Mel și faptul că Abi știa mai multe decât ea.

– Nu ai spus că Abi l-a ajutat să se pregătească pentru interviu? Pariez că de aia s-a gândit să o sune mai întâi pe ea. E foarte manierat. Probabil te-a sunat ca să îți mulțumească, nu-i așa, Abi?

Abi părea îngrozită. Conștientă că prietena ei suferea incredibil, pentru că nu fusese anunțată. Era o veste extrem de importantă.

– Am presupus că tu ai fost prima persoană căreia i-a spus, s-a bâlbâit ea.

Mel a scuturat din cap, dar fără să poată scoate un cuvânt.

– Dar este o veste minunată, nu-i așa? a adăugat Abi.

– Da, da, bineînțeles! De vreo doi ani vorbește despre stagiul asta, a răspuns Mel cu o voce iritată.

În clipa următoare, Imogen și Lily și diverși alți copii s-au adunat pe lângă picioarele femeilor, cerându-le gustări, atenție și să fie duși acasă. Toți păreau dornici să plece.

– Știu! a spus brusc Abi. Haideți să ieșim în oraș în seara asta ca să sărbătorim, am putea comanda niște cocktailuri!

– Cu siguranță Mel vrea să sărbătorească cu Liam, Ben și fetele, a subliniat Becky.

Abi părea neliniștită.

– Cred că Liam ar fi spus dacă și-ar fi dorit asta. Nu cred că are de gând să sărbătorească cu familia. Știi cum sunt la vârsta asta, a adăugat după ce i-a aruncat rapid o privire neliniștită lui Mel. Totul este despre iubite. Probabil are alte planuri. Nu vreau ca Mel să rateze ocazia de a sărbători. Adică, la urma urmei, rolul ei în reușita lui nu este neînsemnat. A făcut foarte multe pentru el de una singură. Știți, în primii ani.

Mel nu se putea uita la niciuna din ele. Becky și-a ascuns groaza și a intervenit, dându-i lui Mel mai mult timp să își revină.

– Bun plan, unde vrei să mergi?

– În Northampton. Pe aici nu-i niciun bar unde să se servească o margarita decentă, nu-i așa? Și credeți-mă că am căutat, a răspuns Abi. Mergem? Toate patru? Dacă suntem doar noi două, nu prea se cheamă că sărbătorim.

– Sigur.

– Da, te rugăm! au spus în cor nerăbdătoare Becky și Gillian.

– Minunat! Rămâne stabilit! Mel o să vă trimită un mesaj cu ora.

Nu-i așa, Mel?

Mel a dat aprobator din cap, roșie de jenă. Abi a strâns-o înțelegătoare de braț.

– Nu-ți face griji, *noi* vrem să sărbătorim cu tine. O să fie distractiv!

Melanie

Liam îmi dă scrisoarea care-i confirmă stagiul la Westminster când ajungem acasă. Mă uit la Abi, iar ea îmi face conspirativ semn din ochi și șoptește:

– Vezi, aștepta doar momentul potrivit ca să îți spună.

Decid că nu am nimic de câștigat întrebându-l de când știa și motivul pentru care nu mi-a spus. În schimb, îl îmbrățișez.

– Sunt atât de încântată!

El îmi acceptă îmbrățișarea.

– Să mergem în oraș în seara asta, să sărbătorim luând masa? spun încurajată. Știu că Becky și Gillian au să înțeleagă dacă am să anulez cocktailurile.

Liam scutură din cap.

– Este în regulă. Nu este nevoie. Am ceva de lucru și după aia vreau să mă relaxez. Ceva din tonul lui mă împiedică să insist.

Nu eram sigură că Ben ar fi fost prea bucuros dacă aș fi ieșit în seara asta la un cocktail, nu este nici pe departe omul de Neanderthal care să bombăne dacă am o viață socială, dar ratând ocazia de a merge cu el la cinema săptămâna trecută, mi s-a părut că încă mai e un pic morocănos. Totuși, vestea lui Liam este atât de emoționantă, încât el este de acord. De fapt, pare destul de ușurat că eu și Abi o să ieșim și comentează că dacă Gillian și Becky o să mă însoțească, cel puțin o să mă împiedice să o iau razna.

– Dar dacă vreau să o iau razna? Întreb eu.

Nu răspunde. Spune doar că o să profite de ocazie ca să mai discute cu Liam.

– Mi se pare că nu am stat demult de vorbă cu el. Poate o să jucăm COD la PlayStation.

În mod normal, i-aș atrage atenția că un joc video nu prea înseamnă timp prețios petrecut alături de fiul său, dar decid să nu o fac. Nu mă simt prea sigură în preajma lui Liam, dar sunt destul de sigură că jocul i s-ar părea că exact asta înseamnă.

Abi a ales barul unde se servesc cocktailuri, într-un hotel la modă, Hashtag. Nu știam că exista un loc atât de grozav în Northampton. Când mă duc acolo cu Ben și copiii, mă limitez în mare parte la un pahar de vin și câteva gogoși de la Pizza Express. Barul se află în spatele unei uși discrete din sticlă din magazinul hotelului. Locul reușește să fie extrem de sclipitor și intim în același timp. Pereții sunt îmbrăcați în piele, tavanul clasic e acoperit de oglinzi și barul este acoperit cu o tejghea din cupru. Scaunele sunt din catifea de culoare mov, lumina este slabă, iar cocktailurile sunt decadente.

– Îmi place și nu mai vreau să plec! comentez eu, deși abia îndrăznesc să mă uit la prețuri.

În seara asta nu am avut timp să mănânc nimic, deoarece imediat ce le-am făcut baie fetelor și am ales o ținută care mi s-a părut potrivită pentru un bar unde se servesc cocktailuri, taxiul ne-a așteptat să ne ducă la gară. În consecință, alcoolul mi se duce direct la creier. În plus, băuturile sunt gustoase și ușor de dat pe gât. De altfel, îmi înec amarul. Mda, sărbătorim. Dar nu prea pot ignora durerea pe care o simt din cauză că Liam nu mi-a dat imediat știrea incredibilă. În mod evident, are legătură cu discuția dezastruoasă pe care am avut-o despre tatăl lui biologic. Am gestionat-o foarte prost și, la un anumit nivel, Liam mă pedepsește. Nu îl pot condamna. Măine am să stau de vorbă cu el. Să discutăm despre toate înainte să se

îndepărteze și mai mult de mine. Hotărând asta, ignor problema și mă concentrez la cocktailuri. La urma urmei, având în vedere situația, chiar este o veste minunată.

Curând ne facem mărturisiri și bârfim, împărțășind secrete și trucuri. Gillian ne spune că are întotdeauna struguri în congelator, deoarece răcesc vinul fără să îl dilueze așa cum o face un cub de gheață și că nimeni nu are vreodată vin suficient de rece. Toate suntem de acord că ideea este genială. Becky spune că dacă pui o lingură de lemn peste oala cu legumele sau pastele care fierb, nu o să dea în foc. Este un sfat util, dar nu deosebit de interesant. Abi ne sfătuiește cum să ne machiem sau să părem mai înalte în fotografii. Le acceptăm cu entuziasm, chiar dacă niciuna dintre noi nu a fost și poate nu o să fie vreodată agasată de paparazzi.

– Și știți cum să evitați să vi se lipească rujul de dinți? întreabă.

– Nu.

Ne apropiem, ascultând cu atenție, este o enciclopedie.

– După ce vă dați cu ruj, băgați un deget în gură. Prindeți degetul între buze și apoi îl scoateți. Surplusul de ruj o să se lipească de deget, nu de dinți.

Abi ne face o demonstrație. Ne uităm toate trei la ea, fascinate. În mod evident nu este conștientă, dar e o mișcare destul de senzuală. Adică, este imposibil să nu ne gândim la ce altceva ar putea să cuprindă cu buzele ei roșii. Eu, Gillian și Becky chicotim neliniștite.

– Este rândul tău, Mel! mă îndeamnă Becky.

– O, am descoperit leacul pentru celulită! Sută la sută sigur.

– Uau!

Gillian și Becky sunt acum atente la mine. Aproape disperate.

– Vă scoateți ochelarii de fiecare dată când stați în fața oglinzii, garantat ai fundul neted! spun eu, iar ele râd la gluma mea.

Gillian aproape cade de pe taburetul de la bar de atâta râs, deși Becky pare puțin păcălită. Abi schițează un zâmbet, făcându-mi pe plac.

Bem mult. Mult prea mult. Nu știu cât de mult. Atât de mult, încât pierd șirul. Devine o seară minunată. Splendidă. Deja știu că am să fiu foarte mahmură a doua zi. Foarte probabil așa cum nu am mai fost niciodată. Știu, dar nu pot să-mi imaginez acum și sigur nu îmi pasă de asta.

Totuși, mă pot imagina cântând.

Poate chiar dansând pe o masă.

Dacă ar fi fost o plajă în apropiere, aș fi alergat desculță. M-aș fi scăldat în pielea goală!

Atât mă simt de beată. Încerc să le număr. Trei cocktailuri, deoarece am comandat toate un rând, în afară de Abi, așadar sunt trei. Asta înseamnă cam zece unități. Uau! Comandăm mâncare, la sugestia lui Abi. Ea iese în oraș mai des decât noi și spune că nu o să rezistăm dacă nu mâncăm. Comandăm mâncăruri foarte gustoase: tacos, tostada și cartofi cu ceva.

Vine mâncarea. Miroase minunat! Vreau să mănânc, dar oricât încerc, mâncarea nu îmi intră în gură. Am foarte multe de spus. Povești amuzante. Sincer, sunt amuzantă în seara asta. Toată lumea râde. Niciodată nu am fost mai amuzantă. Spun doar povești despre serile îngrozitoare când stăm cu copiii sau despre clienți dificili din magazin, dar, cumva, le fac impertinente și amuzante. Povestesc chiar și schimbându-mi accentul (în mare parte inexact). Așadar, se vorbește prea mult și se mănâncă prea puțin. Nici măcar când vorbesc celelalte nu reușesc să mănânc, deoarece și poveștile lor sunt amuzante. Primul taco pe care îl iau este prea plin și nu nimeresc gura, ci bluza. Chiar și beată chestia asta mă deranjează un pic. Becky îmi tot spune că pata de grăsime o să iasă cu puțin Vanish, dar mie mi se pare permanentă, asta fiind zona mea de expertiză. Totuși, nu vreau să o spun. Cine vrea să fie cunoscut ca știind multe despre scoaterea petelor de pe haine? Nu o să fie amuzant. Dar ca să se știe, pot să îndepărtez orice pată: de iarbă, cerneală sau noroi. Acum nu este momentul să le împărtășesc așa

ceva. Lucrurile astea le păstrez pentru discuțiile de la poarta școlii, acolo pot face impresie.

Acum, ce spune Abi? Nici ea nu a mâncat mult. Ne povestește cu câtă pricepere își scoate hainele, e mult mai amuzant.

– Deci Mel zicea că te vezi cu cineva? Încearcă Gillian.

– Tocmai am spus asta, intervin repede.

Abi zâmbește, nu pare îngrijorată că am divulgat detalii din viața ei privată prietenelor mele de la poarta școlii.

– Este adevărat că mă distrez foarte mult, recunoaște Abi. Eu și Rob ne-am cunoscut când eram foarte tânără. Nu am mai avut șansa să experimentez, ca să spun așa.

Încep să chicotesc din cauza băuturii.

– Ei bine, ai fost destul de nestăpânită în primul an, remarc eu.

Sunt surprinsă că am făcut comentariul cu voce tare. Credeam că vorbesc în gând. Mă uit la Abi, ca să văd dacă am supărat-o.

– Așa îți amintești tu? Întreabă ea, încă zâmbind, dar chiar și în beția mea simt o urmă de curiozitate.

Cei mai mulți oameni sunt destul de interesați de felul în care și-i amintesc ceilalți. Abi, mai mult decât alții. Cred că este din cauză că apare la televizor și contează ce crede lumea sau ce vorbește despre ea. Nu este vanitate. Este un interes profesional. O necesitate.

– Întotdeauna te curtau mulți băieți. Ai ieșit cu destui.

Decid că întâlnirile sunt cel mai delicat mod de a descrie ce s-a întâmplat. Camerele noastre erau alăturate, iar paturile separate doar de un zid subțire. Nu prea puteam să dorm.

Abi flutură din mână. Nu dă importanță acelor disperați plini de speranță și, astfel, nu își aduce aminte de ei.

– Nu l-am vrut decât pe Rob, spune cu hotărâre. Mi-am petrecut timpul cu ceilalți băieți ca să îl fac gelos.

Este posibil. Nu m-am mai gândit la asta, dar pare genul de joc pe care ar fi crezut Abi că trebuia să îl joace ca să îl păstreze pe Rob. Ca să îi atragă atenția, a trebuit să îl ignore și să iasă cu alți băieți. Pe

atunci, am presupus că nu era sigură de el sau că pur și simplu nu îl plăcea. Într-o clipă îi acorda toată atenția, în următoarea îl ignora. Era extenuant și tulburător.

Întorcându-se spre Becky și Gillian, Abi explică:

– Și Rob a avut multe admiratoare tinere la picioare. Toate erau înnebunite după el, nu-i așa, Mel?

Aerul este greu și stătut, înainte fusese ușor și promițător. Ar trebui să discute despre noul ei bărbat, nu despre Rob.

– Asta-i o poveste veche. Să revenim la prezent! insist eu.

– O, da, dă-ne toate detaliile! Ne-am căsătorit din dragoste. Nu avem noutăți, nu ai nimic de văzut aici, glumește Gillian.

– Vrea să spună că facem sex foarte comod și previzibil și că vrem să auzim despre dezmățul tău! adaugă Becky. Spune-ne, spune-ne, spune-ne!

Câteva cupluri se întorc spre noi, bărbații par jenați, iar unele femei par invidioase. Ne distrăm mai mult. Comandăm încă un rând de cocktailuri și le bem în timp ce Abi ne povestește că face semn din ochi, dă ghionturi, ciripește și dă mesaje. Se întâlnește, flirtează, se sărută și face sex. Asta înseamnă.

Fac un efort și sper că șocul nu mi se citește pe față. Știam că face sex cu un bărbat căruia îi zice Armăsarul. Mi-a povestit. Lucru cu care am fost total de acord. La treizeci de ani, a rămas de curând singură și are ceva timp să recupereze, să-și regleze conturile, să se umfle în pene și să își vindece inima. Are multe de făcut. Bineînțeles, ar trebui să se apuce de treabă. Dar cum a spus-o... Sex. Cuvântul pare grobian, curajos, brutal. Mă tulbură. Mă șochează și mă captivează.

Probabil din cauza băuturii. Mă întreb cum este să fii în pielea ei. Cum e să fii o persoană care spune ce vrea, se îmbracă cum îi place, bea, fumează și mănâncă ce vrea. Nu am fost niciodată așa. Poate să facă sex când are chef. Eu fac sex vinerea. Pe ceas. Nu mă plâng, doar spuneam.

– Ahh, începutul unei noi relații! Becky oftează. Ce mult a trecut...

– Este minunat! Știți, tot ce spune și face Armăsarul este nou și interesant. Cum vorbește cu ospătarii, cum se îmbracă și felul în care intră într-o cameră.

Ochii ei strălucesc puternic. Chicotește, sclipește, radiază.

– Serios, Armăsarul? întreabă Gillian mirată.

– Poreclele sunt un teren minat, nu-i așa? Știu că nu este una originală, dar lui îi place. Am mai multe variante: Armăsarul meu, Bărbatul Armăsar, Armăsarul Brioșă. Băiatul Armăsar. El îmi spune „funduleț dulce“, recunoaște Abi schițând un zâmbet.

– Când o să-l cunoaștem? întreb eu.

Pare să se îngrijoreze imediat.

– O, nu, nu cred că o să-l cunoașteți; adică, el este în Londra.

– Am putea veni la Londra, spun eu nerăbdătoare. De fapt, Ben și cu mine ar trebui să plecăm, să luăm o pauză. Chiar ne-ar prinde bine să ne petrecem timpul împreună. Mi-ar plăcea *la nebunie* un weekend în Londra! Liam ar avea grijă de fete, spun entuziasmată. Sunt gata să rezerv biletele acum.

– Nu, nu! Este prea mult deranj pentru toată lumea. Nu! spune cu hotărâre, scuturând din cap. Am să vi-l prezint când am să fiu pregătită.

Brusc, intru în panică.

– O, nu, Abi, nu! Nu e căsătorit, nu-i așa?

Ea pare uluită. Tristă. Șocată. Toate aceste emoții îi străbat chipul într-o clipă.

– Nu, bineînțeles că nu! Nu aş face niciodată asta altei femei. Mă respect prea mult ca să fac așa ceva.

– Atunci de ce nu putem să-l cunoaștem?

– El este...

– Cum?

– Este mai tânăr decât mine, spune cu prudență.

– Și?

– Cu mult mai tânăr.

– Înțeleg. Ei bine, ce e bun pentru găscă, e bun și pentru gânsac, nu? Acum mă gândesc la Rob. Asistenta lui era mult mai tânără decât el. Nimeni nu se miră când un bărbat în vârstă se culcă cu o tânără frumoasă.

– Dar problema este că l-am mințit în privința vârstei mele.

– O, înțeleg!

– Vorbesc tot timpul despre tine. Știe că am fost colege la facultate, dar...

Se oprește și ridică din umeri, părând să-și ceară scuze, jenată. Nu mai trebuie să spună nimic. Dacă e cazul, poate să pară cu zece ani mai tânără decât este. Eu nu.

– Deci câți ani are? O întreb eu.

– E tânăr, spune cu un zâmbet care arată că nu este atât de îngrijorată în privința asta.

– Cât de tânăr?

– Nu vreau să spun.

Ea apucă paharul. Degetele îi sunt albe. Becky și Gillian sunt numai ochi și urechi.

– Haide, spune-mi! Care e diferența de vârstă?

Îmi rotesc paharul între degete.

– Are douăzeci și trei de ani.

– Abigail!

– Nu, glumesc, are douăzeci și șase.

O spune ca și când ar fi o întrebare. Ca și când nu ar fi foarte sigură sau poate nu foarte sinceră. Încearcă să găsească o vârstă pe care să o consider rezonabilă?

– Bravo, fato!

Gillian ridică mâna în aer, așteptând să bată palma cu Abi, dar ea o lasă să aștepte, deoarece mă privește, așteptând răspunsul meu.

– O!

Beau cu nesaț și mă concentrez la ce ar trebui să spun. Gândurile care îmi trec prin minte sunt: *Ei bine, nu o să dureze mult, o să sufere și*

Despre ce vorbesc ele? Sunt și puțin surprinsă că nu mi-a spus despre diferența de vârstă, dar dacă par speriată cred că nu o să-mi mai zică nimic. Nu vreau asta. Îmi plac poveștile ei. Unele mă fac să mă simt jenată. Poate chiar și un pic invidioasă. Nu chiar invidioasă. Doar că lumea ei este atât de captivantă și liberă. S-a bucurat de tinerețe, iar acum se poartă din nou ca o adolescentă. Câteodată mi se pare că nu am fost niciodată tânără.

Dar apoi, mă gândesc cum a venit la ușa mea, epuizată și disperată și am reușit să îmi controlez tot negativismul. Are dreptul să se distreze.

– Ce minunat! spun cu hotărâre sau poate neclar.

Probabil nu ar trebui să mai beau. Ea zâmbește fericită la mine, recunoscătoare și entuziasmată.

– Crezi?

– Sigur. Adică, tinerii au în mod evident avantaje, nu?

Toate chicotim ca niște școlărițe.

Abigail consideră că-i dăm permisiunea să ne dezvăluie toate detaliile despre viața lor sexuală. Nu mi-am dat seama că mai are și altceva de spus, dar se pare că are. Chiar are. Ne povestește că într-adevăr poate să o facă de două sau trei ori pe noapte, în diverse poziții și locuri.

– Acum știi ce înseamnă să îți tremure picioarele! râde ea.

Ne divulgă că îi este recunoscător pentru îndrumări și receptiv, că nu se mai satură de ea. „Știi, dacă sunt la duș, vine după mine.” Ne dezvăluie că s-a epilat total, deoarece așa preferă el, se pare că și el este epilat acolo jos.

– Nuuu! spunem noi în cor.

– E o modă? întreb eu.

– Se pare că da, încuviințează ea din cap.

– Credeam că doar homosexualii se epilează, spune Becky, încercând să pară mai înțeleaptă decât este de fapt.

– Nu. Toți se epilează. Le face scula să pară mai mare.

Nu mă pot abține, duc mâna la gură ca să o acopăr, ca un personaj de desene animate care este surprins.

– Dar de ce trebuie să-și facă organul să pară mai mare? întreb eu. Adică, știi tu, ești acolo... Ezit, neștiind cum să termin propoziția. Deja i-ai demonstrat că îți place de el.

– Pentru fotografii, filme și lucruri din astea, răspunde Abi, ridicând nonșalant din umeri.

Nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui Gillian sau ai lui Becky. Nu cred că vreau să le văd simulând rafinementul sau să par șocată sau jenată sau, iar asta ar fi cel mai rău, să văd că sunt de acord să își fotografieze și filmeze viața sexuală.

– Ce bătrână mă simt, mormăie Gillian.

– Bineînțeles, știu că lucrurile astea se întâmplă, spune Becky, într-un fel care sugerează opusul.

Când Liam era cu câțiva ani mai mic, la școală s-a ținut un curs despre siguranța pe internet. Îmi aduc aminte că am avut discuția aia chinuitoare în care i-am zis să nu își posteze fotografiile și că unii părinți doar și-au sfătuit copiii să nu își arate fețele și părțile intime în aceeași imagine. Mi s-a părut un sfat defetist. Ben a spus că probabil era unul realist. Lucrurile astea se întâmplă. Am discutat despre asta *ca părinți*, era teoretic. Era ceva în care puteau fi amestecați copiii noștri. Nu era pentru noi. Dar, pe de altă parte, Abigail nu este părinte. Poate că este cu patru luni mai mare decât mine, dar de vreme ce nu a născut de trei ori, a reușit cumva să călătorească în timp sau să bea din elixirul tinereții. Mă simt puțin invidioasă.

– Ce ar spune Ben dacă i-ai sugera să vă filmați făcând dragoste? întreabă Abi.

– Ei bine, după ce s-ar opri din râs, probabil că ar accepta, dar nu i-aș propune niciodată asta, răspund eu.

– De ce?

– De ce aș vrea să mă uit la propriul corp gras? Mă chinui destul de mult să fug pe lângă oglindă ca să evit să mă văd.

– Nu-mi imaginez că Abi e grasă, cel puțin nu pe unde nu ar trebui, spune Becky.

Abi nu o contrazice, nu are timp pentru falsa modestie. În schimb, ne dă multe detalii despre locul unde se întâlnesc și ce fac. Ce îi spune el. O întrerupem din când în când, dar, în general, vorbește entuziasmată. Ne bucurăm de modul în care ne spune povestea lor. El îi trimite mesaje obraznice pe Snapchat, contrastează cu timiditatea de scurtă durată care domină întotdeauna primele câteva minute din fiecare întâlnire a lor. Ne povestește despre ezitarea în legătură cu diferența de vârstă, despre insistența lui. Despre drăgălășenia și altruismul lui care au convins-o că au o legătură. Este pasional și fascinant. Pare foarte îndrăgostită de tipul ăsta.

Mai comandăm băuturi și devine imposibil să ne dăm seama dacă s-a îmbătat din cauza cocktailurilor sau a poftii trupești. Nu contează. Pare triumfător și captivant, iar eu mă bucur că fac parte din asta. Chiar dacă sunt doar o observatoare. Acum mă simt grozav. Tânără și minunată. Bine, asta nu e aventura mea amoroasă, nu vreau să fie, dar mă încântă doar să o ascult pe Abi vorbind despre „Armăsar“. Mă mulțumesc cu ce primesc.

Abia când am început să ne dăm seama că nu mai este nimeni în barul hotelului și chelnerii stau în colțul camerei părând indignați, ne-am gândit să cerem nota de plată.

Becky face calcule pe telefon, de vreme ce niciuna dintre noi nu pare capabilă să împartă la patru.

– Ai o fotografie cu el? Cu Armăsarul ăsta? întreabă Gillian.

Sughiță destul de tare. Este amuzant. Se întinde spre telefonul lui Abi care e cu fața în jos pe masa dintre noi și începe să se uite la poze.

– Nu văd nimic, mormăie ea. Am băut prea mult. Dumnezeuule, ăsta e filmul vostru porno! strigă brusc, aproape scăpând telefonul.

Barmanul își ridică brusc privirea. La fel și eu, și Becky.

Abi își ia repede telefonul înapoi.

– Nu am genul de fotografii pe care ți le pot arăta, spune râzând jenată.

– Asigură-te că-i faci una data viitoare când îl vezi. Una cu fața! o instruiește Gillian.

– Așa am să fac, răspunde ea cu ușurință. Haideți să luăm un taxi! Nu vreau să o descurajez, dar cât așteptăm taxiul nu mă pot abține să nu șoptesc:

– Ascultă, să fii atentă, da? Ai trecut prin multe anul ăsta. Abi îmi zâmbește. Chipul ei este vesel și sincer.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi. Sincer, nu te mai uita așa! Vreau cu adevărat asta. Este ceea ce îmi trebuie.

Melanie

Abi spune că vrea să fumeze o țigară înainte să se ducă la culcare, așa că iese în grădina din spate. Ar trebui să îi țin companie, din politete, dar nu vreau să o fac. Este târziu și sunt beată. Casc ostentativ și mormăi că a doua zi trebuie să mă trezesc la șapte fără douăzeci, ca de obicei. Bineînțeles, îmi răspunde că nu trebuie să îi țin de urât și îmi spune să plec. Când urc la etaj, mă sprijin de perete ca să mă echilibrez. Ben este deja în pat, dar nu doarme. Citește o revistă economică.

Alcoolul m-a excitat puțin.

Asta și poveștile lui Abi despre noul ei iubit.

A fost ciudat să o aud pe Abi intrând atât de mult în detalii despre viața ei sexuală. În relația mea, am ajuns în etapa în care nu discut cu nimeni despre sex, nici măcar cu Ben. O facem pur și simplu. Când l-am cunoscut pe Ben, eram atât de atrasă de frenezia plăcerii carnale, încât eram ca Abi în seara asta, i-aș fi spus oricui m-ar fi ascultat toate detaliile. Atunci ne-am asumat multe riscuri. Nu din cauză că noi căutam emoții, ci pentru că nu ne puteam abține, profitam de orice ocazie să ne dezbrăcăm unul pe celălalt. Odată cu trecerea timpului, au mai apărut niște copii și, evident, lucrurile s-au liniștit. Nu înseamnă că facem sex monoton. Este intens și minunat, dar să vorbesc despre asta nu mi se mai pare îndrăzneț și amuzant, ci

un pic supărător. Mă jenează astfel de discuții. Adică, dacă te gândești prea mult timp la sex, devine comic.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Vreau să o fac.

– Plictisitor! spun veselă când înșfac revista de economie din mâinile lui Ben.

El pare puțin enervat.

– Hei, ai s-o rupi!

– Nu mă întrebi cum mi-am petrecut seara?

Mă dezbrac imediat. Ei bine, nu chiar imediat, mă legăn ușor, în ciuda intențiilor mele bune, dar sortite eșecului, de a părea trează. Ben se uită la hainele mele aruncate cu un oarecare reproș. Nu-mi pasă, eu am să le adun dimineată, nu este ca și când i-ăș cere lui să o facă.

– Ei bine, nu mă întrebi? zic eu.

– Îmi imaginez c-ai să-mi povestești, îmi răspunde destul de amabil, acceptând că sunt prea agitată ca să mă duc în liniște la culcare.

– Abia a plecat și și-a găsit cu cine să facă sex! îi spun știrea fascinată.

– Serios?

– Un amant de douăzeci și șase de ani. Ce scandalos! Și-o trage cu unul de douăzeci și șase de ani.

Devin mai conștientă de mine, deoarece acum sunt în sutien și chiloți. Da, care sunt de culoarea pielii. Cuvântul pe care l-am rostit cere puțin mai mult de la lenjeria intimă. Nici măcar nu știu de ce l-am folosit. Ar fi trebuit să spun că se întâlnește. Doar că nu ar fi fost suficient.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ei bine, ce părere ai?

El ridică din umeri.

– Niciuna.

Mă holbez la Ben, uimită de lipsa lui de reacție. Becky și Gillian s-au implicat mai mult, deși făcuseră cunoștință cu Abi cu doar câteva ore în urmă.

– Mă bucur pentru ea, adaugă el căscând.

Îl pedepsesc, așa că nu îi spun detaliile picante și intru în baie ca să mă spăl pe dinți. După ce termin, și în pielea goală, mă bag sub pătură, dar excitația dispare. În beția mea, acum mă simt adormită, greoaie și cuprinsă de dureri. Îmi pun picioarele reci pe el, iar Ben nici măcar nu tresare. Ben mă face să zâmbesc în vreo sută de mii de feluri, faptul că nu tresare când îl ating cu picioarele reci este unul dintre ele.

– Sper să se bucure de asta cât durează, șoptește el.

Mă străbate un fior. E din cauza cocktailurilor. Nu rezist la băuturile tari. Devin imprevizibilă, instabilă. Mă supăr repede și încep să mă cert. Niciodată nu îmi aduc aminte de asta când le dau pe gât.

– De ce să nu dureze? întreb furioasă, chiar dacă mă gândisem și eu la improbabilitatea longevității relației lor.

– Își vor dori lucruri diferite. Dacă nu acum, atunci peste câteva luni. Cu siguranță peste câțiva ani. Așa se întâmplă de obicei.

– Se pare că Brigitte și Emmanuel Macron au reușit.

– Probabil, dar ei sunt francezi. Francezii au alte reguli când vine vorba despre sex. De fapt, nu au reguli.

– Și Madonna? Întotdeauna iese cu bărbați mult mai tineri, subliniez eu.

– O, da, este modelul tuturor!

– Ei bine, de ce nu? Și Susan Sarandon și Tim Robbins. Diferența de vârstă dintre ei este de aproximativ treisprezece ani.

– Au divorțat.

– După douăzeci și trei de ani. Au dus-o bine. În orice caz, ea nu iese acum cu un tip cu treizeci și unu de ani mai tânăr? Cred. Sau cu siguranță ieșea la un moment dat.

– Unii nu învață niciodată.

– Ești sexist! Îl acuz eu supărată. Nimănui nu i-ar păsa dacă ar fi invers. Între Rupert Murdoch și Jerry Hall e o diferență de un sfert de secol.

– Sunt sigur că se iubesc, rostește sec, oftând plictisit că-i repet ce scrie în revistele mele preferate de scandal. Nu spun că mă opun.

– Atunci ce spui?

– Nimic. Nu mă privește. Se întoarce și stinge veioza de pe nop-tieră, rămânând cu spatele la mine.

– Nimic? mormăi eu morocănoasă.

Nu vreau să-mi sting veioza. Încep să mă gândesc la lucrurile pe care ni le-a spus Abi despre iubitul ei. De trei ori. Au făcut sex de *trei* ori pe noapte. Aproape o lună de sex! Mă apropii de Ben, lipindu-mi trupul rece de al lui, care e fierbinte. Vreau să îl mângâi, să îl excit. Îmi mișc mâna în jos cam violent, mai mult stângaci. Ben se întoarce încet și rămâne întins pe spate, uitându-se la tavan. Mă ia de mână și o strânge. Este un gest plin de afecțiune, dar unul care-mi spune că nu are de gând să facă sex. Este cel mai delicat refuz. Cred că este obosit. A doua zi are ședința săptămânală cu șeful lui, ultimul lucru de care are nevoie este o partidă de sex la beție. Câteodată mă amuză cât timp ne ia ca să ne revenim după sex zilele astea, uneori, asta-mi trezește melancolia.

– Cred doar că ar trebui să fie prudentă, spune el.

Chiar dacă înțeleg că îngrijorarea lui izvorăște din amabilitate și compasiune, mă trezesc izbucnind:

– Tocmai asta e, că nu trebuie să fie! Poate să fie cât de curajoasă și nestăpânită vrea! Vârsta este doar un număr. Ai vârsta pe care simți că o ai.

Cred că amândoi gândim în același timp că, dacă zicala este corectă, atunci avem peste cincizeci de ani în clipa asta. Nici măcar n-am avut ocazia să dau o petrecere. Rămânem în liniște cu gândurile noastre până când nu mă mai pot abține.

– Ben, se înregistrează făcând sex, șoptesc eu.

– E înțelept? întreabă el.

– Înțelept? Nu înțeleg cuvântul. Este sexy, incitant, amuzant! insist eu.

– Vreau să spun doar că este în mijlocul unui divorț. Dacă o filmare ca asta ajunge în mâinile cui nu trebuie...

El se oprește, iar eu mă bucur. Mă plictisește.

– Mel, a sunat azi cineva de la liceul lui Liam.

– De ce?

– Nu știu. Nu am reușit să răspund. Era un mesaj pe robot. Un nume și un număr la care să sune.

Mă întreb pentru o clipă despre ce ar putea fi vorba. Încep să îmi imaginez premii și aplauze. Liam este un elev minunat, apreciat de profesori și colegi. Cred că au aflat despre stagiul lui și vor să ne felicite.

Ben mă sărută pe frunte.

– Ceasul sună devreme mâine și, în plus, ai să fii mahmură. Să-ți aduc un pahar cu apă?

Se dă jos din pat și se îndreaptă spre ușă.

Deschid ochii.

– Ben! Pune-ți pijama! Abi fumează la parter, șoptesc eu.

– O, sunt mult prea bătrân pentru ea! spune el rânjind, dar sunt ușurată că se întinde să-și ia pantalonii de pijama.

Melanie

JOI, 5 APRILIE

Este o zi liniștită la magazin, lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare, deoarece mă simt de parcă m-ar lovi cineva în cap cu satârul în mod repetat. Agonia este atât de reală, încât mă aștept să văd rafturile cu haine stropite de sânge. Sunt pământie la față, tremur și mă doare spatele, chiar și pleoapele mă dor. Da, clar este mahmureala la care mă așteptam! Șefa mea mă compătimește. Sunt convinsă că nu crede că am răcit.

– Frumoasă seară, nu-i așa? îmi spune simplu.

Dau rușinată din cap. Râde și îmi spune că pot să mă duc să fac ordine în depozit. Știm cu toții că asta înseamnă „ia două aspirine și stai pe podea cu spatele la zid până nu se mai rotește lumea“. Majoritatea angajaților s-au folosit de avantajul ăsta în trecut, la un moment dat. Cea mai bună chestie când „fac ordine în depozit“ este că am șansa să mă uit la telefon. Ben mi-a trimis un mesaj.

Te mai doare capul?

Destul de tare, îi răspund eu.

Telefonul țiue din nou. De data asta mi-a trimis un emoji care roșește.

Erai destul de amețită.

Știu. În dimineața asta, am descoperit că m-am ales cu o vânătaie la genunchi când m-am împiedicat coborând din taxi. Parcă aş fi avut picioare de plastilină. Nu trebuie să îmi amintească. Poate a vrut s-o spună pe un ton jucăuș, dar mă rușinez. Nu-i răspund. După câteva minute, mai primesc un mesaj.

Ai sunat la liceu la Liam?

Nu! La naiba, nu am sunat. Nu încă. Le-am dus pe fete îmbrăcate la școală, consider că este o realizare. Îmi închid telefonul.

Cumva reușesc să ajung la finalul turei, care se termină la două și jumătate după-amiaza. Dimineață nu credeam că sunt în stare să conduc, deci am luat autobuzul. Așadar, bineînțeles că trebuie să fac același lucru. Cât aștept în stație, atenția îmi este atrasă de tinerii care trec pe lângă mine: bărbați în salopete stropite cu vopsea, bărbați în blugi și hanorac, bărbați în costum. Încerc să le ghicesc vârsta. Îmi dau seama că nu reușesc. Majoritatea bărbaților par tineri, apoi „cam de vârsta mea“, apoi „bătrâni“. Nu pot să îi încadrez în mai multe categorii. Mă pricep la jocul ăsta când vine vorba despre copii. Pot să fac diferența între un copil de șapte ani și unul de opt doar uitându-mă la dinții lor. Știu dacă un adolescent are șaisprezece ani sau șaptesprezece după felul în care stă. Are legătură cu spatele lor, tind să stea mai dreپți la șaptesprezece și să aibă umerii mai lați la optsprezece. Dar în cazul adulților? Nu, habar nu am.

Încă sunt foarte curioasă să aflu cum arată Armăsarul. Mă simt ridicol când mă refer așa la el. Trebuie să o întreb pe Abi cum îl cheamă cu adevărat. Presupun că Brad sau Dex. Cred că are un nume grozav.

Sosesc acasă și deschid ușa de la intrare. Salut, dar nu îmi răspunde nimeni. Presupun că Abi se uită la apartamente în după-amiaza asta. Mă îndrept spre bucătărie pentru că simt nevoia să beau un pahar mare de apă. Observ două lucruri: unu, telefonul fix pâlpâie, deci am primit un mesaj. Trebuie să fie de la părinții mei, de la cineva de la liceul lui Liam sau de la școala fetelor, nimeni

altcineva nu folosește telefonul fix. Doi, telefonul lui Abi este pe masa din bucătărie.

Abi nu își lasă niciodată telefonul nesupravegheat. De obicei îl are cu ea tot timpul, de parcă i-ar fi atașat chirurgical, de vreme ce nu vrea să rateze vreun apel de la avocat, de la oamenii de legătură din Londra sau acum probabil de la iubitul ei.

Iubitul ei.

Nu mă gândesc la asta. Dacă mă gândesc, n-am s-o fac. Întind mâna spre telefon. Din fericire și în mod surprinzător, nu este protejat de vreo parolă. Trebuie să aibă o poză cu tipul ăsta. De ce este atât de timidă? Sigur are o fotografie și nu pot să-mi imaginez că este urât. Nu am de gând să mă uit la înregistrările video, cele peste care a dat Gillian aseară. Sunt doar...

Curioasă.

Este primul lucru pe care îl văd. Apare pe ecran fără măcar să știu că l-am accesat. Cred că este ultimul lucru la care s-a uitat ea. Nu am mai văzut niciodată un film porno făcut de amatori. Corpul începe să îmi pulseze, mâinile îmi sunt transpirate și inima-mi bate atât de repede, încât cred că o să explodeze. Abi stă întinsă pe pat, cu picioarele depărtate, epilată, așa cum ne-a spus. Chiloții îi sunt în jurul gleznelor, negri cu dantelă, seamănă oarecum cu o țesătură. Sutienul îi este ridicat peste un sân, iar ea își cuprinde sânii și-și freacă sfârcurile între degete în timp ce se uită provocator la cameră. Expresia ei este o versiune mai intensă a uneia pe care am mai văzut-o: îl tachinează și apoi își țuguie buzele. Se află într-o cameră frumoasă de hotel, cu cearșafuri albe și mătăsoase. Ea alunecă și se leagănă. Mai că simt cearșafurile lipindu-mi-se de spate. Își bagă un deget mai întâi în gură și apoi între picioare. Ar trebui să îl opresc, dar nu pot. Nu vreau. Abi este frumoasă. Pielea ei este aurie și catifelată, iar apoi roșie. Ca o rană. Intimă. Nu ar trebui să văd așa ceva. Apăs butonul de pauză, dar când imaginea se oprește, expresia i se schimbă, se luminează la față.

El tocmai a intrat în cadru.

Degetul îmi plutește deasupra butonului care o să redea filmarea. Inima îmi bate atât de repede, încât cred că toracele o să-mi explodeze și timpanele o să-mi bubuie. Probabil asta a văzut Gillian seara trecută. Nimic mai mult. Apăs butonul de derulare, iar iubitul ei intră în cadru. Pielea lui este bronzată și catifelată, mai albă decât a ei. Nu îi văd capul, deoarece imaginea este trunchiată la nivelul umerilor lui lași, dar când urcă în pat, cu fundul în aer și capul aplecat ca să o satisfacă, îl văd.

Semnul maro din naștere de pe fesa lui dreaptă.

Apoi vomit. Pe telefon, pe masa din bucătărie și pe toată viața mea.

Melanie

Vreau să arunc telefonul prin bucătărie. Să îl sparg într-o mie de bucăți. Să șterg imaginea. Să șterg acțiunea. Dar nu o fac. Trimit videoclipul pe telefonul meu. Nu știu cum reușesc, de vreme ce i-am udat telefonul cu voma mea și duhnește peste tot, când mâinile îmi tremură și-mi este încă greață, dar reușesc. Instinctiv. Am dovada.

Îmi dau seama că sunt în stare de șoc. Mi s-a mai întâmplat când Imogen și-a spart capul căzând de pe un zid în grădina unei prietene. A leșinat. Am reușit să chem o ambulanță și să o însoțesc la spital, răspunzând la întrebările medicilor, dar reprimându-mi totodată sentimentul că trăiam cu o secundă înainte sau după realitate, nu chiar în prezent. Îmi făceam o mie de scenarii în care intervenisem cu doar o secundă înainte și prevenisem accidentul, gândindu-mă și la ce urma. Ce s-ar fi putut întâmpla? Ce aș fi putut să fac? Acum mă simt la fel.

Mă doare gâtul și respir sacadat, dar nu inhalez destul oxigen. Tremur atât de tare, încât vreau să mă așez, să mă întind. Să cad. Dar nu pot, trebuie să fac curat. Mai că-i spăl telefonul la robinet, însă mă opresc la timp. Mă întind repede după șervețelele de hârtie și șterg ce pot. Vreau să curăț mizeria, dar știu că nu pot. Mizeria asta nu poate fi eradicată.

Sună telefonul fix. Ridic receptorul, chiar dacă nu sunt sigură c-am să pot să vorbesc.

– Doamna Harrison?

– Da.

– Sunt Mark Edwards. Directorul liceului Wolvney Sixth. V-am lăsat câteva mesaje.

El pare puțin enervat, prea formal.

– Da. Scuze, ăăă, da. Știu.

Ar trebui să îi spun că intenționez să îl sun. Ar fi trebuit să îl sun. Nu contează, nu îmi găsesc cuvintele, iar acum este prea târziu. Imaginile nedorite îmi tot asaltează conștiința. Semnul din naștere. Știu că este el.

Probabil, așteptându-se fără îndoială la mai mult, obișnuit să aibă de-a face cu părinți abili, directorul își drege vocea și începe, dornic să își urmărească planul.

– V-am sunat pentru că în ultimele cinci săptămâni prezența lui Liam a fost foarte neregulată. Știu că a fost vacanța de Paști, dar chiar și înainte de asta. Mă întrebam dacă sunteți la curent cu situația?

– Nu, șoptesc eu.

Nu, nu știu nimic despre fiul meu. Sau cel puțin nu știam nimic. Acum, știu mai multe decât ar trebui să știe orice mamă.

– Ei bine, sunt sigur că vă dați seama că este un moment important. Se apropie examenele. Chiar trebuie să vină la școală.

El face o pauză și așteaptă să comentez, să confirm. Nu am voce.

– Părinții nu pot face nimic legal dacă elevii chiulesc în ultimii ani de studiu. Dar de vreme ce Liam împlinește optsprezece ani abia în iunie, mă gândeam că am putea găsi o soluție împreună. Presupunând că Liam încă locuiește acasă.

– Da, da, bineînțeles că locuiește, mormăi în sfârșit. Liam este un copil, copilul meu. Încă. Despre ce vorbim, mai exact? Întreb eu, sperând că pe un ton normal.

– Trei sau patru zile de absențe pe săptămână. Foarte puține teme predate.

– Nu știam.

– Mă întrebam dacă acasă are vreo problemă de care nu știu. Liam are note bune. Când a venit la liceul nostru, am fost foarte entuziasmați și am crezut că îl așteaptă lucruri minunate.

– Da, da, confirm eu nerăbdătoare, cu gândul că par maniacă. Tocmai și-a asigurat un stagiul impresionant. Va merge la UCL.

Domnul Edwards face o pauză. Îmi mușc buza. Am să greșesc, orice aș spune.

– Ei bine, stagiul va fi supus referințelor, presupun, iar UCL este o ofertă condiționată. Absenteismul acesta cu siguranță va avea un impact. În situația de față, există pericolul ca notele lui să scadă cu două sau chiar trei puncte sub cele prezise de noi.

– O!

– Deci este vreo problemă?

– Ce?

– Se întâmplă ceva acasă sau în grupul lui de prieteni? Poate nu se mai înțelege cu iubita?

Domnul Edwards râde la această sugestie, aproape ca și când ar prefera să nu afle dacă problema este cea din urmă. Vreau să țip. Poate vreau să o fac din cauză că domnul Edwards adaugă:

– V-am prins într-un moment nepotrivit, doamnă Harrison?

– Da, așa este.

– Poate ar fi mai bine dacă am face o programare, ca dumneavoastră și domnul Harrison să veniți și să stăm de vorbă. Să rezolvăm problema asta.

– Puteți s-o rezolvați?

Mă agăț de iluzii. Nu gândesc clar.

Mark Edwards încearcă să pară optimist, încrezător.

– Ei bine, este foarte probabil. Trebuie să purtăm o discuție, iar apoi să stăm de vorbă cu Liam. Dacă vrea să îndrepte lucrurile, atunci putem să colaborăm în acest sens. Trebuie doar să aflăm ce se întâmplă în mintea tânărului. Nu este totul pierdut, doamnă Harrison!

Dar este. Știu ce se întâmplă. Fiul meu face sex cu cea mai bună prietenă a mea. Fiul meu face sex cu Abigail Curtiz, soția lui Rob Larsen. Nu știu cum putem să remediem situația. Presupun că depășește competențele directorului.

Pun receptorul în furcă și mă ghemuiesc pe podea, în colțul camerei. Mirosul de vomă zăbovește.

Liam nu a fost la școală.

M-a mințit cinci săptămâni ca să fie cu ea.

Mă gândesc la săptămânile trecute. Să fi fost vreun semn? Indicii pe care nu le-am văzut? Când a început totul? În timpul vacanței de Paști, când mi-am luat niște ture suplimentare, iar Abi și Liam au rămas în mare parte aici, fără altă companie în afară de a fetelor? Credeam că învăța. Să fi fost înainte de asta? S-au privit în secret, au vorbit codat, și-au trimis mesaje de care nu am știut? Cum să aibă o aventură chiar în casa mea?

Credeam că îl cunosc. Credeam că îl cunosc mai bine decât oricine altcineva.

Iar ea? Credeam că este prietena mea.

Sentimentul amețitor de șoc dispare și sunt cuprinsă de furie. Simt un ghem de foc în stomac. Renunță la carieră pentru cățeaua aia, băgăreața aia, curva aia manipuloare. Mă urăsc pentru că folosesc expresii banale care rănesc femeile, sunt o feministă și nu înjur femeile. Mi-e rușine că reacția mea este atât de simplă și înapoiată. Dar nu știu cum să întorc și celălalt obraz.

Mă gândesc la ce ne-a povestit aseară: că iubitul ei era obsedat de ea, că nu se putea sătura de ea. A urmat-o la duș. Liam. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar o fac. Mă gândesc la ea, cu mâinile lipite de gresia udă. La mâinile lui pe coapsele ei. Sau poate pe sâni. Au făcut-o aici, în casa noastră? Ei bine, probabil că da. În patul lui din copilărie? Poate în patul meu și al lui Ben? Pe masa din bucătărie? Orice este posibil.

Am nevoie de Ben. Trebuie să discut cu el. Mai întâi cu soțul meu. O să știe ce să facă, ce să spună. Îi dau un mesaj lui Gillian și o

întreb dacă poate să le ia pe fete și să mă aștepte, după care iau cheile mașinii și mă îndrept spre ușă.

– O, bună, ești acasă! Nu te-am auzit intrând.

Îi aud vocea în spate. Este ca un cuțit înfipt între omoplați. Lent, mă întorc. E pe scări, sumar îmbrăcată, nimic nou, cu halatul scurt din mătase, cel pe care îl poartă când coboară la micul dejun. Adeseori m-am minunat cum de se dă jos din pat arătând atât de superb, acum nu mi se mai pare ceva atât de lipsit de efort sau pricepere. Este periculoasă.

– Erai în pat? întreb eu, răgușită.

– Mă dădeam cu oja.

Așa-mi explică faptul că o văd sumar îmbrăcată în casa mea la ora trei și jumătate după-amiaza, o scuză pe care mi-a mai spus-o când am găsit-o aici semidezbrăcată. În alte dăți mi-a spus că se odihnea. Întotdeauna mi-am imaginat că are o după-amiază îngrozitoare, că simte nevoia să se retragă, să se lase copleșită de amintiri și să își revină, să-și plângă mariajul. Am compătimit-o. Am tratat-o cu amabilitate. Acum înțeleg. Își petrecea după-amiezile în pat cu fiul meu, când credeam că el este la școală și învață despre marii filosofi și teoriile politice.

– Este sus?

Nici măcar nu neagă.

– Da, face un duș.

Nu știu cum se aștepta să-i răspund, dar nu mă pot abține să nu tip strident și primitiv. Toată frustrarea îmi iese pe gură. Nu asta îmi doresc pentru băiatul meu. Nu este ceea ce și-ar putea dori orice mamă. Liam vine în fugă din baie, cu un prosop în jurul șoldurilor.

Abi îi ordonă să se întoarcă în dormitor.

– Mă ocup eu de asta, spune ea calmă.

Ca un băiat ascultător ce este, pleacă, se retrage în camera lui, aruncându-mi repede o privire. Se face roșu la față, dar îmi cunosc fiul, nu roșește din cauză că-i e jenă sau rușine, ci pentru că-i este milă de mine.

Abi mă pălmuiește. Simt usturimea înainte să îmi dau seama ce a făcut. Se îndepărtează înțelept de mine, în caz că ripostez. Nu aș fi făcut-o. Nu vreau să o ating. Palma, rapidă și bruscă, obține rezultatul pe care și l-a dorit. Nu mai țip. Mă uit uluită la ea, așteptând să văd ce altceva alege ca să mă rănească sau umilească.

– Să ne fac niște ceai? întreabă ea.

– Nu.

Se îndepărtează oricum prin bucătărie. O văd adulmecând aerul, dar nu spune nimic. Observ că se uită la telefon. Îmi dau seama că m-a manipulat. Telefonul era intenționat acolo. Ce bine că era deblocat, iar filmul porno era pe ecran! Știa că aveam să-l iau. Știa că sunt curioasă în privința ei și a iubitului, că aș vrea să găsesc o fotografie. Îmi povestise doar cât să îmi stârnească interesul.

– Nu știam cum să îți spun, a comentat ea, ridicând din umeri.

Stă cu spatele la mine și se uită afară, spre grădină. Fetele au un leagăn și sub o tufă de trandafiri este o minge dezumflată de fotbal. Jucăria unui băiat. Observă asta?

– Nu știai cum să îmi spui pentru că știi că este greșit, mormăi eu.

– Nu mi se pare greșit, spune ea categoric. Mi se pare absolut perfect.

Se întoarce spre mine și zâmbește. Eu ridic mâna, dorindu-mi să o reduc la tăcere. Ochii mă ustură, nu vreau să îmi sângereze și urechile.

– Nu m-am așteptat la reacția aia exagerată, spune și întoarce capul spre hol. Cam extremă, chiar și pentru tine.

O fixează cu privirea. O văd, dar este o străină, un monstru.

– Adică, aseară ți s-a părut o idee minunată că mă văd cu un bărbat mai tânăr. Destul de excitant.

– Ai spus că are douăzeci și șase de ani.

– Ei bine, dacă aș fi zis că are șaptesprezece, ai fi ghicit imediat.

Voiam să te ajut să te obișnuiești cu ideea. Să o accepți.

Lipsa ei totală de jenă, regret sau chiar ranchiună aproape mă doboară. Sigur trebuia să fie mai agitată. Încă tremur, întrebându-mă

când o să mă exprim din nou fluent. De regulă sunt clară și guralivă când mă enervez, am o mulțime de lucruri de spus, dar nu îndrăznesc să le spun, trebuie să mă controlez.

– Ce faci este nefiresc, spun eu. Bolnăvicios. Imoral.

– Asta e doar părerea ta.

– Ai fi putut să-i fii mamă.

– Dar nu sunt. Tu ești.

– Exact! Eu. Eu sunt mama lui și cea mai bună prietenă a ta! Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Nu se cuvine să-mi fii loială?

– Pentru că ești cea mai bună prietenă a mea? Ha! Foarte amuzant.

De ce folosesc expresii precum „cea mai bună prietenă” cu târfa asta? Cu femeia care a venit în casa mea și mi-a sedus fiul. Încep să suspin. Sunt la fel de surprinsă ca ea. Nu sunt o plângăcioasă. În situații presante, sunt o luptătoare și țip, dar, cu toate acestea, suspine mari și urâte izbucnesc din mine. Expresia i se schimbă, e mai mult enervată decât emoționată.

– Uite, nu încerc să îi fiu mamă! izbucnește ea. Nu te îngrijora, nu vreau să-ți iau locul!

Râde dezgustător, ca și când a-i fi mamă este cumva inferior, jenant, în comparație cu ceea ce este ea pentru el. Scot un țipăt gutural. Nu pot să mă gândesc la ce reprezintă pentru el, la ce îi face, este prea mult.

– Nu gândești rațional, după despărțirea ta! strig eu disperată.

– Din contra, sunt foarte concentrată și văd clar lucrurile.

Mă uit confuză la ea.

– Îl exploatezi. Este naiv!

– Nu cred.

Închide ochii, amintindu-și ceva obscen. Urăsc să văd asta. Nu suport ideea.

– De ce el? o întreb eu. Ai putea să ai orice bărbat.

– Îl vreau pe Liam.

– Am spus *bărbat*. El este un băiat.

– Nu-i adevărat! E doar pentru tine. Nu așa-consideră lumea. Și, Melanie, ca mamă, ar trebui să știi și să apreciezi cât de incredibil este, mai mult decât oricine altcineva.

Mă uit uluită la ea.

– Consideră că-i un compliment! spune după ce așteaptă o clipă. Știi că nu poți alege de cine să te îndrăgostești.

Îndrăgostită de el? Spune că este îndrăgostită de el?

Mă așez pe scaun și îmi cuprind capul cu mâinile.

– Abi, ai totul, de ce a trebuit să îl ai și pe Liam?

– Totul? întreabă surprinsă și amuzată.

– Felul în care arăți, silueta, părul, cariera, libertatea. La naiba! strig eu.

Mă bucur că îmi găsesc vocea, până se uită calmă la mine. Par o idioată agresivă și scăpată de sub control, o ratată. Vreau să urc la etaj ca să îl văd pe Liam. Vreau să discut cu el, dar nu știu ce i-aș spune. De unde aș începe. În plus, nu aș suporta să îi bat la ușă, iar Liam să îmi spună să plec. Ar putea s-o facă. Acum ea îl controlează pe Liam. Îmi dau seama de asta.

– Ai înțeles totul greșit, Melanie! Tu ești cea invidiată. Ești o mamă iubită și o soție.

– Nu fi arogantă!

– Nu sunt.

– În clipa asta nu îmi imaginez că sunt o mamă foarte iubită.

– Liam o să se răzgândească. O să te ierte.

De când a devenit ea experta? Acum vreau să o pălmuiesc. De ce-mi vorbește despre copilul meu? Fiul meu? Să mă ierte? Pentru ce? Eu ar trebui să fiu cea care să-l ierte. Sau nu. Nu-i așa?

Nu mai suport să fiu nicio clipă în plus în cameră cu ea. Am nevoie de Ben.

Ben

Ben a așteptat-o pe Mel într-o cafenea la doar cinci minute distanță de biroul lui. Chipul lui este încruntat de îngrijorare. Comandase deja o Americano fără zahăr pentru Mel: cea mai eficientă și serioasă cafea oferită. Ea îi trimisese un mesaj, scriindu-i că vorbise cu directorul lui Liam și că aveau ceva foarte serios de discutat imediat. Bineînțeles că lăsase totul pentru Mel. Pentru Liam.

Uneori îi luau pe copii la cafeneaua asta, dacă unul dintre ei trebuia să fie dus la un club sau la o petrecere și celălalt trebuia să fie în altă parte, deoarece nici Ben și nici Mel nu-și dezvoltaseră superputeri și, oricât ar fi încercat, nu puteau fi în două locuri în același timp. Astăzi, Mel a dat buzna în cafenea, agitată și transpirată. N-aveau timp să se întrebe dacă să ia prăjituri sau brișe la pachet, să aprecieze mirosul intens al boabelor de cafea sau să discute cu barmanul prietenos, lucruri pe care le făceau de obicei. După expresia de pe chipul lui Mel, părea că astfel de lucruri aparțineau unei alte lumi și vieți. O viață care nu mai exista. Ben a simțit că îl cuprinde groaza. Ce ar fi putut să-i spună directorul, încât să o facă să intre în panică?

Ea s-a așezat în fața lui, brusc părând a nu-și găsi cuvintele. Oftând prelung, i-a spus.

– Liam chiulește de la școală.

– Nu înțeleg, a spus el confuz. Lui Liam îi place școala. Are planuri. Știe cât de important este anul ăsta.

Planuri de care Ben și Mel erau mândri. Niciunul din ei nu putea înțelege cât de inteligent se dovedise fiul lor, cât de isteț, amabil și amuzant. Ben credea că era admirabil că fiul lui voia să intre în guvern ca să încerce să îmbunătățească lucrurile în lume: îi plăceau optimismul și moralitatea lui Liam. Nu era genul care să chiulească de la școală. Dacă era adevărat, trebuia să aibă un motiv. Agresiuni, găști, droguri?

– De ce?

– Știi de ce, a mormăit Mel misterioasă.

– Atunci, spune-mi!

Cu toate că-i era clar greu, a recunoscut că a luat telefonul lui Abi ca să se uite prin el. Mel părea rușinată, jenată.

– Nu prea pot să-mi explic de ce am crezut că este în regulă să fac asta, a mormăit ea. Presupun că limitele au devenit neclare pentru mine.

El înțelegea mai mult decât își imagina soția lui. Știa că Mel credea că viața lui Abi părea palpitantă și amuzantă și că, în ultima vreme, a ei începuse să i se pară plictisitoare, cam monotonă. Viața lui Abi era plină de oameni celebri, care apăreau la televizor, și parteneri atrăgători, iar Mel era ocupată cu clienți mofturoși, călcatul rufelor și împerecheatul șosetelor. Ben urmărise în ultimele șase săptămâni cum soția lui încercase să se agațe de Abi, era evident că-și dorise să fie târâtă într-un loc fantastic. El îi rămăsese alături, confuz și neajutorat.

Când a recunoscut, Mel i-a confirmat că măcar Ben o cunoștea bine:

– Voiam doar să fiu în preajma ei. Să fiu o pârțică din tot ce i se întâmplă. Nu voiam să mă uit la filmele ei porno, ci pur și simplu să găsesc o fotografie cu noul ei iubit.

– De ce nu îți mai sunt suficient? a întrebat-o Ben.

Mel și-a ridicat capul. Se uitase la cafea, acum i-a întâlnit privirea părând speriată, poate surprinsă că o citise atât de bine, sau poate crezând că întrebarea nu era cea corectă. La urma urmei, veniseră aici ca să discute despre faptul că Liam chiulea. Însă Ben voia să profite de ocazie, zilele astea nu prea aveau timp să stea față în față, să iasă în oraș, așa că era nevoit să deschidă subiectul.

– Eu, cei trei copii ai noștri și rutina noastră te făceau fericită. Erai mulțumită.

– Mulțumită, a mormăit ea, scuturând din cap.

El nu-și dădea seama dacă ea era nemulțumită la gândul că fusese cândva așa sau la imposibilitatea de a mai fi vreodată.

– Aș da orice să fiu doar normală și obișnuită. Orice, ca să mă îngrijoreze doar ce să servesc la ceai decât să...

A tăcut.

– Decât să ce?

– Decât să fiu mama unui băiat care are o aventură cu o femeie de două ori mai bătrână decât el.

– Ce? Ben era confuz.

– Liam era.

– Ce vrei să spui?

– În înregistrarea video.

Pe chipul lui Ben s-au perindat lent mai multe expresii: de confuzie, neîncredere, surprindere, iar apoi, în sfârșit, în mod perfid, ceva asemănător mândriei i s-a întipărit pe față.

– Uau! Bravo, Liam! a spus el, expirând profund. Nu mă așteptam la asta. Când mi-ai spus că lipsește de la ore, credeam că e vorba despre ceva foarte îngrozitor, de o boală, droguri sau că a intrat într-o gașcă.

Mel i-a aruncat lui Ben o privire în mod clar menită să îl ucidă. Cu siguranță l-a făcut să se oprească.

– Trebuie să iei în serios problema, a spus ea.

– Da, bineînțeles, dar...

– Dacă n-o iei în serios, n-am să supraviețuiesc. *Noi* nu o să putem să supraviețuim.

Ben credea că Mel era puțin prea dramatică, dar nu era prost. Era cel mai bun prieten al ei, iubit și soț de mulți ani. Vedea furia rece în fiecare moleculă a chipului ei încordat. Ben și-a schimbat din nou expresia feței.

– Scuze! a mormăit el. Corect, bineînțeles că este ceva serios. Spun doar că nu e vorba despre droguri.

– Este respingător! a strigat ea, lovind cu pumnul în masă.

Cana i-a sărit, cafeaua s-a vărsat în farfurie și o parte i-a pătat mâneca. Ben a întins mâna și și-a lăsat-o pe brațul ei.

– Mel, calmează-te! A făcut sex cu ea. Nu se căsătoresc, a subliniat el încet.

Și-a privit soția care părea să se lupte cu ideea de a-și izbi cana de cafea în perete.

– Să se căsătorească? Să se căsătorească? a spus ea și și-a masat pieptul pârând că nu poate să respire. Știi că am condus până aici în mare viteză, disperată să te văd, să aud niște cuvinte înțelepte liniștitoare, să te aud cum îmi promiți că ai să îndrepti totul, iar acum vorbești despre *căsătorie*!

– Am spus că nu este ca și când s-ar căsători.

– Taci odată!

Ea a închis gura, el se bucura. Știa că în certurile lor rare, dar intense, Mel spunea ce nu voia, lucruri pe care le regreta. Compătimind-o, a încercat să o liniștească.

– Uite, cu siguranță este puțin ciudat. Cu siguranță dificil, nu ideal, dar nu este cel mai rău lucru din lume.

El a întins mâna peste masă și a strâns-o ușor de braț.

– Nu iei asta în serios deoarece și tu o placi! l-a acuzat furioasă Mel.

– Ce? Nu, nu o plac.

Ben și-a retras mâna, ca și când cuvintele ei l-ar fi ars.

– Ba da, o placi! a insistat ea.

– Nu-mi place, dar dacă mi-ar fi plăcut, aş fi avut şa...

S-a oprit.

– Ce? Ce ai fi avut? a întrebat Mel.

El a scuturat din cap.

– Nu este important.

– Ba da, este! Voi ai să spui că ai fi avut şansa, nu-i aşa?

S-a uitat împrejur, colegii lui veneau des la cafeneaua asta, şi s-a simţit uşurat că nu a recunoscut pe nimeni. S-a aplecat spre ea şi a recunoscut în şoaptă:

– Într-o seară mi s-a părut că îmi face avansuri.

– De ce nu mi-ai spus atunci?

– M-am ocupat de asta. Nu eram sigur. Dacă mă înşelam şi era doar prietenoasă? În orice caz, probabil nu m-ai fi ascultat, a adăugat el morocănos. Ai recunoscut că Abi te-a fermecat.

– Te-aş fi ascultat, a insistat Mel.

– Probabil, a spus Be, dar se îndoia de asta. Sau poate nu ai fi vrut să afli. Poate ai fi spus că mi-am imaginat.

Mel s-a uitat la el, dar nu l-a contrazis. Ben a ridicat din umeri, nu era interesat să se certe.

– Totuşi, nu asta e important acum, nu? Nu spun decât că este de înţeles ce a făcut el. Ea este atrăgătoare şi locuieşte în casa lui. El este tânăr şi indisciplinat.

– Şi asta înseamnă că totul e în regulă, nu? a izbucnit Mel.

Ben ştia că nu era furioasă pe el, dar stătea în faţa ei. Nici Abi şi nici Liam nu erau în raza ei de acţiune. A încercat răbdător din nou.

– Ce mare scofală? Pot să mă gândesc la lucruri mai rele decât să fii violat de Abi.

– Nu trăim în vestul sălbatic în 1840, când tinerii erau duşi la etajul barului ca să viziteze o prostituată. Nu trăim nici în anii '60, când doamna Robinson era considerată un model. Au trecut câţiva zeci de ani de când suntem în secolul douăzeci şi unu, iar aşa ceva nu este acceptabil!

– Bine, bine!

Ben chiar își dorea ca ea să nu mai țipe. Cafeneaua nu era aglomerată, dar personalul putea să-i audă.

– Oricum, glumesc, a adăugat încet. Amândoi știm că Liam nu era virgin. S-a culcat cu Tanya. Cu asta nu ai avut nicio problemă. Le-ai dus căni cu ceai în dormitor, dimineața.

– Evident că nu am avut nicio problemă! Sunt de-o seamă, erau îndrăgostiți... o, Dumnezeuule, biata Tanya!

– S-au despărțit în urmă cu câteva săptămâni, a spus calm Ben.

– Ce? De unde știi?

– Mi-a spus el aseară, când jucam Call of Duty.

– Cu câteva săptămâni în urmă?

Era evident că abia înțelegea.

– Câte, mai exact? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

– Nu sunt sigur. Nu te-ai întrebat de ce nu a venit Tanya la prânzul de duminică?

– Păi, ba da, dar am fost ocupată cu părinții care au avut indigestie, am lucrat în plus la magazin și i-am ținut de urât lui Abi, nu m-am gândit să îl întreb de ce nu a venit. Tu nu te-ai întrebat? a adăugat Mel, defensiv.

– Nu, a recunoscut Ben.

Mel a tâțâit. Viața lui era mai ușoară decât a ei, deoarece el nu și-ar fi bătut capul întrebându-se de ce nu venise la prânz iubita fiului său.

– De ce nu mi-a spus? a întrebat Mel cu voce tare.

Ben a ridicat din sprâncene. Răspunsul era evident.

– A rupt relația cu Tanya pentru Abigail, a presupus ea dezamăgită.

– Îmi imaginez că evenimentele s-au suprapus.

Mel s-a înfiorat.

– Draga de Tanya! Tânără, înfocată, plină de speranță! Îi văd acum, doi tineri care învață împreună la masa noastră din bucătărie, cu capetele plecate și speranțe mari.

Ben știa că Mel avea să se simtă îngrozitor că fiul ei pusese punct primei lui relații serioase, iar ea nu știuse. Dacă ar fi știut, l-ar fi îndrumat, ar fi consolată-o pe Tanya. Îi era greu să accepte. Bineînțeles că ei voiau ca Liam să fie un băiat bun. Părea puțin probabil. Îi vorbiseră întotdeauna despre importanța respectului și fidelitate. Totuși, iată-i în situația asta...

– Imaginează-ți cum o să se simtă Tanya când o să afle despre Abi, a mormăit Mel. O să fie distrusă!

– De ce să afle?

– Crezi că o să reușim să păstrăm secretul? Crezi că așa ceva se poate ține secret? O să fie bârfa numărul unu, o să se răspândească pe holuri și prin clase, o să facă ocolul orașului și-o să zăbovească prin barul de aici.

Ben a oftat, el credea că Mel exagera.

– Poate cam vreo săptămână, dar apoi oamenii au să discute despre altceva.

– Naivitatea ta mă uimește! a izbucnit Mel.

– Nu este doar sex, doar o aventură? Nu este important, a contrazis-o Ben. Uite, singurul lucru important este că nu se duce la școală. Asta mă îngrijorează. Dar aș spune că în privința problemei cu Abi este mai bine să nu facem zarvă. Să lăsăm totul să se desfășoare. Dacă nu te opui, Liam nu o să simtă nevoia să se agațe de ea, să o facă pe rebelul. Mi se pare un fel de protest din partea lui.

– Protest?

– Ca să îți atragă atenția.

– Are atenția mea! a strigat ea.

– Mel, crește, iar faptul că lipsește de la ore este o greșeală pe care trebuie să-l ajutăm să o îndrepte, dar orice hotărăște în privința vieții lui sexuale depinde de el. Îți amintești când a trecut prin perioada aia cu relații scurte și nesatisfăcătoare?

– După moartea lui Austin.

– Da, iar eu am spus că pur și simplu încerca să găsească o cale să se distreze, iar tu ai crezut că niciodată nu o să fie capabil să aibă

relații pe termen lung cu o fată. Că o să dezvolte un soi de fobie în ceea ce privește relațiile.

– Ei bine, acum îmi doresc să fi avut o fobie de relații sau să fie homosexual. Ar fi bine să fie homo. Atunci el...

Nu și-a putut termina fraza. Era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Atunci nu te-ar părăsi? Nu te-ar înlocui?

Ochii lui Ben erau blânzi, deoarece știa că vorbele lui o distrugau.

– Că măcar așa ai să rămâi cea mai importantă femeie din viața lui?

– Nu pot să discut cu tine! a mormăit Mel supărată, deoarece el avea dreptate, iar ea nu era pregătită să își explice încă această trădare.

O suviță din păr îi căzuse în cafea și nici măcar nu observase.

– Mă simt trădată și exclusă, de amândoi! a spus cu tristețe. De fiul meu și de cea mai bună prietenă a mea. Credeam că am legături și relații deosebite cu fiecare din ei, dar amândoi păstrau un mare secret față de mine. Probabil au râs de mine.

– Știi, dacă ar fi fost homo, tot ar fi putut să aibă o relație cu cineva mai în vârstă, a subliniat rațional Ben.

– Atunci aș fi avut în casă un bărbat atrăgător de vreo patruzeci și ceva de ani, care era interesat de decorațiuni interioare. N-ar fi un lucru bun.

– Țsta e un clișeu, Liam ar fi indignat.

Ea aproape a zâmbit. Amândoi și-au amintit fastul lui Liam de la prânzul de duminică, în prima săptămână când sosise Abi. Atunci, Ben crezuse că Liam se dădea în spectacol pentru Tanya. Acum, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva încercase să o impresioneze pe Abi.

– Ai spus că vârsta este doar un număr, i-a atras atenția Ben cu prudență, simțind că Mel s-a mai relaxat.

– Așa am spus.

– Atunci, lucrul ăsta trebuie să fie la fel de valabil în practică, nu doar în teorie.

– Probabil.

– Și nu te-ar deranja un iubit mai în vârstă, dacă Liam ar fi fost homo?

– Ei bine...

A ridicat din umeri, tocmai afirmase asta.

– Atunci de ce te deranjează atât de mult?

– Ea îl cunoaște de când era copil. Este ciudat. Greșit.

Mel a strâns în mână în mod repetat șervețelul pe care îl mototolise.

– Abia îl cunoștea. S-au întâlnit o singură dată, nu? a subliniat calm Ben.

Mel a scuturat din cap.

– Nu pot să-mi explic.

Ea părea disperată. Au stat în liniște câteva minute, care lui Ben i s-au părut câteva săptămâni.

– Deci ce ar trebui să facem? a întrebat Mel în cele din urmă.

– Să mergem acasă și să punem de-un ceai. Să ne comportăm ca de obicei, a sfătuit-o el.

– Atâta tot? Te mulțumește soluția asta?

– Nu, dar nu cred că ar trebui să ne agităm. Dacă îi declarăm război, o aruncăm afară și insistăm să nu o mai vadă, n-am face decât să-i apropiem și mai mult.

– Băiatul nostru de șaptesprezece ani face sex cu o femeie de treizeci și opt de ani, iar tu crezi că nu ar trebui să ne agităm.

– Ce putem să facem?

El și-a ridicat mâinile.

– Nu știu, a mormăit Mel cu tristețe. Ceva!

Melanie

Ben insistă să mă duc acasă, să pregătesc un ceai. Să mă comport normal. Să trec mai departe. Fac așa cum îmi spune. Nu pentru că eu cred că este un plan minunat, ci pentru că nu am nicio idee personală. Niciuna. Spune că, dacă nu ne opunem, relația o să se încheie repede. Liam o să revină cu picioarele pe pământ și o să se plictisească. Ben susține că trebuie să mergem mai departe ca și când Abi ar fi orice altă iubită pe care ne-a prezentat-o Liam, că trebuie să pară că accept situația, dacă nu pot fi prietenoasă, ceea ce sunt sigură că nu pot. Ben se oferă să le ia pe fete de la școală și convenim să ne întâlnim acasă. Cred că știe că sunt încă în stare de șoc și probabil nu are încredere să le iau cu mașina. Apreciez că nu se întoarce la birou, îmi demonstrează că, deși nu crede că este un dezastru de proporții, înțelege că am nevoie de el.

Când ajung acasă, Abi nu este nicăieri, dar Liam stă în bucătărie. Stă pur și simplu. Fără să își facă temele sau să se joace pe calculator, fără să mănânce, nici măcar prefăcându-se că este ocupat. Probabil așteptând. Pe mine, pe Ben. Consecințele.

– Bună! Îmi las poșeta pe podea și rămân în pragul ușii.

– Bună, răspunde el.

Își ridică privirea. Expresia de pe chipul lui se situează între sfidare și groază. Mi-aduc aminte că ultima dată a afișat expresia asta când

avea paisprezece ani și a plecat pe furiș în oraș ca să își pună un cercel în nas. Încerc să îl privesc obiectiv. Este băiat sau un bărbat? Este aproape imposibil să îmi dau seama. Dar încerc. Are un metru nouăzeci înălțime, cu șapte centimetri mai mult decât Ben. Are spatele lat și brațe relativ musculoase pentru vârsta lui. Nu-mi imaginez că o să se mai înalțe, dar știu că o să se mai împlinească, mai are de crescut. Este chipeș. Fără îndoială alții îl consideră bărbat, aproape bărbat. Eu văd doar un băiat. Mă gândesc la vremurile în care stăteam pe marginea patului și-i citeam povești, ascultând cât era de entuziasmat după o zi bună, când înscrisa un gol sau lua o notă bună la test, și la seara neplăcută când a stat treaz de frică după un coșmar cu *Dr. Who*. Încerc să nu mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus Abi cu o seară în urmă, când credeam că îmi descrie un necunoscut de douăzeci și ceva de ani.

– M-a sunat azi directorul tău și mi-a spus că ai lipsit de la școală.

Încep cu asta deoarece este teritoriul meu: educația, regulile, procedurile, îndrumările. Timp de șaptesprezece ani, am verificat temperatura băilor, a mâncării și a corpurilor. Am verificat începutul și sfârșitul timpului petrecut în cluburi, la petreceri și examene. Am verificat conținutul genților, buzunarelor și rucsacurilor. Am verificat frecvența la școală. Este un teren solid. Să îl întreb despre asta înseamnă să mă comport normal.

Liam ridică din umeri.

– Am fost la Londra cu Abi.

De asta îmi dădusem și eu seama. Mă retrag, rugându-mă să nu îmi dea niciun detaliu. Abi a făcut-o. Mi-a povestit că ea și iubitul ei luaseră o cameră scumpă la hotel, ezitând să menționeze diferența de vârstă, pentru că el spusese că nu este importantă – nu știu dacă e credibilă – și că nu se mai satura de ea. Acum, trebuie să-mi reprim amintirile alea, să înec cuvintele care îmi zdrăngăne prin minte.

– Odată am făcut turul clădirii Parlamentului, spune Liam.

Nu știu dacă să râd sau să plâng. Mi-o zice de parcă asta i-ar scuza aventura și chiulul. Crede c-am să fiu mulțumită și-am să-l întreb

cum i s-au părut Westminster Hall și camera împodobită a reginei? Mă întreb dacă o mică parte din el încă își dorește aprobarea mea. Sau poate este doar un obicei și îmi spune noutățile lui, deoarece așa a făcut întotdeauna. Cumva reușesc să rezist impulsului de a-i striga că sigur a primit ceva educație și mă forțez să rămân la subiect.

– Trebuie să mergi la școală. Examenele finale încep în iunie, în mai puțin de două luni.

– La naiba, mamă, e singurul lucru despre care vrei să vorbim?

– Despre ce ai vrea să vorbim? întreb eu calmă.

– Credeam că ai ceva de spus despre Abi și chestii de genul ăsta. Încerc să îmi amintesc sfatul lui Ben.

– Cred că diferența de vârstă ar putea fi greu de negociat, zic prudentă.

Gâtul mi se strânge și se usucă. Încerc din răspuțeri să nu spun ce nu trebuie și să îl înstrăinez, deci îmi este aproape imposibil să vorbesc.

El își încrucișează brațele la piept, provocându-mă. Zâmbetul îi este rece. Este un străin.

– Ce i-ai spus aseară lui Abi? „Ce este bun pentru gâscă e bun și pentru gânsac.“

Asta era. Îi spusese. Au vorbit despre mine. Mi-i imaginez râzând de vorba mea demodată, poate de dorința mea jalnică de a intra în grațiile ei, încercând să nu par șocată de vestea dată. Mă încrunt la Liam, furioasă pe el, pe ea și toată situația dezgustătoare. Nu știu de ce am făcut prostia asta. Să îi fac pe plac? O urăsc! Vreau să o distrug! Inspir adânc și sper că fiul meu nu îmi poate ghici gândurile.

– Sunt de acord cu tine, mamă, continuă el. Este sexist. Nimeni nu a judecat și nici măcar nu a comentat când Rob a început să se culce cu asistenta lui personală și diferența de vârstă era aproape aceeași ca între mine și Abi.

– A fost altceva.

– De ce?

– Nu i-am dat naștere asistentei lui Rob. Dacă aș fi făcut-o, aș fi avut destule de zis.

Liam pare plictisit, rușinat din cauza mea.

– Ce suburbană ești mamă, spune, dându-și lent și sarcastic ochii peste cap.

– Ei bine, da, e adevărat! M-am născut în suburbie și am ales să îmi trăiesc viața de adult în suburbie. Îmi place să am o grădină, dar nu înseamnă că sunt proastă. Nu o să funcționeze, Liam, adaug, contrar rațiunii mele, din cauză că sunt supărată.

– Ba da.

– Despre ce vorbești?

El zâmbește lent și misterios. Crede că nu știu la ce se gândește, dar știu. Îi citesc zâmbetul la fel de clar ca și când ar fi rostit *ei nu prea vorbesc*.

– Dar este atât de bătrână! strig frustrată, abandonându-mi planul de a fi calmă, de a-mi ține gura și a merge mai departe ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Oricum era un plan stupid. Nu al meu, ci al lui Ben.

– Nu e bătrână la treizeci și opt.

– Liam, am avut șaptesprezece ani, iar acum am aproape treizeci și opt. Nu exagerez când spun că nu aveți nimic în comun. La șaptesprezece ani eram o persoană cu totul diferită.

– Nu seamănă deloc cu tine! izbucnește el. Nu se umilește și se târăște în fața lumii, nu o apucă de gât! O scutură, o controlează. Este captivantă și îmi place să fiu cu ea și nu poți să faci nimic în privința asta!

Ne uităm unul la celălalt, respirând amândoi repede.

Asta fac? Mă umilesc și mă târăsc în fața lumii?

– Am să-i mut lucrurile lui Abi în camera mea.

Nu mă roagă, îmi spune.

Dau din cap și profit de singurul avantaj pe care îl am.

– Bine, dar te întorci la școală.

Liam zâmbește larg; este din nou băiatul meu, însă doar pentru o clipă. Nu mă îmbrățișează, ci părăsește încăperea. Mai că îl întreb ce vrea la ceai, dar mă opresc. Este o întrebare pentru copii.

Ne așezăm la masă toți șase ca să mâncăm friptura de pui, cartofi dulci prăjiți și buchețelele de broccoli pe care le-am gătit. Este mâncarea preferată a lui Imogen, cel puțin ea este foarte fericită. Au trecut deja câteva săptămâni de când stăm toți la masă, mese de care m-am bucurat foarte mult, pe lângă ocaziile în care am discutat și ne-am amuzat. În seara asta totul e diferit. Conversația nu e deloc naturală, nimeni nu râde, iar eu nu sunt în stare să mă uit la Abi sau Liam. Mă concentrez doar la mâncare, reușind să întâlnesc numai privirile fetelor sau pe a lui Ben. Nu c-ar fi contat dacă aș fi încercat să mă uit în ochii lui Abi sau Liam, se uită numai unul la celălalt, nu par să fie conștienți că suntem și noi în cameră.

Atracția sexuală dintre ei este evidentă. Cum de n-am simțit-o? Sau pentru că acum văd și nu mai este niciun secret, ei exagerează și nu mai sunt precauți, ci, în schimb, grosolani? Țipători, lipsiți de sfială, necuviincioși. Întind mâna unul spre celălalt, ea îl strânge ușor de picior pe sub masă, el își pune brațul pe spătarul scaunului ei și o mângâie pe umeri. Ben încearcă să vorbească despre... o, nu știu, probabil despre munca lui sau despre trafic. Nu contează, nu are cum să-i angajeze în discuție. Ei formează un întreg, iar nouă ni s-au dat roluri de spectatori. Nu avem loc în lumea lor privată. Nu pot urmări încercările lui Ben de a conversa. Nici măcar nu îi aud. Parcă aș fi scufundată sub apă. Nu aud, nu văd, nu vorbesc, nu mă mișc și nici nu gândesc în ritmul meu obișnuit. Totul s-a oprit în mine. Poate este singurul mod în care pot funcționa.

Să-i văd pe Liam și Abi împreună este ca și când aș urmări la știri o catastrofă care se desfășoare în spatele ecranului de sticlă al televizorului. Vezi ce se întâmplă, dar nu poți face nimic. Nu poți schimba situația. Probabil revezi filmarea de câteva ori. De fiecare

dată când o vezi ești îngrozit, șocat că evenimentele nu au avut un alt final, că este mereu același lucru îngrozitor.

Nu pot să-i ating sau să ajung la ei. Nu pot să schimb lucrurile, dar știu că urmează.

Se apropie un tsunami. Crusta pământului se crapă, un vulcan erupe și apoi o să vină o inundație. Oamenii o să se înece, o să țipe, o să se vaite și o să fugă. Mă întreb care oameni.

Simt pământul cutremurându-se.

Melanie

– Te-ai descurcat bine în seara asta! spune Ben ca și când aș fi fost un copil. Nu a fost atât de îngrozitor, nu-i așa?

Deja sunt în pat. Am urcat cu fetele. După ce le-am pus la culcare, nu m-am deranjat să mă întorc la parter. Nu a venit nimeni să vadă ce fac. Nu am oferit nicio scuză. Nimeni nu a părut să aștepte una. L-am auzit pe Ben discutând cu ei, și ocazional chiar și râsete. Știu cum râd de obicei fiul și soțul meu, iar ce am auzit nu mi s-a părut natural, ci forțat. Chiar și așa, simte că Ben mă trădează, încercând să glumească cu ei.

Sunt întinsă în pat, mi-am dat jos pantalonii, dar nu și celelalte haine. Nu m-am deranjat să mă spăl pe dinți. Nu răspund la întrebarea lui Ben, deoarece a fost îngrozitor. A fost cea mai îngrozitoare noapte din viața mea. Nu vrea să audă asta.

El vine în pat și încearcă să se ghemuiască lângă mine. Mă îndepărtez și îi arunc furioasă o privire încruntată.

– Nu-ți sugeram să facem sex, Mel, spune ofensat. Am crezut c-ai să apreciezi o îmbrățișare.

Aș fi apreciat, dar acum nu sunt în stare să recunosc asta.

– O, Dumnezeu, când mă gândesc că atunci când vorbea despre Armăsar, chiar eram excitată! spun în schimb. Este dezgustător: eram excitată, iar ea făcea sex cu fiul meu!

– Uite, Mel, nu știai că este vorba despre Liam. Nu aveai habar.

Făcuse ca relația să pară foarte romantică și erotică totodată. Îmi aduc aminte cum îmi spunea cât de frumos este. Avea dreptate. I-a descris corpul frumos în detaliu. A spus că i-a luat penisul în gură. Este prea mult. De ce? De ce? Dacă plănuia să îi afle identitatea într-o zi, de ce să-mi zică lucrurile alea? O excita așa ceva? Înainte, m-am simțit ca o intrusă, dar recunosc, eram curioasă. Acum, parcă mi-ar fi prins cineva capul, forțându-mă să mă uit când vreau să-mi întorc privirea; ochii îmi sunt deschiși forțat când eu nu vreau decât să îi pot închide strâns.

– Cătea și curvă care fură copii, mormăi eu.

– Mel, trebuie să te calmezi. Nu-ți pierde calmul!

– Nu a reușit să menționeze că și-o trăgea cu *fiul meu*, probabil în *casa mea*. Cred că trebuie să recunoști că, omițând asta, relația dintre noi se schimbă.

– Fiul nostru. Casa noastră, mă corectează el.

Stomacul mi se strânge de neliniște. Nu îi răspund la comentariu. Nu am timp să îi menajez sentimentele cu vorbe alese cu grijă. Sunt devastată. Mă simt slăbită fizic când mă gândesc la momentele în care am schimbat cearșafurile din dormitorul lui Liam. Cearșafurile lor.

Stăm nemișcați, ascultând sunetele din casă. Televizorul a fost închis, iar ei și-au pus niște muzică. Melodia urcă la etaj, lentă și suavă. Nu o recunosc, poate a ales-o el, poate a ales-o ea. Este genul de muzică pe care o pun oamenii în fundal când... îmi curm gândul. Nu îi pot permite să îmi intre în minte. Știu că au să se ducă împreună la culcare la un moment dat. Nu îmi imaginez că o să fie prima dată când au făcut așa ceva în casa asta, dar este prima dată când știu și-mi este greu.

– Cum poți să fii amabil cu ea? O placi, nu-i așa? îl întreb eu.

M-am gândit mult la ce mi-a spus Ben. I-a făcut și lui avansuri.

– Nu, deloc, spune Ben oftând. Credeam deja de ceva vreme că este dificilă și am suportat-o doar pentru tine, dar văd că Liam o consideră foarte atrăgătoare. Bună la pat.

Așadar, ce făcea când a flirtat cu Ben? A făcut doar o încercare sau a vrut să mă inducă în eroare? Sau poate dacă el i-ar fi cedat, nu i-ar fi făcut avansuri lui Liam? De ce a trebuit să ia pe unul de-al meu? Doar din cauză că erau pe-aproape sau mai era ceva? Ceva mai îngrijorător? Sunt atât de confuză, încât nu pot să-mi dau seama.

– Poate ar fi trebuit să îi cedezi.

– Ce?

– Să te sacrifici pentru familie, să o ții departe de Liam.

Nu vorbesc serios. Este doar o altă glumă proastă, dar de data asta Ben se uită la mine îngrozit și rănit. Crede că dacă aș fi avut de ales, l-aș fi sacrificat pe el. Că aș fi sacrificat relația noastră.

– O vreme am crezut că ești și tu puțin îndrăgostită de ea, a replicat el.

– O urăsc!

– Nu-i adevărat.

– Ba da!

– Asta mă face destul de sigur că ai iubit-o mult cândva.

Este adevărat. Mă fermecase și pe mine. Știu că în ultimele luni am pus-o pe primul loc, având grijă de ea și oferindu-i atenție.

– De ce ai invitat-o în viața noastră, Mel?

Scutur din cap. Chiar așa, de ce? Din recunoștință? Din datorie? Lucrurile astea nu-mi par importante acum. Amușim din nou, ceea ce înseamnă că nu putem să nu-i auzim pe Liam și Abi din bucătărie. Probabil strâng paharele. Liam nu o face niciodată fără să îi spun. Micile treburi casnice mă enervează, deoarece le fac împreună.

– Pantera care a venit la ceai, șoptește Ben.

– Ce spui?

– Știi tu, o variantă pentru cartea pe care obișnuiam să i-o citim lui...

– Liam. Îi citeam din cartea aia lui Liam. La naiba, Ben! Nu este amuzant.

– Haide, Mel! Este matur. Cel puțin l-ai convins să se întoarcă la școală. Asta e important.

Îi auzim urcând la etaj, chicotesc, șoptesc, vorbind încet, cât să nu fie auziți.

– Noapte bună, Mel, noapte bună, Ben! strigă Abi deodată.

Îi pun lui Ben o gură peste mână ca să îl împiedic să-i răspundă, nu vreau să creadă că i-am auzit, prefer să presupună că dormim. Îi aud pe amândoi chicotind și apoi ușa dormitorului său deschizându-se și închizându-se în urma lor.

– O, Dumnezeuule! șoptesc eu. Nu pare să-și asume nicio responsabilitate pentru... greșeala asta.

Vreau să spun „această răutate“, dar mă opresc.

– Nu o să dureze, spune Ben cu hotărâre.

– Dar dacă durează?

– E o chestie pe termen scurt.

– Dacă rămâne cu ea, nu vor putea să aibă copii.

– Ei bine, e posibil ca Liam să nu vrea copii.

– Dar vrea! Întotdeauna a spus că-și dorește.

– Ei bine, ar putea să aibă: ea are treizeci și opt de ani, nu cincizeci și opt.

– Ah! Nu vreau să aibă copii! Nu vreau să devină tată înainte să împlinească douăzeci de ani!

– Nu mai exagera, Mel, asta nu ajută cu nimic, șoptește Ben.

Dar ce ar ajuta? Nu mai putem fi ajutați. Mă întorc cu spatele la el. Nu am nimic de spus.

Abigail

JOI, 12 APRILIE

Abi ura că Melanie se purta ca și când ar fi fost vreo victimă nevinovată și liniștită. Ca și când ceea ce i se întâmplase ar fi fost foarte nedrept și absurd, când adevărul era că Melanie era făuritoarea propriei distrugerii.

Oamenii își aminteau lucrurile diferit, dar întotdeauna voiau să știe cum și le aminteau ceilalți.

O făceau din orgoliu sau nesiguranță?

Asta depindea de persoană. Probabil din cauza neîncrederii puteau doi oameni să aibă aceeași experiență, dar tot să o considere diferită. Abi nu știa. Era îngrozitor să se gândească la cât de singuri erau toți.

Trecuse o săptămână de când Abi și Liam locuiau ca un cuplu în casa lui Mel. Liam nu părea să se lase influențat de situație, etalând relația lor cu o nonșalanță amuzată pe care Abi o considera sinceră și nu doar menită să își enerveze părinții. El nu părea să se gândească la sentimentele lor câtuși de puțin. Egoismul lui era foarte natural pentru un adolescent și, în plus, foarte convenabil. Abi o văzuse pe Mel micșorându-se în fața ei. Părea slabă, cu pielea lăsată. Fără coloană vertebrală. Își pierduse vloga.

Abigail o considerase dintotdeauna pe Mel o persoană rezistentă și capabilă. Își aducea aminte de momentul în care s-au cunoscut la barul asociației studenților în urmă cu douăzeci de ani. Majoritatea stăteau pe acolo părând neliniștiți și copleșiți. Melanie începuse o conversație cu doi botaniști ori biologi, sau ceva de genul ăsta. Părea veselă și deschisă, cumva pură. Abigail se gândise că ar fi putut fi o parteneră minunată și se dusesse direct la ea, îndepărtând-o de prietenia strânsă pe care o lega și revendicând-o pentru sine. Nu-i păruse temătoare nici măcar când Melanie o anunțase că era însărcinată la doar nouăsprezece ani. Fusesse sigură de alegerea ei. „Îmi păstrez copilul.“ Abigail îi admirase încrederea și curajul. Dar, pe de altă parte, atunci nu știa totul. Când Abigail sosise la ușa lui Melanie la sfârșitul lui februarie, fusese șocată de cât de mult crescuse Mel. Nu se referea la talie și coapse (deși se împliniseră și ele), ci la ceva puțin mai grandios. Melanie nu părea doar corpulentă, părea împlinită lângă soțul devotat și chipeș, fiul înalt, frumos, drăguț și aproape bărbat, iar fetele neastâmpărate o completau. Abigail se simțise cuprinsă de furie; Mel avea atât de multe, iar ea nu avea nimic. Nu era drept.

Acum, situația se schimbase, Melanie părea o refugiată, pierdută și dezorientată. Micșorată.

Era evident că voia să îi ceară lui Abi să plece, dar nu putea. Abi trebuia să îi dea un motiv, iar Mel juca un joc inteligent. Cel mai înțelept era să nu își arate toate cărțile. Abi nu anticipase niciun fel de autocontrol din partea ei. Se agăța atât de nejustificat de Liam, încât Abi crezuse că avea să explodeze imediat, în schimb, parcă ar fi fost o implozie întârziată. Abi se așteptase să fie imediat alungată din casă după ce își lăsase telefonul la vedere, știind prea bine că Mel n-ar fi rezistat să nu își bage nasul. Probabil Ben făcea minuni, calmând-o tot timpul.

Mel afișase o politețe calmă în fața lui Liam, abia reușind să se abțină să nu fie nepoliticoasă, deși era departe de a fi prietenoasă.

Bineînțeles că și Liam a fost un pic surprins, dar era mulțumit că părinții lui acceptaseră statutul lor de iubiți. El se ținuse de cuvânt: săptămâna asta se dusesse la școală în fiecare zi, subliniind că nu mai trebuiau să plece pe furiș la Londra ca să fie împreună și deci avea timp să învețe. Abi știa că Mel spera că, descoperind secretul și fără să se opună prea mult, prea des și prea zgomotos aventurii lor, pasiunea avea să se stingă. Sau probabil spera că, în cele din urmă, rutina plictisitoare a traiului împreună cu părinții și surorile lui în mica lor casă avea s-o facă pe Abi să se plictisească sau să devină mofturoasă, poate chiar să regrete și să plece de bunăvoie. Mel spera ca pasiunea relației lor trupești să se domolească și să dispară cu totul, acum că erau înconjurați de larma din viața obișnuită de zi cu zi. Dacă Abi părăsea casa, atunci Melanie își putea exercita mai mult influența asupra lui Liam.

Când Liam era la liceu, Melanie nu vorbea deloc cu Abi. Lui Abi nu îi păsa, era o ușurare să nu mai fie supusă ipocriziei lui Melanie, care făcea mici lucruri răutăcioase menite să o enerveze pe Abi, ca de exemplu, făcea cafea doar pentru o persoană sau ascundea telecomanda, astfel încât Abi să nu se poată uita la televizor. În plus, nu se mai aproviziona cu humus, lapte de soia sau gin William Chase (marca preferată a lui Abi), care erau din abundență înainte ca Mel să afle despre aventura lor. Bătea la ușa băii aproape imediat ce Abi intra, în loc să aștepte răbdătoare afară. Nu o mai aștepta cu prosoape calde și pufoase. În mod evident, spera să o incomodeze, să o alunge pe Abi cu acțiuni mărunte și răutăcioase, însă ea nu se supăra, nu se înfuria. Ca să nu piardă simpatia lui Liam, poate chiar dragostea, trebuia să o alunge Melanie. Dacă era alungată, Liam avea să o însoțească. Dacă pleca singură, după ce părinții lui fuseseră aparent rezonabili, era posibil să nu o urmeze.

Ar putea să se mute la hotelul acela elegant din Northampton, cel cu barul în care se serveau cocktailuri, pe care îl vizitase cu prietenele de la școală. Ar fi fost acceptabil, până ar fi găsit un apartament,

lucru care nu ar fi durat mult timp. Totul se aranja cu o ușurință satisfăcătoare. Câteva zile într-un hotel ar fi fost tranziția perfectă pentru Liam, de la copilărie la maturitate. Lui Abi îi plăceau hotelurile. Cele cât se poate de bune. Cele cu portari discreți și politicoși, cu holuri somptuoase, camere cu lumină slabă și mobilă de lux. Îi plăceau băile curate și spațioase și un minibar plin. Își putea permite asta. Contrar aluziilor făcute lui Mel, nu avusese niciodată probleme cu banii. Rob se simțea prea vinovat ca să se zgârcească.

Cu siguranță avea o anumită satisfacție să trăiască pe față cu Liam, chiar sub nasul lui Mel, pentru că vedea necazul și zarva pe care le cauza, dar Abi se săturase deja. În dormitorul lui, Liam își păstra trofee de la fotbal pe un raft, avea un afiș vechi cu speciile de dinozauri pe spatele ușii. În mod evident, era acolo de foarte mulți ani, încât ceilalți nu îl mai observau. Lui Abi nu îi plăcea, așa că l-a scos și l-a aruncat la gunoi. Era timpul să pună deoparte lucrurile copilărești și să treacă puțin mai departe.

Melanie călca în sufragerie, în fața televizorului. Întotdeauna făcea asta joi dimineața, chiar înainte să plece la serviciu. Pe Abi o amuza că Mel își păstrase rutina, fapt care evidenția cât de obișnuită și limitată era. Jalnică, de-a dreptul. Melanie a părut surprinsă când Abi a intrat în cameră cu o tavă plină cu biscuiți și ceai.

– M-am gândit că ți-ar plăcea o cană, i-a zis Abi, zâmbind și încercând să-i intre în grații.

Mel nu i-a răspuns.

– Vrei? a insistat Abi.

Ar fi fost o copilărie să nu răspundă la acea simplă întrebare.

– Nu, mulțumesc! i-a răspuns Melanie.

Abi a oftat și s-a așezat, deși nu fusese invitată să o facă, și a turnat ceai în două căni în ciuda celor spuse de Mel.

– Știi, Mel, nu am vrut să se ajungă la asta. Nu am făcut asta ca să te rănesc, a mințit ea.

Mel și-a ridicat privirea de la fierul de călcat și s-a încruntat la Abi.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– M-am îndrăgostit. *Ne-am îndrăgostit.*

Mel a scos un mic sunet, între furie și neîncredere.

– Știi, mi s-a părut irezistibil.

Abi a urmărit-o pe Mel cum se înroșește pe gât și pe piept, culoarea urcând la obraji și rădăcina părului.

– Am încercat să îți explic înainte să afli cine este. Credeam că dacă înțelegi și accepți ce simt pentru iubitul meu mai tânăr, înainte să știi că este Liam, lucrurile o să fie mai ușoare.

– Ai spus că iubitul tău are douăzeci și șase de ani. Liam este adolescent, a insistat Mel.

Era plictisitoare și spunea mereu aceeași replică.

– Împlinește optsprezece în iunie, peste doar câteva luni.

– Da. Este adolescent.

– Bărbat. Cât ai de gând să-i prelungești copilăria? De ce insiști să îl tratezi ca pe un copil?

Mel și-a mușcat buza până s-a albit. Abi s-a întrebat dacă o să sângereze, sperând că da. Și-a ales cu grijă cuvintele, pentru efect maxim.

– Sincer? Nu te înțeleg. Presupun că la început m-am îngrijorat și eu. Ți-am spus asta. M-am gândit c-o să-mi doresc s-o fac cu lumina stinsă, deoarece pe întuneric aș putea să îmi uit vârsta. Să uit exact cine sunt și că am treizeci și opt de ani. Să am orice vârstă îmi doresc. Să pretind că am douăzeci și șapte, când eram la începutul carierei sau, și mai bine, șaptesprezece, ca el.

Mel s-a uitat acum la ea cu gura căscată.

– Dar *el* a insistat că vârsta nu contează. El a spus-o, Melanie, trebuie să înțelegi asta.

Abigail s-a uitat intens, ca și când ar fi fost important pentru ea ca Mel să o creadă. Nu era.

– O facem cu lumina aprinsă, Mel, a adăugat apoi. Atât de bine mă face să mă simt!

Melanie a suspinat, dându-i satisfacție, și s-a oprit din călcat. Totuși, nu și-a luat lucrurile ca să iasă din cameră. Cuvintele lui Abigail o ținutau ca o vrajă morbidă.

– Felul în care se uită la mine, Mel, a continuat Abi, clătinând ușor din cap. Nimeni nu s-a mai uitat așa la mine. Mă vede așa cum nu m-a văzut nimeni niciodată. Este foarte diferit cu el. Îmi e greu să apreciez cum mă simt când mă sărută altcineva, după aproape douăzeci de ani în care am fost fidelă unui singur bărbat. Să simt tehnica diferită, diferența de presiune. Mirosul părului și pielii diferit de al lui Rob. Să fiu în centrul atenției.

Melanie și-a șters cu dosul palmei lacrima uriașă care i-a alunecat pe obraz.

- Nu poate fi el.
- Dar este, a insistat Abi.
- Nu trebuie să fie.
- De ce nu, Mel? De ce nu el?

Mel a scuturat din cap.

- Chestia e că tu vezi un puști, poate chiar unul stângaci.
- Pentru că este!
- Nu, nu este! Este un tânăr sensibil, interesant și matur.

Abigail s-a uitat în ochii lui Melanie și a continuat.

- Vreau să îl devorez.

Melanie a lovit cu piciorul coșul de plastic în care se aflau hainele care trebuiau călcate și a strigat:

- Du-te dracului! Ieși din casa mea! Ieși naibii odată din casa mea!

Melanie

Nu a fost cel mai bun moment al meu.

Voiam să spun că știu că el este un tânăr sensibil, interesant, matur și frumos. O știu mai bine decât oricine altcineva. I-am fost mereu alături. Toate mamele își consideră copilul o minune, excepțional. Eu cu siguranță cred. Dar modul în care a rostit „frumos“... Aproape admirativ. M-a făcut să mă simt murdară, furioasă, neajutorată și lipsită de speranță. L-a umplut de dorință, făcându-l să pară senzual. Eu am spus toată viața că este frumos. Un copil frumos. Mai târziu mi-a desenat o imagine frumoasă și apoi, în adolescență, am ajuns din când în când să spun că a făcut un lucru frumos. Uneori am spus-o ironic (poate și-a pus farfuria în mașina de spălat vase) sau am vorbit serios, ca atunci când am fost în vizită la părinții lui Austin în weekend, la Liverpool, după ce s-au mutat de aici. Știam că el nu voia să meargă, dar a făcut-o, deoarece li s-a părut liniștitor să vadă un prieten de-al lui Austin. Acum, ea a folosit cuvântul și l-a pătat. I-a dat conotații sexuale, este dezgustător.

Cuvintele ei îmi răsună în creier. „Vreau să-l devorez!“

Când era copil, obișnuiam să-l sărut pe burtică și să spun „Ești atât de delicios că aș putea să te mănânc!“ Era drăgălaș și inocent. Revendicările ei pasionale seamănă cu dragostea mea și totuși sunt complet diferite. Una era sănătoasă și bună. Cealaltă, nefirească și nesănătoasă.

Mă surprinde să aflu că încă mai pot fi șocată de ce mi se întâmplă. Credeam că le-am trăit pe toate. În mod ironic, o aventură de o noapte care culminează cu o sarcină neașteptată te face să te simți ciudat de îngâmfată, cel puțin la un anumit nivel. Crezi că nu mai poți fi surprinsă sau șocată. Dar m-am înșelat.

Sunt distrusă.

Mi-a fost foarte greu săptămâna asta să trăiesc cu amândoi sub același acoperiș, pretinzând că nu mă deranjează. Abia am reușit să îmi fac treaba, la serviciu și acasă, fiind nevoită să mă port ca și când nu ar fi nimic în neregulă, când, de fapt, totul este. Mi s-a făcut greață tot timpul, și cu greu am mâncat și am dormit. Realitatea mă îngrozește atât de mult, încât nu am avut de ales decât să trăiesc în mintea mea. Mi-am petrecut săptămâna separându-mă de toți și toate lucrurile din jurul meu, mai puțin de Liam și Abigail. Mă gândesc la ei tot timpul. Mă întreb dacă se țin de mână în mijloacele de transport în comun. Se opresc pe stradă ca să se sărute pasional? Oare ce cred oamenii? Simplele conversații cu Ben sau cu fetele sau la magazin, când servesc pe cineva, au devenit imposibile. Îmi pierd șirul gândurilor, uit cum să folosesc cardul de credit al clientului, nu-mi amintesc unde mi-am parcat mașina. Totul se duce naibii.

Eu nu-i îi datoram ei atât de mult.

El este copilul meu.

Știu, știu, are aproape optsprezece ani. Are o iubită. Dar...

După izbucnirea mea, Abi se duce la etaj, își face bagajele cu o eficiență remarcabilă și cheamă un taxi. Împreună, îl așteptăm în liniște. O consider perfectă, cel puțin fizic, dar, de fapt, nu este. Când lumina îi cade pe buza de sus, observ mici stropi de transpirație între firele de păr fin. Are riduri în jurul gurii. Cred că nu a găsit pe nimeni aici să îi facă injecții cu Botox. Mă întreb când o să observe și Liam lucrurile astea, dacă deja le-a observat. Oare îl deranjează?

– Am să mă cazez la hotelul unde am fost să bem cocktailuri, în Northampton, Hashtag. Îi explici tu lui Liam?

Pentru că nu-i răspund, ridică din umeri și spune.

– Nu contează, pot să-i trimit un mesaj.

– De ce mai rămâi pe aici? o întreb eu. De ce nu te întorci în Londra? Sau America?

– Liam este aici, îmi răspunde ea categoric, fără regret, ca și când ar fi trebuit să fie evident.

O mică împunsătură. Se uită cu ochii mijiți. Cu subînțeles.

– Să-mi lași cheia, îi zic pe un ton categoric.

Ajung la serviciu cu o oră mai târziu pentru că am vrut să mă asigur că Abi pleacă de acasă înaintea mea, deci promit să lucrez și în pauza de prânz ca să recuperez timpul pierdut. Acum că știu că nu mai este în casa mea, sunt cumva mai concentrată. Reușesc să vând destul de bine, iar ziua trece repede. Nu am crezut niciodată că să vin acasă de la serviciu și să pregătesc ceaiul pentru fetele mele, așteptând să se întoarcă Ben, și sper că și Liam, o să fie un lucru atât de simplu și de plăcut, dar este.

Fac plăcinta ciobanului și le servesc mai întâi pe fete. Am de gând să mănânc mai târziu cu Ben și, din nou, sper că și cu Liam. Întotdeauna sper. Nimic nu mai este sigur. Îmi dau seama că s-ar putea să nu vină acasă la cină. Că s-ar putea să nu mai vină acasă niciodată. Depinde dacă l-a contactat deja și de ce o să-i spună. O parte din mine regretă că am alungat-o, cealaltă crede că este cel mai corect lucru pe care l-am făcut vreodată.

Stau cu fetele la masă și vorbim despre hamster, cursul de balet și SpongeBob Pantaloni Pătrați. Rămân în prezent și mă delectez cu lipsa lor de griji. De fapt, Lily își pune piciorul pe masă ca să ne demonstreze cum își ține degetele la balet, iar eu o laud pe Imogen că a primit un premiu pentru ortografie și pentru că a fost cuminte la școală săptămâna asta. Mi-am petrecut unele seri doar cu fetele de când a sosit Abi, când era în Londra, dar acum îmi dau seama că a trecut mult timp de când am stat cu ele, le-am ascultat și le-am

acordat toată atenția. Relația lui Liam cu Abigail încă mă îngrijorează, dar poate acum, că ea a plecat, Liam o să vadă altfel lucrurile. Poate o să reușim să-l convingem și poate o să se simtă mai puțin îndrăgostit. Încă nu am fost iertată, dar cel puțin mi s-a amânat execuția.

– Unde este Abi în seara asta? întreabă Imogen.

– Stă la hotel.

– Acum este iubita lui Liam?

– Da, recunosc schișând cu greu un zâmbet care nu ar convinge pe nimeni, nici măcar pe un copil de opt ani.

– Dar nu mai este prietena ta, nu-i așa? intervine Lily.

– Ce te face să mă întrebi așa ceva?

Mă pricep de minune să evit întrebările complicate.

– Nu mai râdeți și nu mai beți vin împreună. Acum este mereu cu Liam și se sărută.

Lily scoate niște sunete ca și când s-ar săruta, se cuprinde în brațe și se leagănă pe loc. Mă bucur că i-am spus lui Abi să plece. Oare ce efect au toate astea asupra fetelor?

– Tanya este tristă sau are alt iubit acum? întreabă gânditoare Imogen.

– Nu știu, îi răspund sincer. Cred că este puțin tristă.

– Probabil îi este dor de mine, spune Lily.

O sărut pe frunte.

– Sunt sigură de asta!

Liam vine acasă după antrenamentul de fotbal la șase și jumătate, dă buzna pe ușă, entuziasmat și plin de așteptări.

– Unde este Abi? întreabă el.

În mod evident, nu i-a trimis încă un mesaj. Sper în van ca ea să își piardă interesul. Presupun că încearcă să vadă dacă îi zic unde a plecat. Dacă nu o fac, poate să-i spună că încercam să îi despart, iar asta o să-l îndepărteze și mai mult pe Liam, iar dacă o fac, probabil o să fugă la ea și am să fiu nevoită să accept situația.

– A hotărât că ar fi mai bine să stea la hotel, îi răspund cu grijă.

– Ce? La care hotel?

– Unul din Northampton. Hashtag. Am fost acolo, spun cu veselie, deși este puțin probabil să îl impresionez acum.

– Ce s-a întâmplat? Întreabă el, devenind imediat suspicios.

– Nimic, mint eu.

Știu că nu este bine să mint, dar fetele sunt încă treze și nu vreau să intru în detalii în fața lor. Nu vreau să intru deloc în detalii. Liam se uită la mine ca și când l-aș dezgusta.

– De ce te întreb pe tine? Niciodată nu îmi spui adevărul despre nimic!

– Râde ciob de oală spartă, nu-i așa?

Expresia lui disprețuitoare mă face să mă simt bătrână și nesăbuită. De ce recurg la zicalele învechite ale mamei mele când sunt stresată?

– Nu ai fost foarte sincer cu mine în ultima vreme, subliniez eu.

– Ce vrei să știi? mă întreabă și se întoarce spre mine cu mâinile întinse, întruchiparea bărbatului rezonabil.

Nu îndrăznesc să le alung pe fete, pentru că asta ar putea fi singura ocazie de a face progrese, de a reface legătura dintre noi. Aș vrea să îl conving să se așeze, să mănânce din plăcinta ciobanului, iar apoi să putem discuta corespunzător, dar nu îndrăznesc să îi propun, pentru că ar crede că trag de timp și ar pleca din bucătărie, fugind de mine așa cum a făcut-o de multe ori în ultima vreme. Vreau să știu când a început. Vreau să știu dacă are intenții serioase cu ea. Vreau să știu dacă el crede că au un viitor.

Înainte să apuc să deschid gura, țiuie telefonul lui Liam. Chiul i se luminează, în mod evident a primit un mesaj de la Abi, pe WhatsApp sau Snapchat. Ea este mult prea modernă ca să-i trimită un simplu mesaj. Liam îl citește și apoi se încruntă la mine.

– Abi mi-a spus ce nenorocită ai fost cu ea în dimineața asta.

Fetele suspină. Probabil au mai auzit cuvântul, dar niciodată din gura lui Liam și niciodată adresat mie.

– Vezi cum vorbești! îi spun dând din cap spre surorile lui.

– Ce ipocrită ești! comentează el. Mi-a spus ce i-ai zis. Că ai făcut-o să plece de aici. Ți-a adus ceai și biscuiți, mamă! Ce este în neregulă cu tine? spune și se întoarce și pleacă din bucătărie.

Rămâne în camera lui toată noaptea, ieșind doar ca să răspundă la ușă celui care aduce pizza. Ben încearcă să îi vorbească, dar nu îi răspunde, așadar renunță. Ne culcăm cu toții devreme.

– L-am pierdut? îl întreb pe Ben când ne întindem în pat.

Inima mi se frânge, sângerând peste toată lumea mea.

– Acordă-i timp, Mel. Să vedem.

Răspunsul lui nu mă liniștește deloc.

Ben

VINERI, 13 APRILIE

Telefonul lui Ben a vibrat pe birou. El a oftat. Era Mel. Ce mai era de data asta? Altă problemă sau, mai precis, aceeași. Liam și Abigail. Altă *schimbare*, cum ar fi zis Mel. Amândoi o spuneau. Nu era vorba că nu era înțelegător, așa cum îl acuzase Mel, sau chiar nepăsător la seriozitatea problemei, înțelegea necazul în care se afla familia lui. Problema era că se afla în mijlocul unui audit important și primele semne indicau că afacerea nu mergea atât de bine cum ar fi vrut șefii lui. Nu își permitea să mai facă vreo greșeală. Trebuia să verifice și să răsverifice tot ce făcea, chinuindu-se de două ori mai mult ca să fie liniștit; faptul că era distras constant nu îl ajuta. Da, avea probleme în familie, însă lucrurile s-ar fi înrăutățit mai mult, dacă ar fi făcut greșeli la lucru, dacă și-ar fi pierdut slujba. Nu se ajunsese în acel punct, dar era riscant.

– Bună! a zis Ben, cu speranța ca soția sa să înțeleagă nuanța tonului său.

Sunt la lucru, nu pot sta de vorbă.

– Liam s-a mutat, i-a zis fără vreo introducere, pentru că rareori se mai deranja cu așa ceva.

– Ce? Când?

– Nu știu exact. În dimineața asta am bătut la ușa dormitorului și l-am strigat să se ridice din pat. Am auzit dușul când le-am grăbit pe fete să iasă din casă.

– Nu l-ai așteptat ca să îl duci cu mașina până la stația de autobuz?

– Eram destul de sigură că nu o să vrea, după seara trecută. Niciunul din noi nu era încă pregătit să îl înfrunte pe celălalt. Am ieșit de la serviciu la cinci, ca de obicei, și am venit acasă, dar Liam nu le luase pe fete. Nu era nimeni aici.

– Ce, le-a lăsat pur și simplu la clubul extrașcolar?

În mod normal, Liam le lua pe fete de la clubul extrașcolar vine-rea, era plătit să o facă și să le pregătească ceaiul. Era un aranjament care le convenea tuturor. Liam câștiga niște bani, iar fetelor le plăcea.

– Pe robotul de acasă era un mesaj de la directoarea lor. Era supărată. Am ajuns acolo abia la șase și un sfert. Știi că programul clubului se termină la cinci. Arătau ca niște orfane rătăcite, aștep-tându-mă. Îmi vine să-l omor! Au fost foarte supărate. În mintea lor credeau că Liam a fost implicat într-un accident.

– O, nu, sărăcuțele!

– Este foarte urât din partea lui.

– Deci presupun că tu crezi că o vizitează pe Abi la hotel.

– Nu o vizitează. Și-a golit camera.

– A golit-o?

– Și-a luat aproape toate hainele, manualele și laptopul. Presu-pun că s-a mutat cu ea. La hotel.

Ben a oftat.

– Da, ei bine, nu este chiar din senin, nu-i așa? L-ai sunat?

– Da, și i-am trimis și câteva mesaje. Nu mi-a răspuns.

– Pe ea ai sunat-o?

– O, Ben, nu vreau să o sun!

– Cred că ar trebui să o faci.

Ben credea că era important să păstreze legătura cu Liam, iar asta însemna să o accepte pe Abi. Mel nu era nici pe departe de acord cu așa ceva.

- Am sunat-o pe Tanya.
- Pe Tanya? De ce?
- M-am gândit că s-ar putea să fie la ea.

Ben a oftat din nou. Nu era în firea lui Mel să se opună așa adevărului și realității. El o crezuse dintotdeauna o persoană foarte rațională și practică.

- Îți faci iluzii.
 - O să vină pe aici.
 - De ce? Cum o să te ajute dacă vine?
 - Nu știu, dar trebuie să o văd. Trebuie să văd o persoană căreia îi este la fel de greu în situația asta.
- Soția lui a închis telefonul.

Tanya

Mama lui Liam m-a sunat în sfârșit astăzi. Credeam că o să mă sune mai devreme. Adică, mi se părea că suntem apropiate, de fapt, credeam că toată familia Harrison mă place, nu doar Liam. Dar presupun că m-am înșelat și în privința asta, deoarece nu m-a căutat nici măcar o dată în ultimele săptămâni. Voiam să aflu vești de la ea, pentru că aveam impresia că are o idee despre ce se întâmplă cu adevărat cu Liam. Nu cred prostia asta cu presiunea examenului, că se concentrează la note și că este mai bine să punem capăt acum relației, pentru că relațiile la distanță nu funcționează niciodată, iar eu nu am fost admisă la Colegiul Veterinar Regal din Londra.

Prietenele mele cred că e pur și simplu un ticălos, îmi tot spun că pot să găsesc pe cineva mai bun și că ar trebui să depășesc momentul și să nu mă mai gândesc la el. Dar este ridicol și nebunesc, pentru că, în primul rând, când ieșeam cu Liam, îl plăceau toți. Vorbeau mereu despre cât de sexy și totuși amabil este. Îmi spuneau că sunt o norocoasă. Și, în al doilea rând, pur și simplu nu pot. Adică, oamenii îmi zic să îl uit, dar cum? Nu mă gândesc decât la el.

Știu ce ar trebui să fac. Ar trebui să pretind că sunt veselă, ocupată și fără griji, dar nu pot. Mă tot gândesc la ultimele câteva dați în care am fost împreună și încerc să înțeleg ce a mers prost, ce am greșit eu. Dar nu știu. Pur și simplu, nu știu. L-am întrebat, dar a ridicat

din umeri, vorbindu-mi doar de imposibilitatea relațiilor la distanță, de imposibilitatea de a reuși să păstrăm ce avem acum. Nu mi s-a părut a fi cuvintele lui. M-am întrebat dacă nu cumva mama lui se gândise la scuza asta pentru el sau așa ceva. Mi s-a părut că doar un adult ar fi putut să rostească vorbele alea. Un adult. Mi s-a părut un discurs repetat.

Așadar, prietenele mele, care obișnuiau să spună că este drăguț, bine făcut și amabil, zic acum că e un retardat emoțional de vreme ce nu poate să-mi explice sincer și deschis motivul pentru care a rupt relația după nouă luni. Toate cred că a cunoscut pe altcineva, deoa-rece asta se întâmplă în nouăzeci și nouă la sută din cazuri. Dar nu pot să cred așa ceva.

Presupun că are o cădere nervoasă, că învață prea mult pentru examene. Nu că ar fi învățat prea mult, a chiulit de la ore, ceea ce nu îi stă în fire, dar poate a făcut-o doar ca să mă evite. Nu știu. Nici pri-etenii lui nu l-au prea văzut, i-am întrebat.

Mi-e dor de el. Îl iubesc. Îl și urăsc.

Când m-a sunat mama lui Liam, mi-am dat imediat seama că este ceva în neregulă. Voia să știe dacă Liam este la mine, *de parcă ar fi fost posibil*, sau dacă măcar l-am văzut azi. Presupun că în sfâr-șit a aflat că el chiulește.

– Nu l-am văzut la ora de matematică.

– E posibil să nu-l fi zărit?

– Suntem doar opt în grupă.

L-am căutat și la prânz, dar nu am de gând să recunosc și să par disperată.

– O, Dumnezeuule!

– Ce se întâmplă, doamnă Harrison?

Ea îmi spunea întotdeauna să îi zic Mel, dar niciodată nu m-am obișnuit cu asta; deseori evitam pur și simplu să îi spun cumva. Să fac asta acum, mi s-ar părea foarte ciudat.

– Cred că a fugit de acasă.

Toată furia pe care o simțeam, pentru că nu mă mai căutasese și mă uitase după câteva luni în care mi-am petrecut timpul în casa ei, a dispărut. Părea distrusă. Probabil nu a fost corect din partea mea, dar m-am simțit ușurată, justificată. Știam că era ceva în neregulă cu Liam. Că avea o cădere nervoasă, nu că voia să ne despărțim. Așa puteam să o ajut. Să schimb situația.

– Vin chiar acum la tine!

O, Dumnezeuule, abia o recunosc pe doamna Harrison! Mi se pare că a slăbit multe kilograme de când am văzut-o, în urmă cu câteva săptămâni, și chiar nu îi stă bine. Parcă ar avea cancer sau ceva asemănător. Când mă conduce în sufrageria lor, încep să mă pregătesc să îmi spună asta: că probabil de aceea s-a speriat Liam și a fugit de acasă. Ar fi fost îngrozitor, un lucru foarte oribil, dar ce îmi spune ea este cumva mai rău. Bine, știi că nu e. Nu cu adevărat. Nimeni nu este pe moarte. Dar este mai rău.

– Poftim? Stai un pic. Ai văzut un videoclip porno de-al prietei tale, Abigail, iar Liam apărea și el.

Nu înțeleg. Nu are nicio logică.

– În rolul principal, spune ea. Nu știu de ce, nu este nimic amuzant în situația asta.

– Ești sigură?

– I-am recunoscut semnul din naștere, zice Mel. Îl cunosc. Îl are pe fesa dreaptă. Este aparte. Seamănă cu un cap de iepure.

Presupun că mama lui nu l-a mai văzut de ceva vreme, dar că l-ar fi recunoscut. Simt că mă ia amețeala. Leșinul. Îmi descrie, cu detalii chinuitoare, cum a reacționat când a găsit videoclipul: cum a vomat peste telefon, dar apoi l-a copiat.

– De ce ai făcut asta? o întreb îngrozită.

– Ca să verific dacă nu m-am înșelat. Am crezut că trebuie să îl revăd ca să fiu sigură, dar nu m-am uitat, pentru că, în clipa aia, Abi a coborât scările. Îmbrăcată în halat.

Presupun că doamna Harrison este prea supărată ca să înțeleagă cât de mult mă afectează cuvintele ei. Sunt niște lovituri. Sau poate că știe, dar nu îi pasă deoarece știe că nimic din ce-mi poate zice nu mă alină.

– Când crezi că a început totul? întreb prudentă.

– Îmi imaginez că sunt împreună de ceva vreme; videoclipul nu îmi pare făcut la prima întâlnire, dar aş putea să mă înșel. Ce știi eu? Se pare că nimic. Nu știi nimic despre fiul meu sau despre cea mai bună prietenă a mea, spune ridicând din umeri. Mă întreb dacă înainte sau după excursia lui la Edinburgh.

– Ce excursie la Edinburgh? întreb eu.

– S-a dus să vadă parlamentul scoțian, cu clasa.

Neg din cap. Nu se organizase nicio excursie. Doamna Harrison pare speriată. Presupun că numără minciunile. Eu cu siguranță o fac.

– A spus că vrea să se mai calmeze pentru că-și dorește să se concentreze la note. Ticălosul!

– Ei bine, știi că examenele sunt importante pentru el, mormăie ea.

Mel are obiceiul să îl apere și este jalnic. Mă încrunt la ea. Femeie proastă! Proastă, proastă! Cum de a lăsat să se întâmple asta? Chiar sub nasul ei.

– A învățat mult în ultima vreme, nu-i așa? izbucnesc eu, incapabilă să îmi reprim amărăciunea.

– Nu, recunoaște ea.

Îmi povestește că ei au fost împreună la Londra, au stat în hoteluri luxoase și și-au petrecut o mare parte din sărbătorile de Paști împreună aici, singuri, în timp ce soții Harrison au lucrat. Îmi relatează totul, fără să-mi ascundă nimic. Parțial, cred că Mel își dorește ca și altcineva să fie la fel de șocat și rănit ca ea. Vrea ca suferința ei să fie confirmată. Aparent, doamna Harrison se poartă ca și când ar fi cel mai normal lucru din lume ca Liam să facă sex cu cea mai bună prietenă a ei.

– Off!

Sunetul izbucnește, surprinzându-mă la fel de mult ca pe doamna Harrison, fără îndoială. Nu recunosc sunetul, nu l-am mai scos. Parc-ar fi al unei pisici în suferință. Mă simt îngrozitor, frustrată și vulnerabilă. A preferat-o pe femeia aia în vârstă, în locul meu! Este jenant. S-a târât peste ea. Este scârbos! M-a mințit. Este de neiertat! Nu m-am așteptat la asta. Ar fi trebuit, dar de ce să o fi făcut? Este bătrână. Cine s-ar fi gândit? Liam era puțin obsedat de ea. A căutat-o pe Google imediat ce s-a mutat în casa lor. S-a uitat la toate videoclipurile ei de pe YouTube, și sunt câteva sute. A citit totul despre ea. Credeam că este doar curios în privința noului oaspete. Nu mi-am dat seama că indiscreția lui o să se transforme în dorință.

– Îmi pare foarte rău, Tanya! Îmi pare rău pentru ce a făcut fiul meu! Poți să rămâi la o cană de ceai? Să fac un ceai? Cred că dulce. Ai avut un șoc.

Ea iese din cameră ca să pună ibricul pe foc, iar eu întind imediat mâna după telefonul ei. Nu este greu să-i sparg parola: 1.2.3.4.5.6. Nu trebuie să fiu vreun geniu – e prea ușoară. Caut până găsesc înregistrarea video. Apăs butonul de redare. Nu pot să mă abțin. Știu că nu vreau să mă uit și că am să regret, dar nu mă pot opri. Este foarte degradant să îl văd așa. Cu ea. Unele mișcări sunt aceleași pe care le făcea cu mine. Asta doare. Dar ce doare mai mult este să văd lucrurile noi pe care le-a făcut cu Abi. Pe care le face cu ea, presupun. Pare foarte încrezător, mai pasional. Femeia aia bătrână! Nu înțeleg. Nu e potrivită pentru Liam, totul este ciudat și bolnăvicios.

Părinții se uită la noi și văd niște copii, niște tineri, în cel mai bun caz. Ușor condescendent. Sincer, nu m-am simțit niciodată ca un adult. Sunt un copil. Locuiesc cu părinții. Nu plătesc facturi. Nu muncesc decât atunci când o fac pe bona, din când în când. Sunt un copil. Sau eram. Acum mă simt foarte matură. Inima mi se frânge și nimic nu face o fată să se maturizeze la fel de repede ca o inimă frântă.

Abigail

VINERI, 20 APRILIE

Abigail a ignorat apelurile lui Rob. A sunat de patru ori, dar ea știa că era important să îl lase să se chinuiască, să se înfurie. În plus, voia să răspundă la telefon de față cu Liam, era vital ca el să înțeleagă cum o trata Rob. Dacă avea să se întâmple ceva mai târziu, trebuia să se sigure că îi stricase suficient imaginea lui Rob. Nu ar fi fost dificil. Rob era orgolios, egoist și previzibil. Și-ar fi dat aere, s-ar fi agitat.

Ea îi spusese lui Liam că ultima ofertă pe care i-o făcuseră avocații lui Rob era ridicolă. Insultătoare.

– A redus-o? De ce? a întrebat confuz Liam.

– Nu știu. Nu mi-a spus. Cred că va trebui să discut cu el. Nu pot s-o accept.

Liam era foarte frustrat.

– De ce se tot prelungește divorțul?

– Știi că este o pacoste, iubitule! Vreau doar să mă eliberez de el.

Liam revenise la hotel pe la șase seara, după ce-și vizitase un prieten. Abigail stătea întinsă pe pat. Moartă de cald, indiferentă. Aerul condiționat le juca feste. Ea sunase la recepție, dar încă nu venise nimeni să îl repare. Nu făcuse prea multe în lipsa lui Liam. Dăduse niște telefoane și își făcuse manichiura. Era surprinzător cât de exenante puteau fi lucrurile mărunte.

Farmecul camerei de hotel dispărea. Fusese distractiv să stea la hotel câteva zile, dar trecuse deja o săptămână de când trăiau așa. Când ea avea ceva de făcut era insuportabil, Liam nici nu se putea uita la televizor. Nu conta. Era ultima lor noapte aici. A doua zi urmau să se mute în apartamentul lor și să înceapă un nou capitol al relației. Lui Liam îi plăcea apartamentul ales de ea, la ultimul etaj, în centrul orașului, cu balcon și priveliște spre Northampton. I se părea culmea rafinamentului. Nu-i fusese greu să îl convingă să părăsească hotelul pentru locuința permanentă. Abi fusese nevoită să plătească o taxă ca să îl obțină atât de repede, dar asta era viața.

Timpul însemna bani.

Timpul era esențial.

Nu avea timp de pierdut.

Cel mai sigur mod de a reuși era să mai încerce o dată.

Abigail nu știa de cât timp avea nevoie. Era posibil să-și atingă scopul în câteva luni, poate un an. Totuși, era pregătită să aștepte. Partea dificilă era să îl țină în preajma ei în acest timp. Până acum nu dăduse niciun semn că pasiunea lui s-ar fi domolit, dar tinerețea nu părea să fie prietenă cu răbdarea. Să creeze o prăpastie între el și familia lui îi era de ajutor; izolat, Liam s-ar fi agățat firește de ea. Apartamentul la modă era ademenitor, iar Abi mai avea câteva atuuri. De exemplu, oferta redusă a lui Rob. Voia s-o folosească în avantajul ei.

Liam s-a trântit pe pat în clipa în care a intrat pe ușă, ei bine, mai mult s-a aruncat, și asta a făcut-o să râdă. Entuziasmul tineresc și energia lui. El a început imediat să o sărute, băgându-și mâna pe sub bluza ei. Îi simțea organul în erecție prin blugi, împungând-o în coapsă.

– Ignoră-l, a bâiguit el când i-a sunat telefonul.

Fără să se oprească din a-l săruta, a băjbăit pe noptieră, a găsit telefonul și s-a uitat la ecran pe după ceafa lui. Apoi, îndepărându-se, a spus:

– Trebuie să răspund, este Rob. A tot sunat. Știu că este insistent. Îmi pare rău!

– Să-nțeleg că ai primit e-mailul de la mine? a întrebat-o Rob.

Părea îngâmfat, stăpân pe situație. Îi vorbea pe un ton schimbat. De când îl surprinsese făcând sex cu asistenta lui personală, se străduise să pară chinuit de remușcări și, dacă nu reconciliant, atunci măcar rezonabil. Acum, toată fățarnicia dispăruse.

– Da, l-am primit. Ce este? O glumă? a întrebat ea.

– Este ultima mea ofertă. Asta e înțelegerea. O accepți sau nu.

Rob vorbea tare, iar Liam era aproape de ea, deci era destul de sigură că auzea fiecare cuvânt, dar ca să fie sigură, l-a pus pe Rob pe difuzor. Întotdeauna îi spusese lui Liam că avea să-l trateze ca pe egalul ei, asta îl privea și pe el.

– Este mai puțin decât jumătate din prima ofertă. Nu așa funcționează lucrurile, Rob. Tu ești pârâtul. Pot să-ți iau totul. Se numește dreptate.

Abi i-a zâmbit lui Liam, seducător, misterios.

– Am ultimul tău film, a spus Rob. Cel pentru adulți.

– Ce?

Expresia i s-a schimbat imediat, ca și când cineva ar fi tras cortina. S-a ridicat în capul oaselor, părând nedumerită, confuză, speriată.

– Nu înțeleg, s-a bâlbâit ea.

I-a întâlnit privirea lui Liam, acum panicată și îngrozită. Totuși, înțelegea, știa exact ce se întâmplase.

– Cum l-ai obținut? l-a întrebat ea.

– Mi l-a trimis cineva prin e-mail.

– Cine?

– Nu știu. De la o adresă ciudată, fictivă. „Necunoscuta, zero zero...“, ceva de genul. Asta schimbă totul. N-ai să te apropii de înțelegerea inițială. Chiar te-ai dat în spectacol, Abi! El este un tip deștept, fața nu-i apare niciodată în cadru. Totuși, tu nu ai fost deșteaptă, nu-i așa? Fața ta se vede clar, pe lângă toate celelalte părți ale corpului tău. La naiba, Abi, ce prim-planuri!

– Ea nu ți-a spus cine este el? a întrebat grăbită Abi și i-a aruncat o privire liniștitoare lui Liam, care i-a răspuns cu una plină de panică.

– Ai spus „ea”. Știi cine a trimis înregistrarea? a întrebat Rob, la fel de ager ca întotdeauna.

– Nu, presupun că este o femeie. Ai spus că adresa de e-mail este „Necunoscuta”, nu „Necunoscutul”.

– Atunci, crezi că e tipul din video? Vreo înscenare?

– Nu! Nu cred nicio clipă!

Abi l-a strâns ușor de braț pe Liam când el a negat, scuturând frenetic din cap.

Rob a făcut o pauză. Bănuitor.

– Pare tânăr. Foarte tânăr.

– Asta nu te privește.

– Câți ani are?

– Destui. După legea britanică.

– La naiba, Abi, vrei să spui șaisprezece? Șaptesprezece?

– N-am de gând să discut despre asta cu tine.

– Dacă are mai puțin de optsprezece ani, o să ai probleme conform legilor din America. Ce naiba faci, Abi? Este dezgustător! Mă dezgusti!

Indignat, Liam s-a întins ca să-i ia telefonul, dar Abi nu voia să îl întrerupă pe Rob. Trebuia să audă ce avea de spus. A clătinat ușor din cap și a șoptit „Este în regulă, mă descurc”.

Liam nu putea, așa că a venit la marginea patului și s-a ghemuit cu capul în mâini. Ea l-a masat pe spate și l-a sărutat pe umăr, riscând să-l lase să asculte în continuare.

Rob își manifesta întotdeauna suferința prin furie. I se amintise ce îi lipsea, ce alungase. În sinea ei, Abigail zâmbea. Cel puțin se bucura. Indiferent de preț, voia să fie furios și rănit. Se întreba ce îi trecuse prin minte văzând filmul. Era sigură că arăta bine. Atrăgătoare și fericită. Nu, mai mult decât fericită, extaziată. Se asigurase de asta. Spera că îl rănise. Era realistă. Avea să-i rănească orgoliul, nu inima,

dar chiar și așa... Spera că se simțise umilit, înjosit, când își văzuse soția distrându-se cu un bărbat mai tânăr, mai în formă și mai arătos. Măcar atât. Abi simțea un val de euforie și victorie și totuși regreta că se ajunsese aici. Douăzeci de ani de iubire la atât se redusese. Își spunea că nu era dezgustător, că procedase drept și corect. Totul este permis în dragoste și război, nu? Voia răzbunare și iat-o! Trebuia să rămână concentrată la ce urma. Trebuia să rămână calmă, să fie cu un pas înainte. Nu era momentul să se lase copleșită de emoții.

– Ei bine, sper că te-ai bucurat de spectacol, dar filmul nu poate să aibă niciun efect asupra soluționării divorțului. Am făcut sex cu el doar după ce m-am mutat din căminul conjugal. Vina pentru destrămarea căsniciei este tot a ta.

– Bine, a spus târăgănat Rob. Știi ce? Cred că ai dreptate, asta ar spune tribunalul. Dacă ne-am duce la tribunal. Tot ai primi o bucată din imperiul meu.

Rob a făcut o pauză, permițând cuvintelor sale să se așeze și să fie bine înțeles.

– Deci sunt nevoit să fiu mai creativ.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, sunt multe pagini de internet pentru genul ăsta de filme. Cred că ești conștientă de asta, Abigail. Presupun că, lângă numele tău, o să facem senzație pe internet. Îmi imaginez c-o să devină celebru în câteva ore. Mica ta petrecere privată nu o să mai fie atât de privată, a zis el disprețuitor. Cariera ta chiar o să se încheie! Nimeni n-o să te angajeze ca prezentatoare a vreunei emisiuni serioase, dacă ai să devii cunoscută ca stea a filmelor porno cu femei mature. Poți să-ți imaginezi miile, poate sutele de mii de perversi soioși uitându-se la film și ejaculând în momentele tale frumoase și secrete?

– Blufezi! Nici măcar tu nu ai fi atât de crud.

– Mă cunoști, Abi, știi că sunt un om de afaceri dur și nemilos. M-ai urmărit de-a lungul anilor manipulându-i pe toți, de la cameramani la directori. Înainte, ți se părea sexy.

– Ești doar un huligan, pregătit să-i păcălești pe toți cei care îți stau în cale!

Rob a râs. Ea trebuia să fie fermă, să nu își arate frica sau panica.

– Dacă publici filmul, vei părea un ticălos. Am să spun lumii că nu mă satisfăceai și că am fost nevoită să apelez la un amant mai tânăr. Am să te înfrunt!

– Poate ai face-o, Abi. Dar, pe de altă parte, nu cred că o să-mi ia mult timp să aflu numele amantului tău mai tânăr. Are un semn distinctiv pe fund. Sunt sigur că cineva o să-l recunoască. În plus, pot să-i rog pe băieții mei din IT să caute adresa de e-mail. Să angajez un detectiv particular să te urmărească o vreme. Presupun că aș obține un nume în patruzeci și opt de ore. O să-și dorească să devină celebru pentru asta?

– Ticălosule!

– Am să-mi rog avocații să îți trimită hârtiile ca să le semnezi. Nu șovăi, Abigail. Nu sunt prea răbdător. Apropo, mut petiția de divorț în Alaska, putem să terminăm în doar treizeci de zile. Înțelegi?

Abigail a închis telefonul și s-a apropiat încet de Liam, care încă stătea în capătul patului, tremurând. Abi nu știa dacă din cauza șocului sau a furiei.

– Cine crezi că i-a trimis filmul? a întrebat el. Știi că nu am făcut-o eu, nu?

S-a întors spre ea. Fruntea lui, de obicei netedă, era ridată de îngrijorare.

– Mama ta a făcut-o! a spus Abi încrezătoare.

Șocat, Liam a rămas cu gura căscată și ochii mari. Era uluit.

– Mama mea?

– Evident. Este vina mea. Am subestimat-o. Nu mi-am imaginat niciodată că Mel o să aibă prezența de spirit să copieze filmul. Îmi vine să-mi dau una! De obicei nu evaluez greșit o amenințare sau un dușman.

– Este privat. Nu ar fi trebuit să îl vizioneze, a spus Liam din ce în ce mai indignat. Rob o să facă așa cum amenință?

– Da.

– Rahat!

– Știu, dragule.

Abi s-a ghemuit în spatele lui cu picioarele depărtate în jurul lui, cuprinzându-i pieptul cu brațele. Împingându-și corpul fierbinte în al lui.

– Știu că vrei să intri în politică. Trebuie să te gândești la stagiul tău de la Westminster. La oferta de la UCL.

Ea a tăcut.

Aluziile l-au afectat.

– Toate s-ar duce pe apa sâmbetei.

Abi a dat tristă din cap.

– Cum a putut? Cum a putut să-mi facă asta? a întrebat el.

– Este furioasă și rănită, a zis Abigail, pretinzând că o compătimește.

Liam s-a ridicat, iar apoi s-a întors spre ea. Furia și frustrarea ardeau în el, părea că vrea să plângă. O emoționa că era atât de nesigur și sincer. De transparent.

– Cum poți să fii așa de înțeleghătoare când ea a fost o ticăloasă? O urăsc! Nu am s-o iert niciodată! spus el furios.

Ben

Ce mai era acum? Ce se mai întâmpla? Bătăile în ușa de la intrare erau insistente și furioase. Ben nu-și imagina cine ar fi făcut atâta gălăgie. S-a grăbit să deschidă înainte ca zarva să trezească fetele, pe care tocmai le culcase. De când se mutase Liam, nu mai erau la fel de ușor de trimis la culcare. Le era dor de el. În ultima săptămână avuseseră toane, întristându-se uneori și insistând că doar fratele lor, care le citea povești la culcare, le-ar fi mulțumit.

El a recunoscut imediat silueta lui Liam prin sticla mată și a deschis ușa.

– De ce nu ai folosit cheia? l-a întrebat Ben.

– Nu mai am cheie, am lăsat-o aici, a răspuns Liam când și-a făcut loc pe lângă tatăl lui. Unde este? Unde este ticăloasa? a vrut să afle el, înainte ca Ben să înțeleagă tristețea din primele cuvinte rostite.

– Liam, ai grijă!

Ben și Mel nu conveniseră asupra modului corect de a reacționa în această situație, dar era imposibil să îi permită fiului său să se refere astfel la soția lui. Nu fuseseră niciodată genul acela de familie.

Mel a auzit agitația și a ieșit din bucătărie purtând mănuși de cauciuc. Cumva, imaginea ei a domolit ceva în sinea lui Ben; era o mamă și o soție care își dădea silința, care încerca să treacă prin aceste vremuri îngrozitoare. Tocmai strânseseră vasele de la cină și Ben sperase

să deschidă o sticlă de vin și, dacă nu să se relaxeze, măcar să-și petreacă puțin timp împreună. Se pare că acum era imposibil.

– Cum de-ai putut să faci asta? a strigat Liam când a dat buzna în bucătărie.

Ben s-a grăbit după el și a închis cu grijă ușa în urma lor, cu speranța că strigătele nu aveau să ajungă la etaj, în dormitorul fetelor.

– Cum ai putut?

Liam era furios, afișând o expresie care semăna înspăimântător cu ura.

Ben începea să se obișnuiască să vadă suferința, furia și frica pe chipurile celor pe care îi iubea cel mai mult. Era foarte trist. Putea citi expresiile lor. Furia lui Liam era amestecată cu neîncredere și confuzie. Semăna cu un bărbat care fusese trădat.

– Știu că nu îți place că acum eu și Abigail suntem împreună, dar cum ai putut să fii atât de josnică? a întrebat el.

– Ce? a întrebat Mel.

Expresia ei era mai greu de citit. Părea precaută, prinsă asupra faptului.

– Ce ai făcut, Mel? a întrebat Ben.

Ea i-a aruncat o privire care putea ucide.

– Nimic.

– I-a trimis filmul lui Rob.

– Ce?

Lui Ben nu îi venea să creadă. Să fi fost Mel atât de proastă și răzbunătoare? Și-a amintit cum se opusese vehement relației dintre Liam și Abigail, și-a amintit de disperarea ei și la cât de distrasă fusese în ultimele două săptămâni în care Liam și Abi locuiau ca un cuplu în casa asta și când se mutaseră. Și-a amintit de amenințările lui Mel de a face ceva și s-a temut că răspunsul era da, chiar făcuse.

Mel a scuturat din cap.

– Nu, a mormăit ea.

– Vrea să-l posteze pe internet! a strigat Liam.

Mel nu a răspuns.

– O să-i publice numele. Nu o să mai lucreze niciodată. Ai distrus-o!

Acum, Mel ridica din umeri. Deloc impresionată. Liam arăta de parcă ar fi vrut să lovească ceva sau pe cineva. Pasivitatea mamei lui nu făcea decât să îl enerveze și mai mult. Furia de adult a lui Liam s-a risipit brusc, se scălda în emoții mai mult copilărești. Părea panicat, speriat. Nu și-a mutat privirea de la mama lui, nu s-a uitat nici măcar o dată la Ben. Era aproape ca și când ar fi crezut că mama lui, care cauzase problema, ar mai fi putut să îndrepte lucrurile, deoarece dintotdeauna se bazase pe ea să o facă. Să remedieze situația. Chipul i s-a înroșit când și-a dat seama că așa ceva nu avea să se întâmple.

– O să afle că sunt eu și o să mă eticheteze, mamă! Înțelegi? Micul tău act de răzbunare o să mă afecteze și pe mine. Nu pot să-mi imaginez c-am să-mi păstrez stagiul dacă filmul devine celebru. Tu poți? Dar când am să mă duc la facultate? Toți au să râdă de mine!

– Nu-i adevărat, l-a asigurat Ben, încercând să aplaneze situația. Nu o să se ajungă la asta și, chiar dacă o să se ajungă, nu ești prima victimă a publicării unui film pentru adulți din răzbunare, o să se uite. Oamenii nu sunt atât de interesați de viața sexuală a altora, cel puțin nu pentru mult timp.

Dar nu era sigur. Poate că fiul lui avea să ajungă de râsul tuturor. Dacă află și presa de povestea asta? Ea era destul de cunoscută încât să atragă un scandal. Rob era bogat și important. Ben se temea că legătura cu el avea să garanteze publicarea. În plus, ziarele de scandal ar fi obiectat împotriva obrăzniciei lui Abigail, femeile care ignorau normele culturale erau întotdeauna pedepsite. Era foarte probabil ca Liam să fie o victimă colaterală în povestea asta. Oare Mel nu își dăduse seama măcar de atât?

– Rob nu o să te eticheteze și nu o să publice înregistrarea, a spus Mel.

Lui Ben i se părea că soția lui confunda realitatea cu imaginația. De unde știa Mel ce ar fi făcut și ce nu ar fi făcut Rob? Ea și-a scos mânușile de cauciuc și le-a lăsat cu atenție alături. Ben a observat că mâinile îi tremurau.

Liam a scos un sunet ca un lătrat, sarcastic și înfuriat.

– Spune că o s-o faci, dacă Abi nu acceptă o sumă insultător de mică în urma divorțului.

– Ei bine, atunci o să fie nevoită să o accepte. El nu poate să te expună așa, s-a bâlbâit Mel.

– La naiba, mamă, te-ai auzit? *Tu* ești cea care m-a expus trimițându-i filmul. Altfel, nu ar putea să ne șantajeze pe noi.

Mel a tresărit. Probabil din cauza cuvintelor „pe noi”. Liam a scuturat din cap. Era disperat? Dezgustat?

– Nu este adevărat, Liam!

– Nu-ți face griji, o să accepte suma. Nu vrea să îmi distrugă viața înainte ca măcar să înceapă. *Ea* mă iubește.

Mel a clipit, o dată, de două ori, dar nu a mai spus nimic.

– Trucul tău dușmănos a costat-o milioane. Înțelegi, mamă? Milioane!

El s-a înălțat deasupra ei, rostind cuvintele cu furie. Mel a tresărit și, practic, s-a făcut mică.

– Nu am să te iert niciodată!

Spunând asta, s-a întors și a ieșit din casă, trântind ușa de la intrare și lăsându-și părinții cu gura căscată.

Ben s-a întors lent spre soția lui. Acum tremura din toate încheieturile, ca și când ar fi dansat fără să vrea. S-a întins după sticla cu vin de pe masă și și-a turnat un pahar mare. L-a dat pe gât și abia apoi s-a gândit să îi ofere și lui unul.

– Vrei să bei?

Ben a scuturat din cap. Nu voia să-și tragă un scaun de bucătărie, să se așeze și să bea cu ea. Ei trecuseră prin multe lucruri în ultimele luni, îi suportase musafira nepoftită și toată veselie și neglijența care a

rezultat, se obișnuise să fie ignorat, se ocupase mai mult de copii cât fusese distrasă și fermecată, o sprijinise când aflate că Liam și Abi aveau o relație, chiar dacă el credea că făcea din țânțar armăsar, era doar sex, dar asta? Nu știa cum să accepte așa ceva. Melanie îl rănise pe Liam, compromițându-i viitorul. De ce să facă așa ceva după șaptesprezece ani în care îl crescuse, îl pusese pe primul loc și se sacrificase?

– Ce ai făcut? a întrebat Ben.

– Deci asta e? Sunt judecată și condamnată.

– Ei bine, nu negi. Ce-a fost în mintea ta?

– Tu să-mi spui, Ben, ce-a fost în mintea mea? a izbucnit ea sarcastic.

Vocea lui era rece.

– Ar fi trebuit să îi lași în pace. Este treaba lor. Nu ne privește pe noi.

Mel și-a turnat un al doilea pahar și a început repede să îl bea. Părea relaxată și moale.

– Ți-e ușor să o spui.

Asta l-a deranjat. Nu îi era ușor să o spună. Știa că ea nu voia să audă ce are de zis. Știa că dând glas gândurilor lui ar fi putut să iște o altă ceartă și nimeni nu-și dorea așa ceva, dar trebuia să spună ce credea. Nimic nu fusese ușor. Nu îi plăcea să își vadă soția și fiul certându-se. Nu îi plăcea că Liam se mutase din casa lor, că toată harababura putea să-i afecteze rezultatele la examen și șansele viitoare, chiar înainte să ia în calcul publicarea filmului pornografic. Ura că fetele erau neliniștite, iar Lily făcea din nou pipi în pat. Era egoist din partea lui Mel să spună că lui îi era ușor. Egoist și inexact. A decis să o provoace.

– De ce spui că îmi este ușor? a întrebat el prudent.

– Ei bine, pentru tine este diferit, i-a răspuns Mel. Nimic din toate astea nu te-a deranjat la fel ca pe mine. Ție nu-ți pasă că se culcă cu ea, o femeie suficient de bătrână, încât să îi fie mamă.

Nu se uita la el, ci la fotografiile atârinate pe frigider. La picturile și desenele pe care le făcuseră fetele la școală, la diplomele pentru

silabisire și înot, la orarul autobuzelor și tabelul meciurilor de fotbal ale lui Liam.

- Și știi de ce? a întrebat ea.
- De ce? Pentru că sunt bărbat?
- Nu! a spus Mel furioasă.

Ar fi trebuit să zică „da”. Nu gândea rațional – ce a spus după aceea a fost nepăsător și prost gândit. Probabil cuvintele ei erau menite să rănească. Poate în subconștient voia să îl rănească doar pentru că ea suferea. Atât de îngrozitor se simțea. Frustrată. Expusă.

– Este diferit pentru tine deoarece l-am crescut șase ani înainte ca măcar să îi știi numele. Nu ești la fel de responsabil pentru el.

Ben a fixat-o cu privirea. Tăcut. Îngrozit. Nările i s-au umflat ușor. Încerca să rămână calm. Se controla admirabil. Când Mel era nervoasă, nu se gândea bine la consecințe și spunea lucruri pe care nu voia să le spună. El a inspirat adânc și i-a dat ocazia să își retragă cuvintele, să îi aline durerea.

– Este fiul meu, a spus el cu hotărâre.

Cu asta fuseseră dintotdeauna de acord. Îi compătimeau pe idioții cu mintea îngustă care uneori îl provocau și spuneau că pentru Liam trebuie să simtă altceva decât pentru fete, că îl iubește mai puțin. Deseori râseseră la comentariile nepoliticoase, ignorante și stupide ale acestor oameni. Întotdeauna crezuseră că prezența și grija, nu biologia te făcea să fii părinte. O spusese de un milion de ori, și altora, dar și unul altuia. Știa că nu vorbise serios. A așteptat să își retragă cuvintele, să își ceară scuze.

Melanie a terminat de băut și al doilea pahar cu vin. Era furioasă. Suferindă. Confuză.

– Atunci, de ce nu ești mai furios? a zis ea. Cred că ar trebui să îți pese mai mult.

– Ce ai spus? Ben a șoptit cuvintele.

Era mai mult decât rănit. Era distrus. Ea tocmai îl distrusese. Își dorea ca Mel să fi tăcut, dar nu a făcut-o. Ben știa că nu ar fi tăcut,

pentru că niciodată nu putea atunci când era umilită sau agitată, și acum așa se simțea.

- Nu îl protejezi la fel de mult ca mine.
- Nu este adevărat.
- Vreau să îi smulg capul de pe umeri. Tu de ce nu vrei?
- Și de aceea i-ai trimis fostului ei soț filmul?
- Asta crezi?
- Ei bine, bravo! Ce îl mai protejezi! Ai înrăutățit situația. El are dreptate. Cum o să mai intre acum în politică?
- Nu eu am făcut filmul!
- Așa te aperi?

Ben s-a întors cu spatele la ea, nu suporta să o privească. S-a întrebat dacă ar fi vrut, măcar acum, să-l cuprindă în brațe, ca o pătură. Dacă ar fi putut să găsească o soluție. A așteptat. Ea nu s-a mișcat.

- Cred că în seara asta am să dorm în camera de oaspeți, a spus Ben.

Era un test. I-ar fi zis să nu fie tâmpit. Ar fi alergat la el, l-ar fi sărutat, și-ar fi cerut scuze și i-ar fi promis că o să îndrepte lucrurile, că puteau să reușească împreună.

- Așa să faci! a spus ea. Abi nu o folosește.

Melanie

SÂMBĂȚĂ, 21 APRILIE

Nu dorm prea mult, dar asta nu mă surprinde câtuși de puțin, de vreme ce nu îl am pe Ben lângă care să mă ghemuiesc, dar amenințarea lui Rob de a posta filmul pe internet atârână ca o sabie deasupra capului meu. Stau întinsă înconjurată de umbre și bănuieli, suferință și regrete. Am început seara furioasă, spunându-mi de nenumărate ori că nu este corect că am fost învinovățită pentru cea mai recentă problemă și m-am enervat și mai mult, amintindu-mi că nimic din ce are legătură cu situația asta nu este corect. Îmi amintesc ce le spun copiilor: nimeni nu spune că viața o să fie corectă, ci o să fie minunată, îngrozitoare, îmbucurătoare, supărătoare, un proces de învățare.

Nu i-am trimis înregistrarea video lui Rob, nu aş face-o nicio dată. Cum poate familia mea să creadă așa ceva? Totuși, mă tem că sunt responsabilă. Mă strofoc să îmi aduc aminte dacă am lăsat-o singură pe Tanya cu telefonul meu când am făcut ceaiul. Cred că da. Eu sunt cea care i-a povestit despre Abi și Liam. Nu ar fi trebuit să o fac, și ea este doar un copil. Este normal să fie geloasă, înjosită și agitată și să nu știe cum să-și gestioneze emoțiile astea. I-am dat o armă cu care să se răzbune. Nu vreau ca Liam să știe că Tanya este de vină.

Au fost nouă luni împreună, poate este o nebunie, dar în sinea mea sper să își revină în simțiri și să se împace cu Tanya. Dacă află că ea i-a trimis înregistrarea video lui Rob, mica șansă să se întâmple asta se reduce la zero.

Mă bucur că Abi o să fie nevoită să accepte mai puțini bani în urma divorțului. Merită să fie pedepsită. Nu îmi fac speranțe că, de vreme ce este într-o situație tensionată, o să-și piardă o parte din atracția pe care o exercită asupra lui Liam, el nu umblă după bani. De fapt, mă tem că una dintre urmările faptului că Tanya nu s-a stăpânit este că Liam și Abi se vor apropia mai mult. Cu siguranță nu pot lăsa filmarea să iasă la lumină. Știu că Rob a spus că nu s-ar răzbuna dacă Abi acceptă înțelegerea, dar nu pot risca să se răzgândească în orice clipă. Trebuie să îl contactez și să îi explic că fiul meu apare în înregistrare. Ce bătaie de cap!

În ciuda furiei pe care și-a dezlănțuit-o Liam aseară asupra mea, mi-e dor de el. Bineînțeles că-mi este. Îl iubesc. Nu asta îmi doream pentru fiul meu. Este o crimă să-ți dorești anumite lucruri pentru copilul tău? Probabil. Ben așa ar spune, crede că dorințele se transformă în mod periculos într-o formă de control. Nu știu cât de îndreptățită este părerea mea, acum că fiul meu are șaptesprezece ani, dar știu că este greșit că nu locuiește în casa noastră. M-am panicat la miezul nopții, mi-am imaginat că se mută amândoi în America. Am coborât repede la parter ca să verific dacă încă mai avem pașaportul lui, m-am simțit ușurată să văd că este în sertarul din bucătărie, ascuns printre celelalte patru. Nu s-a gândit să îl ia, asta înseamnă ceva.

Mi-e dor și de Ben. Noaptea în care am rămas singură și nu am dormit mi-a permis să mă gândesc la pașii următori, la ce pot face să îndrept lucrurile. Sau, dacă nu să le îndrept, măcar să îmbunătățesc situația, să o fac mai suportabilă. Când păsările au început să ciripească, sunetele lor vesele fiind incompatibile cu starea mea de spirit, mi-am dat seama că, deși sunt supărată pe Ben pentru că a

gândit ce-i mai rău despre mine, înțeleg de ce a făcut-o. În ultima vreme nu m-am prezentat într-o lumină favorabilă. Nici pe departe. Asta trebuie să se schimbe.

În clipa în care le aud pe fete agitându-se, sar din pat și le conduc la parter. Nu vreau să vină în dormitorul nostru și să vadă că Ben nu este acolo, s-ar supăra. Sper că în dimineața asta o să se trezească și o să se simtă mai calm, ca și mine, că un mic dejun gătit o să-l facă să mă ierte. Mi-e foarte rușine de ce am spus aseară. Nu știu cum de mi-au ieșit cuvintele din gură și este destul de grav că mi-au ocupat temporar gândurile. Vorbeau băutura și stresul din mine, nu eu. Este o ironie că am zis fără să vreau ce nu trebuie, ceva ce nu cred sau vreau să spun, dar nu i-am spus ce are nevoie cu adevărat să știe.

Am un secret ascuns, ca o piatră în pantof, invizibil ochiului, dar care provoacă întotdeauna disconfort.

Un secret ascuns și vechi și este timpul să i-l spun. De fapt, trebuia să îi spun demult.

Cred că am să sun la serviciu ca să anunț că nu pot lucra weekendul ăsta. Chiar trebuie să ne petrecem un timp împreună. Sunt hotărâtă să ne simțim toți bine, iar asta se poate întâmpla doar dacă mă împac cu Ben și îl asigur că pot să-l conving pe Rob să promită că nu postează filmul, indiferent ce face Abi. Le conduc pe fete la parter, bucurându-mă de îmbrățișările și drăgălășenia lor. Stau de vorbă cu ele, pretinzând că sunt veselă, și apoi le încurajez să deschidă televizorul. Când sunetul desenelor animate umple casa, încep să pregătesc micul dejun.

Așa cum speram, mirosul de șuncă și ouă îl ademenește repede pe Ben din patul lui. Îi aud pașii pe scări. Așteptarea mă face să simt că am fluturi în stomac. O să fie îngrozitor să mărturisesc totul, dar îi anticipez iertarea și înțelegerea. Dacă mă concentrez la asta, am să fiu destul de puternică să spun ceea ce trebuie, ce ar fi trebuit să spun cu mult timp în urmă. Ben intră pe ușă și sunt surprinsă, deoarece este complet îmbrăcat, mă așteptasem să fie în pantaloni scurți și

tricou. Pare puțin prea elegant pentru un mic dejun gătit, dar eu oricum încep să vorbesc.

– Cum vrei ouăle? Fierle, prăjite?

Așa trecem noi peste problemele ocazionale; fluturăm un steag alb și în primele două propoziții pretindem că nimic nu s-a întâmplat, iar apoi cine este vinovat își cere scuze. Râdem și trecem mai departe.

– Nu, mulțumesc! spune el încordat.

Se uită după ușă spre locul unde fetele stau întinse pe canapea, absorbite de prezentatorul îmbrăcat în culori deschise și care zâmbește ineficient pe postul de televiziune pentru copii.

– Haideți fetelor, mâncați repede micul dejun! Avem planuri azi.

– Planuri? întreb eu.

– Le duc pe fete la mama.

Nu se uită la mine, dar începe să toarne suc de portocale în două pahare, unul pentru Imogen și unul pentru Lily. Nu îmi toarnă și mie unul, deși beau suc de portocale în fiecare dimineață.

– La mama ta? Cât timp?

– Cel puțin în weekend. Poate mai mult. Cred că am să le învoiesc pe fete de la școală săptămâna viitoare.

– Nu poți să le învoiești pur și simplu.

– Ba da. Sunt sigur că directoarea o să înțeleagă când am să-i explic totul.

– Și cum rămâne cu serviciul?

– Am să le explic că am probleme personale. O să lucrez de la distanță.

Sunt uluită. Ben mi-a tot spus cât de mult are de muncă acum, niciodată nu se învoiește de la birou. Probabil este disperat dacă vrea să facă așa ceva.

– Dar nici măcar nu ai wi-fi la mama ta. Nu îți place să lucrezi de acolo, subliniez eu.

– Prefer să fiu acolo decât aici.

Cuvintele sunt ca o palmă, așa cum și intenționase.

– Nu înțeleg, mă..., mă bâlbâi eu, mă părăsești?

Gândul este absurd.

– Trebuie să stăm o vreme separați, amândoi avem nevoie de timp de gândire.

Este ultimul lucru de care am nevoie. M-am gândit, aseară. Acum vreau să ți povestesc totul. Trebuie să mă țin de el. Toți trebuie să rămânem uniți. Nu separați. Fetele aleg chiar clipa asta să vină în bucătărie și să ceară de mâncare, deci nu pot să vorbesc. Încerc să mă concentrez să pregătesc micul dejun, dar ard pâinea și ouăle se lipesc de fundul tigăii și se sparg când le pun în farfuriile care așteaptă. Lily țipă dezamăgită, iar Imogen țâțâie, ca și când doar la asta s-ar putea aștepta de la mine. Nimeni nu-și mănâncă micul dejun cu bucurie. Lily mă întreabă dacă vin cu ele la bunica Ellie, dar Ben intervine înainte să pot să-i răspund:

– Mama trebuie să rămână aici ca să lucreze.

Fetele știu că reușim să mergem împreună în vacanța de vară doar având grijă pe rând de ele în toate celelalte vacanțe școlare, ceea ce înseamnă că, în mare parte, eu și Ben ne luăm de obicei concediu separat, așadar acceptă situația. În clipa în care au terminat, Ben le conduce la etaj și le spune să se îmbrace și să se spele pe dinți. Văd valizele pe hol. Le deschid și ce văd îmi confirmă că a făcut bagajul pentru el și fete pentru cel puțin o săptămână.

– Nu face asta! îl rog eu.

Ben tot nu se uită la mine, dar îmi vorbește uitându-se la încălțări:

– Trebuie să o fac. Nu te recunosc acum. Nu te înțeleg, spune oftând.

Este un oftat apăsător și supărat, ca și când l-ar părăsi orice speranță.

– Dacă rămân aici, doar o să ne certăm. Nu vreau ca fetele să mai audă și altele. Au trecut prin destule în ultima vreme.

– Înțeleg, nici eu nu vreau să le mai supun la asta.

Insist și-mi pun mâna pe brațul lui. Pielea lui îmi pare caldă și familiară, tânjesc să mă tragă într-o îmbrățișare.

– Rămâi, nu o să ne certăm! Promit!

El scutură din cap și se îndepărtează de mine. Nu mai crede nimic din ce îi spun. Le aud pe fete vorbind la etaj în timp ce curge apa la robinet. Sunt entuziasmate să o vadă pe bunica Ellie în Newcastle. O să le răsfețe. Probabil au să se îmbrace în grabă. Știu că am doar zece minute la dispoziție ca să-i dau explicații.

– Îmi pare rău pentru ce am spus aseară, știi că nu vorbeam serios!

Scuza mea nu este prea grozavă. Este înțepată de jenă. Uneori, cuvintele nu sunt de ajuns. Deloc impresionat, Ben ridică din umeri.

– Cum ai putut să îi trimiți filmul ăla lui Rob? Ai înrăutățit lucrurile!

– Uite ce-i, nu te mai gânde la asta! spun nerăbdătoare. Nu am timp să îți explic totul chiar acum. Nu trebuie să îți faci griji în privința asta, zic în schimb.

– Cum de ești atât de sigură?

– După ce am să-l sun pe Rob și am să-i spun că Liam apare în film, nu o să-l publice.

– De ce nu?

– Pentru că Rob este tatăl lui Liam. Tatăl lui biologic. Cuvintele mi se rostogolesc din gură, urâte și lipsite de regret. Nu așa voiam să-i explic. Au trecut șaptesprezece ani în care am păstrat secretul față de toată lumea, zece ani în care l-am mințit pe Ben, mai exact. Credeam c-am să găsesc o modalitate de a-i da vestea cu mai multă grijă. Dar nu am timp și opțiuni. Ben rămâne cu gura căscată.

– Rob este?

– Da. Dau din cap.

– Soțul lui Abigail?

– Da.

– Dar ai spus...

Nu-și termină fraza; știm amândoi ce am spus. Am zis că nu știu cine este tatăl, că este un oarecare Ian care s-a culcat cu mine și s-a întors din nou în sud, fără să mai aflu nimic despre el.

– Liam știe?

– Nu.

– Abi?

– Nu. Nu știe nimeni în afară de Rob.

Suntem întrerupți de sunetul pașilor fetelor care tropăie pe scări. Au fost și mai rapide decât am anticipat. Mă întorc și observ că amândouă au ținute ciudate. Imogen poartă colanți cu dungi, o bluză cu buline și pantofii de petrecere, iar Lily e îmbrăcată cu pijamalele Disney peste care și-a pus un tutu, împodobindu-se cu toate bijuteriile pe care le are. În mod normal, în dimineața mai obișnuite, nu le-aș lăsa să iasă așa din casă și cu siguranță nu să meargă în vizită la soacra mea, dar am atâtea griji acum, încât trec momentul cu vederea.

Ben se încruntă la mine. Neîncrederea se strecoară între noi, o simt ca pe o barieră fizică. Deschide ușa de la intrare, îndreaptă cheile spre mașină și apasă butonul.

– Urcați în mașină, fetelor! le spune deodată.

Vreau să le blochez calea spre ușă, dar în schimb mă aplec să le sărut când trec grăbite pe lângă mine. Nu știu ce să fac ca să împiedic tragedia asta. Nu pot decât să pretind că sunt de acord cu planurile, în loc să fac o scenă neplăcută.

– Te rog, Ben, nu face asta, îi zic în șoaptă. Nu le poți lua pe fete. Trebuie să vorbim. Fetele sunt pe alee, dansând pe lângă mașină ca niște fluturi, fâlfâind și topăind. Imogen deschide portiera, acum urcă în mașină. Depart de mine.

– Am avut zece ani la dispoziție să discutăm, spune simplu, ia valizele și iese pe ușă.

Forța lui, pe care am admirat-o întotdeauna, mi se pare acum intimidantă, de neoprit.

– Dar nu înțelegi? Este o veste bună! Rob nu o să posteze un videoclip porno cu fiul lui.

Mă grăbesc să-i explic, dar îmi doresc imediat să îmi înghit limba, să o mușc. Ben se întoarce spre mine și se încruntă. După ce am tânjit să se uite în ochii mei, acum vreau să nu se fi deranjat. Expresia lui mă împietrește.

– Serios? Dacă tu crezi că Rob Larsen este un băiat atât de bun, păcat că nu ai vrut să îl lași pe Liam să își cunoască tatăl de la bun început!

Aruncă valizele în portbagaj și trânteste capota.

– Tu ești tatăl lui! strig eu, dar nu mă aude. Portiera mașinii se închide, iar motorul pornește și îmi acoperă cuvintele.

Fetele îmi fac semn din mână. Mănuțele lor sunt ca niște stele de mare prin geam. Îmi păstrez calmul până când nu mai văd mașina și apoi închid ușa în urma mea. Mă așez pe podea, îndoindu-mi picioarele la piept. Frustrată, îmi dau palme peste cap. Ce am făcut? Ce am pierdut? Casa pare să ofteze odată cu mine. Ciudată. Goală.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de singură.

Melanie

DUMINICĂ, 22 APRILIE

Sâmbăta și duminica se contopesc într-o bulă neagră. După ce Ben și fetele au plecat, am rămas pe hol în curent atât de mult timp, încât am înțepenit. Nu mi-a păsat. Nu am avut energia să mă mișc, să mă întind. Ce rost avea? Pisicile s-au dat pe lângă mine, curioase probabil de ce nu le hrănesc. M-am întrebat dacă așa începe clișeul femeii singure, care a fost găsită moartă, mâncată de pisici. În cele din urmă, sun la serviciu și le spun că am indigestie, după care mă târăsc la etaj și mă întind în pat. Nu prea adormită, cu siguranță nici trează. Amorțită. Am mai coborât o singură dată, ca să prăjesc o felie de pâine și să iau un pahar cu apă. Mi se părea corect ca o pocăită ca mine să trăiască doar cu pâine și apă.

L-am sunat pe Ben de trei ori. Nu mi-a răspuns, iar eu nu i-am lăsat niciun mesaj. Nu trebuie să o fac, știe că vreau să vorbim, doar că el nu vrea. Sâmbătă seara, mi-a trimis un e-mail și mi-a cerut să îi respect nevoia de puțin spațiu și timp. Mi-a scris că are multe lucruri la care să se gândească. Mi-a trimis e-mailul mult după miezul nopții. Mi l-am imaginat ducând fetele la culcare, iar apoi discutând cu mama lui în bucătărie. Mă întreb ce i-a spus. I-a destăinuit toate problemele noastre? I-a povestit despre Abi? Despre

înregistrarea porno? Despre Rob? Sau și-a păstrat problemele pentru el? E mândru? Rușinat? Nu mă deranjează ce îi spune lui Ellie. Să facă ce simte nevoia.

Povara destăinuirii mele îmi intră în oase și în suflet. Nu pot să cred că, în sfârșit, altcineva știe cine este tatăl lui Liam. Ben este îndreptățit să fie acea persoană, și totuși am păstrat secretul atât de mult, încât mi se pare ireal că nu mai este un secret.

Nu pot să cred că a plecat pur și simplu, că nu a vrut să discute despre asta.

Dar, pe de altă parte, pot. Nu am vrut să vorbesc mulți ani despre asta.

Tot nu prea vreau, dar știu că trebuie. M-am culcat cu iubitul prietenei mele. Nu este un lucru despre care să discuți cu ușurință. Chiar și după tot timpul care a trecut. Știu că mi-a cerut să îl las în pace, dar trebuie să-i răspund. Trebuie să îi spun tot ce ar fi trebuit să îi spun în urmă cu zece ani, tot ce voiam să îi spun în dimineața în care a plecat, dar nu am putut din cauza șocului și dezamăgirii. Hotărâsc să îi scriu o scrisoare. Este cumva mai sinceră decât un e-mail și are mai multă importanță. Scriind o scrisoare, am să fiu obligată să mă gândesc la fiecare cuvânt înainte să îl scriu, pentru că nu vreau să fie o pagină cu tăieturi. Nu poți tăia lucrurile din viață, nu le poți anula sau șterge. Am aflat-o pe pielea mea.

Încep ușor.

Dragul meu Ben,

Asta nu e o scuza, ci doar explicația pe care ți-o datorez. Știu că acum dai înapoi și îmi pare foarte rău! Sincer. În mod evident, nu am gestionat prea bine nimic din tot ce s-a întâmplat. Așadar, acum știi. M-am culcat cu iubitul celei mai bune prietene.

Luau mereu pauze în relația lor. Abigail flirta mereu cu alți băieți, iar Rob avea alte femei. Nu erau fideli. Asta a fost justificarea pe care am găsit-o la vremea aia. De atunci m-am

ascuns în spatele ei, dar nu vreau să fiu vicleană, defensivă. Adevărul este că știam că îl iubește, iar eu am trădat-o.

Când s-a întâmplat, el nu era îndrăgostit de ea sau, dacă era, nu a arătat-o în niciun mod obișnuit, nici prin a-i fi fidel, nici făcându-i complimente și nici acordându-i timp. Chiar i-a trimis poezii. Nu ale lui, ci un vers sau două din poezia altcuiva. Ajungea la ușa ei după ce se închideau barurile. Am zis că o făcea pentru sex, dar ea spunea că au o legătură profundă. Apoi, într-o seară, când ea nu era acasă, a bătut la ușa alăturată. La ușa mea.

Ea era în oraș cu un alt tip; de fapt, să nu ne prefacem că a fost vreodată o sfântă. Poate se culca sau nu cu alți tipi, nu am de unde să fiu sigură. Știu că voia ca Rob să creadă asta, că-și dorea să-l țină sub presiune. Așadar, i-am permis și eu lui Rob să creadă.

Mă opresc. Scriu ordonat, dar o lacrimă mare cade pe hârtie și face o baltă peste cuvintele „i-am permis“. Îmi aduc foarte bine aminte totul. Cum de uneori nu îmi amintesc de ce am urcat la etaj, dar îmi amintesc seara aia ca și când aș retrăi-o acum?

I-am deschis ușa, iar Rob s-a rezemat de toc, teritorial, îndreptățit. Era nebărbierit și părul îi era ciufulit, dar cu stil. S-a uitat la mine pe sub gene.

– Este în oraș cu nătângul ăla care l-a jucat pe Banquo în Macbeth? a întrebat el.

– Jed nu e nătâng. Cine mai folosește cuvântul ăsta? Jed este sexy. Toată lumea crede asta, i-am răspuns eu.

– Așa crede lumea?

El a zâmbit, aproape amuzat.

– Da.

– Inclusiv Abi?

– Aproape sigur.

În momentul ăla, mi s-a părut că încă mai vorbea despre ea. Credeam că fac ce-și dorea Abi, dar m-a întrebat:

– Și tu ce crezi? Ți se pare sexy?

– Este drăguț.

De fapt, mi se părea superb, dar m-am trezit adăugând.

– Poate e puțin imatur.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. A înțeles. Îl criticam pe bietul Jed; de fapt, era o invitație pentru Rob.

– Pot să intru? a întrebat el.

– Ca să o aștepți pe Abi?

Știam că era puțin probabil să se întoarcă acasă în noaptea aia. Nu îi plăcea să vină cu autobuzul singură și își luase peria de dinți.

– Mda, ca să o aștept pe Abi, mi-a răspuns Rob, zâmbind din nou leneș.

Nu eram singuri în casă, dar colegele mele de cameră erau deja în pat. Am băut vin roșu și whisky în bucătărie. Apoi am aprins lumânări în dormitorul meu.

Nu sunt în stare să îi dau atâtea detalii lui Ben. Nu ar fi de niciun folos, dar trebuie să fiu sinceră. Oamenii uită că suferința este deseori inextricabil legată de adevăr. Îmi continuu scrisoarea.

L-am dorit. Nu m-am gândit niciodată prea mult la motiv. Pentru că era chipeș, pentru că era profesor, sofisticat, diferit, din aceleași motive pentru care și-l dorea Abi? Sau doar pentru că era al ei? Nu știu. Dar știu că nu am vrut să îl iau de lângă ea. Niciodată nu am avut astfel de ambiții. O adoram pe Abi. Mi se pare o nebunie să spun asta în mijlocul poveștii, dar chiar așa era. Credeam că este plină de viață, încrezătoare și impresionantă. Chiar și atunci știam că o să reușească în viață. Cred că adevărul este că îmi doream să fiu în locul ei, doar pentru o noapte. Nu știu. Sincer, nu îmi amintesc. A trecut foarte mult timp.

Partida de sex a fost bună. Atât de bună, încât să îți spui că nu greșești cu nimic și să-ți dorești să o faci de trei ori într-o noapte, adică

să-l scoți pe furiș din casă la crăpatul zorilor, iar când cea mai bună prietenă a ta vine acasă și te întreabă cum ți-ai petrecut noaptea, să-i răspunzi: „M-am culcat devreme, de fapt, m-am cam plictisit“.

A fost doar o noapte. Știu că nu scuză nimic, dar trebuie să mă crezi când spun că nu a fost o aventură. În dimineața următoare, plină de vinovăție, aproape m-am convins că nu s-a întâmplat. Totul mi s-a părut ca desprins dintr-un vis și ciudat. Ireal. Nu mi-a venit să cred că am făcut ceea ce știam că făcusem. M-am gândit că ar fi mai bine să uit pur și simplu. Să pretind că nu s-a întâmplat. El nu a încercat niciodată să mă caute și nici eu nu am încercat să îl caut. Ciudat a fost că nici Abi nu l-a văzut mai mult de o săptămână, iar apoi, când a venit la ușa noastră, a apărut cu un buchet de floarea-soarelui și i-a cerut să aibă o relație exclusivă. Au recunoscut că sunt un cuplu, ca să zicem așa. Abi a fost foarte fericită. Frenetică. Aparent, Rob se răzgândise în sfârșit. În cele din urmă, părea să se fi săturat de aventuri.

Presupun că am fost ultima. Și din întâmplare, cea mai fertilă.

Când am aflat că sunt însărcinată, trecuseră două luni. Ei erau îndrăgostiți, subiectul de bîrfă al universității. Mai bîrfiți ca niciodată. Era prea târziu să îi spun ceva lui Abi. Chiar dacă aș fi vrut să o fac, ce i-aș fi spus? Cum aș fi putut să îi explic faptul că am trădat-o? Cum aș fi putut să-i spun că Rob a înșelat-o? Singura mea opțiune a fost să-mi țin gura.

Da, Rob știe că este tatăl lui Liam. I-am spus că sunt însărcinată pentru că am crezut că așa este corect. Indiferent de circumstanțe, aveam un copil împreună. Am considerat că are dreptul să știe. Deși într-o încurcătură atât de mare, mi-a fost aproape imposibil să nu-i dau vestea.

Nu a fost prea încântat.

Revin la obiceiul meu de a fi ironică și veselă, pentru că mă distruge. Reacția lui Rob mă distruge și știu că o să-l distrugă și pe Bob dacă îi spun cât de hotărât m-a respins.

– Chiar îmi pare rău să aud așa ceva, a zis Rob. Bineînțeles, am să plătesc pentru avort. Sau cel puțin jumătate din sumă. La particular o să fie mai rapid și mai plăcut pentru tine.

Plăcut?

– N-am de gând să întrerup sarcina, i-am răspuns părând mai puternică decât mă simțeam.

El a oftat.

– Ei bine, cred că decizia îți aparține. Deși este una stupidă. Dar ca să fiu clar, nu am de gând să mă mai implic. Cum pot măcar să fiu sigur că eu sunt tatăl? Doar tu o afirmi.

Am plecat din biroul lui fără să mai spun ceva.

Mi-a respins copilul cu brutalitate, dar nu am crezut că merit să fie amabil cu mine. Atunci mi-am dat seama că trebuie să renunț la facultate, la Abi și toți ceilalți prieteni ai mei. După cum știi, am fost dintotdeauna destul de dură și hotărâtă, dar nu puteam să fac față întâlnirilor zilnice, nu aveam talentul de a mă preface în fiecare zi. Dacă aș fi rămas, aș fi cauzat probleme, aș fi riscat să mă expun. Abi și-ar fi dat seama că se întâmplă ceva. Nu m-am temut că am să fiu expusă. Poate o meritam, dar în ciuda tuturor lucrurilor și a felului în care probabil pare, nu am vrut să îi mai fac probleme lui Abi. Mai important, odată cu expunerea venea și respingerea copilului meu. Dacă Liam ar fi știut că tatăl lui voia să avortez și că nu-și dorea să aibă de-a face cu el, i s-ar fi frânt inima. Trebuia să îmi protejez copilul și să îl pun pe primul loc. De asta l-am inventat pe Ian.

Ben, întotdeauna am considerat că Liam este al meu, iar apoi al nostru. Nu am crezut că Rob contează. Nu cred nici acum.

O, Ben! Mă doare inima când mă gândesc cât de tulburat și furios ești în clipa asta din cauza faptelor mele. Presupun că acum îți dai seama că am invitat-o pe Abi în casa noastră pentru că îi sunt datoare, nu doar pentru că a fost drăguță

când a aflat că sunt însărcinată, ci pentru că am rămas însărcinată cu iubitul ei de atunci. Bărbatul cu care s-a căsătorit. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş proceda altfel. Nu în cazul lui Liam, nu aş schimba nimic din ce are legătură cu el. Ca să fiu clară, faptul că l-am adus pe lume m-a obligat să fac sacrificii, m-a îmbătrânit prematur și m-a aruncat în fața unei responsabilități uriașe, care uneori mi s-a părut epuizantă, dar nu am regretat niciodată decizia de a-l păstra. Chiar dacă acum nu-l lasă inima să discute cu mine, ca să nu mai zic să trăiască în aceeași casă. Dacă aş avea o mașină a timpului, m-aș întoarce în urmă cu doar câteva luni. Nu aş invita-o pe Abi să stea cu noi. Nici măcar nu i-aș răspunde la e-mail. Nu aş tulbura apele. Dar nu mă pot întoarce în timp. Totuși, nu știu cum să merg înainte, am nevoie de tine și de fete acasă, lângă mine.

Îmi pare rău, iubitule! Îmi pare enorm de rău! Îmi pare rău că aseară am spus că nu îți pasă de Liam la fel ca mie! Îmi pare rău că nu ți-am povestit niciodată despre Rob și că am invitat-o pe Abi în viața noastră și că Liam crede că este îndrăgostit de ea. Singurul lucru pe care nu l-am făcut a fost să îi trimit înregistrarea video lui Rob. Nu aş risca viitorul lui Liam, nu l-aș pune pe el sau pe oricare dintre copiii noștri în pericol. Din clipa în care s-a născut, am făcut tot ce am putut ca să am grijă de el. Știi asta.

Te iubesc!

Mel

Împăturesc cu grijă scrisoarea în trei și o pun într-un plic. Scriu adresa și găsesc un timbru. Chiar dacă este ora unu dimineața, îmi pun o haină peste pijamale și mă duc până la colț ca să pun scrisoarea în cutie. O fac fără să o recitesc sau să mă mai gândesc la asta. Am ezitat destul de mult timp.

Melanie

LUNI, 23 APRILIE

Abia luni, cam pe la ora la care alții ar lua prânzul, mă forțez să cobor din pat și să intru în duș. Miros destul de urât, încât să mă deranjez. Tocmai când încep să-mi șamponez părul, aud un bip de la telefon care mă anunță că am primit un mesaj. Ben! Liam! Mai că alunec în timp ce ies din duș. Tălpile mele ude lasă o dâră ca în povestea lui Hansel și Gretel când fug goală până la noptieră. Picioarele aproape îmi cedează de vreme ce am fost prea leneșă și fără vlagă tot weekendul. Întind mâna spre telefon. E imposibil ca Ben să-mi fi primit deja scrisoarea, dar tot îmi doresc ca mesajul să fie de la el, să-mi spună că se întoarce ca să vorbim. Așa sper, sau sper că este de la Liam, care-mi zice același lucru. Numele Gillian Burton apare pe ecran. De obicei, sunt încântată să primesc un mesaj de la ea, însă frustrarea de azi îmi străbate corpul. Încep să presupun de ce mi-ar trimite un mesaj, poate vrea să-mi propună o după-amiază în parc cu fetele. Ce am să-i spun?

Felicitări?!

Mesajul îmi este cam neclar. Pentru ce naiba poate să mă felicite? Oare a făcut Imogen ceva impresionant la școală săptămâna

trecută și ar fi trebuit să știu? Nu mă deranjez să mă prefac. Îi trimit și eu un mesaj.

?!?

Îmi răspunde imediat.

Uită-te pe Facebook acum! Pe pagina lui Liam. Sună-mă!

O, rahat! În mod evident, s-a aflat. Probabil că Liam a făcut ceva de-a dreptul stupid, cum ar fi să își scrie la status „într-o relație” și să o eticheteze pe Abi. Încă nu am menționat nimic din toată încurcătura asta lui Gillian sau Becky. Nu știu de unde să încep, totul este prea jenant. Liam nu prea stă pe Facebook, spune că este demodat și potrivit pentru generația mea, nu a lui, dar îl ajută să fie la curent cu programul de antrenament al clubului său de fotbal. Gillian este dependentă de Facebook și postează de cinci sau șase ori pe zi, se uită constant la prietenii prietenilor, căutând noi legături. Știu că i-a trimis lui Liam o cerere de prietenie anul trecut, iar el a acceptat-o doar din politețe. Dacă ar fi avut și ea un adolescent, ar fi știut cât de nasol este să îi trimită o cerere. Din când în când, se mai uită pe pagina lui.

Cu șamponul încă în păr, îmi iau halatul. Cobor în bucătărie și mă așez în fața calculatorului. Îl deschid și intru pe pagina mea de Facebook, iar apoi pe a lui Liam. Mă simt prea epuizată. Este inevitabil ca vestea despre Abi să nu se răspândească precum un miros urât. Deși, dacă și-a postat debutul în actorie, ar fi îngrozitor.

Observ șirul de comentarii: „Felicitări!” „Uau?” și „Baftă cu asta, prietenel?!“ Multe mesaje se termină cu semne de întrebare și exclamare, ceea ce mă neliniștește. Nu este niciodată ușor să înțeleg tonul mesajelor de pe Facebook, mai ales al celor lăsate de adolescenți – deseori sunt pline de ironii tăioase sau sarcasm. Sunt cu zecile. Îi recunosc pe câțiva dintre cei care au comentat. Prietenii lui Liam și ai Tanyei. Cea mai bună prietenă a Tanyei, Marsha, scrisese „Serios?

Ce pot spune? Felicitări?!“ Încep să mă întreb dacă nu cumva e posibil ca Liam și Tanya să se împace. Asta ar explica tonul lui Marsha. Încurajator, dar puțin șovăitor, sceptic, plină de grijă pentru prietena ei recent rănită. Sper prea mult? Să fi revenit Liam cu picioarele pe pământ? O rază de optimism îmi încălzește inima când citesc „Deci v-ați împăcat?“ și apoi „Ce-a spus mama ei?“ Mă uit și mai jos pe pagină ca să văd ce-a scris Liam ca să primească atâtea mesaje și văd postarea din urmă cu o oră.

„Iubita mea tocmai mi-a zis că este însărcinată. Se pare că am să fiu tătic!“

Melanie

Tanya este însărcinată. Nu prea reușesc să procesez informația. Șocurile se țin lanț. Tocmai asta s-a întâmplat, din toate lucrurile posibile! Mi se pare că am invocat cumva situația după ce mi-am petrecut recent mult timp gândindu-mă la sarcina mea din adolescență, deși bineînțeles că este ridicol. Știi că nu așa se concep copiii.

Numărul lui Liam este primul memorat în lista de contacte din telefonul meu, la favorite. Ben mă tachinează tot timpul, zicând că numărul lui ar trebui să fie primul, dar Liam a fost cel care a memorat numerele și bineînțeles că și l-a pus pe al lui primul. Eu trebuie doar să selectez numărul favorit și să apăs apoi tasta 1. Nu trebuie să fac decât două mișcări, dar tremur atât de tare, încât apăs de trei, patru ori înainte să inițiez apelul care intră direct în căsuța vocală, mă așteptam. Probabil a văzut că îl sun și mă ignoră. Îl sun din nou, a treia, a patra și a cincea oară. A șasea oară îi las un mesaj, deoarece mă tem că o să-și închidă curând telefonul și-am să pierd orice ocazie de a mai discuta cu el.

„Liam, dragule, știu că acum ești supărat pe mine.“ Vreau să spun că și eu sunt supărată pe el, dar nu este momentul. Nu pot risca să îl alung. Trebuie să știe că îi sunt prietenă și aliată. Inspir adânc și mă port ca un părinte. „Te rog să mă suni! Ți-am văzut pagina de Facebook. Te rog!“

Vocea mi se sparge la ultima rugămintă. Sigur par distrusă și jalnică. Poate asta îl face în sfârșit să aibă muștrări de conștiință, deoarece, după doar treizeci de minute în care am stat uitându-mă la telefon, îmi trimite un mesaj în care-mi scrie că ne putem întâlni dacă vreau. Îi răspund și-i spun că bineînțeles că vreau și-l întreb unde anume. El sugerează cafeneaua din parcul orașului, cel unde obișnuiam să îl duc să se joace în copilărie și unde acum joacă fotbal. Mă grăbesc să ies pe ușă, dar îmi amintesc la timp că nu sunt îmbrăcată decât cu halatul și că mai am șampon în păr. Nu m-am spălat pe dinți. Fug la etaj și mă pregătesc repede.

Deși, cum mă pot pregăti?

El stă pe o bancă lângă cafenea și mă așteaptă. Mă uit împrejur, dar nu o văd pe Abi și sunt ușurată și mulțumită. Oare am dreptate? Oare vestea asta despre sarcina Tanyei a schimbat totul? Ei bine, probabil că da. Este o complicație în plus pe care nimeni nu și-ar fi dorit-o încă, și deși nu sunt mândră să recunosc, cea mai recentă răsturnare a situației îmi pare a fi un avantaj. Indiferent ce ar decide Tanya și Liam să facă în privința sarcinii, trebuie să decidă împreună. Asta o să-i aducă aminte lui Liam că Tanya este centrul atenției lui; a fost iubita lui timp de câteva luni, aproape un an, adică o eternitate pentru un adolescent. Abi este doar o distracție. Un flirt îmbătător și irezistibil care a scăpat de sub control, nu o relație care poate avea vreun viitor. Tanya și Liam formează un cuplu potrivit. Unul cu probleme în momentul ăsta, recunosc, dar nu e prima pereche de tineri care se trezesc în poziția asta. Pot și am să îi ajut să treacă peste asta. Am să-i fiu din nou alături, așa cum trebuie să facă o mamă.

Sunt nenumărate mame care se agită pe lângă copilașii lor, ajutându-i în mod repetat să urce treptele toboganului sau ținându-i tandru și strâns în timp ce se dau în balansoar. Îmi aduc aminte de orele pe care le-am petrecut împingându-l pe Liam în leagăn, prinzându-l când cobora repede pe tobogan. Asta era partea ușoară

pentru un părinte. Unii părinți par implicați și încântați, și majoritatea, puțin plictisiți. Nu reprezintă o reflexie a profunzimii iubirii lor pentru copii, doar că familiaritatea acțiunii poate să însemne că devine automată; mamele se gândesc la lista de cumpărături, la problemele de la serviciu, la programările de la dentist sau la ce să servească la ceai. Nu știu exact, ar putea fi o mulțime de lucruri, dar se gândesc la copiii lor.

Mă grăbesc spre Liam, atrasă de el ca și când ar fi un magnet, iar eu doar o bucătică de fier. În ciuda acuzațiilor lui furioase de vineri seara, vreau să îl îmbrățișez strâns. Să îl sărut pe frunte. Nu mă observă apropiindu-mă, deoarece stă aplecat în față pe bancă, uitându-se și el la copiii care se dau în leagăne. Presupun că se gândește că urmează să fie tată. Foarte curând. Aveam nouăsprezece ani când am aflat că am să fiu mamă, eram tânără. Mi se pare o vârstă înaintată în comparație cu cea de șaptesprezece ani, cel puțin absolvisem liceul.

Mă așez lângă Liam, iar el tresare surprins. Pentru o fracțiune de secundă, pare bucuros să mă vadă, ușurat. Apoi își amintește unde suntem și afișează o expresie mai precaută și distantă.

Nu-i sugerez să intrăm ca să bem o cafea, mă îndoiesc de faptul că aș putea înghiți și nu vreau ca discuția noastră să fie mai inhibată de apropierea de alți oameni care stau la mesele aglomerate. Nu pierd timpul cu introduceri. Intru direct în subiect.

– Deci Tanya este însărcinată. Este în regulă, Liam. Sunt ultima persoană care să te judece.

– Ce naib...

Îl întrerup.

– În mod evident, o sarcină în adolescență este o chestiune serioasă, dar cred că pot fi de ajutor. Mai mult decât alții.

El pare neîncredător, ceea ce e dureros. Știu că traversăm o perioadă mai grea, dar cu siguranță înțelege că poate conta pe mine, mai ales în situația asta.

– Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri cât de speriată am fost când am descoperit că sunt însărcinată cu tine. Nu vreau ca tu sau Tanya să vă simțiți singuri. Promit să nu vă impun nimic. Vreau doar să vă ajut, adaug apoi.

Liam se uită la mine cu o expresie acum plină de dispreț. Oftează cu tristețe.

– Nu, mamă, ai înțeles greșit ca de obicei. Vezi doar ce vrei să vezi din perspectiva ta.

În sinea mea, mă feresc de vorbele lui, dar încerc să nu tresar. Nu trebuie să îi arăt cât de mult mă rănește. Este doar un copil. Știu asta, deși e destul de mare, încât să o lase pe iubita lui însărcinată, este în continuare un copil care are nevoie de mine.

– Eu și tatăl tău vă vom sprijini pe tine și pe Tanya. Indiferent ce hotărâți.

Postarea lui mă încurajează, cel puțin nu o să repete istoria și nu o să procedeze ca Rob, nu o să se ferească de responsabilități, dar trebuie să o ia încet. Anunțul de pe Facebook a fost probabil puțin prematur. Puțin imatur. Îi zâmbesc încurajator.

– Serios? întreabă el.

– Bineînțeles. Adică, știu că ai spus că ai să fii tată, dar există și alte opțiuni. Trebuie să te gândești bine și la alea. Amândoi. Putem să vorbim despre asta. Tanya nu trebuie să facă ce am făcut eu. Ar putea...

– O, mulțumesc, mamă, mulțumesc frumos! Îți dorești să mă fi avortat. Asta spui?

Chipul lui este schimonosit, insultat, rănit.

– Nu, nu, absolut nu! Nu asta voiam să spun. Mă bucură că am hotărât să te nasc. A fost decizia corectă pentru mine. Spun doar că probabil nu ar fi decizia corectă pentru Tanya. Nu trebuie să creadă că este singura cale, doar pentru că a fost a mea. E greu să fii mamă tânără.

– Ei bine, bravo, mamă, discuția asta a fost foarte edificatoare! spune el sarcastic. Deci bine că știu ce crezi cu adevărat despre toate,

dar nu trebuie să îți faci griji. Tanya nu o să fie o mamă tânără. Liam se ridică, înălțându-se deasupra mea.

Confuză, mă bâlbâi:

– Ți-am văzut postarea de pe Facebook. Ai spus „Iubita mea tocmai mi-a zis că este însărcinată. Se pare că am să fiu tătic!“ Este o glumă?

Liam oftează și scutură din cap.

– Abi este iubita mea. Ea este însărcinată. Ea o să fie mamă.

Nu pot să accept așa ceva, este de neimaginat.

– Dar oamenii te felicitau, te întrebau dacă v-ați împăcat și ce părere are mama ei despre asta. Se refereau la Tanya.

– Ei bine, nu toată lumea este la curent cu relația mea cu Abi. Doar au presupus, adaugă și ridică din umeri. Dar tu știi, mamă, deci la ce te-ai gândit?

Presupun că nu m-am gândit. Pur și simplu speram. Lipsa de somn combinată cu agitația emoțională m-au făcut să cred scenariul pe care îmi doream cel mai mult să îl cred.

– De ce ai venit aici? continuă Liam.

Tonul lui este acuzator; l-am dezamăgit.

– Ca să te sprijin, mormăi eu.

– Dar presupun că doar condiționat, nu? Acum că Abi o să fie mamă, ai să o iei din nou razna.

Nu știu ce să spun. Nu pot spune nimic din ce vrea el să audă. Închid gura și mă uit la picioare.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să îi acorzi o șansă. Diferența de vârstă nu este o problemă atât de mare.

Încă nu îmi pot găsi cuvintele. El scutură trist din cap.

– Nu ar fi trebuit să vin aici. Credeam că ai să fii mai înțelegătoare. Știi că Abi este minunată. A fost cea mai bună prietenă a ta. De ce te surprinde că o consider minunată?

Liam face situația să pară rezonabilă. Aproape mă îmbie să cred că așa este.

– Știi, ea chiar mă înțelege, continuă el. Mă înțelege cum nu m-a înțeles nimeni niciodată.

– De ce spui asta?

Cuvintele îmi ies cu greu din gură, zgâriindu-mi gâtul.

– Vorbeam despre Austin și, prin ceea ce mi-a zis, a dat dovadă de multă înțelegere și compasiune. Știi tu.

Pentru prima dată de când am început conversația, pare plin de speranță. Speră că am să-l înțeleg. Ochii îi strălucesc puternic și vioi. Când se gândește la ea, este plin de speranță.

– Ce-a spus? întreb eu.

Liam pare din nou timid ca un copil.

– Nu ai să înțelegi, mormăie el.

Sunt rănită, mă alungă, dar insist.

– Încearcă-mă!

– Încă mă simt foarte vinovat pentru moartea lui Austin. Vinovat și foarte trist.

În ochii lui licărește tristețea. Eu încuviințez din cap.

– Mi-e dor de el. Și... este vina mea că a murit.

– Pentru că i-ai cerut să meargă la petrecere? șoptesc eu. Am mai discutat despre asta.

I-am spus de nenumărate ori lui Liam că nu era vina lui că l-a invitat pe Austin.

– Da, dar este și...

Se oprește. Se uită împrejur. Încă e cald după-amiaza asta, copiii țipă și râd când se joacă, iar eu aud clopoțelul care anunță sosirea unei dube cu înghețată. Este o zi frumoasă.

– Știi că Austin era homosexual, nu? Dar nu știa cum să recunoască în fața tuturor.

– Da.

– Abi a zis ceva la care m-am gândit oarecum întotdeauna, de care m-am temut. Ceva ce nu voiam să înfrunt.

– Ce anume?

El zâmbeste modest și cu regret. Este un băiat frumos.

– A spus că de mine era îndrăgostit Austin și că de aceea a venit la petrecere, ca să fie în preajma mea și că de asta nu putea să recunoască: pentru că-și făcea griji că o să ne afecteze prietenia.

– Abi a spus asta?

Cuvintele mele. S-a folosit de cuvintele mele ca să ajungă la Liam

– Da, profund, nu? Și mi-a spus că nu e vina mea.

– Nu este.

– Ai crezut că am trecut peste moartea lui Austin. Toată lumea a crezut, dar nu am să trec niciodată peste asta, nu într-un totu. Ea înțelege situația. Este cumva mai profundă decât ceilalți. Chiar mă cunoaște.

Aud cum ne critică pe mine și pe Ben. Noi nu credeam că a trecut peste moartea lui Austin, dar, cumva, am permis ca în lumea lui să se nască un gol și nu am reușit să îl umplem. Am renunțat prea ușor? Am încetat prea devreme să mai discutăm cu el? Eu i-am prezentat teoria asta lui Abi. Faptul că i-a spus-o lui Liam a aruncat-o într-o lumină foarte bună, făcând-o să pară atentă, compătimitoare, înțelegătoare. Ar fi trebuit să îndrăznesc să discut cu el despre asta, dar eram precaută și încercam să nu îl împovărez, în schimb, l-am abandonat. Nu pot să cred că s-a folosit de moartea lui Austin ca să-mi seducă fiul.

– Ea chiar este o persoană minunată, mamă. Altruistă. De ce nu vezi asta?

Scutur din cap. El așteaptă să spun ceva, dar nu am cuvinte.

– E însărcinată cu copilul meu. Trebuie să te obișnuiești cu ideea și, dacă nu poți, atunci am terminat-o.

Înainte să mai pot spune ceva, se ridică în picioare și pleacă.

Îi privesc spatele când dispare în mulțime

Abigail

Abigail se plimba prin apartament. Noua lor casă. Din clipa în care i-l prezentase agentul imobiliar, avusese mari speranțe de la locul ăsta. Își imaginase că avea să fie un cuibușor distractiv al dragostei, un loc unde să facă dragoste cu Liam și război cu Mel. Nu îndrăznise că viseze că totul avea să fie atât de schimbat, de minunat, de perfect și atât de curând! Preconizase că ar fi durat mai mult timp, dar promise darul devreme. Mai devreme și totuși târziu. Neașteptat, deși mult anticipat. Cum de putea să o ia prin surprindere ceva la care tânjise? În sfârșit! Viața pe care o merita. Viața care i se cuvenea începuse.

Era un apartament modern, Abi nici nu s-ar fi gândit la altceva. În ciuda amenințării ridicole a lui Rob de a o demasca și a sumei mult reduse, nu era pregătită să facă un compromis. Adevărul era că Abi oricum era bogată. Dacă ar fi acceptat prima ofertă, ar fi fost foarte bogată. Nu fusese de acord doar ca să îl enerveze, să rămână în viața lui. Nu mai era o strategie necesară. Avea acum ceva mai concret. Mult mai important. Noua propunere a lui Rob, deși modestă, era totuși destul de generoasă, ar fi trăit mai mult decât confortabil. Cu siguranță nu era dezastrul pe care i-l prezentase lui Liam cu atâta convingere. Îi vorbise despre cât de ticălos era Rob, cât de neînsemnată era oferta lui, câte trebuia să sacrifice ea ca să

facă înregistrarea pornografică să dispară, deși întotdeauna avusese grijă să îl asigure că el merita. Liam credea că acum îi era dator, ceea ce nu era un lucru rău. Era o idee bună să îi fie îndatorat. Se cuvenea ca oamenii să fie mai sinceri în privința a ceea ce erau relațiile. O balanță.

Crezuse că avea să dureze câteva luni să rămână însărcinată, probabil chiar câțiva ani. Deși părea mult mai tânără de treizeci și opt de ani (cel puțin după ce se machia și își usca și coafa părul), era foarte conștientă de realitatea biologică a vârstei sale. În ziare și reviste se scriau întotdeauna lucruri îngrozitoare, sugerând că era imposibil să te aștepți să rămâi însărcinată rapid, ușor și fără probleme, și că orice femeie rațională și-ar îngheța ovulele în clipa în care ar împlini treizeci de ani, dar nu era așa. Cel puțin nu în cazul ei. Era doar încă un exemplu prin care societatea sexistă și autoritară încerca să învinovățească femeile care îndrăzneau să aibă o carieră și să întârzie să fie mame.

Era o minune. Cruciulița albastră de pe test, ca un sărut, care spunea da, da! Era însărcinată. Un copil! Copilul ei! Bucuria era orbitoare.

Liam fusese adorabil. În ciuda a tot ceea ce făcuse Abi ca să se asigure de sprijinul lui, încă nu îndrăznise să conteze pe el. Nu întru totul. După cele pățite cu Rob, nu avea o părere prea bună despre bărbați, nu se aștepta la loialitate. Dar Liam era încântător. Aparent, își dăduse familia la o parte relativ ușor. De când aflaseră de sarcina ei, arareori plecase de lângă ea. O asfixia cu bunătate și atenție, oferindu-se să îi aducă băuturi și gustări, masându-i spatele când vomita și ducându-se la magazin ca să cumpere biscuiți cu nuci și ghimbir, deoarece citiseră pe internet că îi calmau grețurile de dimineață. Din clipa în care îi spusese, Liam fusese foarte entuziasmat. În mai puțin de o oră, postase pe Facebook că urma să fie tată. Nu era un gest foarte bine gândit, ci nerăbdător și impulsiv. Tineresc. Nu asta își dorise? Nu de asta avea nevoie? De tinerețea lui.

Liam era cu adevărat fericit. Se minuna de orice. Îi plăcea orice, în special de Abi, ceea ce o flata și o mulțumea. Era ca un cățel: nerăbdător, jucăuș, devotat. Ea era în poziția de putere, stăpâna lui: putea să-i dea jos lesa, dar și să-l controleze după bunul plac.

Înainte să se sărute, el deținea puterea și, după aceea, o avea ea. Decisiv.

Abigail era genul de femeie obișnuită să dețină controlul. Toți bărbații voiau să îi facă pe plac, cu excepția lui Rob, care se mulțumea doar pe sine. Dar ea se întrebase dacă tinerețea lui Liam ar fi putut fi o armă pe care să o folosească împotriva ei. Ar fi putut să se uite la femei mai tinere cu dorință sau admirație, asta ar fi făcut-o foarte geloasă, dar nu avea ochi decât pentru ea. Ar fi putut să o facă de râs, atrăgându-i atenția la referințele ei culturale depășite, în schimb, îi spunea că muzica anilor '90 era grozavă. Era recunoscător și entuziasmat de toate lucrurile pe care i le prezenta ea: restaurante vizitate în Londra, jucăriile sexuale pe care le păstra în valiză, numele celebre din agenda ei. Părea să o considere captivantă. Ei nu aveau multe, doar niște haine, nicio piesă de mobilier, așa că Abi închiriasse un apartament complet mobilat. Liam făcuse ochii mari de mirare.

– Nu știam că poți să faci așa ceva, se mira el. Lucrurile astea sunt extraordinare!

Fotografiase de nenumărate ori fotoliul Eames, veioza Kartell și patul uriaș, trimițând apoi pozele prietenilor lui care i-au răspuns scriindu-i „Norocosule!“ în diverse variante.

Li se dăduseră cheile sâmbătă dimineața. Liam insistase să o treacă pragul în brațe. Era o nebunie. Abi râsese, spunând că gestul se făcea doar în cazul mireșelor.

– Nu-mi pasă, insistase el, ridicând-o și afișându-și forța.

Ea îl lăsase. Îi plăcea. Liam o aruncase în pat, rămânând acolo patruzeci și opt de ore. Nici mâncarea nu părea importantă: se devo-rau unul pe celălalt.

Era într-o luni dimineată, când Abi s-a trezit cu simptome de cistită, și-a pus în sfârșit un tricou și niște pantaloni de trening ca să se ducă la farmacia aflată la doar câteva minute de mers pe jos; asta era bucuria de a locui în centru. Nu s-a deranjat să facă duș. Nu îi păsa dacă farmacistului îi mirosea a sex, dacă aspectul neîngrijit arăta că tocmai se ridicase din pat. Voia să se întoarcă acasă cât mai repede. Liam a spus că vrea să pregătească micul dejun în absența ei. Știa că nu însemna decât să toarne niște cereale în două boluri, dar aprecia efortul.

La farmacie era coadă. Ce plictisitor! Țopăise pe vârfuri, așteptând să fie servită, tânjind să se întoarcă în pat, la Liam. Se uitase la rafturi ca să își ocupe câteva clipe. Era departe de a fi interesant: vopsea de păr, siropuri de tuse, comprese sterile și teste de sarcină. Nu se compara cu Selfridges. Nimic nu ar fi putut să o tenteze să cumpere impulsiv, deși se uita la testele de sarcină cu interes, așa cum s-ar fi uitat vesel un băiețel la pungile cu dulciuri sau artificii, cam cum se uită o fată de opt ani la pantofii cu toc ai mamei. Ar putea fi pentru mine? Ar putea fi asta vreodată viața mea?

Nu fusese nevoită vreodată să cumpere unul. În mod evident, ea și Rob nu încercaseră niciodată să facă un copil, iar ciclul îi venise întotdeauna la timp, puteai să-ți reglezi ceasul după el, nu se temuse niciodată că trebuia să verifice. Dar, stând la farmacia în care razele soarelui intrau prin ferestrele murdare, s-a gândit. Brusc, a speriat.

De când nu îi mai venise ciclul? A încercat să își amintească. Din prima săptămână de când sosise în Marea Britanie, dar nimic de atunci. Să fi fost adevărat? S-a apropiat de teighea, gata să plătească medicamentul pentru cistită când farmacista i-a spus „Nu ar trebui să luați aceste pliculețe dacă sunteți însărcinată”.

S-a întrebat dacă femeia tocmai o văzuse uitându-se cu jind la testele de sarcină sau dacă avea cumva un dar care însemna că știa mai multe despre Abi decât ea însăși? Era ridicol să își imagineze asemenea lucruri, dar Abi a luat repede un test și l-a plătit și pe acela.

Pe drumul scurt de întoarcere la apartament, a râs în sinea ei. Farmacista reușise să-i vândă ceva de care nu avea nevoie, a gândit cu cinism, deoarece pur și simplu nu putea fi adevărat. Nu-i așa? Totuși, a intrat direct în baie. Preventiv, era mai bine să verifice decât să dizolve conținutul plicurilor în apă. Era o măsură de precauție. Nu o probabilitate. Nicio șansă. Era imposibil.

Dar iată! Crucea albastră care spunea că da, era însărcinată. Apoi, Abi și-a dorit să fi cumpărat două teste, poate trei. Doar ca să fie sigură. Nu voia să își facă speranțe mari, doar ca să fie dezamăgită. Dar iată. O cruce albastră. Un sărut.

Și gândindu-se la asta, în ultimele câteva săptămâni avusese greturi dimineța. Crezuse că din cauza emoției că se furișă cu Liam fără să știe Mel sau a nopților târzii, băutului sau fumatului. O, Dumnezeu, băutul și fumatul! Oare-i făcuse rău copilului? Gândul a făcut-o să tremure. Trebuia să se lase imediat. Ar fi trebuit să își pregătească trupul pentru asta. Ar fi trebuit să ia vitamine, nu să bea alcool.

A ieșit din baie clătinându-se. Liam nu-și respectase promisiunea de a pregăti micul dejun, era încă în pat, întins ca un zeu grec după o noapte de festin și dezmăț, o analogie destul de exactă. Abi s-a urcat din nou în pat, plănuiind să se ghemuiască și să-și țină strâns brațele în jurul secretului ei, dar probabil zâmbea, deoarece Liam a tachinat-o.

– Deci ești destul de mulțumită de tine? La ce te gândești?

Apoi i-a sărutat apăsător sfârcul.

Nu a putut păstra secretul. Nu a putut decât să spună deodată:

– Am să fiu mamă!

A așteptat, neștiind cum avea să-i răspundă tânărul. Apoi, Liam a zâmbit larg.

– Și eu am să fiu tată!

Pe Abigail a surprins-o loialitatea lui Liam, părea aprigă și totală. Uitase cât de intens poate fi devotamentul unui tânăr. Trecuse prea mult timp de când Rob îi fusese devotat. Dacă fusese vreodată. Se bucura că Liam postase pe Facebook. Nu doar pentru că astfel își

arăta angajamentul față de ea, dar și pentru că știa că și Melanie avea să fie alertată. Alertată, apoi îngrozită. Devastată.

– Da, dragule. Dacă asta vrei. De ce nu?

Când Liam s-a întors de la întâlnirea cu mama lui, nu i-a dat lui Abi niciun detaliu despre discuția lor, dar părea trist. Distrus. Când l-a întrebat, a menționat că mama lui părea slabă.

– Slabă, serios? Nu pot să-mi imaginez așa ceva!

Abi nu se putea abține să nu o ironizeze. Chiar dacă era fericită, chiar dacă ea câștigase.

– Mda, era îmbrăcată cu o bluză subțire.

Părea îngrijorat și supărat. Supărat probabil pe el, pentru că își făcea griji. Apoi și-a mușcat buza ca și când ar fi reprimat ceea ce simțea.

– Când s-a aplecat în față, i-am văzut vertebrele. A fost ciudat. Scârbos.

S-au dus la culcare. Țsta era întotdeauna răspunsul lui Abi. Ca de obicei, sexul îi distrăgea și epuiza. Apoi, când s-au ghemuit unul în celălalt, Abi și-a dat seama că nu poate adormi la fel de ușor ca de obicei, în schimb, mintea a început să i se agite. Ei închiriaseră apartamentul pentru șase luni, dar dacă voia să nască în America? Un pașaport american ar fi fost un avantaj. Sincer, nu o mai interesau posibilele proiecte din Marea Britanie. Ar fi trebuit să le acorde prea mult timp și energie. Timp și energie pe care acum voia să le acorde copilului.

– Ai vrea să fii tată în America? l-a întrebat ea, doar gândindu-se la asta, neștiind dacă vorbea încă serios, dar el a acceptat sugestia.

– Nu am fost niciodată în Los Angeles. Dintotdeauna mi-am dorit să merg.

Nu știa exact cum ar fi funcționat totul. Trebuia să ia în considerare aspectele practice. Pentru început, permisul lui de muncă.

– Ne-am putea căsători, a zis el timid.

În cameră era un miros sărat, dulceag și un pic rânced. El a trecut cu un deget peste corpul ei, peste șold, stomac și pubisul epilat. Abi s-a

uitat la mâinile lui și i s-au părut frumoase, ar fi trebuit să cânte la un instrument, Mel ar fi trebuit să se asigure de asta, copilul lui Abi urma să ia lecții de pian de îndată ce ar fi împlinit patru ani. S-a gândit și că trebuia să se epileze, iar apoi s-a întrebat dacă femeile însărcinate se mai deranjau să o facă? Avea vreun scop părul pubian? Proteja cumva vaginul, încât acum, că era însărcinată, să fie necesar? Nu doar pentru aspect. Avea de gând să caute informații despre asta pe Google.

El o fixa cu privirea, așteptând un răspuns. Ce spunea?

– Adică, ai cetățenie, nu? Fiind cetățean american, dacă ne-am căsători, mi s-ar permite și mie să rămân acolo.

Să se căsătorească? Nu se gândise niciodată să ajungă atât de departe.

– Nu ne putem căsători până nu împlinești optsprezece ani, a spus ea amuzată.

El era adorabil. Atât de dornic și maleabil. Se întreba dacă avea să se sature vreodată de gustul puterii absolute. Nu asta era motivul pentru care, în toți acei ani, nu-și pierduse niciodată interesul față de Rob? Nu crezuse nicicând că era al ei. Și-a alungat gândul. Era depri-mant. În schimb, s-a uitat cu nesaț la Liam. La pielea lui catifelată și întinsă, la mușchii lui tineri și puternici. Și-a trecut degetele prin părul lui și i-a studiat trăsăturile frumoase. Avea un nas fin și sprân-cene frumoase. Era o plăcere să-l privească. Totul era perfect.

– Nu mai este mult. Doar două luni, a insistat el.

– Și trebuie să fiu divorțată, i-a amintit ea.

– Ei bine, da, evident.

Liam a roșit. Nu îi plăcea să se gândească la Rob, soțul ei. Era gelos. Era drăguț.

– Dar după aceea? Accepți înțelegerea, divorțezi rapid și te căsătorești cu mine.

A întors-o pe spate și a încălecat-o. A început să o sărute pe gât și săni. Lui Abi îi era imposibil să îi reziste.

Ben

MARTI, 24 APRILIE

Era a treia zi în care Ben se trezise în camera lui din copilărie, ceea ce era cam deprimant. Nu voia să regreseze în viață, dar credea că a sta în camera din copilărie însemna exact asta. Era devreme, puțin după ora șapte. Adormise abia pe la două noaptea. Mama lui nu făcuse multe schimbări de când plecase el la facultate. Nu era nevoie, în casă nu rămânea nimeni peste noapte, în afară de membrii familiei, iar ei se obișnuiseră cu patul îngust și tare lipit de perete sub fereastră și mobila uzată care era atât de demodată, încât revenise în tendințe. Putea fi probabil vândută undeva în Londra, cuiva care era hipster și căruia situația i s-ar fi părut ironică. Pe pereți avusese afișe cu *Bill and Ted's Excellent Adventure*¹ până când Mel le dăduse jos și sugerase să fie vândute pe eBay. Fetele erau în camera surorii lui, le plăcea să se trezească și să vadă afișele ei cu *Mica sirenă*.

Când se trezise în dimineața asta, auzise vocile fetelor lui prin pereții subțiri ai casei și pur și simplu rămăsese întins în pat, încă incapabil să își adune energia ca să se dea jos și să întâmpine o nouă zi. Acasă, Ben se trezea degrabă și abia aștepta să-și înceapă ziua; acum se târa, prefăcându-se interesat și bucuros de dragul fetelor,

¹ Excelenta aventură a lui Bill și Ted (în lb. engl. în orig.). (n. red.)

care Țopăiau prin muzee în timp ce el se mișca greoi. Până acum, ei vizitaseră centrul Life Science și muzeul Beamish. O făcuse mai mult ca să le distreze, dar și pentru că știa că Mel ar fi fost impresionată atunci când le-ar fi sunat. Deocamdată nu reușise să se convingă să discute cu ea, dar soția lui vorbea cu fetele de două ori pe zi. De fiecare dată când vorbiseră, Ben pretinsese că nu asculta, dar le auzise povestindu-i mamei lor că văzuseră sculptura Îngerul Nordului, unul dintre lucrurile lor preferate; Lily spunea că centrul Life Science era minunat, dar că ar fi fost mai bine dacă mama ar fi fost acolo. În magazinul de suvenire de la Beamish, Imogen îl întrebase dacă să-și cumpere o coardă mov sau verde, iar el îi răspunsese că ambele erau frumoase. Ea se gândise mult, dar fără să-și mai cumpere una. Când o întrebase de ce nu alesese o coardă, fata oftase. „Nu m-am putut hotărî. Mama ar fi știut care este mai bună.“ Ben se simțise îngrozitor.

De când stăteau la mama lui, el trăise mai multe emoții. Inițial, fusese foarte furios și ofensat. Soția lui îl mințise toată căsnicia lor. Știuse dintotdeauna cine era tatăl lui Liam și refuzase să spună cuiva. Refuzase să îi spună *lui*. Credea că nu aveau secrete. Asta îl frustra, credința clară că erau în aceeași echipă. Dar ea mințise. De ce? Înțelegea că probabil voise să-i ascundă identitatea când era foarte tânără și însărcinată pentru prima dată, deoarece părinții ei ar fi forțat-o să se căsătorească, dar de ce să-i ascundă ceva atât de important? De ce să-i ascundă așa ceva lui Liam? Nu aveau dreptul să știe?

Continuase să îi numere greșelile.

Presupunea că Mel o invitase pe Abi în viața lor ca să își domolească vinovăția. O transformase pe această prietenă demult pierdută într-o prioritate, neglijându-l pe el și pe fete, odată căzută sub vraja strălucitoare a lui Abi. Și era ridicol cum se purta cu Liam, din cauză că făcuse același lucru. Furia și nervii nu aveau să ajute la nimic.

În plus, îi trimisese înregistrarea compromițătoare acelui bărbat, aliindu-se cu el și, cumva, respingându-l pe Ben. Nu prea

înțelegea de ce se simțea așa, dar asta era realitatea; îl trădase oarecum prin acțiunile ei.

Da, fusese furios. Dar apoi începuse să se simtă altfel. Trist. Totul era distrus. Mariajul lor fusese la fel de frumos ca un câmp acoperit de zăpadă la prima oră a unei dimineți de iarnă cu văzduh roz, dar acum se transforma în noroi călcat în picioare, dispărând complet. Fuseseră foarte fericiți. Alții obișnuiau să spună că erau o familie amuzantă și relaxată. Unde dispăruse toată mulțumirea, recunoștința și bucuria? Acum, păreau încurcați și zăpăciți. Fericirea lor fusese șubredă, trecutul destrămat, iar prezentul sfâșiat.

În dimineața asta, se trezise jinduind. Îi era dor de ea. Îi era dor de mirosul părului, pielii și respirației lui Mel. Îi era dor să-i simtă trupul lipindu-se de al lui, fierbinte și solid. Obosise să fie furios pe ea – furia, neîncrederea și frustrarea îl lăsau fără vlagă. Începuse să i se pară o prefăcătorie. Voia doar să o îmbrățișeze. Nu îi păsa ce făcuse, ce spusese sau nu reușise să zică. Voia să își vadă soția, să îndrepte lucrurile. Era sigur că puteau să o facă, nu-i așa? Dacă și-o doreau amândoi la fel de mult? Erau în stare de asta, nu-i așa? Ben a sărit din pat invigorat, sigur.

A intrat în bucătărie și mama lui i-a zâmbit larg, și-a dat imediat seama că se eliberase de ceva, că pricepuse încă o dată un anumit lucru. Le-a sărutat pe fete pe creștet, însă ele și-au continuat discuția, abia băgându-l în seamă, bând cu poftă lapte cu cacao și mâncând pâine cu Nutella, micul dejun pe care Mel l-ar fi luat în considerare doar de ziua lor de naștere. Nu prea avusese poftă de mâncare în ultima vreme, dar acum îi era foame. Și-a pus două felii de pâine în prăjitor și trei bucăți de biscuiți Weetabix într-un bol. Mama lui s-a mișcat prin bucătărie cu prosopul în mână, ștergând suprafețele și vorbind cu el despre vecinii care vopseau gardul. I-a cerut sfatul, să-și vopsească și ea gardul? Ben a înțeles aluzia și s-a întrebat dacă să se ofere să o ajute înainte să se întoarcă la Wolvney. Plănuise să plece la drum imediat, dar putea s-o facă după-amiază, după ce vopsea

gardul. Mama lui fusese minunată în ultimele zile: îl ascultase și nu-i pusese prea multe întrebări, încercând să nu depășească limita dintre grija pentru el și curiozitate. Măcar atât putea face pentru ea.

– Ai primit o scrisoare, i-a zis și i-a înmănat plicul lung și alb.

Bineînțeles, a recunoscut imediat scrisul de mână. Casa mamei lui era mică; nu putea să se ducă nicăieri fără să fie urmat de ochi curioși, în afară de toaletă. Așadar, i-a citit scrisoarea acolo. Cuvintele ei erau ca un balsam. Sincere. Supărătoare. Vindecătoare. Ben a citit cu atenție scrisoarea, lăsând fiecare cuvânt să intre în mintea și inima lui.

Asta nu e o scuză, ci doar explicația pe care ți-o datorez.

L-am dorit.

Voiam să fiu în locul ei.

Totul mi s-a părut ca desprins dintr-un vis și ciudat. Ireal.

Dacă Liam ar fi aflat... i-ar fi frânt inima.

Ben, întotdeauna am considerat că Liam este al meu, iar apoi al nostru.

Am nevoie de tine și de fete acasă, lângă mine.

Îmi pare rău, iubito! Îmi pare enorm de rău!

Din clipa în care s-a născut, am făcut tot ce am putut ca să am grijă de el.

Te iubesc!

Imediat ce a terminat de citit scrisoarea, s-a grăbit la parter ca să își caute telefonul. Cu o zi în urmă rămăsese fără baterie și îl lăsase peste noapte la încărcat, în salon. Voia să o sune pe Mel și să îi spună că îi citise scrisoarea. Că venea acasă, că oricum voia să vină. Aveau să rezolve împreună nebunia asta.

Când și-a deschis telefonul, acesta a început să țiuie, atrăgându-i atenția la mesajele primite. Erau trei mesaje de la Mel și unul de la Liam. Mulțumit, deoarece nu primise vești de la el de când plecase de acasă vinerea trecută, Ben l-a citit mai întâi pe al lui Liam.

Tată, am cerut-o de soție pe Abi. A acceptat. Bucură-te pentru noi!

Ben a înlemnit. Intestinele i s-au lichefiat. Toată bucuria pe care o simțise în urmă cu doar o clipă i s-a strecurat din trup. Ben a mai citit mesajul de două, trei ori. La naiba! Băiat prost! Era adevărat? S-a holbat la mesaj, să vadă dacă se schimbau cuvintele în fața ochilor, pentru că era imposibil să fie adevărat. Ben nu a auzit-o pe Imogen încercând să îi atragă atenția sau mai degrabă a auzit-o, îl întreba dacă puteau să meargă în parc, dar nu a fost în stare să îi răspundă. Liam o ceruse în căsătorie? Avea șaptesprezece ani. Imposibil! Era doar o aventură. Asta crezuse el. Asta îi spusese lui Mel. Îi promisese că nu avea de ce să se îngrijoreze.

– Ce este? a întrebat Imogen, dar înainte ca Ben să poată să-i răspundă, fata i-a luat telefonul și a citit mesajul.

L-a fixat cu privirea, cu ochii mari de uimire și tremurând de entuziasm.

– Este adevărat, tată?

Ben nu știa cum să-i răspundă. S-a întins ca să ia telefonul, dar Imogen i-l dăduse repede bunicii ei.

Mama lui îl adora pe Liam, ea și-a ridicat privirea de la mesaj, a clătinat din cap și a țâțâit.

– Cred că ar trebui să te duci acasă, fiule! l-a sfătuit ea. Vacanța ta s-a terminat!

Melanie

Nu știu cum să îndrept lucrurile pentru Liam sau pentru mine. Abi este însărcinată. O să dea viață copilului fiului meu. Nepotului meu. Nu m-am gândit prea serios la cum e să fiu bunică, pentru că am crezut că o să se întâmple mai târziu, dar dacă mi-aș fi imaginat vreodată momentul, sigur nu mi l-aș fi imaginat așa. Sunt într-o situație disperată. Abi crede că am să accept lucrurile așa cum sunt. Presupun că visează că am să fiu atât de disperată să mă împac cu Liam, încât am să fiu dispusă să joc rolul bunicii fericite, să vin și să stau cu copilul oricând au să-mi ceară să-i ajut, să-i invit la noi de Crăciun și să zâmbesc recunoscătoare când au să fie de acord să vină, nu la prânz, ci pentru o oră după-amiaza, deoarece au alte planuri. Poate că la asta o să se ajungă. Nu știu.

Nu am răspunsurile. Tânjesc după Ben. Mă întreb dacă are vreunul dintre răspunsuri, iar dacă are, când am să-l aflu. L-am sunat în clipa în care am plecat din parc și de câteva ori de atunci, dar telefonul lui este închis sau nu are baterie. Este foarte frustrant. Am nevoie de el. Când nu o să mai fie supărat pe mine? Îi trimit un mesaj. „Sună-mă!” Apoi mă gândesc la asta o clipă și îi mai trimit unul. „Te rog!” Îmi dau seama că tot nu e ceea ce vreau să spun, așa că îi trimit un al treilea. „Vino acasă!” Am nevoie de el aici. Aici este locul lui.

Rezerv pe internet un bilet de tren spre Newcastle pentru după-amiază. Primul pe care mi-l permit și care să nu coste o avere. Călătoria durează cinci ore și trebuie să schimb trenul, dar nu-mi pasă. Nu ar fi trebuit să aștept atât de mult. Ar fi trebuit să mă duc după Ben și fete în clipa în care au plecat. Merg la vecini și îi întreb dacă pot să-mi hrănească pisicile.

Mai am ceva de făcut înainte să pot să plec la Ben și fete. Acum nu pot să fac nimic ca să îl ajut pe Liam, nici măcar nu crede că are nevoie de ajutorul meu, ca să nu mai spun că nu l-ar accepta, dar știu că trebuie să ajut pe altcineva, dacă pot. Am sunat-o pe Tanya când am plecat din parc, dar și ea avea telefonul închis. Cuprinsă de disperare, m-am întrebat cum ne descurcam înainte să existe telefoanele mobile și de ce toată lumea pe care o cunosc pare că nu vrea să discute cu mine. I-am trimis un mesaj rugând-o să vină imediat. Sper să îl vadă curând.

Marți la prânz aud soneria. Cobor repede scările, fără să știu dacă la ușă este Ben împreună cu fetele, Liam sau Tanya. Aș fi încântată să văd pe oricare dintre ei. Casa mi se pare imensă pentru prima dată. Sunt pierdută și singură.

Este Tanya. Pare tânără și vulnerabilă, spre deosebire de Abi, pe care am văzut-o ultima dată, pe alee, într-un taxi care aștepta, stăpână pe sine. Țin ușa larg deschisă, este un moment jenant. Vreau să o îmbrățișez pe Tanya, pare să aibă nevoie de asta, iar eu cu siguranță am. O îmbrățișez strâns. Este zveltă și flexibilă. Miroase a căpșuni, probabil de la șampon. Tinerețea ei mă ia cu asalt.

– Intră! Am să pun ceainicul pe foc.

Fac ceaiul și pun biscuiți pe o farfurie, deși niciuna din noi nu prea pare interesată să mănânce sau să bea, este doar un pretext să ne ocupăm mâinile. Tanya își înfășoară degetele în jurul căniei, ca și când căldura ar fi fost liniștitoare, chiar dacă nu este o zi friguroasă, ci călduroasă. Este înăbușitoare, apăsătoare. Observ că a început să își roadă unghiile.

– Trebuie să întreb, Tanya, ai copiat filmul? Filmul cu Abi și Liam?

Tanya se uită la mine, sfidătoare și furioasă, dar văd și o oarecare rușine pe chipul ei. Ea este o tânără minunată. Nu-i stă în fire să acționeze în secret sau cel puțin nu de obicei. Disperarea a împins-o către fapta asta răzbunătoare. Tanya dă aprobator din cap.

– Îmi doresc să nu o fi făcut. Nu mă pot abține să nu-l vizionez.

Îi compătimesc incapacitatea de a rezista acestei obsesii. A fost destul de îngrozitor prima dată. Presupun că ea căuta și încerca să înțeleagă ceva, ceva care pare distant și inaccesibil ei deoarece are șaptesprezece ani, nu treizeci și opt, ceea ce probabil o frustrează și o tulbură.

– Felul în care se îndreaptă spre ea...

Tanya scutură din cap. Ridică mâna. Chiar nu vreau să aud, deja știu mult prea multe despre viața sexuală a fiului meu. Dar tânăra nu sesizează sensibilitatea mea.

– Ca un animal. Este revoltător! Femeia aia josnică și murdară mă dezgustă!

Toată furia ei este îndreptată spre Abi, chiar dacă Liam a fost cel care a înșelat-o. Este imposibil să dea vina pe el. O înțeleg. Amândoi îl iubim prea mult.

– Știi că este îngrozitor, Tanya. Înțeleg perfect, dar nu a fost de ajutor să îi trimiți înregistrarea lui Rob. A iscat și mai multe probleme, subliniez eu cu atenție.

– Ce?

Își ridică privirea și se încruntă la mine.

– Rob i-a oferit lui Abigail o sumă mai mică.

– O, vai, ce mă doare inima!

Zâmbesc.

– Te înțeleg și sunt de acord cu tine, dar Liam este indignat – asta i-a apropiat –, și ei cred că eu l-am trimis. Într-un fel, sunt responsabilă. Dacă nu l-aș fi copiat de la Abi, atunci nu l-ai fi copiat de la mine.

Nu îi spun că Ben m-a părăsit, deoarece este furios din cauza asta. Nu ar trebui să fie nevoite să își asume o asemenea responsabilitate. În plus, nu este vina ei. Asta e între mine și Ben. Este supărător că soțul și fiul meu au crezut că sunt capabilă de o răzbunare atât de meschină și că l-aș răni pe Liam. Îmi doresc să fi avut mai multă încredere în mine. Tanya mă fixează cu privirea, confuză, chiar ofensată.

– Nu i-am trimis soțului ei înregistrarea.

– Este în regulă, dragă! Nu sunt supărată pe tine. Te-am chemat aici și am deschis subiectul, pentru că a trebuit să-i spun lui Ben și poate am să fiu nevoită să-i zic și lui Liam că tu ai făcut-o. Îmi pare rău!

– Dar nu am făcut-o eu!

Tanya este de neclintit.

– Noi suntem singurele care au o copie. Eu nu am trimis-o.

– Nici eu.

Tanya ridică din umeri și neagă categoric, fără emoție și, așadar, convingător.

– Atunci cine? Trebuie să mă gândesc doar o clipă la asta. Abi!

– Abi? I-a trimis propriului soț înregistrarea scandalooasă? Și, prin urmare, l-a determinat să-i prezinte o ofertă mai puțin avantajoasă. De ce să facă așa ceva?

– Ca să mă distrugă.

– La naiba, doamnă Harrison, situația este foarte încurcată! Trebuie să îi spui lui Liam. Este nebună de legat!

Înjurătura și formalitatea cu care mi se adresează mai că mă amuză. Cumva, arată că e un copil care se chinuie să fie adult. Naivitatea Tanyei iese în evidență când îmi spune că soluția este să zic adevărul, că este măcar posibil, că o să rezolve totul.

– Nu m-ar crede dacă i-aș spune. O să creadă pur și simplu că una din noi este responsabilă și că alta minte. L-a fermecat prea mult ca să se îndoiască de ea.

Tanya nu se deranjează să mă contrazică.

– Tanya, mai trebuie să îți spun ceva, înainte să auzi de la alții.

– Ce? întreabă ea cu frică.

– Înțeleg că nu ai mai intrat pe Facebook în ultima vreme sau probabil pe nicio altă rețea de socializare.

– Nu, nu m-am deranjat cu asta vreo două zile. Este prea ușor să încep să îl urmăresc pe Liam și nu vreau să mă trezesc făcând asta la două noaptea. De ce?

Nu îmi este ușor să îi dau vestea.

– Abigail este însărcinată.

– Abigail o să nască!

Exclamația entuziasmată nu este a Tanyei, care stă șocată și cu gura deschisă, atât de palidă, încât pare cumva prezentă și totuși invizibilă. Strigătul entuziasmat a fost al lui Lily.

Mă întorc îngrozită și îi văd pe Lily, Imogen și Ben stând în bucătărie.

– Am intrat pe furiș, voiam să-ți facem o surpriză, spune Ben deloc convingător.

El pare îngrozit.

Între timp, fetele dansează în bucătărie, exclamând „Un copil! Un copil! O să fim mătuși!”

– Și domnișoare de onoare, adaugă Imogen.

– Domnișoare de onoare? întreb eu confuză.

– Abigail și Liam se căsătoresc, nu-i așa, tată?

Fetele țopăie prin cameră, fustele lor rotindu-se când se învârt și dansează, foarte bucuroase că vor fi domnișoare de onoare, zăpăcite de romantismul situației. Parcă aș fi în transă, camera se leagănă. Corpul mi se contractă. Fiecare moleculă se încordează și se relaxează. Mă simt de parcă aș fi primit un pumn.

– Știam de copil, dar nu și de nuntă, spun bâlbâindu-mă.

– Știam de nuntă, dar nu și de copil, zice Ben și se grăbește spre mine și mă îmbrățișează.

Mă predau. Îmi simt picioarele slăbite, s-ar putea să mă prăbușesc.

Tanya își ia poșeta și trece pe lângă mine și Ben, plângând și alergând spre ușa de la intrare.

Melanie

SÂMBĂȚĂ, 2 IUNIE

Mă surprinde ce poate accepta un om. Ce am acceptat eu. Au trecut șase săptămâni de când l-am văzut ultima dată pe fiul meu, de la conversația tristă de pe banca din parc. Nu am vorbit cu el și nici nu mi-a trimis vreun mesaj, m-a blocat pe toate paginile de socializare. Este iunie, se apropie vara, de obicei anotimpul meu preferat, când zilele sunt lungi și călduroase, iar copiii se joacă în grădină în timp ce cârnații sfârâie pe grătar. Anul ăsta mă ascund de soare și de trecerea timpului.

L-am sunat des și i-am trimis câteva mesaje până am descoperit că și-a schimbat numărul de telefon, lucru pe care l-am înțeles doar când am primit factura noastră lunară. Nu ne-a dat noul număr. Înainte, noi îi plăteam telefonul, în baza contractului nostru. Presupun că Abi îl plătește acum. Nu știu unde locuiește. La asta s-a ajuns, urmează să fie tată, să se căsătorească, iar eu nici măcar nu știu unde locuiește.

Se pare că s-a dezis rapid de promisiunea de a se întoarce la școală. Presupun că preferă să stea în brațele ei. Am fost la liceul lui și am vorbit cu domnul Edwards care mi-a spus că Liam chiulește de la ore de câteva săptămâni și că nu are mari speranțe că o să se prezinte la examene, ca să nu mai zică de promovarea lor. Domnul Edwards pare săcâit, distras, dar nu deosebit de surprins. Urmează

perioada examenelor și are patru sute de elevi pe care să îi supravegheze. Nu este dădacă sau polițist. Ne-am dus la poliție, dar se pare că un adolescent îndrăgostit dispărut, care urmează să împlinească optsprezece ani peste câteva săptămâni și care a anunțat că pleacă să locuiască cu iubita lui, nu este un caz prioritar. Nimeni nu îl poate forța pe Liam să meargă la școală.

Furia care m-a cuprins și m-a stăpânit s-a domolit. Acum mă simt epuizată inutil, golită. Mă înec în sentimentul de neajutorare. Dacă îl iubește, de ce nu și-ar dori ca el să-și continue studiile, să își facă o carieră? Deși cunosc răspunsul. Presupun că nu vrea să plece la universitate, să-și lărgească orizonturile și să cunoască alte femei. Presupun că nici el nu-și mai dorește asta.

Îl caut pe străzi. Mă uit în treacăt la grupurile de adolescenți care se adună în fața tavernei unde se vinde kebab, care ies din baruri sau cluburi. Din când în când, chiar urmăresc siluete singuratic pe stradă, disperată să îl ajung din urmă, ca apoi să descopăr că nu este el. Niciodată nu este el. Sezonul de fotbal nu a început. Dacă ar fi început, sunt sigură că l-aș surprinde la un meci la clubul lui, nu ar renunța la sport, nu-i așa? Dar cei din echipa lui s-au împrăștiat peste vară și nu știu unde locuiesc. A trecut multă vreme de când nu mai suntem la vârsta la care să am o listă utilă cu adresele colegilor de clasă. De mult timp nu mai stabilesc întâlniri de joacă pentru Liam. Bineînțeles, am fost acasă la prietenii lui de școală și liceu pe care îi cunosc, pe doi sau trei dintre ei îi știu încă din copilărie. Dacă vreunul știe unde este, nu îmi spune. Par jenați, se uită în jos la picioare, îmi spun că nu au o adresă sau un număr de telefon și că țin legătura pe Facebook. Mă îndoiesc de faptul că îmi spun adevărul. Îi întreb dacă pot să îmi spună măcar dacă este în siguranță și fericit. Asta îi face să zâmbescă timid, ca și când aș fi nebună că mă îngrijorez.

– O, foarte fericit! m-au asigurat ei, zâmbind șiret și secretos.

Sunt genul de zâmbete care apar și dispar de pe chip cu o viteză remarcabilă.

Știu că nu am să-l găsesc pe străzi, că este undeva într-un pat mare, încălzit printre cearșafuri și membre. Incredibil.

– Crezi că l-a sedus celebritatea ei? îl întreb pe Ben.

Cu Ben discut toate lucrurile. Părinții mei și o parte dintre prietenii apropiați cunosc faptele, dar nimeni nu prea are curajul să ne analizeze situația pe cât de regulat simt eu nevoia că trebuie să o fac.

– Ei bine, nu este chiar atât de celebră.

– Atunci, bogăția ei?

Mă opresc să mai spun ceva. Mai că am întrebat dacă pe Liam ar fi putut să-l atragă experiența lui Abi, dar mă tem că răspunsul lui Ben o să fie afirmativ, că soțul o să-mi confirme că fiul meu a fost sedus de vârsta ei. Exact ceea ce mă dezgustă pe mine îl atrage probabil pe el. Unde văd o greșeală, Liam vede o noutate, un avantaj. Sau poate este mai simplu de atât: poate nu îi vede vârsta. Îmi aduc aminte că, atunci când am întâlnit-o prima dată pe Abi și când a sosit acasă la noi în februarie, m-a indus imediat în eroare. Era increzătoare și avea farmec. Am simțit fluturi în stomac, o scânteie. Cumva, este extrem de carismatică sau captivantă. Nu pentru mine și nu acum, dar pentru cei cărora le acordă atenție.

Încerc să mă concentrez pe ce am. Demodatul remediu de a mă gândi la lucrurile pentru care sunt recunoscătoare. Relația dintre mine și Ben este bună. Ne așezăm și urmărim seriale despre care toți ceilalți vorbeau cam în urmă cu trei ani, dar pentru care întotdeauna am considerat că eram prea ocupați ca să le vizionăm. Acum, timpul pare să se dilate. Chiar dacă este o vară minunată și serile sunt lungi, mă simt mai calmă și în siguranță ghemuită pe canapeaua de acasă. Atentă, îl țin pe Ben aproape. Am sentimentul că, dacă mă mișc brusc, o să ne spargem într-o mie de cioburi mici. Cred că m-a iertat că nu i-am spus că Rob este tatăl lui Liam. Am vorbit mult despre asta. A fost provocator, s-au vărsat lacrimi, dar cred că înțelege că rușinea mea și dorința ca situația să fie altfel decât era m-au determinat să ascund obârșia lui Liam și să rămân, în schimb, în fantezia mea.

– Crezi că ar trebui să îi spui despre Rob lui Liam? Întreabă el.

– Nu pot să-i zic nimic lui Liam. Nu știu unde este.

– Bună observație! Dar ai de gând să îi spui când ai să-l găsești în cele din urmă? Când o să ne vorbim din nou.

Mă emoționează încrederea lui Ben că acea zi o să vină, dar nu vreau să îi zic asta.

– Nu știu, Ben, îi răspund cu sinceritate. Multe depind de ce se întâmplă între el și Abi. Dacă formează un cuplu, atunci o să fie de ajutor să îi spun? Rob este fostul soț al lui Abi. Cum putem să le spunem că el este și tatăl lui Liam?

– Este complicat.

– Este imposibil.

– Dar nu crezi că o să fie mai bine dacă află de la tine? După toate prin câte am trecut, există lucruri mult mai rele decât să îl convingi să te asculte și să recunoști că ai făcut sex cu un bărbat implicat într-o relație cu pauze cu cea mai bună prietenă a ta.

– Totuși, asta nu mai este marea destăinuire, nu-i așa? Toată viața i-am ascuns lui Liam identitatea lui Rob. Cred că e partea pe care o s-o considere de neiertat. Și am să fiu nevoită să îi spun că Rob știa că are un copil. Că a știut dintotdeauna și nu a vrut să aibă nicio legătură cu el. Asta o să-i frângă inima.

Ben pare jenat.

– Dar dacă nu îi spunem noi adevărul, s-ar putea să o facă Rob. Dacă Abi menționează numele tânărului ei iubit, Rob cu siguranță o să pună imediat totul cap la cap, nu crezi?

– Nu știu.

– Cât știe, la o adică, Rob despre Liam?

Ben se întoarce cu spatele, dar îl cunosc destul de bine, încât să știu ce înseamnă umerii aplecați și gâtul înclinat, încearcă să nu îmi arate suferința lui.

– L-ai pus la curent?

– Nu, bineînțeles că nu!

Alerg spre Ben și îl îmbrățișez.

– Eu aș înțelege, spune rece.

– Tu ești tatăl lui, îi spun eu pentru că este adevărat și ceea ce trebuie să audă.

Ne sărutăm prelung. Este un sărut care îmi exprimă regretul. La nesfârșit.

– Este o bătaie de cap, zice Ben când ne îndepărtăm unul de celălalt.

– Da.

– Chiar crezi că ea i-a trimis lui Rob filmul porno?

– Ei bine, cu siguranță nu am făcut-o eu, precizez supărată.

– Știu. Te cred. Dar Tanya?

– O cred.

– Nu știu, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai ciudat. De ce ar risca Abi ca Rob să pună mâna pe ceva atât de periculos? Poate să îi șantajeze pentru totdeauna.

– Dar acum sunt divorțați. Am văzut anunțul pe internet. L-am căutat. A ajuns în presa din America.

– Mda, dar chiar și așa.

– Probabil a vrut să îl facă gelos pe Rob.

– Dacă află cine este în filmul ăla...

Ben clatină îngrijorat din cap.

– Știu, știu. Nu suport gândul ăsta.

Ben se poartă minunat. Nu mi-a zis „Ți-am spus eu!” și nici că l-am alungat pe Liam, deoarece nu am putut fi calmă și rațională. Nu trebuie să o facă, deoarece regret în fiecare zi.

Nici eu nu îi zic „Ți-am spus eu!” El a crezut că este o aventură, doar sex, nimic de care să mă îngrijorez. Este începutul următoarei generații din familia noastră. Este adevărat și nu o să dispară.

Ne concentrăm să le oferim fetelor un mediu cât mai stabil. Bineînțeles că le este dor de Liam. Sunt mirate că nu l-au văzut un timp care pare o eternitate.

– Lui nu îi este dor de noi? Întreabă Lily într-o zi.

Este cald și umed; nici măcar înghețatele nu pot să le distragă atenția sau să le răcorească suficient.

– Sunt sigură că îi este, răspund eu.

– Atunci, de ce nu vine să ne viziteze? Întreabă morocănoasă Imogen. Nu este legat la propriu, nu? Ca un ostatic. Ar putea veni, dacă ar vrea.

Mi-e dor și îl iubesc pe Liam, dar sunt și supărată pe el, deoarece Imogen are dreptate. Abi nu îl constrânge fizic și, indiferent cât de furios este pe mine acum, am crezut că ar vrea să își vadă surorile. În mod sigur e conștient că absența lui bruscă le dă peste cap. Le pregătisem pentru momentul în care el ar fi plecat la toamnă la universitate și fetele înțeleseseră, dar absența lui bruscă și totală este chinuitoare pentru ele. Pentru noi toți.

Încerc să explic situația.

– Știi cum e la școală, când e posibil să te cerți cu una dintre prietenele tale?

– Da, dă din cap Imogen, foarte familiarizată cu situația asta.

Lily ridică din umeri, ea nu tinde să se certe cu lumea, este genul de persoană pentru care se luptă oamenii.

– Iar apoi, câteodată, oamenii aleg o tabără sau alta, chiar dacă nu s-au implicat în cearta aceea de la bun început. Ca atunci când Clara s-a certat cu Denni și nici tu nu ai mai vrut să fii prietena lui Denni.

– Da, îmi amintesc.

– Ei bine, situația asta seamănă oarecum. Eu și Abigail nu mai suntem prietene, iar Liam este acum iubitul lui Abigail, deci el crede că nu mai poate fi prietenul meu.

– Dar ai spus că cearta cu prietenii este absurdă.

– Da, așa am spus.

– Și ai spus că a fost absurd să iau partea Clarei, deoarece nu eram certate și nu a fost frumos, precizează Imogen.

– Da, ai dreptate.

Este delicat când copiii îți citează vorbele de duh, iar tu nu ai ce să le spui.

– Nu poți să te împrietenești cu Abigail, mamă? Ca Liam să ne viziteze din nou.

Vocea lui Imogen este plină de dorință. Dezinteresată, își lasă înghețata pe zidul grădinii și oftează. Am urmărit sucui roșu lipicios curgând și improșcând veranda. Seamănă cu sângele.

– Aș face-o, dacă aș putea.

Și asta este adevărul. Nu vreau ca fiul meu adolescent să se însoare cu o femeie de treizeci și opt de ani deoarece așteaptă un copil, dar asta e realitatea. Deci, da, aș face orice ca să fim din nou „prietene“, dacă aș avea șansa. Nu vreau să fiu exclusă, dar nu cred că o să am vreo șansă. Nu știu cum să ajung la el.

Tanya mă vizitează într-o după-amiază. Nu este machiată și are părul strâns într-o coadă de cal, pare odihnită și preocupată totodată. Mă anunță că au început examenele finale și că în urmă cu o zi a dat primul examen la matematică.

– Presupun că el nu a...

– Apărut? Nu.

– O, Liam!

Tot nu-mi vine să cred că fiul meu s-a lăsat de școală. Reușesc cu greu să înțeleg că Pământul a continuat să se rotească. Mi se pare că trăiesc într-un univers paralel. Vreau să trăiesc în lumea în care Liam a transpirat deasupra hârtiei și a ieșit optimist de la examen. A fost foarte conștiincios mulți ani. Mă gândesc la băiețelul care a stat până târziu ca să termine de făcut abacul din paste uscate. Mă gândesc la momentul în care a venit fuga acasă, plin de entuziasm, deoarece fusese ales în echipa olimpică de juniori la matematică. Ei nu s-au descurcat prea bine, iar eu am fost nevoită să recurg la expresia aceea bine gândită, cum că a contat faptul că participaseră, nu că nu primiseră niciun premiu. Și știți ce? M-a crezut. A fost foarte entuziasmat să vadă ce era posibil, unde ar fi putut să se ducă și ce ar fi putut să facă. Mă gândesc la reușita lui din urmă cu doar doi ani, când a primit rezultatele la examenele din clasa a zecea.

– Ei bine, sper să te descurci extraordinar la restul examenelor, Tanya!

I s-a oferit un loc la Universitatea din Liverpool, dar notele de care are nevoie ca să și-l asigure sunt mari. O să devină un veterinar minunat. Cu timiditate, mi-a mărturisit că acum crede că vrea să lucreze undeva la țară. Poate într-un sat din Yorkshire. Mi-o pot imagina mergând la țară cu cizme de cauciuc pline de noroi, liniștindu-i pe fermieri prin felul ei direct de a fi. Dacă ar fi rămas cu Liam, poate ar fi avut alte dorințe, poate s-ar fi limitat la un cabinet din oraș, având grijă de căței care-și petreceau prea mult timp în poșete și nu destul pe câmp. Într-un fel, Tanya și cu mine am devenit prietene. Cred că relația care ne definește este o combinație între tovarășe de arme și supraviețuitoare. Pierderea lui Liam ne-a distrus pe amândouă. Ne-a întristat și zdruncinat.

– Încearcă să nu te mai gândești la toate astea.

– Cum ar trebui să fac asta, doamnă Harrison?

Îmi aruncă o privire atât de dezarmantă, încât sufăr pentru ea.

– Nu știu, dar trebuie să poți.

– Asta zice și mama. „Nu merită să te gândești la el.” Ca și când aș putea alege la ce să mă gândesc.

Cred că mama ei spune mai multe despre Liam și îmi imaginez că îl critică. Știu că aș avea multe de zis, dacă aș fi în locul ei.

– Ai vești de la el?

Tanya pare plină de speranță, timidă.

Clatin din cap în semn că nu.

– Tu?

– Nu.

Ea oftează.

O strâng ușor de umăr.

– Încearcă să te concentrezi, dacă poți. Știi tu. Îți datorezi asta.

– Nu-mi pasă de mine.

– Atunci, fă-o pentru mine!

Nu aș mai suporta ca Abi să fure viitorul încă unei persoane.

Ben

JOI, 7 Iunie

Pe biroul lui Ben de la serviciu a ajuns un plic gros și argintiu; era în grămada de anunțuri publicitare prin corespondență. Mai că nu l-a văzut, dar când a aruncat reclamele nesolicitate în coșul de gunoi, a recunoscut scrisul de mână al lui Liam, mare, cu bucle și cu o ușoară tendință ascendentă. A deschis cu atenție plicul și a scos invitația. Nu avea nici pe departe un design modest sau tradițional. Pe fondul verde închis, scrisul extravagant și argintiu era imprimat în relief. Semăna cu o invitație la o petrecere pentru copii. Credea că Abigail ar fi ales un model mai clasic. S-a întrebat dacă încerca intenționat să pară mai tânără, evitând să pară la locul ei, așezată, sau poate hormonii sarcinii îi afectau deciziile. Când a citit invitația, Ben s-a gândit că anunțul o să o enerveze pe Mel. Probabil asta era menirea lui.

Liam și Abigail vă invită cu bucurie să le fiți alături
când își vor sărbători ziua nunții.

Ei sunt îndrăgostiți și vor ca toată lumea să o știe!

La hotelul Hashtag, în Northampton

Vineri, 22 iunie 2018

La prânz, ora 12.00

Nu credea că se va întâmpla cu adevărat. Spera că aveau să se răzgândească, dar, indiferent ce invitație ar fi ales, adevărul era că fiul lui

se căsătorea peste două săptămâni. Poate cu vreo zece ani mai curând decât era ideal după părerea lui, mai ales că Liam o cunoscuse pe Abigail cu abia cincisprezece săptămâni în urmă. Ben se uitase în jurnalul lui. Dar asta era situația. Ben era hotărât să meargă la nuntă și spera că avea să vină și Mel. Nunta fiului lor. Cum să nu participe, acum că fuseseră invitați? În primul plic mai era unul, mai mic, adresat lui Imogen și Lily. Ben nu s-a simțit prea vinovat desfășcând și citind biletul. Îl iubea pe Liam, dar nu mai avea încredere în judecata lui și nu voia ca fetele să vadă ceva care să le supere și mai mult. Își invita surorile să fie fetele care duceau florile. Puțin probabil să le supere așa ceva. Într-adevăr, asta își doreau mai mult decât orice altceva.

Dragă Imogen, dragă Lily,

Îmi pare rău că nu v-am văzut atât de des în ultima vreme, dar m-am gândit la voi. Adevărul este că sunt foarte ocupat cu pregătirile pentru nunta noastră și copil. Foarte ocupat!

Ben a țâțâit. Care era mai exact rolul unui băiat de șaptesprezece ani în pregătirea nunții lui? Cât timp îi lua mai exact să dea cu var în camera copilului, dacă asta făcea?

Eu și Abigail ne căsătorim într-un hotel din Northampton. Nu o să fie o nuntă mare, dar o să fie foarte frumoasă. Ne-ar face plăcere să fiți amândouă prezente. Abigail speră să fiți fetele care să-i ducă florile. Ea a văzut niște rochii superbe. O să duceți buchetele și o să aveți pantofi noi și poate o floare în păr. Ar trebui să vorbiți cu Abi despre asta. M-a rugat să vă trimit și fotografiile din revista pentru mirese pe care o citește. Crede că ăsta e genul de rochie care vi s-ar potrivi amândurora.

Ce credeți? Vă place?

*Vă iubim pe amândouă,
Liam și Abi*

El semnase pentru amândoi, chiar dacă era scrisul lui de mână. Ben era sigur că se lăsase influențat de părerile lui Abi. S-a întrebat cum avea să reacționeze Mel. Avea o oarecare idee.

În seara aia, Ben le-a ajutat pe fete să facă baie și apoi le-a lăsat în fața televizorului. Îi explicaseră că urmăreau *Frumoasa și Bestia* cu Hermione¹. Ben a turnat câte un pahar cu vin pentru el și Mel înainte să-i împingă invitația și scrisoarea pe masa din bucătărie.

A urmărit-o cât a citit. Chipul ei era ca un dans. Nu își putea ascunde emoțiile, frustrarea, tristețea, dezamăgirea, ușurarea.

– Chiar se întâmplă? a întrebat ea.

– Așa se pare.

– „Pregătesc lucrurile pentru copilul nostru“, a citat din scrisoare. Nu-mi pot imagina așa ceva. Undeva au un pat, o saltea pentru schimbat și poate un cărucior care-l așteaptă pe copilul ăsta.

– Pe nepotul nostru.

– Ce putem face? l-a întrebat Mel dând din cap.

– Nimic.

– Atunci trebuie să mergem.

Ben a oftat ușurat. Mel nu părea entuziasmată, ci mai degrabă resemnată.

– Da, trebuie.

– Este ceva. O cale înapoi spre Liam.

– Da, cred că trebuie să găesc o modalitate de a o accepta în viața noastră. Este mai bătrână decât el, dar nu știe de ce ne împotrivim atât de mult. Nu știe că el este fiul lui Rob.

Mel a dat din cap.

– Am nevoie de el în viața mea. Mai presus de orice.

– Știu că așa este. Cu toții avem.

– Ce părere ai despre biletul separat pentru fete?

¹ Emma Watson, actrița care a interpretat rolul lui Hermione Granger în seria Harry Potter (n.red.)

Mel și-a trecut degetele peste cuvintele de pe scrisoare. Cuvintele pe care le scrisese Liam. Era evident că voia ca ele să fie alături de el.

– Ei bine, vor fi încântate, a subliniat Ben.

– Da, nu-mi dau seama dacă el este idiot sau le manipulează.

– Nu aş vrea să le refuz ocazia. Adică, dacă are de gând să facă nunta, atunci ar putea să-l sprijine și să își împlinească visele de a fi fetele care duc florile.

– Da. Tot cred că e prea tânăr.

– Iar eu sunt de acord.

– Mă simt atât de neajutorată! a spus Mel oftând.

A doua zi împlinea optsprezece ani. Devenea bărbat. Putea să ia propriile decizii și, oricât de îngrozitoare le-ar fi crezut părinții lui, nu aveau nimic de spus.

– Este bine sănătos, cel puțin invitația ne spune asta, a adăugat Ben.

Mel a dat aprobator din cap. Și-a îndreptat umerii, părând să ia o hotărâre.

– Este suficient. Știu că răspunderea de a fi părinte la o vârstă atât de fragedă este grea, dar o să facă față, ca noi toți. Nu îmi place de Abi. Cred că l-a păcălit, dar nu sunt prima soacră care nu e de acord cu alegerea fiului ei. Trebuie să tac. Dacă vreau să rămân în viața lui, sunt nevoită să-mi țin gura. Îl iubește, nu? Trebuie să cred asta.

Ben s-a ridicat în picioare, a ocolit masa și s-a ghemuit lângă scaunul lui Mel. A îmbrățișat-o.

– Bravo, Mel! Sunt mândru de tine! Știi că te iubesc.

– Știu, și te iubesc și eu.

Cei doi au stat așa o vreme, permițând căldurii trupurilor lor să se contopească și să îi liniștească. Până ce Ben s-a îndepărtat și a întrebat-o:

– Acum vrei să le faci fetelor o bucurie și să le spui că au fost invitate să fie domnișoare de onoare?

Mel a scuturat din cap.

– Nu, fă-o tu!

Abigail

VINERI, 8 IUNIE

Aniversarea celor optsprezece ani ai lui Liam era, bineînțeles, motiv de sărbătoare. Acum avea voie în mod legal să facă ce voia. Să abandoneze școala, să meargă în baruri, să voteze, să se însoare cu Abigail. Totuși, Abi nu știa cum să abordeze momentul. A fost surprinsă să descopere că se simțea un pic neliniștită, aproape afectată de semnul oficial care spunea că Liam era acum un bărbat adevărat. Scotea în evidență că, până atunci, existase o oarecare ambiguitate, așa cum pretindea Mel. Abigail l-a întrebat ce făcuseră prietenii lui când își sărbătoriseră majoratul. Deși era unul dintre cei mai înalți din generația lui, era cel mai tânăr ca vârstă, deci îi văzuse pe mulți dintre prietenii lui trecând acest prag.

– Diverse, i-a răspuns el vag, întinzându-și brațele deasupra capului.

Tricoul i s-a ridicat puțin. Abi i-a văzut stomacul plat pe care îl considera foarte atrăgător, dar, de data asta, o senzație mai puternică de greață a contracarat dorința trupească. În ultima săptămână se întâmplase cel mai ciudat lucru: ori de câte ori se excitase, grețurile de dimineață se intensificaseră. Se uitase prin toate cărțile despre sarcină, dar nu găsisese nicio trimitere la alte femei care să se plângă de

ceva asemănător. Era însărcinată deja de treisprezece săptămâni și chiar credea că depășise etapa grețurilor matinale. Asta nu trebuia să se întâmple în primul trimestru? Grețurile matinale erau oricum o denumire neobișnuită, îi era greață la orice oră și o mare parte din zi, în afară de momentele în care mânca. De fapt, nu o deranja, era un preț mic pe care trebuia să-l plătească pentru o asemenea binecuvântare. Căpătase obiceiul de a lua cu ea un pachet de biscuiți pe care să îi mănânce. Îi plăcea să îi scoată din geantă și să îi ronțăie în timp ce stătea la coadă la brutăria locală, la cafenea sau când stătea pe bancheta din spate a unui taxi, deoarece atunci trebuia să zâmbească și să explice: „Sunt însărcinată. Mi se pare că mâncatul este singurul lucru care mă ajută cu grețurile“. Apoi zâmbea curajoasă. Adorabil. Aștepta ca oamenii să o felicite, să o laude, să o liniștească. Să o facă să se simtă deosebită.

Îi plăcea să spună acele cuvinte: „Sunt însărcinată“. Le rostea în minte și cu voce tare ori de câte ori avea ocazia. „Sunt gravidă.“ „Urmează să nasc.“ Nu spunea „Am un copil“, deoarece i se părea o nebunie. Îi plăceau situația și reacțiile pe care le cauza. Oamenii erau întotdeauna foarte încântați și preocupați. Îi cedau locul, o întrebau când avea să nască, îi spuneau că avea o burtică frumoasă, ca și când ar fi făcut ceva minunat, ceea ce bineînțeles că făcuse.

O dată sau de două ori, ei bine, poate mai des, își scosese biscuiții, deși nu îi era greață, doar pentru emoția de a-și putea anunța fecunditatea.

– Păi, cum își sărbătorește lumea majoratul în zilele noastre? Dă-mi un exemplu!

Nu îi plăcea să folosească expresia „în zilele noastre“, era o greșală. În mod normal, reușea să o evite. Nici să fie prinsă spunând vreodată „pe vremea mea“ sau „când eram mai tânără“. Nu era chiar în apele ei, altfel nu ar fi avut scăparea asta. Adevărul era că, indiferent ce îi spunea lui Mel, Abigail rareori reușea să uite cât de tânăr era Liam. Adesea, ea se bucura de tinerețea lui, ocazional, o cam

supăra. O frapa vârsta lui Liam când el nu folosea prea multe cuvinte. Sau poate așa vorbeau bărbații.

– Așa cum am spus, diverse.

– Cum adică? Dă-mi un exemplu! Te referi la orice, de la petreceri luxoase până la o bere în tavernă?

Părea săcâitoare. Știa că așa era, iar asta doar a enervat-o și mai mult. Era o vară călduroasă, iar căldura o făcea întotdeauna să fie arțăgoasă. Pe Abigail o enerva că verile obișnuite încă păreau să îi ia pe britanici prin surprindere. Deși era și ea britanică, locuise în America destul de mult timp, încât să fi uitat că Regatul Unit nu era pregătit să înfrunte temperaturile ridicate; în magazine sau restaurante nu era aer condiționat, iar oamenii nu aveau nicio idee cum să se îmbrace. Mergeau cu greu, înfierbântați și transpirați. Inclusiv ea. Abia aștepta să se întoarcă în State.

– Da, cam așa, petreceri, bere la terasă, a răspuns Liam și a zâmbit.

Dacă observase că era nervoasă, nu părea să îl deranjeze. El stătea în fața televizorului și juca un fel de joc de curse cu mașini. Ea nu știa care, se bucura doar că nu era COD. Nu suporta sunetele focurilor de armă răsunând prin apartament. De fapt, îi cumpărase o pereche de căști scumpe Beat pe care să le folosească atunci când juca jocuri mai violente sau zgomotoase. Lui îi plăcuse cadoul, iar ei și mai mult.

– Ce ai vrea să faci? Să dai o petrecere?

– Nu, nu cred. Este multă bătaie de cap și suntem destul de ocupați cu planurile pentru nuntă și lucruri din astea.

Abi s-a simțit ușurată. Nici ea nu voia să dea o petrecere. Liam era un tip matur pentru vârsta lui, dar nu toți prietenii lui erau așa. Și-a amintit că, atunci când locuia la Mel, Liam plecase la o petrecere și o auzise pe Mel discutând despre pregătiri cu părinții care o găzduiau. Nu panglicile și genurile de muzică fuseseră subiectul principal, vorbiseră doar despre aprovizionarea cu soluții de curățat, deoarece „voma era mai ușor de curățat decât vinul

roșu sau băuturile mai închise la culoare“ și cumpăraseră șase găleți de plastic pe care le amplasaseră strategic prin casă: totul era foarte simplu.

– Am putea ieși în oraș să luăm cina. Într-un loc deosebit. Poate în Londra? a sugerat Abi.

– Sună bine.

– Ce local nou ai vrea să încerci?

– Nu știu, hotărăște tu.

Înainte ca Liam și Abi să locuiască împreună, Liam mâncase doar în restaurantele destinate exclusiv turiștilor din Londra: The Hard Rock Café și Rainforest Café. Din cauză că fusese plecat cu surorile lui, îi explicase el. Dar chiar ar fi putut să aleagă niște loca-luri mai de soi. Londra era orașul perfect pentru îndrăgostiți, plin de librării minunate și galerii interesante. Rătăceau ținându-se de mână și uneori găseau fântâni frumoase sau piețe cu copaci și bănci, unde se puteau opri puțin ca să se sărute pasional.

Pe Liam îl impresionaseră locurile unde îl dusesese Abi: Mica Veneție ca să vadă bărcile înguste, Parcul Richmond ca să vadă cerbii și Shoreditch pentru artiștii stradali și mâncarea vânzătorilor ambulanți, dar nu fuseseră împreună la restaurant. Nu la unul elegant. Nu era ceva ce făceau împreună, preferând în schimb să mănânce un sandwich din mers. În mare parte, își petreceau timpul în hoteluri și comandau mâncare în cameră, uneori mâncând de pe trupul celui-lalt. În public, lui Abi îi plăcea să fie în mișcare, deoarece așa atrăgeau atenția mai puțin. Nu că s-ar fi ascuns de cineva, dar dacă ar fi făcut-o, Londra era locul perfect pentru asta. Barurile cu vin în care se duceau erau slab luminate și nimeni nu le cerea vreodată actul de identitate. Era mai ușor să fii anonim acolo, deoarece era un oraș hedonist și nimănui nu îi păsa de ce puneau la cale ceilalți.

Era timpul ca ei să iasă în public. Liam nu era stângaci, ar fi știut cum să se comporte într-un restaurant bun și nu ar fi avut nevoie de sfaturi privind folosirea tacâmurilor. Abi nu ar fi fost nevoită să îi

spună să își pună șervețelul în poală, nu la gât. Ea nu era Pygmalion. Dar adevărul era că nu se aflau în poziția în care el ar fi putut să-i sugereze să meargă la un restaurant la care cinase un coleg de-al lui sau despre care citise în suplimentul de duminică. Pe ea nu o deranja. Ei bine, nu mult. Uneori i se părea că răspundea de el puțin cam mult. Ea trebuia să câștige bani și să ia decizii. Povara i se părea cam mare. Dar asta se întâmpla probabil din cauza hormonilor care o făceau să se simtă un pic mai vulnerabilă și mult mai obosită. Se întreba dacă trebuia să îl încurajeze pe Liam să rămână la liceu, în loc să se lase de școală. Dar existau riscuri. Abi îl încurajase dintotdeauna pe Rob să își urmărească visurile și țelurile, iar asta nu mersese prea bine pentru ea. În cele din urmă, el fusese atras de o femeie mai tânără și mai sexy, cu o privire senzuală și mers legănat.

– Ce ai zice de The Shard? i-a sugerat Abi.

Liam nu și-a desprins privirea de la jocul video. Mașinile circula cu viteză pe pistă, trepidând și vuind.

– Credeam că The Shard este o clădire de apartamente cu panoramă. Există un restaurant?

– De fapt, sunt mai multe.

– Grozav, da!

– Nu poți să porți teniși.

– O!

– Trebuie să îmi cumpăr încălțări?

– Probabil.

Abi a făcut o rezervare la Aqua Shard, pentru că specificul restaurantului era bucătăria britanică, crezând că avea să-l atragă pe Liam, care nu păruse prea sigur de conceptul de bucătărie asiatică. De la etajul treizeci și unu, restaurantul avea o priveliște spectaculoasă asupra Londrei. Ea se aștepta să fie romantic să urmărească cum văzduhul albastru căpătă o nuanță de roz închis, apoi de portocaliu vibrant și, în cele din urmă, de albastru închis. Își imagina că aveau să vadă împreună luminile Londrei strălucind dedesubt.

Înainte să intre în restaurant, geanta i-a fost scanată și au fost nevoiți să treacă printr-o arcadă cu senzori ca la aeroport. Abigail s-a întrebat dacă senzorii ar fi putut să-i afecteze bebelușul. I s-a părut o prostie să întrebe, să facă zarvă, deoarece bineînțeles că ar fi văzut avertismente dacă era nesigur, dar nu s-a putut abține. Nu avea sens să riște. Sunase deja ca să întrebe despre meniu, trebuia să evite brânzeturile moi, stridiile, pateurile și ouăle crude. Femeia de la telefon fusese foarte înțelegătoare și răbdătoare.

– Sunt însărcinată, este sigur să trec pe aici? i s-a adresat Abigail paznicului, deși tocmai își spusese că era o întrebare inutilă.

– Detectoarele de metale folosesc un câmp electromagnetic de joasă frecvență ca să detecteze obiecte metalice sau orice generează sau folosește electricitate, nu trebuie să te îngrijorezi dacă bebelușul tău nu are superputeri ca Blanka, Black Lightning sau Electro.

Abi l-a fixat cu privirea pe bărbatul zâmbăreț și dolofan, dar nu a înțeles.

Liam a râs.

– Sunt supereroi, Abi. Cu puteri electrice. Haide, să mergem să mâncăm!

Uneori se întâmpla și așa ceva: el nu știa ce însemna bucătăria asiatică, iar ea nu avea o cunoaștere enciclopedică a supereroilor.

În lift, Liam a apăsat butonul de trei sau patru ori.

– Cred că este automat, a comentat Abi, iar el a privit-o neîncrezător până când o voce i-a confirmat asta prin sistemul de sonorizare.

Au urcat repede. Liam a zâmbit:

– Tocmai mi-au pocnit urechile. Și ale tale?

Era fermecător modul în care se entuziasma de diverse lucruri.

Abi a observat că amfitrioana care i-a întâmpinat și întrebat dacă au rezervare îi făcea ochi dulci lui Liam și flirta cu el. Era datorită ei să fie amabilă, iar el era atrăgător, dar era puțin deranjant. Abi voia să își fluture cardul visa și să strige: „Hei, eu plătesc! Eu sunt clienta ta!” Liam nu a răspuns, admirând priveliștea Londrei.

Ar fi trebuit să fie o ușurare, dar Abi nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că era puțin prea forțat, aproape un efort să nu o observe pe amfitrioana atrăgătoare. A simțit un fior de enervare străbătându-i coloana. Era nechibzuită. Liam nu făcuse decât să-și arate devotamentul și fidelitatea și totuși din când în când nu se putea abține să nu se lase cuprinsă de panică, întrebându-se cât avea să dureze acel angajament. Nu era nerealistă, își dădea seama că Liam și-ar fi putut pierde oricând interesul, în ciuda bebelușului sau din cauza lui. Adevărul era că avea de două ori vârsta lui. Trucul era să îl pună într-o situație în care, atunci când și-ar fi pierdut interesul, să nu poată alege decât să rămână.

– Este incredibil! a spus Liam, întorcându-se spre ea cu un zâmbet larg.

I-a zâmbit la rândul ei. Și-a permis să se relaxeze. De ce căuta probleme? Erau fericiți acum. Hormonii ei îi întunecau judecata fără motiv.

– Să bem mai întâi un cocktail? Sau să ne ducem direct la masa noastră?

– Desigur!

Liam s-a îndreptat spre o masă mică de două persoane, aproape de fereastră. Dorința lui de a ocupa locul a fost depășită de bunele maniere pe care le așifa de obicei. Ea a venit în urma lui. Lista de cocktailuri era lungă. Liam a citit-o atent, iar apoi a ales unul numit *C'est la vie*, un suc de lămâie amestecat cu vodcă Cîroc și coniac franțuzesc de pere. În sinea ei, Abi s-a simțit recunoscătoare și ușurată că ospătarul nu i-a cerut actul de identitate lui Liam, ci a dat discret din cap. Se îndoise că li s-ar fi cerut actele, dar riscul existase și, cu toate că acum el avea legal voie să bea, nimeni nu voia să se atragă în mod jenant atenția asupra vârstei lui. Sau, mai exact, asupra diferenței de vârstă.

Abi a ales un cocktail fără alcool cu mai puțin entuziasm. Nu ura că trebuia să renunțe la alcool pentru bebelușul ei, nu ura nimic din ce avea nevoie copilul, doar că-i era greu să se entuziasmeze

pentru o băutură care, de fapt, era un suc de fructe scump. Îi plăcuse să se îmbete și să fie iresponsabilă cu Liam în ultimele luni. Îi lipsea asta. De când descoperise că era însărcinată, Abi păruse tot mai puțin interesată să iasă în oraș; de ce să se deranjeze, când avea acasă tot ce voia? O parte din ea s-ar fi ghemuit în fața televizorului acum – făcuse efortul doar pentru că era ziua de naștere a lui Liam și, bineînțeles, trebuia să fie sărbătorită.

Au sorbit din cocktailurile minunate, iar Abi a fost nevoită să recunoască faptul că sunt adevărate opere de artă: erau colorate, fructate și, în cazul lui Liam, tari. El nu a dat de înțeles că ar fi preferat o bere simplă care să-i potolească setea în seara asta călduroasă. Pur și simplu o privea radiind, se uita prin încăpere și admira politicos priveliștea. Se auzeau muzica, murmurul ușor al discuțiilor politicoase și ciocnitul paharelor și, din restaurant, tacâmurile pe veselă. Abigail a început să se relaxeze cât au vorbit despre locurile în care ar fi putut să se ducă în luna de miere. Odată căsătoriți, se întorceau în America, deci era mai logic să-și facă luna de miere acolo. Abi era ușurată că Liam nu sugerase Vegasul, dar păruse interesat să meargă în Chicago sau Boston. Au comandat a doua băutură. De data asta, Abigail a acceptat să bea un pahar cu șampanie.

– Franțuzoaicele o fac tot timpul, a spus Liam, întinzându-se peste masă și strângându-i liniștitor mâna.

Acum purta pe deget un nou inel cu un diamant strălucitor. Era mare și pur. Îl alesese și-l plătise personal, dar nu conta, Liam o însoțise. Abigail își dorise să controleze situația. Simțea privirile ațintite asupra lor; nu era neobișnuită cu experiența asta, nici pe departe. Ea a zâmbit în general, nu cuiva anume. Formau fără îndoială un cuplu frapant. Liam arăta bine în costumul Boss de culoare albastră pe care i-l alesese. Nu era nevoie să poarte un costum ca să cineze aici, unii oameni erau îmbrăcați mult mai obișnuit, dar Abi își dorise să afle cum ar arăta Liam într-un costum. Arăta bine. Foarte bine. Mai matur. Îi cumpărase și o cămașă de pe Jermyn

Street, pantofi și o curea Paul Smith și un ceas TAG Heuer. Îi studiase chipul de fiecare dată când deschisese câte un pachet. Se arătase copleșit, entuziasmat, vioi. Deși ea observase că fusese aproape la fel de încântat de cadourile primite de la colegii lui: o pereche de chi-loți care aveau cuvântul „Vintage“ brodat pe fund, o minge gonflabilă de fotbal imensă și o tablă magnetică de darts. Totuși, asta arăta doar cât de recunoscător era din fire.

Cu noua ținută, putea să pară de douăzeci și unu, poate chiar de douăzeci și trei de ani.

Până să vină cineva și să-i anunțe că masa lor era pregătită, Abigail plutea într-o stare de bine și fericire. Și-a atins pântecul cu mâna stângă și i-a vorbit bebelușului. Făcea des asta. Îi spunea bebelușului că totul era în regulă, că meritase totul să ajungă aici și că lua hotărârile corecte. Că era mulțumită.

S-au așezat. A fost o ușurare că Liam n-a rămas lângă scaunul ei, așteptând ca Abi să ia loc. Era demodat. Chelnerul a tras scaunul pentru Abigail, iar apoi i-a dat meniul de vinuri și cocktailuri. Pentru o clipă, s-a gândit că ar fi preferat să îi dea lista lui Liam, dar după aceea și-a amintit că și privilegiul bărbaților de a alege băuturile era demodat și discriminator. Era mult mai frumos și mai egal să nu se procedeze așa.

– Ce este sfecla curcubeu? a întrebat Liam.

– Este o legumă cu multe frunze. Tulpina este adesea roșie sau portocalie.

El s-a strâmbat, în general, nu era impresionat de legume.

– Cum de terciul de porumb este un fel principal?

– Pariez că este delicios!

– Ce crezi că ar trebui să comand?

El s-a uitat la ea cu ochi strălucitori și frumoși, dar poate nu la fel de șireți și încrezători ca atunci când erau împreună în pat, amețiți, năvalnici, desfrânați. Acum, părea nesigur.

– Eu am să comand plătică de mare.

– Atunci, am să comand și eu una.

– Vrei și aperitive?

– Probabil desert.

Lui îi plăceau dulciurile.

– Putem să comandăm de toate, a spus ea, deși voia să-și ia doar o cafea.

Nu mai mâncase budincă de dinainte să se nască Liam.

Liam a zâmbit.

– Excelent! Bine, deci ar trebui să iau salata cu rață, nu? Crezi că mi-ar plăcea? Chiar dacă este o salată, o să fie și destulă carne, nu?

Ea a zâmbit și a dat aprobator din cap, încercând să nu se întrebe dacă ar fi trebuit, în schimb, să îl ducă la Bill pentru un burger.

Chelnerul s-a întors pentru comanda de vin.

– Alege tu pentru mine! a îndemnat-o Liam.

– Rață, apoi plătică, a spus gânditoare Abi, coborându-și privirea la lista impresionantă de vinuri.

– Mda, este complicat, deoarece vinul roșu merge cu rața, iar cel alb cu peștele, a comentat Liam zâmbind, în mod clar foarte mândru de cunoștințele lui.

– Sau mai vrei un cocktail? a întrebat Abi, închizând meniul de vinuri.

– Bună idee! Cred c-am să le iau la rând.

Abi s-a îndoit de prudența din spatele deciziei lui, dar nu a vrut s-o spună.

– Este o ocazie specială, nu-i așa? a întrebat chelnerul.

– Majoratul meu! a confirmat Liam.

– Felicitări, prietene! a spus chelnerul și i-a zâmbit lui Abi nonșalant, încrezător. Bună alegere, mamă!

Abigail a înțepenit, momentul fiind întipărit în trecutul lor și pătându-l. Bucuria serii se sfârșise. Abi a simțit că i-a fost smulsă, că i s-a înfășurat în jurul gâtului, oprind-o momentan să vorbească sau măcar să respire normal. Liam i-a văzut șocul și suferința.

– Vom lua doar ce am mai comandat, a spus el repede.

Chelnerul i-a lăsat singuri.

– Par destul de bătrână, încât să-ți fiu mamă? a întrebat uluită Abi.

– Am o mamă foarte tânără, a precizat Liam.

– Dar în seara asta mi s-a părut că ai vreo douăzeci și trei de ani, iar eu probabil vreo treizeci, treizeci și unu.

Ea crezuse dintotdeauna că ar fi putut să pară de douăzeci și nouă, dar era prea jenant să o spună. Era clar că se înșela. Mintea lui Abigail a fost atacată de o amintire de-a lui Mel, care se plângea că atunci când îl ducea pe Liam să se joace, oamenii nu credeau că era mama lui, deoarece părea prea tânără, iar acum, iat-o pe Abi, iubita lui Liam, confundată cu mama lui. Mel a fost o nenorocită. A avut mult noroc.

Chelnerul s-a întors cu băuturile lor. Liam și-a băut neliniștit cocktailul dintr-o sorbitură, apoi s-a aplecat peste masă și a sărutat-o cu pasiune, sărutul fiind un amestec de limbi, dinți și hormoni. Era vorba doar despre mândria rănită și încercarea disperată de a-l pune pe chelner la punct.

Era drăguț din partea lui.

Era umilitor.

Abi i-a permis să o sărute și, când în cele din urmă el s-a retras, a zâmbit și și-a spus în sinea ei că dorința încă-i făcea ochii să lucească, nu se purta așa din cauză că băuse prea mult, prea repede și nu se putea concentra.

Melanie

DUMINICĂ, 17 Iunie

– Bună, eu sunt!

Îi recunosc imediat vocea, deși îmi place să pretind că nu știu cine este. A sunat duminică seara. Este cel mai enervant moment în care ar putea să dea telefon și de aceea a ales s-o facă. Oamenii nu sunt niciodată prea atenți duminică seara, suntem mai vulnerabili și lipsiți de apărare, îngroziți de ziua de luni.

– Bună, Abi!

Încerc să nu pară că gâfâi, chiar dacă simt că am un camion parcat pe pieptul meu. Nu vreau să audă panica, agitația, stresul.

– Mă gândeam că este momentul să discutăm.

Nu vreau să discut cu Abi. Îmi doresc să nu fi trebuit să îi aud vreodată vocea sau măcar numele. În mod ideal, mi-ar fi plăcut să dispară cu totul, dar știu că nu o să se întâmple. Mă forțez să mormăi.

– Despre ce, mai exact?

– Despre nuntă!

Ea pare veselă, așa cum ar trebui să pară miresele. O urăsc pentru asta.

– Mă bucur foarte mult că fetele vor duce florile! O să fie adorabile!

– Da, așa este.

E ciudat că, în toată încurcătura, faptul ăsta este neschimbat. Indiferent de împrejurările în care se face nunta, Abi poate și o să-l transforme într-un eveniment frumos, iar fetele mele adorabile vor participa.

– Am pus să îți trimită direct rochiile. Ai să le primești mâine.

– Bine!

În mod evident, nu prea am avut legătură cu pregătirile pentru eveniment. Liam i-a trimis un mesaj lui Ben, spunându-i că Abi voia să le ia pe fete ca să cumpere rochii. Știam că le-ar fi plăcut, dar și că ar fi trebuit să le însoțesc, și pur și simplu nu aveam chef să fac asta. Nu aș fi suportat să fiu într-un magazin cu rochii de mireasă și să zâmbesc, să aud complimentele pe care Abigail le-ar fi primit inevitabil, ce prietenă minunată e, pentru că le-a rugat pe fiicele mele să ducă florile, sau, și mai rău, să ascult cum i-ar fi explicat vânzătoarei că sunt mama mirelui. Poate sunt egoistă, dar am inventat o scuză. Sfârșit de semestru, zile dedicate sportului, concerte, adunări speciale și excursii școlare, nu aveam timp. Nu m-am putut abține să nu evidențiez că logodna fusese foarte scurtă. Le-am sugerat fără trageri de inimă să aștepte un timp, să amâne nunta, ca toată lumea să ia o pauză. Dacă Ben a retrimis mesajul meu în întregime, ceea ce mă îndoiesc, atunci sugestia mea a fost ignorată. Știam că așa s-ar fi întâmplat. Liam (adică Abi) a trimis înapoi un mesaj simplu, întrebând cât purtau fetele la pantofi și mărimea rochiilor.

Mă întreb ce fel de nuntă o să fie. Îmi imaginez că o să fie elegantă, scumpă, cu un meniu impresionant și că mireasa o să fie frumoasă, iar parfumul florilor, îmbătător. Exact genul de nuntă care mi-ar plăcea în mod normal. Într-adevăr, îmi place orice fel de nuntă, una în care se dansează în hambar m-ar face de obicei să sar de bucurie.

Nunta asta nu o să-mi placă.

Știu că trebuie să merg, cum să nu îmi văd fiul însurându-se? Dar mă îngrozește fiecare clipă. El este prea tânăr, ea este prea bătrână și a

fost cândva căsătorită cu tatăl lui și, chiar dacă Abi nu știe asta, eu știu. Toată situația este ciudată de la început până la sfârșit. Iar acum mai este implicat și un copil. Mă întreb pe cine o să invite. Sigur a studiat cu grijă lista de invitați, ca să evite mofturoșii și criticii. Probabil sunt mulți oameni care se bagă în relația lor, pe care până acum a reușit să o țină ascunsă. Oare ce cred ofițerul stării civile, florăreasa, membrii orchestrei și bucătarul hotelului despre diferența de vârstă, tinerețea mirelui și sarcina ei? Este obișnuită să vadă sprâncene ridicate și să audă chicote înfundate? Sau sunt absurdă? Probabil oamenilor ăstora nu le pasă, dacă sunt plătiți. Dar prietenii ei americani, rudele și colegii ei, colegii lui de școală, de liceu și prietenii de la fotbal cu siguranță au o părere. Se vor schimba lucrurile când o să se vadă unul pe celălalt prin ochii invitaților lor? Oamenii se bagă într-o relație nouă și fragilă, punând întrebări și spunându-și părerea. Oare vocile lor le vor sfâșia relația romantică? Sper că da. Știu că este urât din partea mea. Sunt rea și înverșunată. Sunt frustrată. Nu mă plac în clipa asta.

Dar pe ea o plac și mai puțin.

Nu-mi pot imagina conversația pe care a avut-o când i l-a prezentat pe fiul meu mamei ei. Probabil doamna Curtiz a fost șocată, dezamăgită, spunând ceva de genul „Ei bine, mă bucur că tatăl tău nu este în viață ca să vadă asta!” Este îngrozitor că fiul meu frumos este cauza suferințelor și nemulțumirilor. Întotdeauna mi-am imaginat că o să fie genul de băiat care ar face o posibilă soacră mândră și relaxată, mulțumită că fiica ei o să fie în siguranță și fericită.

– Ce faci? Fetele? Ben? întreabă Abi ca și când am fi doar niște vechi prietene care își spun ultimele noutăți după câteva săptămâni în care nu s-au văzut, nimic mai chinuitor sau traumatic.

– Bine, mormăi eu, într-un fel care clar indică opusul.

Ei nu îi pasă.

– Bun, bun!

Trece o clipă și sunt obligată să întreb:

– Tu ce faci?

Intenția mea este să fiu clară, eficientă și amabilă sau cel puțin să nu fiu de-a dreptul nepoliticoasă, dar chiar nu vreau să aflu nimic despre viața ei.

– Ne obișnuim unul cu celălalt. Învăț totul despre micile lui capricii.

Momentan mă simt triumfătoare. Capricii? Niște chestii care i se par dezgustătoare, enervante, care pot să le aducă despărțirea.

– Cum ar fi?

Ea râde sfioasă. Sfioasă! Ca și când el ar face-o mai tânără.

– O, știi tu, cum își pune feliile de pâine unele peste altele, cu câțiva zeci de centimetri de gem. Este adorabil!

Așadar e adorabil. Nu enervant. Nu știu cum obișnuiește Liam să mănânce gemul. Alaltăieri am deschis dulapul și am observat că avem trei borcane cu gem de căpșuni. Am continuat automat să pun un borcan în coș în fiecare săptămână. Nu mi-am dat seama că, de când Liam nu mai locuiește cu noi, nu mai mâncăm atât de mult.

– Este foarte încântat că o să devină tată. I-a plăcut să meargă la ecografie. A insistat să vină. Ce moment tandru și minunat a fost!

Nu știu ce să spun. Este evident că încearcă să mă enerveze.

– În orice caz, sun ca să fac niște planuri pentru eveniment. Mai sunt doar cinci zile. Nu-mi vine să cred!

– Nici mie, mormăi eu.

– O, haide, Mel! Nu fi morocănoasă!

Ei îi place discuția.

– Vreau ca fetele să vină la hotel înainte de ceremonie.

– Nu este necesar. Putem să ne întâlnim acolo, cu cinci minute înainte de începere.

Nu vreau să lungesc evenimentul mai mult decât trebuie. Dar apoi îmi aduc aminte că o să dureze la nesfârșit. O să fie soția lui și mama copilul său.

– Este tradițional să facem niște fotografii înainte de slujbă. Vreau ca fetele să apară în fotografii, spune ea cu siguranța unui monarh.

– Bine, mormăi eu, resemnându-mă indignată.

– Te-ai apucat de croșetat? spune Abi. Știu că este puțin pe dos, dar multe cupluri procedează așa în ziua de azi, nu-i așa?

Refuz să îi răspund la întrebare, să îi fac pe plac.

– Nu ești încântată că ai să devii bunică?

Veselia i se simte în glas. A câștigat. Lupta, războiul. Bineînțeles că da. Se înarma când încă nici nu-mi dădusem seama că suntem inamice.

– La ce oră vrei să venim? o întreb eu.

– Pe la zece. Am rezervat tot hotelul, mulți dintre invitații noștri au camere, deoarece vin de departe. Vom servi șampanie la barul de la recepție toată dimineața. Îți amintești barul, Mel? Este somptuos.

Fiecare cuvânt este ca o lovitură. Îmi aduc aminte că am fost acolo, când eram sub farmecele ei. Oare-l alesese ca să-mi toarne sare pe răni? Adică, există și alte hoteluri în Northampton. De ce să se căsătorească aici? De ce nu în Londra? Credeam că le-ar fi convenit mai mult prietenilor ei din presă.

– Bine. La zece.

– Ce flori crezi că ar trebui să ducă fetele? mă-ntreabă când sunt pe cale să închid.

– Nu le-ai comandat încă?

Este târziu ca să se mai ocupe de detalii precum florile pentru petrecerea de nuntă, dar îmi reprim impulsul de a-mi păsa.

– O, am comandat și coșuri cu petale, și buchete de trandafiri mici. Mă întrebam doar care crezi că ar fi mai potrivite. Adică, te consider un fel de domnișoară de onoare.

Strâng telefonul atât de tare, încât degetele mi se albesc și printre dinții încheștiți îi spun:

– Sunt sigură că orice ai alege, florile o să fie minunate. Ai gusturi bune.

– Nu-i așa? spune ca și când mi-ar fi dat ghionturi și mi-ar fi făcut semn din ochi.

– Nu mă refeream la...

În mod evident, nu făcusem aluzie la faptul că are gusturi bune la bărbați. M-a costat să îi fac un compliment și, dezgustată, vreau să mă dau cu capul de zid din cauză că vorbele mele ar putea avea un sens mai profund. Sunt neliniștită. Nu gândesc clar.

– Am comandat florile de la florăria micuță și minunată din centrul de grădinărit din Wolvney, spune Abigail. O știi. Se numește Bloomin' Lovely¹.

O știu. O cunosc și pe proprietară, are un fiu în clasă cu Lily. Sunt sigură că i-am zis asta lui Abi când am trecut odată pe acolo, deci nu cred că alegerea este întâmplătoare. Probabil știe că apropierea o să mă stânjenească oarecum.

– De acolo îți iei florile? Credeam că de pe undeva din Northampton.

– Chiar încerc să fac evenimentul cât mai local, știi, pentru Liam. Nu are niciun sens. În mod tradițional, miresele încearcă să sărbătorească legăturile cu zona din care se trag ele, nu cu a mirelui, și în orice caz, de ce i-ar păsa lui Liam de unde sunt comandate florile? Mi-o imaginez pe Abi chicotind în sinea ei. Numele magazinului pare potent, cu aluzii la fertilitate, rodnicie și fecunditate.

– Poți să iei florile dimineață și să mi le aduci? Adică, e logic dacă le aduci pe fete la hotel.

Văd că mă blochează, asigurându-se că nu mă răzgândesc în ziua aia. Nu așteaptă să-i răspund, considerând că sunt de acord. Îmi forțează mâna.

Mamele se grăbesc spre tsunami ca să își salveze copiii. Găsesc puterea de a ridica mașini. Se întorc în clădiri incendiate. Știu, deoarece mi-am petrecut mult timp căutând pe Google acte de eroism pe

¹ Înflorește minunat (în lb. engl. în orig.). (n. tr.)

care le-au făcut mamele pentru copiii lor. În fiecare caz, mamele spun că nu este eroism, ci mai simplu de atât. Este ceva instinctiv. Am citit despre o mamă canadiană care s-a aruncat între o pumă de patruzeci de kilograme și copilul ei. A fost schilodită, dar au supraviețuit amândoi. Am înțeles ironia. Mă simt zădărnicită. Este o realitate dezolantă, dar singurul mod prin care îi pot arăta fiului meu cât de mult îl iubesc este să nu fac nimic, să nu spun nimic și să pretind că îi accept alegerea. Este ciudat să știu asta și totuși să vreau să o ucid. Adică, nu cu adevărat, dar, ei bine, pe-aproape. Pentru prima dată, înțeleg la ce se referă oamenii când vorbesc despre crime pasionale. Când lucrurile scapă de sub control, când nu te poți abține. Nu o plănuiești. Pur și simplu nu poți să *nu* o faci. Nu poți să faci ce trebuie. Nu mai știi nici măcar ce înseamnă asta.

Mi-o imaginez dispărută. Nu chiar împingând-o sub un autobuz. Doar dispărută.

– Mda, am să iau eu florile.

– Excelent! Atunci rămâne stabilit. Uite, nu mai am timp să vorbesc. Ar trebui să plec. Mă întâlnesc cu Liam să luăm cina. Ne vedem în ziua cea mare! Să-mi trimiți un mesaj dacă e vreo problemă cu rochiile.

Apoi închide.

Arunc telefonul în zidul holului și acesta lasă o adâncitură satisfăcătoare. Nu pot să cred că odată l-am vopsit special pentru sosirea ei. Mai logic ar fi fost să mă pregătesc baricadând ușa, încălzind smoala și ascuțind cuțitele.

Liam

VINERI, 22 IUNIE

Dan sforăie și dă vânturi. Știu că, potrivit tradiției, cavalerul de onoare rămâne peste noapte înainte de nuntă, dar regret sincer că împart camera de hotel cu el. Nu este doar mult mai puțin înmiresmat decât Abi, ci pur și simplu... nu știu. Aș fi vrut să fie treaz și să vorbească, în loc să doarmă. În mod normal, vorbește mult. Non-stop. De aceea i-am cerut să îmi fie cavaler de onoare. Subiectele preferate sunt: fotbalul, băutura și sexul. Joacă fotbal și bea foarte mult, însă nu prea face sex. Confundă mult dorințele cu realitatea și minte cu măiestrie. Pe Abi a îngrijorat-o destul de mult discursul lui. L-a obligat să scrie ce intenționa să spună și să îi arate, după care i l-a corectat ca o profesoară de engleză. Ei bine, ca să fiu exact, a plătit un profesionist să îl rescrie complet. Cred că Dan s-a supărat un pic, chiar lucrase la discursul lui, dar Abi spune că pălăvrăgeala lui redefineste banalul. Presupun că poate să vorbească mult despre nimic. Asta îmi place la el. Nu este profund.

Totul pare profund acum în viața mea.

Mă uit la telefon. Snapchat-ul este plin de mesaje de la prieteni. Majoritatea sunt doar niște *meme*-uri care ridiculizează căsnicia. Știi, imagini cu mirese sexy însoțite de bule de dialog „Acum pot să mă îngraș” sau cuvinte de înțelepciune precum „Căsnicia – un

pachet de cărți de joc: începe cu inimi și diamante și se termină cu tine, care-ți dorești o bătă sau o sabie“. Am primit câteva asemănătoare de când am trimis invitațiile. În mod normal, mă fac să râd.

Azi, mă cam enervează. Nu sunt sigur de ce.

Abi mi-a trimis o fotografie cu sânii ei. Sunt minunați. Mă învelesc. Nu că aș fi trist. Probabil neliniștit. Asta e. Este de așteptat, nu? Vorbim acum doar pe Snap, după toată situația aia cu nenorocitul de Rob care amenința să posteze înregistrarea video pe care i-a trimis-o mama. Mă deranjează că o are. Știu că a promis să nu o publice acum că sunt divorțați, dar, așa cum spune Abi, s-ar putea răzgândi în orice clipă. Este bine că nu mai vreau să intru în politică, ar putea să ne șantajeze cu asta pentru totdeauna. În mod evident, este un ticălos.

Dan se trezește sforăind prea tare, apoi se întoarce și adoarme din nou. Este cinci dimineața. Nu mă aștept să fie treaz, în urmă cu doar patru ore încă mai beam. Totuși, Austin ar fi stat treaz cu mine.

Îmi verific mesajele. În mare parte sunt doar de la părinți, deci, de fapt, nu mă aștept la nimic. Este puțin probabil să înceapă brusc să îmi trimită sfaturi părintești extaziate și urări. Dar... Ei bine... Doar verific.

Apoi mă uit pe Facebook. Am un mesaj de la Marsha, cea mai bună prietenă a Tanyei. Îmi place de Marsha. Ei bine, îmi plăcea. Ne-am înțeles destul de bine ca iubit și cea mai bună prietenă. În mod evident, acum nu ne prea înțelegem. „Ești un nenorocit. Știi ce ai făcut? Tanya este distrusă.“ scrie în mesajul pe care mi l-a trimis la două dimineața. Pariez că era beată. Șterg mesajul, dar încă aud cuvintele. Sunt destul de adevărate, încât să mă afecteze. Chestia este că eu și Tanya ne potriveau. Chiar țineam la ea. Atunci, credeam că o iubesc. Nu am vrut să o rănesc. Dar apoi a apărut Abi. Nu era ca și când le-aș fi comparat. Abi era din altă lume. Sexul, Londra, hotelurile, iar acum copilul. A fost o mare aventură. Totuși, chiar mi-e dor de Tanya. Este drăguță. Obişnuiam să râdem împreună.

Îi trimit lui Abi un Snap, dar ea nu-mi răspunde. Presupun că a adormit.

Camera este înăbușitoare. Dan a oprit aseară aerul condiționat, spune că îl face să răgușească.

Îmi întorc perna ca să găesc un petec rece. Mama îmi spune întotdeauna să fac asta. Închid ochii și încerc să adorm din nou. Parcă o aud spunând „Te așteaptă o zi lungă, încearcă să dormi puțin și ai să te simți mai bine“.

Vocea mamei. Cât de ciudat e? Nu este ca și când aș fi auzit-o cu adevărat vorbind cu mine și, chiar și când am auzit-o, nu mi-a zis decât lucruri urâte pe care nici măcar nu voiam să le ascult. Abi este o sfântă că a iertat-o pentru înregistrarea video și toate ticăloșiile pe care le-a făcut. Abi se gândește doar la mine tot timpul. Întotdeauna spune că-și dorește doar ce mă face fericit. De aceea s-a împotrivit să o invit pe mama la nuntă. Mi-a zis că bineînțeles că știe că e normal să o invit, deoarece eram îngrijorat că într-o zi am să regret că nu am invitat-o, dar a încercat să mă oprească, pentru că nu voia să mă vadă rănit dacă mama ar fi refuzat să vină la nuntă. Abi are dreptate. M-ar fi rănit foarte mult. Totuși, nu a făcut-o. A spus că avea să vină. Abi mă tot avertizează să nu îmi fac mari speranțe. Chiar dacă ar veni, spune că nu înseamnă neapărat că o să accepte situația. Abi mă tratează ca pe un adult. Recunoaște că unele lucruri nu pot fi reparate.

Nu știu dacă mama o să vină sau nu. Ea pur și simplu nu poate accepta că suntem un cuplu. Abi mi-a spus că relația dintre ele a fost mereu ciudată și că mama o invidia tot timpul, că se certau mereu de la băieți când erau tinere. Chestia asta mă tulbură. Nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Abi spune că mama mă consideră ultimul băiat dintre cei pentru care a luptat ea. Este foarte ciudat.

Dar, ei bine, sper oarecum să vină. Știu că tata și fetele au să vină, dar aș vrea să fie și mama aici.

Este nebună, enervantă și autoritară, dar este mama mea.

Melanie

Primul lucru pe care îl fac atunci când mă trezesc în marea zi este să mă uit la telefon. Sper că am primit un mesaj de la Liam în care mă anunță că vrea să anuleze totul. Nu am primit.

Ben se agită, se întoarce spre mine și mă vede ținând telefonul.

– Cel puțin acum ai noul lui număr.

– Da.

Deși, de fapt, i-a trimis mesaj lui Ben, nu mie, deci nu mi l-a dat el, ci Ben. Dar, da, îl am. Un mod de a-mi contacta fiul. Un colac de salvare.

Este o dimineață călduroasă. Nici urmă de briză. Razele soarelui trec prin draperii, înăbușind aerul nemișcat și luminând praful de pe toate suprafețele. Îmi aduc aminte de zicala „Fericită este mireasa scăldată-n razele soarelui“. Poate așa este. Dar, după părerea mea, azi este mult prea cald pentru o nuntă. Pleoapele și florile se vor moleși, părul o să aibă tendința să se încrețească, nu să se onduleze, gâturile oamenilor se vor usca și ei vor bea mai multă șampanie decât ar trebui. Se vor enerva mai repede. Este o zi de mers la plajă. Cerul albastru și senin se sprijină de coama valurilor, nu este o zi de stat în oraș. Aș vrea să pot fugi.

Cobor din pat și deschid fereastra. Inspir adânc, dar simt că mă sufoc.

– Îți amintești de perioada Ben Ten? îl întreb pe Ben. Avea o găleată și o lopățică Ben Ten. Îți aduci aminte că le-am cumpărat din Frinton-on-Sea¹?

Aș da orice să fim o familie normală, să înghesuiam prosoapele și șezlongurile în portbagaj, certându-ne în privința locurilor din mașină, plângându-ne că se circulă greu și cu gândul la înghețate.

Ben stă întins cu mâinile la ceafă. Pare frumos și capabil. Nu îmi amintesc de ce am crezut că familia mea nu este suficientă, de ce am crezut că am nevoie ca Abi să rămână cu noi ca să ne facă viața mai interesantă.

– Sigur că da! răspunde Ben zâmbind larg. Avea o cutie pentru prânz Ben Ten și un prosop de baie.

Amintirea m-a făcut să zâmbesc.

– Chiloți, șapcă, cort.

– Fotoliu pară.

– Îi plăcea pentru că avea numele tău.

– Sau poate mă plăcea pentru că aveam numele lui Ben Ten, râde Ben.

– Îți amintești cum ne vedeam de treburile noastre când brusc a rămas nemișcat, iar apoi a început să își lovească încheietura mâinii?

– Omnitrixul lui, mă corectează Ben. Și striga „Sunt Heatblast! Sunt Diamondhead!”

Râd impresionată.

– Cum de îți amintești numele personajelor?

– Ușor, mi se pare c-a fost ieri.

Și așa este. Asta e problema. Încă îi mai văd trupușorul tremurând de entuziasm. Încă îi mai simt greutatea în poală și-l văd cu buzele țuguite când șoptește cuvintele din cărți. Probabil Ben se gândește la același lucru, deoarece mă întreabă:

– Îți aduci aminte că-i plăcea să-l țin pe umeri când mergeam pe stradă?

¹ Orășel de la malul mării, în Essex, Anglia. (n. tr.)

– A făcut-o mai mult timp decât ar fi trebuit.

– Da, probabil.

– Credeam c-ai să ai probleme la coloană!

– „Tată, tată, fă-mă regele castelului!”

Ben repetă propoziția pe care Liam obișnuia să o strige.

– Da! Asta spunea. Iar tu nu ai putut să-l refuzi niciodată. A trebuit să o avem pe Imogen doar ca să îl faci să meargă, am adăugat eu râzând.

Am tăcut amândoi, pierduți în amintiri. Acolo eram în siguranță. Mă așez din nou pe pat, nefiind încă gata să încep ziua. Nu sunt sigură că am să fiu vreodată pregătită.

Ben mă sărută pe frunte cu tandrețe.

– Ar trebui să îi trimiți un mesaj.

– Și ce să-i spun?

– Niște cuvinte frumoase.

Mă întreb dacă Liam este neliniștit, entuziasmat sau chiar singuratic? Oare au respectat tradiția și au dormit separat aseară? Dacă da, unde a dormit Liam? Cine este acum cu el? Sper că este la unul dintre prietenii lui, poate la Dan, este un băiat amuzant și relaxat. Ar fi o companie bună. Sper că are pe cineva.

Îmi sună telefonul. Îl iau fără măcar să mă uit cine sună. Sper că l-am invocat cumva pe Liam gândindu-mă la el, tânjind după el.

– Liam! am spus nerăbdătoare.

– Ăăă, nu, sunt Jennifer.

Pentru o clipă, nu am știut cine este Jennifer. Nu recunosc vocea. În mod evident, apelantul își dă seama de asta și mă ajută.

– Sunt mama lui Austin.

– Jen, bineînțeles! Scuze, eram confuză.

Ben sare din pat și profită de ocazie să facă un duș. Trebuia să fim eficienți în dimineața asta, dacă voiam să pregătim fetele și să ajungem la hotel până la zece.

– Ai o zi plină? întreabă Jen, ca și când ar fi în cameră și ar vedea ce repede a plecat Ben.

– Ei bine, cred că da.

– Nu te rețin. Mă-ntrebam doar dacă știi ceva despre regulile privind confetti?

– Confetti?

– N-am vrut să sun la hotel, deoarece ei sunt obligați să-mi spună că nu sunt permise, dacă întreb, și chiar nu vreau să fiu refuzată. Uneori sunt întrebări pe care mai bine nu le pui. Mie-mi plac, ție nu?

– Ei bine, cred că da.

Nu prea pot să țin pasul cu discuția.

– Dar m-am gândit că poate mireasa ar prefera petale sau chiar orez, nu-i așa că-n ziua de azi unele fete nu mai preferă confetti? Vopseaua le pătează rochiile. Acum sunt în centrul Paperchase. Au o gamă diversă. Mă întrebam dacă petalele să fie roz sau albe? Sau să aleg inimioare satinat. Adică, este o nuntă cu tematică și pusă la punct sau pot să risc?

Jen pare entuziasmată. Fericită. A trecut atât de mult timp de când am mai auzit vreo emoție în vocea ei, că nu prea știu cum-i să răspund. De când Austin a fost ucis, glasul ei a fost plin de tristețe. Amărât. Monoton.

– Vii la nuntă? o întreb eu.

– Ei bine, da. Am fost invitați.

Într-o clipită, Jen pare mai puțin fericită, mai puțin sigură, iar eu îmi dau seama că încrederea ei atârână de un fir de păr. Mă simt îngrozitor.

– Absolut, bineînțeles! Mă bucur foarte mult că v-a invitat.

Și vorbesc serios, pentru că gestul lui Liam arată că nu s-a schimbat. Este amabil, grijuliu și, mai important, legat de vechea lui viață.

– Doar că nu prea am avut de-a face cu pregătirile pentru nuntă. Nu am știut că se căsătoresc, recunosc eu. Ar fi minunat să vă văd pe tine și Matthew. Cu adevărat minunat!

Jen își dă seama imediat că ceva este puțin ciudat, dar încearcă să treacă repede mai departe peste posibilele probleme.

– Mireasa se ocupă în general de pregătirile pentru nuntă, nu-i așa? Presupun că mama ei este foarte ocupată, nu? De vreme ce ei sunt atât de tineri, îmi imaginez că au să aibă nevoie de îndrumări.

Măcar cu asta de-aș fi avut de-a face, cu o cuscră competitivă.

– Situația e un pic mai complicată, recunosc eu.

– Cum așa? întreabă calmă Jen.

Stilul ei sugerează că nimic nu o poate surprinde sau șoca. Presupun că nimic nu mai poate.

– Se însoară cu o prietenă de-a mea, de fapt, cu una pe care o știu din facultate. Cu o femeie de vârsta mea. Este însărcinată, spun fără să mă gândesc.

– O, înțeleg.

– Nu asta mi-am imaginat pentru el.

– Nu, presupun că nu.

Liniștea și acceptarea se simt în glasul ei.

– Ne-am certat din cauza asta. Liam s-a lăsat de școală. Nu o să meargă la facultate.

– Îmi pare rău să aud așa ceva.

Ea este atât de liniștită și calmă, încât mă trezesc adăugând:

– Abi, femeia cu care se căsătorește, a fost măritată cu tatăl lui.

– Îmi pare rău, acum nu mai înțeleg.

– Cu tatăl lui biologic. Liam nu știe.

– Ea știe?

– Nu. Nu știu cum să procedez. Dacă îi spun acum lui Liam, o să creadă că am ales momentul ăsta sperând că am să opresc nunta, dar dacă nu îi spun și află mai târziu, o să avem și mai multe probleme, iar el nu o să mă ierte niciodată.

– Este foarte dificil, recunoaște Jen.

Ea este singura persoană, în afară de Ben, căreia i-am mărturisit atât de multe. Ne cunoaștem de când băieții noștri aveau cinci ani; știu că nu o să bârfească și nu o să se bucure cu răutate, că o să se abțină să facă scandal sau să fie ipocrită. Pur și simplu o să-și dorească tot ce e mai bun pentru Liam.

– Ce ar trebui să fac? o întreb.

Jen oftează. Este un oftat prelung și lent care-mi confirmă că nu este sigură, că nu există răspunsuri ușoare. În cele din urmă, îmi răspunde:

– Tu alegi, Mel. Mă tem că nu pot să decid în locul tău.

– Nu, știu, mormăi eu descurajată.

– Dar dacă îți pot da un sfat...

– Da, te rog! Sunt disperată să primesc un sfat.

– Să nu-l pierzi! spune și închide telefonul.

Mă așez pe marginea patului cu telefonul în mână, tremurând, și fac ce trebuie să facem toți din când în când: inspir adânc și expir lent de câteva ori. Nu trebuie să-l pierd.

De când am văzut înregistrarea aia video cu Abigail și Liam făcând... ei bine, știi tu... m-am întristat foarte mult. Deoarece chiar l-am pierdut. Băiatul meu a dispărut din fața ochilor mei. Ba chiar mi s-a părut că am trecut prin mai multe etape ale suferinței. Prima dată, de negare. Nu, nu. Nu băiatul meu! Fiul meu drag, muncitor și bine intenționat nu ar fi făcut ceva atât de iresponsabil și stupid. El nu ar fi renunțat la toate șansele pe care le are. Apoi, de furie. Nu m-am considerat niciodată o persoană furioasă; nu am știut că sunt atât de furioasă, încât să mă răzbun pe Liam, Abigail, Ben, Rob și apoi pe mine. În mare parte, pe mine. Am zăbovit și m-am complăcut în starea aia mai mult decât era sănătos. Dar acum văd că nu am timp să mă târguiesc sau să fiu depresivă, trebuie să accept repede. Lucrurile nu sunt ideale, dar ar putea fi mult mai rele. Ar putea fi iremediabile. Știu că Jen ar da orice să schimbe locul cu mine. Nu i-ar păsa cu cine s-ar căsători fiul ei, dacă ar trăi. Fiul meu este în viață.

Și urmează să se nască un copil.

O nouă viață. Un nou suflet. O ființă care o să aibă nevoie de toată dragostea și tot sprijinul posibil ca să reușească în viață. Deoarece lumea este dură. Se întâmplă lucruri rele. Familia și prietenii sunt acolo ca să compenseze, să aline. Iar Liam este tânăr, asta e

singura mea obiecție, sursa fricii și dezamăgirii mele. Este tânăr. Încă are nevoie de mine. De noi. Nu pot schimba situația prezentă. Pot doar să îl sprijin. Pe fiul meu. Pe copilul meu neașteptat. Ființa care m-a schimbat dintr-o studentă fără griji, într-o Boudica¹. Am promis să am grijă de el, indiferent ce s-ar abate asupra noastră. Acum, Abi a rămas însărcinată pe neașteptate. Mi-aduc aminte cum îmi spunea că tânjește după un copil, iar acum o să aibă unul. Mă concentrez la ce este important. Abi trebuie să îl iubească pe Liam. El cu siguranță crede că o iubește. Nu sunt de acord cu așa ceva și nici nu-mi place, dar asta e situația. S-ar putea să se descurce, dacă se iubesc și dacă îi ajutăm noi. Dacă nu își pierde energia sau concentrarea, de exemplu certându-se cu mine, atunci poate o să aibă o șansă.

Brusc, sunt copleșită de nevoia puternică de a-i spune lui Liam că îl iubesc. Că am să-l iubesc întotdeauna, indiferent de situație. Îi trimit un mesaj.

Frumoasă vreme! Mama. Sunt îngrozitor de britanică. Urmează să-i ofer o cană cu ceai. Aștept o clipă. Apoi îl trimit pe al doilea. *Te iubesc!* Pentru că așa este. Asta spune tot. Aștept.

Și aștept.

Respir.

Aștept.

Telefonul țiuie.

Bine de știut! Ne vedem mai târziu!

Bine de știut! Bine de știut! Răspunsul standard al lui Liam care înseamnă că „totul este bine“. Simt că mi se relaxează umerii de ușurare. Suntem bine. Totul o să fie bine.

– Haideți fetelor! strig prin peretele dormitorului. Trebuie să vă treziți!

Le aud țipând și chicotind. Nu trebuie să le spun de două ori.

¹ Regină a icenilor, care a condus răscoala antiromană din anul 61 d.Hr. (n. tr.)

Abigail

Așadar, Mel l-a iertat pe Liam. Emoția mării zile a determinat-o, s-a gândit bine și a găsit puterea să îl ierte, iar el la rândul lui, s-a înmuiat. Imediat. Gândul ăsta o enerva pe Abigail. Nu făcea parte din planul ei. În ciuda a ceea ce-l făcuse pe Liam să creadă, nu intenționa câtuși de puțin să facă parte dintr-o familie mare și fericită. Nu pentru asta venise în Regatul Unit.

Liam o sunase în momentul în care primise mesajul de la mama lui. Îi spusese că o sunase ca să găsească un videoclip pe YouTube despre cum să facă un nod de cravată Windsor, dar, din vocea lui, Abi își dăduse seama că era amețit de entuziasm.

– O, da, și mama mi-a trimis mesaje. Cred că acum suntem cu toții în regulă.

– Serios? De ce? Ce a spus?

– Că mă iubește.

Părea ușurat, timid, ca și când s-ar fi îndoit de asta. Abigail nu se îndoise niciodată. Depindea de asta.

– Mă bucur pentru tine! a mințit Abigail. Ce i-ai răspuns?

Trebuia să știe totul. Din fericire, Liam de obicei îi spunea. Înainte de sosirea lui Abi, Liam îi spunea mamei lui mai mult sau mai puțin despre orice lucru din viața lui. Nu era secretos din fire, ea fusese nevoită să îl învețe așa. Abi nu spunea că o înlocuise pe Mel,

ar fi fost ciudat, dar trebuia să admită că, probabil, îi împărțășea mai multe decât ar fi considerat necesar un bărbat de patruzeci de ani.

– I-am răspuns „Bine de știut“.

Abi era mulțumită. Nu îi oferise lui Mel siguranța după care probabil tânjea, nu îi scrisese „Și eu te iubesc!“ Dar pe de altă parte, el a adăugat:

– Este expresia noastră. „Bine de știut!“ Ca un cod.

Abi era furioasă. Nu voia ca ei să aibă „chestii“, „coduri“.

– Ei bine, mă bucur! Ziua o să fie mai plăcută și frumoasă dacă mama ta încă n-a apucat să se poarte urât, a remarcat ea.

– Corect! a râs Liam, puțin neliniștit. Cred că o să fie bine.

– Sunt sigură că ai dreptate. Te iubesc!

– Și eu te iubesc! i-a răspuns Liam.

Ei nu aveau o „chestie“. Spuneau doar ce zicea toată lumea.

Abi a închis telefonul.

Melanie

Ajungem la hotel la ora zece fără cinci. Ben se duce să parcheze mașina, dar eu, Imogen și Lily coborâm și zăbovim la recepție, ținând cutia imensă cu florile pentru nuntă. Fetele sunt pline de energie, ținăie, sar, se învârt, stau de vorbă și chicotesc. Este o plăcere să le privesc. Nu știu ce le entuziasmează mai mult: gândul că sunt fetele care aduc florile sau că îl văd pe Liam. Hotelul se află în centrul orașului și, chiar dacă este devreme, este foarte cald. Toate ușile și ferestrele sunt deschise și cineva se agită căutând ventilatoare electrice. Exisă o mică curte care fusese în mod clar aranjată de un grădinar priceput. Ne plimbăm pe acolo, sperând să găsim ceva umbră sau să simțim briza. Inspir parfumul dulce al florilor și ascult foșnetul ierbii aspre. A fost udată recent și se simte în aer mirosul așchiilor de lemn umede și al frunzelor. Parfumul de lavandă și eucalipt mă calmează. Este un progres, deoarece ieri credeam că îmi trebuie un cocktail puternic din Valium și alcool ca să trec prin chinul ăsta. Ben apare și spune că vrea să-l caute pe Liam, care se pare că este undeva în hotel cu prietenii lui, cavalerii de onoare. Întreb la recepție de Abi și mi se spune că este în apartamentul de la etajul cinci.

Abi deschide ușa. E strălucitoare. Deja e îmbrăcată cu rochia de mireasă. O privesc din cap până în picioare. Are o rochie elegantă și

mulată care se potrivește doar acelor femei zvelte. Este foarte delicată, o cascadă de șifon și dantelă. Fetele se entuziasmează și mai mult. Sar și țipă. Abi se apleacă spre ele, le sărută și le spune că arată minunat. Ne primește înăuntru.

– Intrați, intrați!

Intru cu bune intenții.

– Arăți minunat!

Este splendidă, superbă, frumoasă. Eu sunt doar drăguță. Își atinge pânțele. Instinctiv sau poate doar să-mi aducă aminte că e însărcinată, ca și cum aș fi putut uita vreo clipă. Mă străduiesc mai mult.

– Ești frumoasă!

– Mulțumesc!

Răspunsul ei este cam rece. Credeam că o să se înmoaie la primul semn că agreez situația și pe ea, dar se pare că nu.

Camera de hotel este imensă, ocupă toată suprafața ultimului etaj. De fapt, este mai degrabă un apartament decât o cameră. Este decorat cu gust în nuanțe deschise de gri, alb și argintiu. Fetele țopăie, se rotesc și chicotesc, atrase de nenumărate ori de oglinda uriașă, încântate de cum arată. Rochiile alese de Abi pentru Immie și Lily sunt incontestabil minunate. Sunt de un alb strălucitor. Copiii cu pielea mai albă s-ar chinui să poarte acea culoare, dar arată senzațional pe fetele mele. Corsajele simple, fără mâneci, sunt brodate și continuă spre fustele din tul imense, lungi până la gambe, iar beteliile din satin de culoare verde-închis sunt legate la spate în funde imense.

Abi mă măsoară din priviri. Știu că ținuta mea nu este deosebită. Nu am avut niciun chef să-mi cumpăr ceva nou și în ultima clipă am scos primul lucru pe care l-am apucat din dulap, o rochie dreaptă albastră. Acum îmi doresc să mă fi străduit mai mult, pe de o parte ca să îl liniștesc pe Liam când o să mă vadă și, pe de altă parte, ca să evit să fiu atât de ștearsă în comparație cu strălucirea lui Abi. Nu că ar fi rezonabil să compari o mireasă cu un invitat, dar, fiind mama mirelui, poate oamenii aveau așteptări mai mari de la mine.

Nu va fi ușor.

Mă gândesc la Jennifer și Austin. Sunt recunoscătoare și zâmbesc hotărâtă.

– Nu știam că este o nuntă cu ținută obligatorie, spun scuzându-mă.

– Ai fi putut să dai un telefon și să întrebi, îmi răspunde Abi, dar nu îmi confirmă dacă este sau nu, așa că nu-mi dau seama cât de prost sunt îmbrăcată.

În mod evident, nu intenționa să îmi ușureze situația. Încă mai țin cutia imensă cu flori în care se află buchetul ei, coronițele, buchețele și coșurile cu petale de trandafir pentru fete.

– Am să le duc în baie. Acolo e mai rece și vor rămâne proaspete mai mult timp, am propus eu.

În baie, îmi bag repede mâinile sub jetul de apă rece, este un truc învățat de la mama, ca să mă răcoresc. Ies și le spun fetelor să se calmeze. Le dau câte un pahar cu apă și le rog să stea liniștite în fața televizorului din dormitor cât discut cu Abi. Nu par dornice să o facă, dar se supun. Au fost mituite și amenințate cu toate lucrurile posibile și știu că este important ca astăzi să se comporte impecabil.

De îndată ce mă întorc în sufragerie, mă avânt să-i țin discursul pregătit.

– Uite, Abi, am avut ceva timp să mă gândesc la toate. Și la împrejurări, spun dând din cap spre pânțele ei doar un pic rotunjit.

Unele femei încep să se împlinescă imediat, dar știam că nu e cazul lui Abi. Fără îndoială, la nouă luni o să aibă o burtă ca o minge de baschet și niciun alt semn de sarcină: glezne umflate, fund lăsat sau bărbie dublă. Îmi alung gândul. Ar trebui să fiu concisă.

– Cred că ți datoriez...

Cuvintele mi se opresc în gât.

– O scuză?

Abi se îndreaptă spre o masă pe care se află o găleată cu gheață și în care este o sticlă de șampanie la rece.

– Da, probabil.

Nu cred că sunt pregătită să-mi cer scuze până la capăt, adică, ea este cea care... Îmi opresc șirul gândurilor.

– Cu siguranță mi-ar plăcea să apăs pe butonul de resetare. Vreau să funcționeze relația asta.

– Chiar vrei?

Pare sceptică. Nu prea pot să o condamn. Nici eu nu cred cu adevărat.

– Este ideea lui Ben?

– Nu, dar cu siguranță asta vrea și știu că și Liam și-o dorește.

– Ți-a spus el asta? întreabă ea tăios.

Dau din cap cu tristețe.

– Nu, încă nu am vorbit, dar știu că asta își dorește, așa că...

Ridic din umeri. Nu pot să mint. Nu este chiar ceea ce îmi doresc. Este următoarea alegere bună, ce o să funcționeze în lumea în care m-am trezit. Este un compromis.

– Deci o să dăm pagina. O luăm de la început? întreabă ea.

– Mi-ar face plăcere.

– Și chiar crezi că putem trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

Abi se ridică în fața mea, o mireasă în toată splendoarea. E frumoasă, dar o nouă emoție i-a înlocuit strălucirea blândă. Pare mai însuflețită decât oricine altcineva. Expresia ei tăioasă mă descurajează. În ciuda dorinței mele de a fi prietenoasă, mă trezesc gândindu-mă la vampirii din filmele de groază, după ce s-au hrănit cu sângele cuiva. Abi ia sticla de șampanie, iar apoi scoate eficient dopul. Pocnetul mă face să tresar.

– Chiar nu știi, dar cred că ar trebui să încercăm, de dragul lui Liam, răspund eu. *Sincer.*

– Mel și sinceritatea. Uite și enigma! Să fie o enigmă sau un oximoron? Ea râde și scutură din cap când începe să toarne un pahar de șampanie.

– Deci, spune-mi, *sincer*, Ben știe?

Sunt confuză.

– Ce să știe?

– Că Rob este tatăl lui Liam, spune Abi calmă.

– Tu *știi*?

Încremenesc. Prinsă pe picior greșit, mă îngrozesc, dar brusc îmi dau seama că are sens. Nu e ca și când m-aș fi luminat, ci parcă aș fi intrat într-un con de umbră rece și tristă.

Abigail

– Bineînțeles că știu. De aceea sunt aici. În viața ta.

Abigail nu a adăugat „să stric lucrurile“, dar aluzia plutea în aer.

– Vrei un pahar de șampanie? Mi se pare că ai nevoie să bei ceva.

Lui Abigail i-a plăcut să o vadă pe Mel clipind de nenumărate ori. Era șocată sau voia să plângă? Oricare din cele două reacții era un rezultat. Mel tremura. S-a împleticit și s-a așezat pe scaun. Asta a făcut-o pe Abigail să se gândească la una dintre jucăriile de piscină, când era înțepată. Stafidită, dezumflată, zbârcită și inutilă.

– Cum ai aflat? Nu am vrut să aflî niciodată, s-a bâlbâit uluită Mel.

– Serios?

Abigail era sceptică.

– Niciodată, a insistat Mel. Imediat ce mi-am dat seama că sunt însărcinată, prima dată am fost șocată că s-a întâmplat, iar apoi mi-a fost teamă că ai să aflî.

– Că am să aflî ce cățea ești, vrei să spui?

– Că ai să aflî și ai să suferi. Asta-i motivul pentru care am abandonat facultatea, am pierdut toate șansele și mi-am sacrificat toate prietenii. Mi-am sacrificat prietenia cu *tine*. Nu voiam să-ți fac probleme.

Abigail voia să arunce șampania în ea. A apucat piciorul paharului atât de strâns, încât a crezut că ar fi putut să i se rupă în mână.

– Te-ai culcat cu iubitul meu! Aș spune că asta înseamnă să faci probleme.

Mel și-a plecat capul, rușinată, dar Abi nu a crezut-o. Nicio clipă. Mel regreta doar că i se aflate în sfârșit trecutul.

– Spune-mi, nu că ar conta, dar ca să știu. Cât a durat aventura ta?

– Nu a fost o aventură. S-a întâmplat o singură dată. A fost o greșeală îngrozitoare.

Abi a țâțâit neîncrezătoare.

– Nu am vrut să ți-l fur pe Rob, a insistat Mel. Nu a fost nicio dată planul meu.

Abi a râs.

– Ba da. Doar că nu ai putut.

– Ce se întâmplă, mami? a întrebat Lily.

Ambele fete ieșiseră din dormitor, neinteresate de desenele animate, când aici și acum doi oameni se certau cu adevărat. Cele două au rămas în tocul ușii. Zâmbetele le-au dispărut pentru prima dată în ziua lor magică.

– Întoarce-te în dormitor, Lily, și închide ușa!

Lily nu s-a mișcat. Abi le plăcea destul de mult pe fete, dar observase adesea că Mel chiar nu putea să le țină în frâu.

– Acum! a strigat Mel, făcându-le pe Lily și Imogen să fugă.

Abigail și-a mângâiat pântecul. După ce ar fi născut, nu ar fi recurs niciodată la țipete, oferind în schimb explicații.

Mel a întins mâna spre paharul de șampanie și Abi i l-a dat zâmbind cu răceală.

– Dacă nu voiai să cauzezi probleme, de ce i-ai trimis lui Rob o fotografie cu Liam?

– Poftim? Mel a înțepenit.

Arăta de parcă ar fi bătut-o cineva, deși nu o făcuse nimeni. Nu încă.

– Fotografia în care Liam ține fișa cu rezultatele examenului. Am găsit-o.

Mel părea pe cale să leșine. Probabil voia să o facă. Să leșine. Să blocheze totul. Toate trădările ei urâte.

– A fost un impuls. Unul stupid și prost gândit. Doar o fotografie în șaptesprezece ani, a suspinat ea panicată.

– Serious?

Abigail era oarecum încrezătoare că Mel și Rob nu corespundaseră, deoarece ea cotrobăise prin casele lor și prin biroul, calculatorul și telefonul lui cu precizia unui criminalist și nu găsisese nicio dovadă că bărbatul îi trimisese bani lui Mel sau că îl sprijinise pe Liam în vreun fel. Nu descoperise alte fotografii, e-mailuri sau mesaje. Doar una. Dar Abi nu credea că Mel trimisese impulsiv fotografia. Nicio clipă. Probabil complotase și plănuise cum să-i câștige atenția lui Rob pentru totdeauna. Bineînțeles că o făcuse. Rob era minunat. Frumos, puternic, inteligent și foarte bogat. Lui Abigail nu îi venea să creadă că Mel nu îl dorea.

Titlul e-mailului fusese „Băiatul s-a descurcat bine, dacă te întrebai“. Mel nu mai scrisese nimic altceva. Gramatică îngrozitoare. Destul de șocant. Fără îndoială că Mel crezuse că era amuzantă și prietenoasă, însă nu dovedise decât că nu cunoștea cum gândea Rob și ce-l irita. Nu suporta expresiile de genul ăla. I se păreau banale. În primul rând, Abigail nu înțelesese la ce se uita. Adesea își băga nasul în calculatorul lui, doar ca să îl supravegheze. Ce soție nu-și spionează soțul din când în când? Numele din e-mail, Melanie Harrison, nu i se păruse cunoscut imediat. Se uitase o vreme la fotografia băiatului frumos, cu maxilarul pătrat, înalt, râzând, parcă-i era familiar. Crezuse că era vreun intern, iar ea probabil o mamă care îi mulțumea lui Rob pentru că îi dăduse un post, oferindu-i o șansă. Până și asta era îndeajuns să o facă suspicioasă. Rob nu era cunoscut pentru acte de altruism. Căutase numele femeii pe Google. Imaginile apăruseră pe ecran, o mulțime de Melanie Harrison pe Facebook. Apoi o recunoscu. Melanie Harrison era Melanie Field, erau din întâmplare prietene pe Facebook, dar Abi avea peste douăzeci de mii de prieteni

pe Facebook. Nimeni nu se putea aștepta să își amintească toate numele. Melanie Field era o persoană care-i fusese prietenă în urmă cu mulți ani și la care nu se gândise demult. O fată prostuță care rămăsese însărcinată și fusese nevoită să abandoneze facultatea.

Iar apoi Abigail înțelesese.

Nenorocita!

Abi apelase la un detectiv particular care angajase un specialist IT să caute dovezile unei relații, pentru că puteau fi mult mai pricepuți decât ea. Nu găsiseră nimic mai mult. Doar fotografia și testamentul lui modificat.

Ticălosul!

Nu era vorba despre bani. Aveau mai mulți decât le era necesar, câteva sute de mii lăsate acestui băiat nu i-ar fi afectat stilul de viață, dar, făcând legătura, Abigail înțelesese pe deplin ce îi furase Melanie Field.

– Nu am vrut niciodată să te rănesc! a spus din nou Mel.

Parcă era un disc blocat. Bineînțeles că își dorise să o rănească. De aceea trimisese fotografia. Melanie își dăduse probabil seama cât de bogat și influent devenise Rob și hotărâse să își încaseze banii printr-un fel de șantaj. Sau poate o cuprinsese invidia. Poate Melanie nu mai suporta ideea că Abi trăia fericită cu Rob. Probabil se amărâse după ce tânjise după el șaptesprezece ani! Deci îi trimisese fotografia, sperând că Abi avea să o găsească. O trimisese ca să îi distrugă liniștea lui Abi.

Să îi zăpăcească de tot mintea.

Și funcționase. Uneori, i se părea că planul ei nu avea să dea roade. Că mersese prea departe. Alteori se simțea îndreptățită, răzbunată. Părerile i se schimbau aproape zilnic. Putea fi din cauza hormonilor. Putea fi din cauza disperării.

Expresia lui Melanie a început lent să se transforme din remușcare în indignare. Chiar putea fi îngrozitor de întunecată. Era evident că Liam moștenise inteligența de la tatăl lui.

– Ai venit aici știind cine este Liam?

– Da, a recunoscut Abi ridicând nonșalant din umeri. Te-ai culcat cu dragostea vieții mele. Iar acum eu mi-o trag cu fiul tău. Spune-mi dacă nu ți se pare că o meriți!

S-a auzit o bătaie în ușă.

– Cred că este fotograficul. Este timpul să înceapă petrecerea!

Melanie

Nu mă pot mișca. Sunt ținută de scaun, copleșită de șoc și neîncredere. Sunt vag conștientă că apartamentul hotelului se umple cu alți oameni. A sosit cineva de la curățenie, înfoaie pernele și schimbă paharele, reușind să fie în zece locuri odată. Îmi imaginez că Abi a cheltuit mult pe nunta asta și este un client important al hotelului. Sosesec fotografia și asistenta ei. Stau cu spatele la ele ca să nu fiu nevoită să fac conversație, nu sunt în stare de așa ceva. Cred că este și o femeie care verifică machiajul și coafura lui Abi. Oamenii ăștia roiesc, discutând veseli despre ziua de azi, ca și când ar fi o nuntă obișnuită și Abi nu ar fi orbită de dorința de răzbunare. Este atât de straniu să fiu aici cu ea. Știind ce fac. Din afară, arată ca orice altă mireasă. Frumoasă, entuziasmată, fericită, normală. Dar, în sinea ei, este nebună, crudă și bolnavă. A plănuit să mă rănească și l-a amestecat pe fiul meu în tragedia ei grecească de răzbunare. Alți oameni nu știu, iar eu nu le pot spune.

Lily și Imogen sunt chemate din dormitor. Ele se uită la mine cu precauție. Mă forțez să le zâmbesc și observ cum trupurile li se relaxează. Fetele rânjesc și acceptă complimentele tuturor, cineva le pune flori în păr, iar apoi cele două urmează conștiincios instrucțiunile fotografului. Stau la picioarele lui Abi, cu fustele răsfirate și buchetele în fața pieptului. Mă uit la toate astea ca și când aș fi în

spatele unui geam. Ca și când nu aş putea ajunge la ele. Trebuie să le iau de mână și să le scot de aici. Trebuie să îi găsesc pe Ben și Liam și să le spun tot ce știu.

Mă gândesc la fotografia în care Liam ținea rezultatele fantastice. Nu! Nu! Nu! Simt totul ca o durere fizică. Eu am cauzat asta. Totul este din vina mea. Dacă nu i-aș fi trimis fotografia lui Rob, Abi nu ar fi intrat în viața noastră și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ce credeam? Nu ținusem niciodată legătura și, în cei șaptesprezece ani, nici măcar nu spuseseam cuiva cu voce tare numele Rob Larsen. Dacă îmi aminteam de el, îl ignoram cu violență. Nu l-am idealizat. Nici nu l-am demonizat. Am încercat doar să pretind că nu există.

Iar apoi, în ziua în care Liam a primit rezultatele examenului, Rob mi-a apreciat postarea de pe Facebook.

Era incredibil. Un gest atât de tulburător și neașteptat. Nici măcar nu postasem fotografia pe care orice părinte se simțea îndreptățit să o posteze. Fotografiile altor oameni îmi umpluseră pagina toată dimineața. Un copil vesel ținând o bucată de hârtie care înseamnă apogeul anilor de învățătură, părinți mândri stând lângă adolescenții lor sau îmbrățișându-i. Dar eu nu mi-am permis să postez versiunea noastră. Deși nu aveam niciun motiv să cred că Rob se uitase vreodată la pagina mea de Facebook, că se gândise vreodată la mine. De ce ar fi făcut-o? Am fost întotdeauna precaută cu informațiile pe care le postam despre Liam. Nu am îndrăznit niciodată să postez fotografiile lui. Nu voiam să atrag atenția. Chiar nu voiam.

Totuși, nu prea am putut rezista să nu îl sărbătoresc în ziua aia. După toată munca lui, după tot ce realizase. Să sărbătoresc? Poate să mă laud, așa consideră Abi postările părinților. Lăudăroșenie, tachinare, chinuire.

Bineînțeles, prietenii interesați și familia mi-au scris, întrebându-mă cum s-a descurcat, așa că le-am răspuns: „Suntem foarte mândri de Liam. Rezultatele lui sunt pe măsura efortului depus și a pregătirii lui!” Am fost modestă. Nu am scris ce voiam, adică „Ha!

Asta e pentru scepticii care au jurat că o mamă adolescentă n-o să reușească să crească un copil și că statul o să fie împovărat cu un delicvent. El este genial!"

M-am abținut.

În mod evident, vechii prieteni și cunoștințele au apăsă butonul „Like“, împreună cu părinții copiilor din clasa lui Liam. Oamenii sunt generoși în ziua rezultatelor. Toți suntem fericiți pentru ceilalți. Ușurați. *Like*-urile s-au tot înmulțit. Treizeci. Patruzeci. Cincizeci. S-au adăugat niște emoticoane și multe comentarii cu felicitări.

Presupun că eu și Rob Larsen aveam destui prieteni comuni, în primul rând Abi, iar setările mele de Facebook erau prea permissive. Profilul meu era vizibil, prietenii prietenilor au văzut postarea, nu mă gândisem la asta. Sau poate el ne-a căutat. Este posibil să fi aflat că Liam urmează să-și dea examenele și să fi fost curios. Cine știe. În orice caz, i-a plăcut postarea.

Iar asta m-a tulburat.

Like-ul lui, printre toate celelalte. O ciupitură. O întrebare. Un semn din cap. Părea important. Prima interacțiune pe care o avea din noaptea în care i-am spus că sunt însărcinată.

Nu a fost greu să îi aflu adresa de e-mail. I-am trimis fotografia pe care i-o făcusem lui Liam, zâmbind cu gura până la urechi, mulțumit și bucuros. Cea pe care hotărâsem să nu o postez, deoarece nu voiam să îi dau lui Rob satisfacția de a-l vedea mare. Nu are niciun sens. Nu știu de ce am făcut-o. Poate avea legătură cu faptul că am deschis o sticlă de șampanie la micul dejun, imediat ce Liam și-a aflat rezultatele de pe internet. Băusem două, poate trei pahare până atunci. Mă simțeam lipsită de griji. Emoționată. Victorioasă.

Generoasă.

Asta e ironia. Intenția era bună. Poate este greu de crezut și înțeles acum, dar nu voiam decât să împărtășesc reușita fabuloasă a lui Liam. Voiam într-un fel să recunosc faptul că Rob avea un merit. Chiar dacă, de fapt, nu avea.

Ben.

O, Dumnezeu! Ce-o să creadă Ben despre asta? M-a întrebat dacă l-am ținut pe Rob la curent cu viața lui Liam, iar eu am mințit. Am negat. Ar fi trebuit să îi spun despre fotografie când am avut șansa, dar nu am fost în stare să recunosc. Probabil nu am fost destul de curajoasă. Abia reveneam la normal când a apărut subiectul și nu am mai putut înfrunta alte probleme. Deși acum avem destule.

„Băiatul s-a descurcat bine, în caz că te întrebați“, am scris la subiect. Ce proastă sunt! După ce am trimis e-mailul, am regretat imediat. În primul rând, nu știam dacă Rob avea să înțeleagă că încercam să fiu amuzantă, poate crezuse că, deoarece nu mi-am terminat facultatea, nu scriam corect gramatical, chiar putea fi un snob intelectual. Dar în mare parte, am regretat, deoarece Liam ne aparținea, mie și lui Ben, și mi s-a părut că îmi trădasem familia. Ben a fost cel care căutase pe Google și prin manuale când Liam avea probleme cu vreo temă, Ben a fost cel care se dusesse la ședințele cu părinții, la discuțiile despre alegerea carierei și la seminare, Ben fugise la magazin ca să cumpere un compas în ultima clipă, cu o seară înainte de examenul la matematică. Nu avea nicio legătură cu Rob. Faptul că am trimis acel e-mail mi-a stricat ziua, mi-a schimbat starea de spirit. Îmi aduc aminte că m-am simțit disperată, chiar osândită. Măcar în privința asta am avut dreptate.

Am stricat totul.

Mă ridic. Picioarele îmi tremură, dar reușesc să merg spre Abi, care s-a așezat la măsuța de toaletă. Cosmeticiană îi pudrează ușor nasul, iar fotografia verifică luminozitatea, blițurile tot aprinzându-se. Fetele sunt acum în colțul camerei, amuzate de asistentul fotografei. Știu că toți oamenii ăștia sunt cu noi, sunt conștientă de prezența lor, dar nu-mi pasă de ei. Mă simt ca și când am fi doar noi două. Suntem ca boxerii în ring, trebuie să lovim.

– L-ai folosit pe Liam ca să te răzbuni pe mine?

Ea este calmă.

– Pe cine aş fi putut folosi mai bine?

– Cum ai putut?

Nu-mi vine să cred, câtă cruzime!

– Am vrut să te rănesc. Am vrut să mă răzbun, mi-a răspuns fără emoție. Nu că aş fi putut face asta vreodată. Nu mai pot recupera cei şaptesprezece ani pe care mi i-ai furat.

– Despre ce vorbeşti? Nu ți-am furat nimic. Am greşit şi îmi pare rău de asta, dar am încercat să nu îţi stau în cale.

Abi se uită cu dispreţ, fără să creadă un cuvânt. Se ridică în picioare şi-i arată poruncitor femeii care o ajută cu machiajul că vrea ca vălul să-i fie fixat acum de diademă.

– Am făcut o greşeală. Abi, trebuie să îţi aduc aminte că nu am fost singura cu care s-a culcat Rob atunci? adaug furioasă când nu mă bagă în seamă. A avut şi altele. Ştii că aşa a fost. Şi tu te culcai cu alţii. Nu aveai o relaţie exclusivă, luaţi foarte multe pauze.

– Niciuna dintre celelalte nu era prietena mea cea mai bună, niciuna dintre celelalte nu a rămas însărcinată, a insistat ea cu răceală. Mi l-ai furat, Melanie!

Fotografa se încruntă la mine. Pe lângă faptul că mă consideră întruparea diavolului, îi încurc munca. Deşi, cumva, Abi încă reuşeşte să se mişte prin cameră, întorcând capul şi zâmbind spre cameră când trebuie. Înţelegând că sunt preocupată, asistenta fotografiei le adună pe fete şi pe cei din grupul miresei şi porneşte spre uşă. Se discută despre coborârea la parter şi fotografierea în holul impresionant lambrizat şi lângă recepţia uluitoare şi fântâna din curte. Se pare că nimic nu trebuie să stea în calea pregătirilor pentru nunta asta, cu atât mai puţin conştiinţa, adevărul sau moralitatea.

Pe palier, Abi se opreşte brusc. Lily se împiedică de tivul rochiei lui Abi şi aproape ne răsturnăm cu toţii. Abi se întoarce spre mine şi se încruntă. Se apleacă:

– Nu înţelegi, Melanie? Ştia că are un fiu. De aceea nu a avut nevoie să facă unul cu mine! Mi-ai furat şansa de a avea un copil.

Îmi vorbește cu foarte multă convingere, dar raționamentul ei este atât de greșit, încât mă lasă fără suflare.

– Nu este adevărat! Nu a vrut să aibă un fiu. Când i-am spus că sunt însărcinată a spus că o să plătească avortul. Când am refuzat, mi-a zis să fac cum doresc, dar nu a mai vrut să discute cu mine.

A fost dur. Bărbatul pe care l-a iubit douăzeci de ani, bărbatul cu care am făcut un copil, era, și fără îndoială încă este, un monstru egoist.

– Poți, te rog, să lași buchetul mai jos? Ascunzi detaliul rochiei.

Rugămintea e din partea fotografiiei. Abi îi face pe plac. Se întoarce spre cameră și își afișează din nou zâmbetul strălucitor. Aș vrea ca toți oamenii ăștia să plece odată. Este o nebunie. Abi se îndreaptă spre scări și se sprijină de balustrada ornamentată din fier. Fotografia îi spune să întindă brațul spre stânga ca să se vadă mai bine inelul de logodnă. Poziția pare nefirească, deși sunt sigură că o să fie o fotografie minunată.

– Liam este trecut în testamentul lui. Știai asta? Îmi spune Abi printre dinți.

– Nu, n-am știut. Nu, spun scuturând din cap.

Nu se potrivește cu ceea ce știu despre Rob. Nu a contribuit niciodată cu bani, iar eu nu i-am cerut niciun sfanț. De ce să-i lase ceva lui Liam? Deși, cui altcuiva? Și-a clădit viața într-un fel care înseamnă că nu mai există nimeni altcineva. Nici măcar Abi.

– Nu vreau banii lui! Nu a fost niciodată vorba despre bani! declar eu cu hotărâre.

– Nu contează, spune ridicând mâna, neinteresată și neîncrezătoare. Ei bine, poate m-ai împiedicat să am un copil cu Rob, dar acum am ceva mai bun.

Apoi toată oroarea situației îmi năvălește în creier. Mă apropii de Abi și o trag de braț, întorcând-o ca să stăm cu spatele la ceilalți.

– Ai *plănuit* toate astea! Ai vrut să rămâi însărcinată cu Liam. Nu a fost o întâmplare, șoptesc eu.

– Dați-i un premiu, chicotește ea.

Abi merge spre scări. Simt că mă dezechilibrez. Mi se face rău. Simțurile nu mă mai ajută. Simt gust de metal în gură.

– Măcar îl iubești? o întreb fără să-mi pese cine aude, având nevoie doar de răspuns.

Nu are niciun sens. Nu o vreau pe femeia asta în preajma fiului meu, vrea răzbunare și nu poate gândi limpede, dar îi poartă copilul, iar el este îndrăgostit de ea. O să fie distrus dacă o să afle că este doar un pion în jocul ei urât. Vreau să aud că îl iubește. Doar asta l-ar putea ține în siguranță.

– Este un băiat drăguț. La început am crezut că s-ar putea să fie prea tânăr pentru mine, că ar putea să mă dezguste ideea, dar este bine făcut, nu-i așa? Foarte bun la pat, așa cum am discutat, și viril, asta a fost cel mai important lucru.

Mă holbez devastată la ea. Fiecare cuvânt pe care îl rostește taie ca un cuțit.

– Seamănă mult cu Rob, nu crezi? Asta va fi bine pentru copilul meu. O să arate exact așa cum mi-am imaginat dintotdeauna.

Dau uluită din cap, neștiind ce aş putea să zic. Ea îmi consideră gestul o negare și se enervează.

– Știu de ce nu ai postat fotografii cu copiii tăi pe site-urile de socializare, nu pentru că ești neliniștită din cauza pedofililor, ca un părinte evoluat care-și face griji pentru intimitatea lor...

– Nu am spus niciodată asta.

Este inutil să încerc să intervin cu vreun argument.

– Ai făcut-o pentru că Liam seamănă prea mult cu tatăl lui, nu-i așa? continuă ea. Probabil ți-ai dat seama că aş observa imediat. L-am văzut pe Rob în el în clipa în care am intrat pe ușă. Cum de m-ai invitat la tine acasă? Știam că ai s-o faci. Probabil ai vrut să mă rănești din nou.

– Nu, nu, nu a fost așa! Te-am invitat pentru că am crezut că, fără Rob în schemă, am putea fi din nou prietene. Am crezut că ai nevoie de mine.

Ea îmi aruncă o privire urâtă. Eu continuu.

– Liam nu seamănă mult cu Rob. Da, este blond, înalt, are ochi albaștri, dar bărbia și maxilarul sunt ale mele.

Știu că pare o nebunie. Nu este clar dacă vreau să neg că Liam seamănă cu Rob sau că sunt arogantă sau să o rănesc. Vreau să neg toate lucrurile.

– Nu am postat fotografii, deoarece nu am vrut ca Rob să-l vadă crescând. Am crezut că nu merita asta. Nu m-am gândit că tu ai să vezi asemănarea, deoarece eu nu am văzut-o niciodată.

Abi se întoarce spre cosmeticiana care se uita cu ochii mari, dornică de dramă, și-i cere să-i dea poșeta. I se dă o poșetă mică și mătăsoasă pe care în mod evident vrea să o țină imediat ce lasă florile. Îmi imaginez că înăuntru are un ruj pe care să-l folosească mai târziu, poate telefonul ei. Abi deschide poșeta și scoate un pachet cu fotografii vechi și începe să se uite prin ele.

– Uite! spune ea.

Nu mă mișc. Ea țâșăie nerăbdătoare, iar apoi aruncă fotografiile una după alta pe podea, la picioarele mele. Rob, student în blugi, stând la un grătar, fumând un joint. Rob în ceea ce pare a fi primul lui costum, neliniștit în spatele unui pupitru, probabil pe cale să țină un curs. Rob cu părinții ei, plimbând câinii într-un parc. Rob pe o bancă, la mai puțin de douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. În fotografiile astea, nu seamănă câtuși de puțin cu bărbatul curajos pe care l-am văzut recent în fotografiile din revistele de scandal sau de pe internet. Există o asemănare între el și Liam, luând în considerare chiar și capriciile modei. Uitasem. Nu sunt identici, dar sunt destule asemănări, încât să faci o comparație. Nu am văzut-o niciodată. Nu voisem să o văd. Cred că ea nu vrea mai mult de atât.

În cele din urmă, nu mai aruncă fotografii spre mine. Lent, se apleacă și le ia cu grijă, părând surprinsă să le vadă împrăștiate. Le ascunde cu grijă, ca și când ar fi valorat o mie de lire fiecare.

Fotografa încetase să mai facă poze, iar cosmeticiana nu se mai agita. Stăteam toți în liniște.

În sfârșit, mi-e clar ca lumina zilei: încă îl iubește pe Rob. L-a iubit doar pe Rob. Bietul Liam! Ce urmează să mai facă Abi? O să-l țină lângă ea sau o să-l părăsească?

Mă apropii de Abi și o întreb uluită:

– Cum ai putut să îl folosești așa pe Liam? Nimic din toată încurcătura asta nu e din vina lui. El crede că îl iubești. I-ai spus că îl iubești.

Simt că îmi îngheață sângele în vine.

– Vrei să îi distrugi viața. Te rog să nu o faci! o implor eu.

– Nu distrug nimic. Aștept un copil. Poate să se implice cât de mult sau de puțin vrea. Nu sunt nerealistă, oricum îmi dau seama că Liam și-ar putea pierde interesul, mai devreme sau mai târziu. Iar apoi o să meargă mai departe, dar nu mă deranjează. Am să nasc un copil, al *meu*. Nepotul lui Rob, spune afișând un zâmbet care e mai degrabă disprețuitor.

– Am să-i spun toate astea!

– N-o să creadă pe nimeni în afară de mine!

Adevărul ăsta mă lovește și mă paralizează. Abi continuă, pe un ton aproape vesel, ca și când ar fi doar un joc pentru ea.

– Știi, s-ar putea să nu își piardă interesul. Acum îmi este devotat. Ascultă tot ce îi spun. Stă aproape de mine. A renunțat la școală pentru mine și o să renunțe și la țara lui. Plecăm în America, Melanie! Pariez că nu știai asta!

Bineînțeles că nu știam. Ea avusese grijă să nu vorbim. În America, atât de departe.

– Da, există toate șansele să îmi pierd eu prima interesul. Uneori cred că deja mă plictisesc. Atunci, cu ce o să mai rămână? Nu are casă, nici școală la care să revină, o să fie un bărbat divorțat, tatăl-copil pentru altă femeie. Nu o să mai fie cine știe ce partidă bună. Totuși, încă nu trebuie să îți faci griji în privința asta.

Momentan, îmi place să îl am aproape. Îmi convine. Deci să facem nunta, nu?

Și o fac din instinct. Nu este o acțiune bine gândită. Deloc premeditată sau studiată. Un brânci brusc și violent. Doar ceva care să o facă să nu mai pălăvrăgească. Ceva care să îi închidă gura. Dar brusc, ea cade, o încălțitură de brațe și fuste în timp ce plonjează pe scări. Pare un moment lung și fără sfârșit, dar care se termină într-o secundă. Îi văd buchetul și picioarele ridicându-se în aer. Ca și când ar fi fost o marionetă, iar păpușarul i-ar fi smucit ațele în sus. Poc, poc, poc, poc! Una după alta, de nenumărate ori. Până rămâne nemișcată. Nimic. Păpușarul a trântit-o la pământ. Membrele îi sunt ciudate, ieșite în afară în unghiuri dezgustătoare.

Totul se oprește. Este liniște și nu se mișcă nimeni.

Până când Imogen țipă.

Apoi cobor în fugă scările spre locul unde Abi zace nemișcată și o pată maronie îi colorează deja rochia albă.

– Chemați o ambulanță, cineva să cheme o ambulanță!

Tanya

Mi-a fost ușor să-mi fac loc printre invitații de la nuntă. M-am aranjat puțin, fără pălărie și cu o rochie cu imprimeu floral. Nu voiam să atrag atenția, dar am făcut un oarecare efort: mi-am luat o fustă, pantofi cu toc și ochelari de soare. Trebuia să mă pierd în mulțime, dar să arăt altfel, nu cum arătam de obicei în blugi, ca să trec oarecum neobservată. Am intrat în holul hotelului cu câțiva care aveau invitații (de culoare verde-lime, complet lipsit de gust). Nu am recunoscut pe niciunul dintre ei, toți păreau să aibă în jur de treizeci de ani, probabil erau prietenii lui Abigail Curtiz. Nu este o nuntă uriașă, nu văd bătrâni neajutorați de o sută de ani prin preajmă și încă o sută de tineri atrăgători, aș spune că sunt cam cincizeci. Totuși, nu s-au făcut economii. Prima dată mi s-a oferit un pahar puțin adânc cu șampanie, servit de pe o tavă argintie. Foarte elegant. Iau unul și îl beau cât de repede pot. Ca să capăt curaj.

Îi zăresc pe câțiva dintre prietenii lui Liam pe care îi recunosc, sunt oameni pe care-i știm de pe rețelele de socializare sau de la petreceri, dar niciunul nu e de la liceu sau din grupul cu care joacă fotbal, ceea ce este o ușurare. Prietenii de pe rețelele de socializare zâmbesc prosteste, râd prea tare și își fac *selfie*-uri. Prea entuziasmați de dramatismul situației, inconștienți de consecințe. Bucuroși că se îmbată pe cheltuiala altcuiva. Nu îi condamn. Asta e reacția normală

a celor de optsprezece ani. Așa am face și eu și Liam dacă am fi invitați la o nuntă unde vreun fraier și-a lăsat iubita însărcinată, iar apoi a crezut că cea mai bună idee este să se căsătorească, nici măcar nu vreau să vorbesc despre diferența de vârstă. Văd că oamenii au adus felicitări și cadouri, zăresc o masă plină cu pachete frumos ambalate. Eu, în mod evident, nu am adus nimic.

Lumea ciocnește pahare, ținând strâns în mână pachete cu confetti și cineva probabil pariază cât o să dureze discursurile. Asta fac oamenii la nunți. Sunt singura care judecă. Nu îi văd pe soții Harrison, pe Imogen sau Lily, dar îi văd pe nașii și pe bunicul lui Liam. Mama doamnei Harrison pare emoționată, iar tatăl ei rece. Mama domnului Harrison poartă o pălărie mare și zâmbește semeț, e genul de femeie care încearcă să vadă partea plină a paharului. Toți par jenați și, aparent, nu au multe de vorbit între ei sau cu alții. Îmi pare rău să văd că sunt neliniștiți și totuși mă bucur că nu se comportă ca și când situația ar fi normală, ca și când ar fi fost un motiv de sărbătoare.

Observ că fotografia scoate diverse lucruri din mașină. Pare deranjată. Probabil a întârziat. A parcat ilegal, chiar în fața hotelului, și negociază cu bărbatul de la recepție pentru un loc din parcare, scoțând în același timp aparatura din mașină și punând-o pe biroul lui. El îi spune că parcare este plină și că ar fi trebuit să sune dinainte, că i-ar fi putut rezerva un loc dacă ar fi procedat așa. Îmi dau seama că asta-i ocazia mea. Mă apropiu de ea și îmi ofer ajutorul.

– Ai venit pentru nunta Curtiz-Harrison, nu?

Ea dă din cap, roșie la față din cauza stresului și parcă puțin transpirată.

– Abigail nu o să fie încântată. Pot să am grijă de lucrurile tale cât îți muți mașina.

Ea este evident nehotărâtă: îngrijorată că am să-i fur camerele scumpe, dar nedorindu-și să riște ca mașina să-i fie ridicată dacă o lasă acolo. Par sinceră și de încredere și nu insist; ridic din umeri și încep să mă îndepărtez.

– Ei bine, dacă te descurci fără mine, atunci...

– Nu, nu! Scuze! Te rog să rămâi cu lucrurile mele, mi-ar fi de mare ajutor!

I-am stivuit echipamentul lângă lift înainte să se întoarcă, după aproape cincisprezece minute.

– Mireasa este la etajul cinci, o informez în mod util.

Când sosește liftul încep să-i iau o parte din lucruri și urc odată cu ea. Cred că presupune că sunt o angajată a hotelului sau unul dintre nuntași. Nu mă întreabă, părând pur și simplu recunoscătoare că o ajut. Nu am un plan. Nu prea știu de ce mă aflu aici. Nu intenționez să mă arunc la picioarele lui Liam și să strig „Nu te însura cu ea, însoară-te cu mine!” Nu plănuiesc să aștept partea slujbei unde se spune „Dacă vreunul dintre cei prezenți poate să invoce un motiv rațional pentru care acești doi oameni nu se pot căsători, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna”. Nu am venit să cauzez probleme, deși dacă aș putea opri farsa asta, aș face-o.

Adevărul este că nu puteam să fiu astăzi în altă parte. Pur și simplu nu am putut să stau departe. Nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele zile. M-am întrebat ce o să poarte ea. Ce o să poarte el. Cine era invitat și cine o să vină? Care o să fie meniul? Oare Imogen și Lily vor fi domnișoare de onoare? Nu aș fi putut să-mi petrec mai mult timp gândindu-mă la nunta asta nici dacă m-aș fi căsătorit eu. Mi-am dorit doar să fiu aproape.

De el.

Sau de ea.

Aproape de nuntă, presupun.

Este ca și când aș participa la o înmormântare. Este important să îți iei rămas bun, să fii împăcat. Dacă nu văd nunta asta cu ochii mei, nu am să cred niciodată că a avut loc, deoarece nu ar trebui să aibă loc. Este o nebunie. Nu-mi vine să cred că are de gând să se însoare. Pare cel mai extraordinar și ridicol lucru. Ar fi trebuit să înceapă stagiul săptămâna viitoare. Ar fi trebuit să mergem

împreună la bal. Asta am plănuit cu mult timp în urmă. Am vorbit despre bal din septembrie. Mi se pare incredibil că la un moment dat viața cuiva poate să se îndrepte într-o anumită direcție, cu un sens, iar apoi, brusc, să nu o mai facă. Mergeam într-o direcție. Liam a schimbat toate astea. M-a invitat la bal; urma să bem Red Bull cu Jager, iar eu să mă îmbrac în roșu, iar în schimb acum el se însoară cu o femeie în vârstă și o să fie tată. Nu pot să înțeleg situația.

Nu mă așteptam să o găsesc pe doamna Harrison în camera lui Abigail, dar nu sunt surprinsă când o văd, ele se ceartă. Imogen mă vede imediat și aleargă direct în brațele mele. Lily o urmează repede. Fetele sunt adorabile. Îmi ating buzele cu degetul și le iau în colțul camerei.

– Sunteți foarte frumoase, fetelor! le spun zâmbind larg.

– Nu-i așa? confirmă Lily, mulțumită de complimentul meu și de ea. Ți plac florile din părul meu?

– Da.

– Ți plac pantofii mei?

– Da, foarte mult.

– Ți place rochia mea?

– Da.

– Dar brățara mea?

– Totul este superb. Ești fabuloasă! îi spun întrerupând-o.

– Mama nu prea ne-a băgat în seamă, comentează îmbufnată Imogen. Este prea ocupată să se certe cu mătușa Abi.

Nu am de gând să mint, partea cu mătușa mă ofensează.

– Ei bine, nu cred că am să o salut încă pe mama voastră, chiar pare ocupată. Haideți să stăm acolo în liniște și să le lăsăm să discute.

– Nu credeam că ai să vii la nuntă, spune Immie. Nu știam că ai fost invitată. Dar mă bucur că ești aici!

Scot telefonul și începem să ne jucăm cu aplicația Hair Salon ca să nu mă încurce și să nu îmi distragă atenția. Nu știu ce o să zică

doamna Harrison dacă mă vede aici, dar nu îmi imaginez că Abigail o să-mi permită să rămân.

Nici măcar nu trebuie să mă chinui să le ascult cearta. Abigail Curtiz se poartă arogant, nepăsându-i că angajații, ca mine, fotografii, menajera și cosmeticiană, sunt oameni reali. Nu îi pasă ce spune în fața noastră și abia conștientizează că suntem aici, mai puțin când trebuie să îi facem pe plac. Totuși, doamna Harrison se poartă diferit, de obicei este foarte atentă să fie politicoasă și se asigură că fetele aud doar conversații potrivite, nu înjură niciodată în fața lor. Pot presupune doar că este prea nervoasă ca să îi pese de ce auzim.

– L-ai folosit pe Liam ca să te răzbuni pe mine?

– Pe cine aș fi folosit mai bine?

Nu știu despre ce vorbesc ele. Doamna Harrison i-a furat ceva lui Abigail Curtiz. Nu, stai puțin, a făcut sex cu iubitul ei! Dumnezeuule, Rob Larsen este tatăl lui Liam! În timp ce ele se ceartă, Abigail reușește să se miște repede prin cameră, dă ordine pentru voalul și machiajul ei și toată lumea se execută. Chiar este ireal. Fetele par confuze și fericite doar când sunt chemate să facă poze. Le zâmbesc și le fac semn din ochi. Mă strâmb ca să le fac să râdă. Apoi cearta continuă pe palier când ieșim toți din dormitor. Abigail spune tot mai multe lucruri nesăbuite. Nu ar trebui să zică așa ceva de față cu Imogen și Lily. În fața mea. Ar trebui să tacă acum. A făcut destul rău. L-a sedus pe Liam ca să o rănească pe doamna Harrison și e însărcinată cu copilul lui ca să aibă o legătură cu fostul soț. Abigail l-a folosit pur și simplu ca înlocuitor pentru Rob Larsen. Dacă o să afle vreodată, o să fie distrus. Este nebună de tot. Doamna Harrison pare devastată. Nu am mai văzut niciodată pe cineva devenind invizibil, dar asta se întâmplă oarecum, ea dispăre din fața mea ca și când cineva ar fi făcut o vrajă ca în Harry Potter.

– Ei bine, poate m-ai împiedicat să fac un copil cu Rob, dar acum mă mulțumesc și cu asta.

– *Ai pus totul la cale!* Ai vrut să rămâi însărcinată cu Liam. Nu a fost o întâmplare.

– Dați-i un premiu!

– Măcar îl iubești?

– Este un băiat drăguț. La început am crezut că s-ar putea să fie prea tânăr pentru mine, că ar putea să mă dezguste ideea, dar este bine făcut, nu-i așa?

O, Dumnezeu!

– E foarte abil în pat.

Taci din gură.

– Și viril, asta a fost cel mai important. Seamănă destul de mult cu Rob, nu crezi? O să fie bine pentru copilul meu. O să arate așa cum mi-am imaginat întotdeauna.

Taci odată!

Nu, nu, este prea dezgustător. Abigail Curtiz are fotografii cu soțul ei în geantă. Urmează să se căsătorească cu iubitul meu. Cu iubitul pe care mi l-a furat, și păstrează fotografiile altui bărbat în geantă, în ziua nunții ei.

Nici măcar nu îl iubește.

A venit în Regatul Unit plănuind să îl fure.

A vrut să creeze probleme.

Nu o să dispară, pocăită și rușinată. Este chiar aici, distrugându-mi viața.

– El îmi este devotat... Face tot ce îi spun... Renunță la școală pentru mine și urmează să renunțe și la țara lui... Deja mă plictisesc... Deci să continuăm cu nunta, nu?

Și o fac din instinct. Nu este o acțiune bine gândită. Deloc premeditată sau studiată. Un brânci brusc și violent. Doar ceva care să o facă să nu mai pălăvrăgească.

Ben

Ben stătea pe scaun în camera de hotel a fiului său, care mirosea de aseară a transpirație masculină și alcool, discutând amical cu Dan despre filme și muzică. Liam era la duș. Ei erau în întârziere. Nu era ideal. În ciuda promisiunii recente a lui Mel de a remedia lucrurile, era foarte probabil ca ziua să fie plină, întârzierea putea doar să-i exaspereze.

Ben bătuse în mod repetat la ușă înainte ca Liam să se miște în dimineața asta. I-a explicat că se trezise devreme și adormise din nou la opt dimineața, ora la care ar fi trebuit să se trezească. Părea epuizat. Dan era destul de vioi, dar avusese căștile pe urechi și nu îl auzise pe Ben bătând la ușă.

– În calitate de cavaler de onoare, nu trebuia să te uiți la ceas? a mormăit Ben morocănos.

Dar a ridicat din umeri și a spus că fusese plecat în tabăra Ducelui de Edinburgh săptămâna trecută și nici atunci nu se uitase la ceas.

– Chiar am crezut că o să eșuăm. A fost un coșmar!

Ben a simțit un junghi. Diferența dintre experiența de viață a lui Dan și cea a lui Liam nu era mare. Ben își dorea ca singura grijă a lui Liam să fi fost câștigarea medaliei Ducelui. Dan a deschis televizorul pe MTV și a întrebat dacă are cineva un paracetamol, era mahmur.

Nu îi păsa că era cea mai importantă zi pentru Liam. A sugerat să dea cu banul pentru folosirea toaletei. Cap câștig, pajură pierzi.

Liam pur și simplu și-a dat ochii peste cap și și-a lăsat prietenul să meargă primul.

– Am ratat micul dejun? l-a întrebat el pe tatăl său.

– Probabil că nu. Cred că se servește până la zece și jumătate, poate chiar unsprezece în weekend, dar invitații tăi se adună deja la recepție și beau șampanie.

– Deja?

– Mda, deci probabil nu ar trebui să cobori arătând așa. Poți să comanzi de mâncare în cameră.

Ben a comandat trei prânzuri englezești cât Liam era la duș. Deja mâncase pâine prăjită cu fetele, dar fiul lui se căsătorea. Voia să încerce să respecte ritualurile, deși când a venit vorba despre asta, Liam abia a mâncat.

– Nu mănânci cârnatul ăla? a întrebat Dan.

El făcuse duș și se îmbrăcase, dar nu a părut îngrijorat când și-a pătat cravata cu ou.

– Nu, a spus Liam.

– Atunci îl iau eu!

Dan s-a întins spre farfuria lui Liam, a luat cârnatul cu mâna și l-a înfulecat din două înghițituri. Apoi s-a uitat cu speranță la farfuria lui Ben.

– Servește-te!

Ben avea de gând să mănânce cârnatul, dar admira atât de mult apetitul lui Dan, încât nu voia să îi stea în cale. Băieții la vârsta asta pot mânca orice și oricât. De două ori. De obicei.

– Ești neliniștit, prietene? l-a întrebat Ben pe Liam, uitându-se la mâncarea de care abia se atinsese.

Liam a scuturat repede din cap.

– Nu mi-e foame.

Ben s-a muștrat în sinea lui. Era o întrebare stupidă. Bineînțeles că Liam nu ar fi recunoscut că e neliniștit de față cu Dan.

Dan l-a lovit în joacă pe braț pe Liam.

– Ești ca o fată mare! Mănâncă ceva! Ai să ai nevoie de energie mai târziu.

El a râs, a mestecat energic și a înghițit, apoi s-a îndreptat spre ușă.

– În orice caz, cobor la parter ca să mă prezint domnișoarelor de onoare. Vă las singuri, da?

– Domnișoarele de onoare sunt surorile mele și au opt și șase ani, a precizat Liam.

– O, prietene! Prost plan, a spus Dan descurajat. Ei bine, atunci invitaților. Abi are vreo prietenă în formă, ca ea, sau arată toate ca mama?

– Pleacă, Dan! a spus Liam afectuos.

– Mă duc să aflu singur.

Dan a închis ușa în urma lui, indiferent față de datoria lui de cavalier de onoare, și anume de a se asigura că Liam era îmbrăcat și pregătit pentru ceremonie.

– Așadar, am rămas doar noi doi, a spus Ben.

Era, de fapt, o ușurare.

– Mda, a zâmbit Liam fără tragere de inimă.

Liam a început să îmbrace cămașa.

– Te simți bine, fiule? l-a întrebat Ben.

– Sunt doar obosit.

Nu îi era foame, era doar obosit. Erau scuze destul de rezonabile, dar Ben credea că erau exact asta, scuze. Liam părea copleșit, trist. Ajunsese în sfârșit să își dea seama de importanța a ceea ce urma să facă? Nu trebuia să fie bucuros și optimist în ziua nunții? Ba da, însă Ben credea că era puțin probabil în împrejurările astea. A concluzionat că el era încrezător sau chiar liniștit.

Ben s-a ridicat în picioare, a căutat telecomanda televizorului și a dat volumul încet pe MTV. Nu voia să riște să îl închidă. Liniștea ar fi fost prea apăsătoare. S-a întrebat ce să facă în continuare. Să îi ofere fiului său o băutură? L-ar fi calmat și ajutat să meargă mai

departe. Sau ar fi putut să vorbească despre vreme și ceremonie și să pretindă că nu era nimic în neregulă, deoarece deseori adolescenții nu voiau să discute cu părinții lor – era chinuitor. Sau putea să procedeze cum știa că era corect. Putea să abordeze subiectul. Ca de la un bărbat la altul. De la tată la fiu. A luat cravata lui Liam și a trecut-o automat printre degete. Luciul mătăsii era cumva hipnotizant. Liniștitor.

– Știi, nu ești obligat să o faci, Liam. Dacă nu ești sigur, este timpul să o spui. Noi, eu și mama ta, o să te ajutăm, prietene. Putem să rezolvăm totul.

Liam nu a spus nimic. Ben s-a trezit repetând ideea.

– Chiar nu trebuie să o faci.

– Știi că trebuie să o fac.

Liam a luat cravata de la tatăl său și și-a pus-o la gât.

– Cel puțin ai putea să o iei mai ușor, să faci o pauză.

– Copilul vine la timpul lui. Nu poți amâna un copil, a subliniat Liam. Chiar dacă aș fi vrut, și nu spun că vreau cu adevărat.

– Din cauză că mama ta a fost singură cu tine la început, nu-i așa?

Liam a oftat, iar apoi a dat lent din cap.

– Nu vreau ca Abi să se simtă singură. Nu vreau ca bebelușul să se simtă singur.

Ben s-a trântit în fotoliul de la capătul patului.

– Te simți singur, fiule? Chiar și acum? Credeam că am..., a spus Ben cu o voce spartă. Credeam că am rezolvat problema asta.

– Așa este. Ai rezolvat-o. Ai fost un tată minunat. Încă ești. Cel mai bun. Și vreau să fiu ca tine. Nu ca bărbatul care m-a făcut și apoi a dispărut, fără să-i pese de responsabilitățile lui. De urmări.

– Dar situația a fost alta.

– Nu chiar.

– Abi este mai în vârstă decât era mama ta când a rămas însărcinată, iar ea are resurse.

Liam a încuviințat din cap.

– Da, Abi o să lucreze, iar eu am să stau acasă cu copilul. De aceea am convenit că nu trebuie să îmi continui studiile.

– Dar voiai să mergi la facultate.

– Da, dar lucrurile se schimbă.

– Asta nu trebuie să se schimbe. Încă mai poți să-ți iei o diplomă.

– Abi crede că ar fi mai bine pentru copil dacă m-aș concentra pe el sau ea.

– Abi crede?

– *Amândoi* credem, a spus Liam și s-a întors cu spatele la tatăl lui și s-a uitat în oglindă, începând să își facă nodul la cravată cu atenție. Uite, tată, nu m-ai învățat întotdeauna să fac ce este corect?

– Da, dar asta e altceva. Nu sunt sigur că ăsta e un lucru corect.

– După părerea mea, este simplu. Dacă sunt destul de mare să fac un copil, sunt destul de mare să am grijă de copilul ăla.

Dar nu era atât de simplu, iar Ben, care era matur, o știa. Liam, băiatul minunat, bine intenționat și sincer, nu știa. Ben și-a dat seama că Liam ar fi preferat să schimbe acum subiectul, dar el nu putea să o facă. Trebuia să îl întrebe:

– Liam, o iubești pe Abi? Ai mai spus că da, dar s-au schimbat lucrurile, acum că locuiți împreună?

– Tată!

Liam părea mâhnit.

– Haide, fiule, răspunde-mi! Deoarece tot ce contează este să o iubești pe Abi și ea pe tine.

– Bineînțeles că mă iubește. Este obsedată de mine.

Liam s-a uitat la telefon.

– Rahat, uite cât e ceasul! Trebuie să mă bărbieresc. O să întârziem!

El a intrat în baie și a încuiat ușa în urma lui.

Ben se dădea de ceasul morții în sinea lui. Băiatul tocmai își pusese cămașa și cravata, iar acum se bărbierea. Nu era nici pe departe pregătit să aibă grijă de un copil, nu prea putea avea grijă nici de el.

Atunci a auzit Ben sirenele ambulanței în fața hotelului. S-a uitat pe fereastră și a văzut un grup de nuntași adunându-se. Deja băuse cineva prea multă șampanie? Era o zi foarte călduroasă. Sau poate era ceva în neregulă cu mama lui sau cu părinții lui Mel.

– Liam, mă duc doar să văd ce e agitația asta. Mă întorc în câteva minute! a strigat el prin ușa băii, iar apoi a ieșit repede din cameră.

Melanie

Am înțepenit; preț de o clipă rușinoasă și îngrozitoare nu am făcut nimic. Doar am privit-o zăcând acolo, cu membrele răsucite, cu trupul nefiresc de imobil. Și știi ce am crezut? Am crezut că este moartă. Și am fost ușurată.

Mă uit la polițista care-mi vorbea deja de mai mult de zece minute și m-am întrebat dacă am spus asta cu voce tare. Probabil, după expresia neliniștită pe care o afișează. Are un chip serios, genul care niciodată nu pare tânăr, dar de aceea îmbătrânește frumos. O să fie femeia care, la cincizeci de ani, o să primească sincere felicitări de la oameni care jură că nu s-a schimbat deloc. Poartă un chipiu mic negru cu pătrățele albe și negre. Este drăguț. Aproape că-i spun că îi stă bine cu el. Nu multora le stă. Este genul de compliment pe care îl fac cu ușurință în magazin, dar mă opresc în clipa în care îmi dau seama cât de nepotrivit ar fi. Poartă și o curea de care atârnă cătușele, un baston, ceva care seamănă cu un spray paralizant și o mulțime de alte echipamente cu aspect oficial. A vorbit de două ori la stația radio. Accesoriile ei sunt înspăimântător de liniștitoare. Cred că sunt în stare de șoc. Tanya a fost dusă deoparte de un medic, deoarece tremura violent. Nu trebuia să fii doctor ca să vezi cât de șocată era, dar mie nimeni nu mi-a oferit o băutură dulce. Mi-aș fi dorit.

Au luat-o și pe Abi. Însângerată și lovită.

– Nu sunteți acuzată acum. Doar vă invităm să dați o declarație, îmi spune polițista.

– Trebuie să merg cu prietena mea. Trebuie să urc în ambulanță, insist eu.

– Mă tem că nu se poate.

– Este conștientă?

– Cineva a spus că a zis ceva.

– Ce anume? întreb nerăbdătoare.

Polițista dă pagina agendei și își citește notițele. Am sentimentul că este un gest inutil, un fel de teatru, ca să văd eu. Știe răspunsul la întrebarea mea.

– Pacienta din ambulanță mormăia, leșinând în mod repetat, dar se pare că a spus „Țineți-o pe femeia aia departe de mine!”

– Femeia aia fiind eu? întreb.

– Așa se pare. Ce relație aveți cu rănita?

– Sunt prietena ei. Nu știu dacă este adevărat. Ei bine, am fost prietena ei, adaug pentru că nu vreau să o mint pe polițistă. Cândva. Urma să devin soacra ei.

O fracțiune de secundă, polițista ridică din sprâncene.

– Trebuia să se căsătorească azi cu fiul meu. El abia a împlinit optsprezece ani, adaug, dar îmi dau seama că informația nu e de ajutor sau poate dau prea multe detalii.

– Înțeleg, spune polițista.

– I-a spus cineva fiului meu ce a pățit Abigail? O să vrea să o însoțească la spital.

– Acum nu trebuie să vă faceți griji în privința asta.

Dar mă îngrijorez.

– Trebuie să veniți cu noi.

O, înțeleg.

Fetele urmăresc cum sunt luată de doi polițiști, asta la puțin timp după ce au văzut-o pe Abi căzând pe scări. Este îngrozitor. Amândouă

plâng, confuze și speriate. Sunt ușurată să văd că mama a apărut din senin. Mulțumesc lui Dumnezeu!

– Este în regulă, dragă, îmi tot spune ea. Sunt cu fetele. Am grijă de ele. Am să-l găesc pe Ben. Acum du-te cu polițista.

Vocea ei este liniștitoare, iar privirea rugătoare. „Mergi în liniște. Fii politicoasă. Nu face zarvă.“ Crede că am împins-o pe Abi pe scări. Propria mea mamă.

Cineva îmi pune mâna pe cap și mă bagă pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Sunt conștientă de invitații care sunt încă prezenți, cu gurile deschise din cauza șocului sau ca să bârfească. Angajații hotelului se agită, panicați, încercând să ia invitații de pe stradă. Mă uit după Ben și Liam, dar nu văd pe niciunul. Pot să sper doar că sunt împreună.

Bancheta din spate a mașinii miroase a transpirație și frică. Mă întreb dacă eu miros așa. Nu sunt încătușată, deoarece nu am fost acuzată. Mă duc la secție de bunăvoie, doar ca să dau o declarație privind evenimentele. Totuși, am auzit-o pe fotografă strigând în mod repetat „Ea a făcut-o! Am văzut-o. Se certau, iar femeia aia a împins mireasa!“ Arăta spre mine. Am auzit ce a zis, la fel și polițista care vorbea cu mine. Cea care stă acum pe locul din dreapta. Știu că am dat de necaz.

Mă rog pentru Abi pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Pentru Abi și pentru copilul ei. Nu prea mă rog. Probabil Dumnezeu crede că sunt pierdută, apar doar când vreau ceva. Ca odraslele mele să se nască în siguranță, grupuri vesele de prieteni pentru fete, o promovare pentru Ben, rezultate bune pentru Liam, iar acum ca Abi să trăiască. Pentru ca Abi și copilul ei să supraviețuiască, deoarece ea nu merită să moară. Femeia nebună, furioasă și proastă nu merită să moară. Sper să îmi asculte rugăciunea, deoarece știe că, de fapt, vreau să mă rog pentru mine să merg în seara asta acasă la familia mea, să nu fiu acuzată și pedepsită, dar mă abțin. Încerc să fiu un om bun. O persoană mai bună. Încerc să mă răscumpăr.

La secția de poliție, sunt condusă într-o cameră mică și neaerisită, cu o masă murdară și trei scaune din plastic ce par incomode. Unul este într-o parte a camerei și celelalte două sunt în partea cealaltă a mesei. Camera goală este aranjată să fie descurajatoare, incomodă. Bineînțeles, este un loc unde sunt interogați infractorii. Un polițist așteaptă să îmi ia declarația. Polițista care m-a adus aici mă predă și spune că trebuie să fie în altă parte. Mă uit după ea ca un copil care se uită după mama lui în prima zi de grădiniță. Mi-e dor de chipul ei serios căruia i se potrivește chipiul. Este ridicol să mă fi atașat în vreun fel de ea, dar mă simt și mai rău decât pe scările hotelului, mă simt mai singură. Polițistul cu pix și agendă, care așteaptă declarația mea, are vreo patruzeci de ani. Are câteva kilograme în plus, cât și povara de a se ocupa de tot ce e greșit în lume. Simt că este dezamăgit de mine. Sunt rușinată.

Îi spun ce pot. Nu am împins-o sau îmbrâncit-o pe Abigail Curtiz. Nu am atins-o deloc.

El notează tot. Chipul lui inexpressiv nu arată dacă mă crede sau nu, dar îmi spune (aproape cu blândețe):

- Avem un martor care declară contrariul.
- Fotografia?
- Da.

Polițistul se îndreaptă puțin și notează altceva. Pare destul de mulțumit de sine, ca și când ceea ce abia am spus ar fi un soi de mărturisire.

- Da, am auzit-o spunând asta, ei bine, strigând, dar nu este adevărat, adaug ca să fiu mai clară.
- Atunci de ce ar fi spus-o?
- Se înșală. Făcea fotografii.
- Haideți să mai revedem o dată declarația, bine? Să vedem dacă ați omis ceva.

Și, așadar, îi povestesc. Da, mă certam cu Abi. Da, o cunosc, da, aveam o neînțelegere. Presupun că s-ar putea considera o

neînțelegere în familie. Da, pot să dau detalii dacă ei cred că este cu adevărat necesar.

El consideră că e necesar.

Povestea pare tristă și murdară. Poliția crede în mod clar că am un motiv ca să o împing pe Abi. Am. Liam. Oare ce crede el acum? Cu cine este? Am urmărit toate serialele polițiste ca să știu că am probleme. Mă întreb dacă să cer un avocat, dar aș părea vinovată cerând unul? Nu știu și mă chinui să fiu rațională. Respect prea mult legea ca asta să fie viața mea.

– Ce credeți că o să spună Abigail Curtiz când o să dea o declarație? întreabă polițistul.

– Nu știu, zic oftând.

Nu este ca și când ar putea fi crezută că spune adevărul, și nu este prietena mea.

– Se simte destul de bine, încât să dea o declarație? Este măcar conștientă?

Îmi fac griji pentru ea, dar mă tem că întrebarea pare în beneficiul meu, ca și când aș spera să nu poată da o declarație.

– Cum se simte Tanya? întreb eu.

– Tanya?

– Asistenta fotografului.

Nu ar fi trebuit să o menționez. Părea foarte supărată. Aproape isterică.

– Noi punem întrebările aici, spune cu răceală polițistul.

După o oră și jumătate, timp pe care în mare parte mi l-am petrecut singură ca un copil care a făcut o poznă foarte mare, o altă polițistă îmi aduce o cană de ceai.

– Când pot să plec acasă? întreb eu.

– Când vreți, îmi confirmă ea. Ați venit de bunăvoie.

Mă întreb dacă este un truc, dar femeia îmi zâmbește.

– Acum avem declarația dumneavoastră. În plus, cred că le avem și pe ale celorlalți care au fost la locul faptei, deci chiar nu e necesar să fiți aici. Duceți-vă acasă la familia dumneavoastră.

Îmi iau imediat jacheta și las ceaiul. Îmi dau seama că nu mi-am luat geanta cu mine, deci nu am niciun ban sau telefonul. Presupun că trebuie să fie în camera de hotel a lui Abi, acolo îmi amintesc să o fi avut ultima dată. Sunt prea jenată ca să menționez asta poliției, nu cred că este problema lor. Nu vreau să împrumut un telefon ca să îl sun pe Ben, ci doar să plec de aici. Am să găsesc un taxi și am să plătesc când ajung acasă. Important este să plec. Când mă întorc la biroul de recepție, o văd pe Gillian Burton așteptându-mă. Ea își întinde larg brațele, iar eu mă prăbușesc în îmbrățișarea ei generoasă, abia abținându-mă să nu plâng ușurată.

– Ben este cu Liam la spital. Părinții tăi voiau să vină, dar i-am convins să rămână cu fetele.

Apreciez că mi-a dat exact informațiile de care am nevoie: unde este familia mea și cine are grijă de copiii mei.

– Mulțumesc, Gill! Din suflet! Ai așteptat mult? mă obligă polițetea să o întreb.

– Ben m-a sunat în clipa în care ai fost luată de poliție. Știa că ai să vrei să rămână cu Liam.

– Ești aici de aproape două ore?

– Nu contează. Pentru ce sunt prietenii?

Gillian mă conduce acasă cu eficiență și calm. Îmi face o altă favoare și-mi dovedește și mai mult profunzimea prieteniei ei întrebându-mă doar atât:

– Nu-i așa că ai bea o cană de ceai?

Sunt foarte recunoscătoare pentru prezența ei sensibilă și traică lângă mine. Cum de am subestimat prietenia asta, una axată pe cursurile de balet și programul bonelor? Brusc, mi se pare cea mai minunată temelie a unei relații. Când ajung acasă, văd că este plină: părinții mei, Ellie, fetele, Gill și Becky și copiii și soții lor sunt acolo. Mi se oferă ceai de vreo sută de ori. Este dureros de evident că adulții vor să le povestesc în detaliu prin ce am trecut, dar nu pot să o fac în fața copiilor. Gill și Becky spun repede și discret

că pleacă și își conduc familiile afară. Mama și Ellie ies în grădină cu Lily și Imogen.

– Suntem aici, când ești pregătită să vorbești despre asta, zice tata.

– Ai vești de la Liam și Ben?

Nu vreau să vorbesc cu nimeni până nu discut cu ei.

– Au sunat de la spital. Nu cred că știu ceva despre Abigail.

Nimeni nu vorbește cu ei. Mă tem că statutul lui Liam de logodnic al ei nu e luat în serios.

– Mă duc să fac un duș. Mă simt... murdară.

Ben și Liam ajung acasă după opt seara. În mod surprinzător, fetele sunt deja în pat. Credeam că nu o să reușim să le adormim din cauza agitației și a evenimentelor de peste azi, dar, de fapt, șocul le-a epuizat și au adormit amândouă înainte de ora șapte. Părinții mei au vrut să rămână cu mine, dar mai că i-am dat afară și am insistat ca Ellie să le accepte oferta de a sta cu ei, astfel încât eu, Liam și Ben să putem rămâne singuri. Au fost de acord să plece doar când le-am promis că, dacă Ben și Liam nu ajung acasă într-o oră, am să îi sun, ca unul dintre ei să se întoarcă pentru a nu fi singură. Mă bucur de planul de rezervă, dar sunt încântată că nu trebuie să îl folosesc. Când văd mașina noastră intrând pe alee, sar în picioare, vibrând de ușurare și entuziasm, dar și tremurând de îngrijorare, un cocktail de emoții amestecate. Nu știu la ce să mă aștept. Aud cheia lui Ben în broască, îmi văd bărbații pe hol, iar apoi îmi simt fiul în brațe.

Am fugit spre el și l-am îmbrățișat fără să știu dacă o să mă respingă, nici măcar îngrijorându-mă în privința asta. Simțeam nevoia să îl îmbrățișez. Apoi Ben ne îmbrățișează pe amândoi și stăm așa mult timp, ca niște supraviețuitori scoși dintr-o mare agitație.

– Cum se simte Abi? întreb în clipa în care ne desprindem din îmbrățișare.

Ben îmi răspunde la întrebare.

– Pur și simplu nu știm. Nimeni nu ne spune nimic. O asistentă ne-a informat că are o vânătaie și niște coaste rupte. Cred că o să fie bine, dar nu știm nimic despre copil.

Ben clatină trist din cap.

Abi sângera când au ridicat-o pe targă. O pată întunecată îi mânjea rochia frumoasă. Mă întorc din nou spre Liam.

– Îmi pare rău, dragule!

El ridică din umeri, nu este un gest care arată nepăsarea, ci neajutorarea.

– Nu poți afla vreo informație ca tată al copilului?

– Ei sunt foarte circumspecți. Au spus că nu mă cred că sunt tatăl copilului.

– Deci e imposibil să fie conștientă, pentru că altfel le-ar fi spus, comentez eu.

– Nu știu, spune Liam.

El nu știe ce să zică sau ce să facă. Nici măcar nu știu ce să sper. Îl îmbrățișez din nou și mă uimește că nu îl îmbrățișez eu, ci el. Îmi las capul pe pieptul lui, iar Liam mă bate ușor pe spate. Fiul meu bărbat.

A fost o zi atât de călduroasă, încât aerul este cald încă. De obicei, în astfel de zile stăm în grădină, poate cu un pahar de vin. Acum însă ne așezăm în jurul mesei din bucătărie, deoarece nu putem risca să ne audă vecinii. Torn fiecăruia câte un pahar cu limonadă. Avem nevoie de zahăr și nu trebuie să fim beți.

Încep să le povestesc ce am făcut azi: cum m-am dus la Abi cu planuri mărețe, cum s-au dus rapid naibii și cum am început să ne certăm.

– De la ce, mai exact? întreabă Liam.

Nu știu cum să-i răspund. Știu că dacă îi spun totul, o să fie distrus. Abi zace în spital și nu știu dacă bebelușul o să fie bine. Nu pot alege momentul ăsta să îi spun că nu îl iubește, că doar l-a folosit ca să rămână însărcinată, mai exact ca să creeze o legătură între ea și fostul ei soț, tatăl lui. Nu îi pot spune că o mare parte din motivația ei a fost ca să mă pedepsească. Este prea mult și prea îngrozitor. Azi în mod special, ar fi un lucru imposibil de auzit. Ziua în care a crezut că o să se însoare. Totuși, știu că nu pot să-l mai mint. Suntem cu

toții în situația asta pentru că am mințit. După expresia mea, Liam cred că-și dă seama că mă chinui să decid ce să îi spun.

– Haide, mamă! Sunt băiat mare. Matur de-a binelea.

Și este. Ei bine, aproape.

– Ne certam din cauza tatălui tău natural, recunosc eu.

– Nu are nicio logică.

– Liam, îmi pare rău, dragule! O să fie un mare șoc.

Ben mă ia de mână și mi-o strânge ușor ca să mă încurajeze.

– Ar fi trebuit să îți spun demult. Aveai tot dreptul să știi.

Mă uit neliniștită la masă, studiind solnița cu sare și piper, paharele înalte, o pată de sos de roșii rămas de la gustarea fetelor și urând faptul că trebuie să mă uit în ochii fiului meu.

– Continuă.

În sfârșit îi întâlnesc privirea.

– Rob Larsen este tatăl tău.

Liam pufnește neîncrezător.

– Rob, adică fostul soț ticălos al lui Abi? întreabă el, iar eu dau din cap. Rahat, e ca și când mi-ai spune că Darth Vader este tatăl meu! La naiba, sunt Luke Skywalker!

Aproape râd deoarece răspunsul lui este foarte tineresc și spontan. Este imposibil să îmi dau seama care ar putea fi reacția potrivită, dar cred că în situația asta, plină de imposibilități, răspunsul lui este perfect.

– Ei bine, acum măcar înțeleg ceva mai mult de ce te împotriveai atât de mult relației mele cu Abi. Cred că ai simțit că rămâi fără aer. „Dintre toate barurile din oraș.“

Mă bucur că Liam mă tachinează din nou, chiar dacă umorul lui este negru. Mi-a lipsit impertinența lui, spiritul nestăpânit, și uitasem de optimismul lui. Are un suflet blând, dar este și dur. Mă bucur. Când Abi s-a mutat la noi, el s-a schimbat. Fără îndoială pentru că îi plăcea de ea, iar apoi, pentru că avea o aventură cu Abi, Liam a devenit mai reținut și sever, cel puțin față de mine. Cred că

a fost o încercare de a o impresiona, un efort disperat de a părea mai matur.

– Deci ai avut o aventură cu iubitul lui Abi la facultate? a întrebat Liam.

– Mai mult o tentativă. Ți-am spus, a fost o aventură de o noapte.

Dacă Liam încă pare înclinat să mă judece, Ben îl împiedică adăugând:

– Mama ta avea nouăsprezece ani, doar cu un an mai mult decât ai tu acum.

– Înțeleg, lipsa de maturitate conduce la greșeli.

– Nu ai fost niciodată o greșeală, îl asigur repede.

– Nu, sunt al naibii de minunat, dar să te culci cu iubitul celei mai bune prietene este o greșeală, subliniază Liam.

– Să te culci cu cea mai bună prietenă a mamei tale nu este o mișcare prea bine gândită, adaugă Ben.

– *Touché!* spune Liam râzând. Deci Rob Larsen a știut dintotdeauna că este tată? a întrebat apoi mai serios.

– Da, recunosc eu.

Liam pare trist, dar nu surprins.

– Și Abi știa, înainte de ziua de azi? Sau azi i-ai spus? De aceea v-ați certat?

– Știa de dinainte să vină în Regatul Unit.

– Serios? întreabă Ben ridicând din sprâncene până la linia părului, deoarece era o noutate pentru el.

– Da, mi-a zis azi. *De aceea* ne-am certat.

Liam dă din cap și comentează:

– Presupun că nu a deranjat-o la fel de mult ca pe tine că sunt fiul lui natural, altfel nu am fi început o relație.

În clipa asta, sunt foarte recunoscătoare pentru viziunea simplă, nevinovată și aproape egoistă pe care o are asupra vieții. Liam nu s-a gândit că Abi ar fi putut avea motive mai întunecate pentru a-l seduce, iar naivitatea lui o să-l protejeze o vreme. Cel puțin în seara asta.

– Ce s-a întâmplat la poliție? întreabă apoi Ben.

– A fost ireal. Nu pot să cred că am fost interogată într-o secție de poliție pentru o infracțiune adevărată. Eu!

– Te-au pus sub acuzare? întreabă Ben cu blândețe.

– Nu.

Nu adaug *încă nu*, deși am senzația că ar putea să o facă. Încă nu s-a terminat.

– Ți-au pus cătușe? întreabă Liam, puțin alarmat.

– Nu.

– Te-au închis într-o celulă?

– Nu, nu, nimic de genul ăsta, spun ca să îl liniștesc. Mi-au dat o cană de ceai, dar a fost puțin înfricoșător. Un chin. Totul este o mare neînțelegere. Aparent, fotografia crede că m-a văzut împingând-o pe Abi pe scări.

Brusc, Liam se ridică în picioare.

– Uite, mă duc să mă culc. Vreau să mai încerc o dată să ajung la Abi, la spital, cel puțin să văd dacă îmi mai spun ceva. Iar apoi trebuie să dorm.

Înțeleg, vrea să fie singur. Are nevoie să stea departe de mine și chiar de Ben. Mă tem că am spus prea multe, că l-am supărat.

– Ești bine, dragule? Uite, nu te îngrijora pentru mine. Totul se va lămurii.

– Mda, știu.

L-a cuprins oboseala. O văd în toate mișcărilor lui. Pare că duce un tanc în spate. Ne spunem noapte bună. Mă abțin să sar în picioare și să îl îmbrățișez din nou. Chiar dacă vreau să îl îmbrățișez cât mai des, după cât mi-a lipsit asta în ultimele câteva luni, înțeleg că are nevoie de spațiu.

Eu și Ben ascultăm cum Liam își târșăie picioarele pe scări. Auzim ușa băii deschizându-se și închizându-se în urma lui. Mi se pare atât de normal să îl aud spălându-se.

– Deci nu a vrut să se întoarcă în apartamentul lui în seara asta? întreb eu.

– Nu, l-am întrebat. A spus că vrea să vină acasă.

– A zis „acasă“?

– Da, așa a spus.

Ben îmi zâmbește și amândoi savurăm momentul, unul de ușurare și recunoștință.

– Acum vrei un pahar cu vin?

– Da, dar nu pot să beau. Trebuie să am mintea limpede.

– În cazul ăsta, Ribena sau soc?

– Soc, te rog.

Ben se ridică și, cu spatele la mine, spune:

– Experiența ta de la secția de poliție pare îngrozitoare.

– Ei bine, nu a fost o plăcere și nu cred că s-a terminat încă.

Accept paharul pe care mi-l dă.

– Ai observat că dintre toate întrebările pe care le-a pus Liam, nu mi-a pus una?

– Care anume?

– Nu m-a întrebat dacă am împins-o.

– Nu ar crede niciodată că ai făcut-o, spune liniștitor Ben. Ai împins-o? adaugă după o clipă.

– Ben! Nu!

Nu sunt ofensată că Ben m-a întrebat. Cred că are dreptul să înlăture îndoiala. Întrebarea lui este o urmare a faptului că mai mult de zece ani nu i-am spus decât ce trebuia să știe.

– Nu mă înțelege greșit, nu am crezut că ai vrut să o rănești intenționat, dar nu am putut elimina posibilitatea că te-a provocat cumva. Știu că ai fost foarte stresată și că ai face orice pentru Liam, pentru oricare dintre copiii noștri.

– Ei bine, chiar m-a provocat. A spus că a venit aici ca să rămână însărcinată cu Liam, ca să aibă un fel de legătură cu Rob. A zis că îi sunt datoare cu asta, deoarece i-am răpit oportunitățile de a fi mamă alături de Rob când am rămas însărcinată.

– Ce? Nu are niciun sens.

– A spus că nu îl iubește pe Liam, că voia doar să mi-l răpească și să îi distrugă șansele, să îl convingă să renunțe la facultate și chiar să părăsească țara. Ca să mă pedepsească.

– La naiba! Ești sigură că nu ai împins-o? Eu poate aș fi făcut-o, dacă aș fi fost acolo.

– Nu, n-am făcut-o, spun oftând. Dar a făcut-o Tanya.

Ben este șocat, uluit.

– Tanya?

– Nici măcar nu mi-am dat seama că era acolo. Eram prea concentrată să mă cert cu Abi, dar era acolo. Era asistenta fotografei. Ei bine, nu cu adevărat, dar așa au presupus toți, iar eu cred că fotografa a crezut că Tanya este angajata hotelului.

– Nu înțeleg.

– S-a furișat în camera lui Abi. Nu știu exact de ce. Probabil ca să o confrunte într-un fel. Nu am observat-o pentru că se întâmplau prea multe, dar a auzit tot ce îmi spunea Abi. Toate reproșurile, amenințările și acuzațiile. Ea a împins-o pe Abi. Am văzut-o făcând asta. Era chiar lângă mine.

– Ai spus poliției, Mel?

– Nu, nu am spus.

– Dar ai să o faci.

Ben este îngrijorat. Cred că mă cunoaște destul de bine, încât să anticipeze corect răspunsul și, prin urmare, să fie îngrozit.

– Nu știu. Nu sunt sigură că o pot lăsa pe Abi să târască o altă persoană în încurcătura asta. Încurcătura noastră. Dacă arăt cu degetul, iar ei mă cred, Tanya o să fie acuzată. O să aibă cazier. Viața ei o să se termine înainte să înceapă. Ben, ea vrea să fie medic veterinar, să aibă un cabinet la țară. Nu o să se întâmple așa, dacă o să fie acuzată de agresiune.

– Dar dacă nu o acuză pe ea, atunci au să te acuze pe tine.

– Probabil, dar nu au nicio dovadă că eu am făcut-o, deoarece nu am făcut-o, deci nu vor putea să mă acuze.

– Nu sunt sigur că o să fie așa, Mel – lucrurile nu se rezolvă astfel mereu. Și în orice caz, ai spus că fotografia a declarat că te-a văzut împingând-o.

– Prin lentilă, da, dar s-a înșelat.

– Atunci ai să fii nevoită să infirmi asta.

Clatin din cap.

– Nu știu ce să fac.

Ben cântărește situația.

– Și crezi că acuzația o să fie de agresiune?

– Da, dar sunt diverse grade de agresiune. Multe depind de Abi.

– De Abi?

– De cât de grave se dovedesc a fi rănille ei și de cât de departe vrea să meargă. Am auzit multe lucruri tulburătoare la secția de poliție. Agresiune obișnuită, vătămare corporală. Dacă... Mă opresc. Este prea trist.

– Dacă ce?

– Dacă lucrurile merg foarte prost pentru Abi și copil, atunci acuzația o să fie vătămare corporală gravă.

Ben dă din cap, năucit.

– Ce putem face?

– Putem spera. Asta e tot. Să sperăm.

Abigail

LUNI, 25 IUNIE

O dureau totul. Glezna, coastele, capul. Acele părți ale corpului ei zvâcneau, indiscutabil cu o intensitate pe care nu o mai simțise, dar cel puțin senzația îi era familiară. Durerea dintre picioare era diferită. Era mai delicată, periculoasă.

Le spusese că nu voia să primească vizitatori, nu trebuiau să lase pe nimeni să intre. Avea asigurare medicală și un salon privat. Nu voia să vorbească sau să vadă pe nimeni. Indiferent cine întreba, detaliile stării ei nu trebuiau divulgate

Asistentele au părut îngrijorate când Abi le-a instruit astfel. Ele credeau că vizitatorii ar fi putut să o înveselească, să o facă să se simtă mai bine.

– Oamenii vor să știe dacă ești conștientă și liniștită. Prietena ta Melanie a sunat de șase ori.

– Dacă-i spuneți ceva, am să vă dau în judecată! a izbucnit Abi.

Asistentele și-au dat ochii peste cap, fiind obișnuite cu amenințări deșarte și cu lucruri mai grave.

– A venit un tânăr să vă vadă. Spune că este logodnicul dumneavoastră, a fost anunțată mai târziu Abi.

– Este un fantezist. Să nu-i permiteți să intre! a ordonat ea, apoi și-a întors capul dinspre ușă și s-a uitat spre perete.

Nu și-a mișcat trupul. Niciun centimetru.

A doua zi, Abi i-a sunat pe agenții imobiliari care administrau apartamentul închiriat. Le-a explicat situația și, pentru o anumită sumă, și-a asigurat cooperarea lor. Fără îndoială, alții ar fi rugat un prieten să îi ajute, dar Abi nu avea prieteni aici în Regatul Unit. O avusese doar pe Mel. Agentul imobiliar putea să trimită o echipă care se ocupa de mutări. Ei aveau să împacheteze totul. Hainele și bunurile ei într-o cutie, ale lui în alta. Trebuiau să elibereze camera copilului. Le spusese ce să îi aducă, ce să lase în apartament. „Puteți să faceți ce vreți cu restul.“

În a treia zi, când Abi se externa, a decis că era pregătită să accepte apelul de la Mel. Ea a sunat la zece dimineața. Abi tocmai semnase toate actele necesare externării și mergea încet pe holul spitalului. I se părea că trupul îi era din sticlă fragilă.

– Ce vrei, Melanie? a întrebat ea.

– Cum te simți, Abi?

Vocea lui Mel era plină de îngrijorare. Era ciudat, derutant. Nu avea niciun drept să fie îngrijorată.

– Am încercat să aflăm câte ceva. Nimeni nu ne spune nimic. Liam e înnebunit de îngrijorare.

Și totuși, a observat Abi obosită, o suna mama lui. Insistent. Abi a oftat. Logodnicul ei era un băiat, la urma urmei.

– Deci cum te simți? a întrebat din nou Mel, cu respirația tăiată, nerăbdătoare.

– Golită.

Mel a suspinat, înțelegând răspunsul lui Abi exact așa cum intenționase.

– Copilul? a întrebat ea temătoare.

– Nu mai este.

– Abi, îmi pare atât de...

– Nu o spune! La naiba, nu o spune, Melanie! Nu îți pare rău.

Abigail o auzea pe Melanie respirând în telefon, sacadat, întrerupt, dar fără să scoată un cuvânt. Abi a continuat să meargă.

– Asta ai vrut!

Tonul ei era acuzator, furios.

– Nu, nu-i adevărat! Nu am vrut nimic din toate astea și îmi pare rău pentru tine!

Mel părea aproape calmă, cu siguranță stăpână pe sine. Era energic și insultător.

– Polițiștii au venit și m-au întrebat ce îmi amintesc. Am senzația că ei cred că nu a fost accidentală căzătura mea. Ți-au pomenit numele.

– Serios?

Abi se așteptase ca Melanie să pară mai disperată, să nege mai vehement. De obicei era foarte panicată, își cerea mii de scuze și, prin urmare, ușor de manipulat. Abi era dezamăgită de reacția lui Mel, ofensată în mod ciudat. A încercat să o ațâțe.

– Mi-au părut foarte interesați de cearta noastră și au vrut să știe unde stăteau când am căzut.

– Nu-ți amintești, nu-i așa? a întrebat Mel.

Abigail s-a întrebat cum să-i răspundă. Putea să mintă. Să pună capăt lucrurilor. Putea să o nenorocască pe Mel. Să dea vina pe cineva pentru durerea și suferința ei. Totuși, adevărul era că nu își aducea aminte. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se aplecase ca să ia fotografiile cu Rob. Avusese o comoție. Oamenii adesea uitau câteva clipe din viață după o comoție, mai ales după cele în care se răneau. Poate așa gestiona corpul trauma, înlătura oroarea ca vindecarea să fie posibilă. Totuși, nimic nu ar fi fost mai ușor decât să spună că își amintea că o ținea cineva de gât. Nimeni nu putea dovedi contrariul. Dacă închidea ochii și se concentra, își putea imagina senzația de a fi împinsă. Măinile dându-i un brânci, lăsând o urmă care o ardea ca și când ar fi fost însemnată cu fierul înroșit. Da, putea să-și imagineze cu ușurință. Mai că-și aducea aminte. Nu știa dacă Mel o împinsese, dar nu era proastă. Din întrebările polițiștilor înțelesese că ei credeau că probabil cineva o făcuse. Mel merita să fie învinuită, iar Abi nu fusese niciodată prea atașată de adevăr, dacă nu era în folosul ei.

Dar, pe de altă parte, dacă spunea asta poliției, avea să aibă loc un proces. Ar fi trebuit să rămână pe aici. Nu voia asta. Voia să fugă. Departamentele, cât mai repede posibil.

– Liam vrea să te vadă, Abi.

Abi a mers pe hol și a apăsat butonul liftului.

– Nu vreau să îl văd. Să-i spui tu despre copil.

– O, Abi, am să-l anunț eu dacă vrei, dar voi trebuie să treceți împreună prin asta.

– Nu, nu de asta am nevoie. Plec.

– Pleci?

– Vreau să plec de aici.

– Ce vrei să spui? Unde ai să te duci?

– S-ar putea să mă întorc în State, s-ar putea să mă duc în Australia. Am nevoie să fiu singură. Îi spui tu lui Liam?

– Trebuie să vorbești cu el. Tu ar trebui să-i zici.

Abi era surprinsă. Crezuse că Mel ar fi făcut orice să se bage între ea și băiatul ei prețios. Nu se așteptase ca Mel să le onoreze relația, nici măcar sfârșitul ei. Se așteptase să o poată încheia fără împotriviri.

– La naiba, Melanie! a zis Abi nerăbdătoare. Nu cer prea mult, nu-i așa? Asta ți-ai dorit. Plec. Nu îl iau pe fiul tău cu mine. Nu-i așa că ți s-au împlinit toate dorințele deodată?

– Dar de ce să pleci?

– Nu îl mai vreau.

Ea a închis telefonul.

Melanie

– Liam, ia-ți haina! strig eu la etaj.

Insistența din glasul meu îi atrage imediat atenția, știe că nu am să-i cer să cumpere o sticlă de lapte. Scoate capul pe ușa dormitorului, încruntat de îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să mergem la spital, acum! Abi are nevoie de tine.

Conduc cât de repede pot, iar Liam mă tot întreabă ce se întâmplă.

– Am vorbit cu Abi.

– Ce a spus? întreabă îngrijorat. Cum se simte?

– Trebuie să o vezi. Am să-ți explic atunci când ai să o vezi. Sau o s-o facă ea. Nu mai pot spune nimic.

Opresc cu un scârțâit în fața ușilor spitalului și îi spun lui Liam să coboare.

– Mut mașina și te ajung din urmă.

Parchez mașina cât mai repede posibil, înjurând în fiecare secundă care trece cât stau la rând pentru un bilet de parcare, scotocesc în poșetă după monedele potrivite, iar apoi alerg spre biroul de recepție al spitalului. Nu știu dacă este decizia corectă, poate ar fi trebuit pur și simplu să îi transmit mesajul lui Abi, să o las să dispară din viața noastră, să se evapore, dar cred că fiului meu îi datorează mai mult de atât. Se cuvine să aibă șansa să își ia rămas bun de la Abi

și copilul lor. Este dreptul lui și, chiar dacă Abi poate nu vrea să îi ofere un gram de respect, eu vreau.

La triaj, spun numele lui Abi, dar înainte ca funcționara să îmi poată spune în ce secție este, simt pe cineva atingându-mă pe braț. Mă întorc și îl văd pe Liam stând lângă mine.

– S-a externat, spune el. Am întrebat deja de ea. Mi s-a zis că s-a externat.

– Să mergem la apartamentul vostru!

Îl apuc de braț și încep să îl trag spre mașină.

– Ai să regreti dacă nu încerci să o găsești! insist eu.

Conduc spre apartamentul lui. Liam trebuie să mă îndrume de vreme ce, în mod evident, nu am fost niciodată în vizită. Încă mai are cheia și deci nu trebuie să batem la ușă și intrăm. În clipa în care intru în apartament aflu tot ce voiam să știu. Este somptuos, frumos mobilat, cu gust, și totuși pare gol, părăsit. Văd un geamantan lăsat în mijlocul holului. Liam îl deschide. Văd peste umărul lui, recunosc tricourile. El se ridică și clatină din cap fără să înțeleagă. Mă duc în sufragerie. Este imaculată și impersonală. Ca într-un muzeu. Nu văd niciun obiect personal sau vreo urmă că a locuit cineva aici. Nici teniși aruncați, nici jocuri video scoase din cutii, așa cum mi-aș fi putut imagina, nici cărți, cărți sau reviste. Se pare că toate hainele și bunurile lui Liam fuseseră împachetate.

El intră acum în dormitor. Mă uit cum deschide dulapul în care nu sunt decât niște umerase. Poate îmi imaginez, dar cred că încă se mișcă. Cel mai probabil din cauza brizei, dar se pare că ea abia a plecat. Mă trece un fior, deși nu cred în fantome. Liam se întoarce pe hol și, când intră în altă cameră, îl urmez. Pereții sunt vopsiți în nuanțe de verde-mentă și alb. Pe tavan și pe pereți sunt pictate stele argintii, ce se adună într-un colț unde este și o lună. Pe un perete scrie cu litere aurii „Iubit până la lună și înapoi.“ Nu mai este nimic altceva în cameră.

– Pătuțul de copil? Măsuța de schimbat? Era un cărucior aici. Au dispărut toate, îmi spune el.

Îmi dau seama că Abi nu ar fi putut să aibă timp să împacheteze totul de când m-a sunat. Probabil a ajutat-o cineva sau poate s-a externat înainte să mă sune azi. Din câte știu, ar fi putut să mă sune de la aeroport. Ar putea fi acum într-un avion spre cine știe unde. Din nou, ea plănuiuse totul. Era iarăși cu un pas înaintea mea. Nu pot minți. Mă bucur să o văd plecată. Nu îi simt lipsa. Dar Liam?

– A plecat? întreabă el.

Dau aprobator din cap.

– Copilul meu? Și el a plecat?

– Căzătura, spun cu o voce spartă.

Liam se întoarce spre mine și cădem unul în brațele celuilalt. Mă țin strâns de copilul meu în timp ce el îl jalește pe al lui. Ne îmbrățișăm până ce brațele încep să mă doară, până ce lacrimile mele îi udă tricoul.

Liam se retrage. Dă din cap în timp ce se uită pentru ultima dată împrejur.

– Să mergem acasă!

Își ia geamantanul, iar apoi trânteste ușa apartamentului în urma lui.

Tanya

SÂMBĂȚĂ, 30 IUNIE

Mama vrea să stau în pat. Crede că am o cădere nervoasă. Poate că am. Cu siguranță nu mă simt nici pe departe normal. Indiferent din ce cauză. Probabil că așa mă simțeam când mă îngrijoram din cauza examenelor, când nu îmi puteam permite o pereche de încălțări de care aveam nevoie sau când nu știam dacă să mănânc o a doua prăjitură. Nu mă mai pot imagina făcându-mi griji pentru ceva atât de banal. Problemele zilnice n-au mai contat când Liam s-a despărțit de mine și au fost uitate în ziua nunții lui. Doctorul spune că sufăr de extenuare nervoasă. O despărțire și susținerea examenelor importante, cum sunt cele de absolvire, pot cauza asta. Când ești martorul unui accident traumatizant se declanșează un șoc care la fel de bine ar putea agrava o condiție nervoasă. Asta crede doctorul meu. Mi-a recomandat odihnă și liniște câteva zile.

Diagnosticul meu este că poți să înnebunești dacă săvârșești o infracțiune.

Am ucis un copil. Nu am vrut să o fac, dar din vina mea a murit copilul. I-am zis asta mamei, iar ea spune că sunt confuză.

Nu sunt confuză. Sunt dezgustătoare.

Mama a încercat să îmi ascundă că Abigail Curtiz a pierdut copilul, dar știrea apare pe site-urile de socializare. Bineînțeles că

da. Unii i-au transmis condoleanțe lui Liam, emoticoane triste și lucruri din astea, alții doar au bârfit despre toată încurcătura, fără ca el să știe. Mama nu vrea să o sun pe doamna Harrison, mi-a zis-o de trei sau patru ori, de fapt, mi-o spune de fiecare dată când sugerez că ar trebui să o fac. Mama nu vrea să discut cu nimeni implicat în ceea ce este pentru ea „toată situația asta îngrozitoare”. Nici măcar cu poliția. Mai ales cu poliția. Chiar dacă mi s-a cerut să merg la secție ca să dau o declarație despre ce îmi amintesc din evenimente. Mama le-a spus că am să vin de îndată ce am să fiu în stare. I-am spus că sunt, iar ea mi-a zis că știe mai bine și o să decidă când am să pot.

Apoi ieri, la o săptămână după îngrozitoarea nuntă care nu a mai avut loc, mama a mai primit un telefon de la secție și a fost anunțată că nu mai era nevoie să dau declarație, că acum aveau toate informațiile necesare.

– Ce înseamnă asta? întreb eu.

Mama pare foarte sătulă de toată situația.

– Înseamnă că poți să uiți de asta, îmi răspunde ea.

– Dar înseamnă că doamna Harrison a fost acuzată că a îmbrâncit-o pe scări pe Abigail Curtiz?

– Nu știu.

Felul în care-mi răspunde arată că nu îi pasă. Mama abia suportă să audă numele Harrison în casa noastră.

– Trebuie să o sun, spun eu, ridicându-mă în pat și căutând telefonul.

– Ba nu! zice mama cu hotărâre.

– Ba da! insist eu. Nu a făcut-o doamna Harrison!

– Nu spune nimeni că a făcut-o.

Dar mama trebuie să plece la serviciu și nu mă poate supraveghea la nesfârșit. În clipa în care iese din casă o sun pe doamna Harrison. Trebuie să o sun pe telefonul fix, deoarece nu am numărul ei de mobil. Când sună, intru în panică, îngrozită de posibilitatea că

o să răspundă Liam. Am aflat că s-a mutat din nou acolo. Spre ușurarea mea, răspunde doamna Harrison.

– Melanie la telefon.

– Doamnă Harrison, sunt Tanya.

– Tanya, dragă, ce mai faci?

Îngrijorarea din vocea ei mă face imediat să vreau să plâng. Ochii mă ustură și îi închid strâns.

– Din vina mea a murit copilul, spun eu. Eu am împins-o pe Abi.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe limbă, nu mai pot să le rețin, tot așa cum nu pot să-mi reprim lacrimile.

– Nu-i adevărat, spune ea prudentă.

– Ba da! Mă urăsc! Am ucis copilul ăla!

Încep să plâng acum, deoarece este prea îngrozitor. Am urât-o pe Abigail Curtiz pentru ce ne-a făcut mie și lui Liam, poate încă o urăsc, dar nu am plănuit niciodată să o rănesc și nu aș fi rănit un copil nevinovat. Niciodată.

– Nu este vina ta.

Doamna Harrison pare hotărâtă.

– Nu îți amintești clar evenimentele. Erai supărată când s-a întâmplat și de atunci ai rămas șocată. Pari confuză. Abigail s-a împiedicat.

– Nu.

Lacrimile mi se preling repede pe obraji. Rușinea și tristețea mă cuprind, cauzate de dorința evidentă a doamnei Harrison de a mă proteja, în loc să mă pedepsească, așa cum merit.

– Da, a spus că s-a împiedicat.

– A zis Abigail asta?

– Da. În e-mailul pe care l-a trimis ieri la poliție a scris că-și aduce aminte evenimentele și că tocul i s-a agățat în rochie și s-a dezechilibrat.

– Serios?

– Da.

Deși cred că doamna Harrison ar spune orice ca să mă facă să mă simt mai bine, nu îmi pot imagina că Abigail Curtiz mi-ar face

vreo favoare. Probabil este adevărat. Probabil îmi amintesc greșit lucrurile. Vestea asta nu aduce copilul înapoi, nu rezolvă nimic, dar îmi domolește sentimentul de vinovăție.

– Ce face Liam? întreb eu.

Vorbesc încet. Mă simt umilită că încă îmi pasă, dar nu poți opri și porni sentimentele ca un robinet, chiar dacă vrei, chiar dacă ar fi înțelept sau convenabil.

– Este trist, recunoaște doamna Harrison. Dar o să-și revină.

– Îmi pare foarte rău, spun în șoaptă.

– Știu. Tuturor ne pare rău.

– Ce pot să fac? întreb eu.

– Ce trebuie să faci acum, Tanya, este să te duci în Liverpool, să înveți bine, să devii veterinar și să uiți toate astea. Meriți să fii fericită și trebuie să hotărăști să fii așa.

Melanie

MARȚI, 3 IULIE

– Rob, sunt Melanie Harrison. Melanie Field, adaug după o scurtă pauză, ca să fiu mai clară.

Cuvintele par ciudate pe buzele mele. Melanie Field mă numeam în urmă cu o veșnicie.

– Da.

Pare politicos, dar precaut. Știu că măcar îmi recunoaște numele, deoarece tușește și mă întreabă:

– Cu ce te pot ajuta?

Crede că vreau să-i fac probleme. Asta crede el că am făcut întotdeauna. Oftez și refuz să îmi pese ce părere are despre mine.

– Ești singur? Poți vorbi câteva minute?

Nu m-am simțit niciodată îndreptățită să îmi acorde din timpul lui. Orele scurte petrecute împreună și care au condus la nașterea lui Liam au fost furate. Momentul în care l-am vizitat ca să îi spun că sunt însărcinată, iar el mi-a oferit bani să fac avort, părea furat. Acum îmi permit să nu mă grăbesc. Îmi este dator. Sunt îndreptățită, sau cel puțin Liam este. Îi spun tot ce pot. Jenată, îmi aduc aminte cum i-am deschis ușa lui Abi, el nu întreabă de ce. Poate nu îi pasă sau poate îi pasă suficient, încât să înțeleagă că am crezut că îi sunt

datoare. O trădasem cu mult timp în urmă și trebuia să mă revanșez. Este posibil ca Rob să fie în stare să înțeleagă asta. Îi spun că a avut o aventură cu Liam.

– Cu Liam al tău? Fiul tău? Întreabă el neîncrezător.

Simt că e prudent să nu îl revendice pe Liam și nu știu ce înseamnă asta. Este elegant și generos? Înțelege că Liam este al meu și copilul lui Ben, și că el nu are niciun drept asupra lui? Sau nu îl interesează de el? Nu știu răspunsul și nici nu știu care aș vrea să fie.

– Da.

– Ce nebună!

Îi spun repede că aventura s-a terminat acum.

– Ești sigură de asta?

– Da.

– De unde știi că nu se vor împăca?

– Nu îți pot spune totul. Este secretul lor, dar îți pot da cuvântul meu, s-a terminat.

Sper să audă frica și durerea din vocea mea. Sper să mă creadă. Vreau să îi cer o favoare. Nu am vrut niciodată să îi datorez ceva. Nu am vrut să mă umilesc în fața acestui bărbat, dar am să o fac pentru Liam. Aș face orice pentru Liam.

– El este tipul din filmare? De asta mă suni? presupune Rob.

În vocea lui se simte o urmă de nedumerire și probabil dezgust.

Inima mi se strânge. Îmi asum un risc. Nu îl cunosc suficient de bine pe Rob... sau deloc. Am făcut un copil cu el, dar nu îl cunosc. A fost doar biologie. Simt un licăr de groază și panică. Nu ar fi trebuit să sun. Ar putea să-l distrugă pe Liam. Ar putea să o facă din dușmănie față de Abi sau față de mine sau doar pentru că așa vrea. Habar n-am.

– Da, recunosc eu. Am sunat ca să te rog să ștergi înregistrarea. Ai reușit să divorțezi repede. Ai scăpat de Abi. Nu îți mai trebuie filmarea și nu vreau ca Liam să fie nevoit să își înceapă viața de adult cu amenințarea asta plutindu-i deasupra capului.

– Înțeleg.

Cred că aud cum i se învârt roțițele în minte. Evaluează situația. Cred că își imaginează ce s-ar întâmpla dacă i-ar expune pe Abi și Liam. Ar deveni cel plăcut în divorțul lor celebru. Fără îndoială, părerile prietenilor și ale colegilor lor au variat ca un pendul în mișcare. La urma urmei, el a avut o aventură, o să apară zvonuri și femeile o să facă mărturisiri, dornice să își revendice cele cincisprezece minute de faimă. Nu poate fi bine pentru cariera sau orgoliul lui să fie vorbit de rău. Scandalul înregistrării ar devia atenția de la el și s-ar concentra asupra ei. Ce am făcut? Nu ar fi trebuit să sun. Ar fi trebuit să las totul baltă. Până acum, ar fi trebuit să știu că nu e bine să mă bag în viețile încurcate ale lui Rob și Abi.

– De ce naiba a făcut asta? mormăie el.

– Știa cine este tatăl lui Liam și, într-un mod pervers, l-a folosit pe Liam ca să se apropie de tine, spun eu precaută.

Nu îi mai dau detalii. Încă-mi este prea greu să vorbesc despre sarcină și pierderea copilului. Planul ei nu a funcționat, deci Rob nu trebuie să știe cât de disperată și nebună era Abi.

– Presupun că te iubește foarte mult, nebunește și obsesiv, risc să adaug.

El oftează.

– Spui că l-a vizat pe Liam pentru filmarea asta, deoarece știa cine este tatăl lui?

– Da.

– Ei bine, Melanie, și eu știu cine este tatăl lui. Am să distrug înregistrarea. Nu o să fie publicat. Ai cuvântul meu!

Ușurarea este imensă. Un val care aproape mă doboară. Expir și simt încordarea cum îmi iese din corp, umeri și cap, iar bătăile inimii se calmează.

– Mulțumesc, mormăi eu.

– Firește. Așa este corect.

Îi admir cuvintele alese. Nu a rostit banalele „măcar atât pot face” sau „n-ai pentru ce”. A găsit cuvinte precise și potrivite. Recunoaște

ceva, dar nu cere nimic. Cred că este la fel de ușurat ca și mine, pentru că pune capăt poveștii ăsteia.

- Ei bine, dacă nu mai e și altceva?
- Nu mai este și altceva, îl asigur eu.
- Rămas bun!

El închide telefonul.

Nu cred că o să ne mai vorbim vreodată. Ascult tonul. Pare ciudat de liniștitor în finalitatea lui. Mă întorc spre Ben, care rămăsese neliniștit lângă mine, ascultând partea mea de conversație, sprijinindu-mă și sperând, rugându-se pentru un rezultat bun. Avea ochii mari de îngrijorare și aștepta cu sprâncenele ridicate. Zâmbesc și dau aprobator din cap. Îmi zâmbește și el când mă îmbrățișează.

Liam

VINERI, 20 IULIE

Este ideea mamei să fac ceva ca să îmi iau rămas bun de la copil. La început, nu am știut dacă sunt în stare să mă gândesc la așa ceva, dar după câteva săptămâni în care m-am simțit pierdut, am recunoscut că probabil trebuie să o fac. Nu mi-e dor de Abi. Mă surprinde și mă rușinează să îmi dau seama de asta. Ultimele două săptămâni în care am locuit împreună începuseră să devină ciudate. Știam că avea toane din cauza sarcinii și era stresată din cauza nunții, dar lucrurile s-au schimbat între noi. Dacă nu ar fi fost copilul, probabil aș fi renunțat, dar nu puteam să o fac. Nu aveam de ales.

Totuși, azi nu este vorba despre Abi, ci despre copil. Cumpărăm un balon roz.

– Roz? întreabă mama.

– Da, întotdeauna am avut senzația că era fetiță.

– Da? ea zâmbește.

Dau din cap.

– Și chiar dacă nu ar fi fost fetiță, aș fi avut genul de fiu care s-ar fi simțit destul de mascul, încât să nu-l deranjeze rozul. Știi... m-a îngrozit gândul că urma să devin tată, recunosc în fața mamei.

Ea dă din cap.

- Este de înțeles. Aproape toți se tem să devină părinți.
- Dar eram și hotărât să fiu un tată bun.
- Și ai să fii, într-o zi. Ai timp.

Lăsăm balonul să zboare în parcul de joacă pentru copii. Am ales un loc zgomotos și vibrant. Deloc trist. Tata mă întreabă dacă vreau să spun câteva cuvinte. Nu vreau. Nu vreau să spună nici ei ceva. Este suficient că sunt aici lângă mine, sobri, dar sprijinindu-mă. Câțiva copii din parc văd balonul în timp ce se ridică. Ei sar și încearcă să prindă panglica, deși este imposibil, e prea sus. Îl urmărim înălțându-se și plutind până dispare. Inspir adânc și șoptesc rămas bun.

Apoi ne ducem la liceul Wolvney ca să mă reînmatriculez. O să fiu nevoit să repet anul, dar nu am nicio problemă cu asta și, din fericire, nici directorul Edwards.

Epilog

Un an mai târziu

Abigail Curtiz era îndrăgostită. Nu fusese sigură că avea să se mai îndrăgostească vreodată, dar s-a întâmplat, mai profund și mai sigur decât înainte. Și-a dat seama că a fi îndrăgostită nu însemna să-și reprime nevoile și dorințele, așa cum făcuse cu Rob foarte mulți ani, și cu siguranță nu era vorba despre manipulare și control ca să își facă voia, așa cum fusese cu Liam. Pe Abigail o stânjenea să se gândească la ambele relații. Făcuse greșeli. Unele îngrozitoare. Fusese excesivă și chiar crudă.

Câteodată nu îi venea să creadă ce noroc avea. Câteodată nu îi venea să creadă că merita bebelușul ăsta, cu ochii strălucitori și foarte frumoși, deși nu erau albaștri ca ai lui Liam sau ai lui Rob, ci căprui, aproape negri, ca ai ei.

Fiica lui Abigail, Mila, s-a născut în siguranță la șase luni după ce părinții ei ar fi trebuit să se căsătorească, iar acum avea șase luni. Când a recunoscut asta, Abi s-a trezit gândind: „Timpul zboară când te distrezi“. Când clișeul oarecum banal i-a trecut prin minte, s-a gândit la Mel, cu banalitățile ei nesfârșite, și și-a dat seama că brusc îi plăceau și le înțelegea. Poate din cauză că era mamă, poate pentru că o linișteau.

Abigail și Mila locuiau în sudul Italiei, într-un *trullo*, o căsuță albă cu ziduri de piatră și acoperiș conic. La început, când căutase un loc simplu și îndepărtat unde să se refugieze, găsise locuințele astea

drăguțe. Citise că inițial fuseseră construite ca adăposturi temporare pentru fermieri, într-o perioadă istorică în care construirea locuințelor stabile era enorm taxată. Ca urmare, locuitorii isteți ai regiunii învățaseră să se adapteze. *Trulli* erau acum mult mai căutate după ce reușiseră să devină stabile. Simbolizau cumva revenirea și trăinicia. Zidurile de calcar, reci vara, încălzite de foc iarna, o ademeniseră.

Mila stătea în mijlocul casei, dând din picioare pe un covor, în timp ce Abi aduna lucrurile de care aveau nevoie ca să-și petreacă ziua la plajă. Ea s-a oprit să-și sărute fetița pe burtică, lăsându-și buzele să se topească în pielea delicioasă, la fel de moale și catifelată ca frișca proaspătă. Abigail a inhalat mirosul fiicei sale, mai încântător decât al ierbii proaspăt tăiate sau al prăjiturilor care se coc în cuptor și mai dulce, mai pur și mai curat decât menta sau lavanda. Mila a început să mormăie. Abi a recunoscut tonul. Îi era foame. Dacă nu o hrănea curând, începea să țipe: un țipăt asurzitor care ar fi scos-o din casă pe vecina lor drăguță, întrebând dacă poate fi de ajutor. Era adevărat ce se spunea despre italieni: le plăceau copiii. Abi nu se simțise niciodată singură aici, înconjurată mereu de oameni amabili și interesați, care se ofereau să îi țină copilul, să se joace cu el, să îl hrănească. Poate că Mila nu avea un tată, dar avea un sat. Abi nu se simțea stigmatizată pentru că era o mamă singură: toate mamele erau niște luptătoare iubite aici.

Abigail a luat-o pe Mila și a liniștit-o cu îmbrățișări în timp ce și-a deschis nasturii rochiei simple de vară. Rochia asta era una dintre preferatele lui Abi, nu pentru că o avantaja sau era la modă, ci pentru că îi oferea ușor acces și destul de discret la sâni. Copilul a început să se hrănească, mulțumit. Abigail a oftat bucuroasă. Încă o surprindea că se pricepea să fie mamă. O mamă înăscută. Asta-i spusese propria mamă când venise în vizită primăvara trecută. Abigail făcuse niște greșeli în viață, dar Mila nu se număra printre ele.

Abigail părăsise nunta într-o ambulanță, sângerând, sigură că pierdea copilul. Cel pentru care păcălise și complotase ca să îl aibă. Cel la care tânjise și pe care avea să-l iubească din toată inima. Nu

fusese niciodată religioasă sau chiar superstițioasă, dar brusc se trezise făcând rugăciuni, pacturi și negocieri. Promisese oricui – lui Dumnezeu, sorții, ei însăși – că avea să-i permită lui Mel să îl păstreze pe Liam, dacă și-ar fi putut păstra copilul. Oricum doar asta își dorise vreodată de la el.

Planul ei fusese unul egoist și nemilos, își dădea seama de asta acum. Motivată de furie și suferință, căutase răzbunare. Însă abia când crezuse că era posibil să-și piardă copilul începuse să înțeleagă oarecum lucrurile la care o supusese pe Mel. Cum probabil se simțise Mel crezând că îl pierdea pe Liam. Abigail crezuse că îi era datoare, crezuse că Mel o înșelase și că era îndreptățită să se răzbune. Dar, zăcând în ambulanță, agonizând fizic și emoțional, se întrebase pentru prima dată dacă nu cumva se înșelase. Cei de la spital reușiseră să-i bandajeze piciorul și să-i dea analgezice ca să-i aline durerea din coaste, dar în privința copilului nu fuseseră în stare decât să o instruiască să stea întinsă și nemișcată și să spere. În acel moment, ea sângera, dar doctorii spusese că se auzea inima bătând. Copilul ei era un luptător.

Tanya o împinsese pe scări. Știa, deoarece, la câteva zile după cădere, își amintise clar asta și-și dăduse seama că Mel era suspectată că o împinsese. Fotografia se dovedise a fi puțin isterică și foarte insistentă. Spunea că era sigură, dar, de fapt, obiectivul îi distorsiona câmpul vizual. Mintea ei făcuse legătura, și anume că Mel, o femeie furioasă și certăreată, era foarte probabil suspectă, în timp ce adolescenta care o ajutase să care gențile cu echipament părea nevinovată. Fotografia jura că Mel era cea care săvârșise fapta, iar poliția nu avea niciun motiv să nu o creadă. Abi ar fi putut foarte ușor să agraveze situația. Avea impresia că, dacă ar fi învinovățit-o pe Mel, atunci ea nu ar fi făcut mai nimic să se disculpe de vreme ce ar fi implicat-o pe Tanya, ar fi protejat-o pe adolescentă cu orice preț. Ea era obsedată de adolescenții care trebuiau să își trăiască din plin tinerețea și să aibă șansa să devină adulți, nu să fie forțați să se maturizeze. Abigail presupunea că avea legătură cu propria experiență a lui Mel. Vremea

tinereții ei fusese scurtată, nu reușise să se bucure de tot ce-i era dăruit în acea perioadă a vieții: optimism, naivitate, inocență, distracție.

Abigail presupunea că se datora altruismului lui Mel.

Acum înțelegea. Mel abandonase facultatea, deoarece crezuse că așa ar fi cauzat cele mai puține probleme. Că așa ar fi rănit-o mai puțin pe Abigail. Da, se culcase cu iubitul lui Abi, ceea ce era oribil, dar după aceea încercase să se revanșeze. Mel își dorise să minimalizeze despărțirea și suferința lui Abi, chiar dacă o costa șansa de a absolvi facultatea. Stând întinsă pe patul de spital, Abi se gândise la posibilitatea ca Mel să-i fi trimis lui Rob fotografia lui Liam doar din impuls, deoarece era mândră de el, recunoscătoare chiar și lui Rob că o ajutase să îi dea viață, chiar dacă nu îl crescuse. Poate era recunoscătoare că Rob nu se implicase, că o lăsase să își croiască o nouă viață cu Ben. Incontestabil, lucrurile decurseseră bine pentru ei. Cel puțin până să apară Abigail.

Abigail recunoscuse în sinea ei că Mel o lăsase în pace să se bucure de anii de studenție cu Rob. Alte tinere poate ar fi decis că nu le păsa dacă Abigail ar fi suferit; poate ar fi rămas prin preajmă și chiar ar fi încercat să îl seducă pe Rob. Nu că el ar fi fost un premiu. Abigail își dădea acum seama de asta. După o viață în care-l iubise, adorase și venerase, își dădea în sfârșit seama cum era el de fapt: egoist, insensibil, nemilos.

Ei reușiseră să rămână mult timp împreună, deoarece și Abi era egoistă. Și insensibilă. Dar, aparent, nu și nemiloasă.

Trimisese un e-mail poliției, spunând că își amintise că-și agățase tocul în tivul rochiei de mireasă. Își amintea că se împiedicase.

Plecaseră împreună cu bebelușul, deoarece era cea mai puțin distrugătoare și dureroasă cale.

Abigail fusese orbită de răzbunare. Mintea îi fusese temporar întunecată de furie, poftă trupească și dorință. Îl păcălise pe Liam și se folosisese de el. Dar apoi îl eliberase.

Foto: <http://www.adeleaparks.com>

ADELE PARKS s-a născut în Teesside, în nord-estul Angliei și a studiat limba și literatura engleză la Universitatea Leicester. Este autoare de bestselleruri și a scris numeroase articole și nuvele pentru mai multe reviste și ziare. Din 2006, a fost purtătoarea de cuvânt oficială pentru Ziua Mondială a Cărții. Adele și-a petrecut viața de adult în Italia, Botswana și Londra până acum doi ani, când s-a mutat la Guildford, unde locuiește împreună cu soțul și fiul ei.

Coperta:
Stefan Hilden, hildendesign.de

Ilustrații:
© HildenDesign/Shutterstock.com

Mel și Abi au fost cele mai bune prietene în vremea studenției, până când sarcina neplanificată a lui Mel a făcut-o să renunțe la studii. Șaptesprezece ani mai târziu, viețile lui Mel și Abi sunt foarte diferite. Mel este acum căsătorită, după ce și-a crescut fiul singură, și fericită alături de soțul ei și cei trei copii. Abi și-a urmat soțul în LA pentru o viață plină de petreceri, celebritate și răsfăț. Totul a fost perfect, până când a descoperit că acesta o înșela. Abi are nevoie acum de o prietenie adevărată pentru a se vindeca. Și ce poate fi mai potrivit decât casa lui Mel, cu copiii ei minunați și soțul care îi susține... Dar intențiile ei nu sunt tocmai bune.

„Secretele, minciunile și suspansul
te țin cu sufletul la legătură.“

Daily Mail

„Imprevizibil și
captivant până la sfârșit.“

The Lady

ISBN 978-606-006-632-3

